

## Yedinci Uzman

istanbul Nisan

ADAM, dikkat çekmeyen, göze batan özellikleri olmayan, tamamen sıradan, orta boylu ve tıknazdı. Ya mı tahmin etmek güçtü, ama saçları alınının iki yanından içeriye doğru dökülmeye başlamış ve akakları aarmıştı. Metronun Taksim giriindeki ufak parkın banklarından birine oturmuş, güneşli bahar havasının keyfini çıkarmak istercesine sağa soluna bakınarak vakit öldürüyordu. Sırtında ucuz konfeksiyon malı bir trençkot vardı, içindeki kareli gömleği ve uyumsuz lamayan kravatı da adicinstendi. Kalın lastik tabanlı ayakkabılarının yan tarafları da çamurlu ve boyasızdı.

Saat tam 12.30'u gösterdiğinde aıraır yerinden kalktı, bir süre etrafına bakındı, sonra Atatürk Kültür Merkezi'nin önünde vasıta arayan, ya da birbirlerine orada buluşma sözü veren insanların oluturdu kalabalığın arasına doğru yürüdü. Ellerini trençkotunun ceplerine sokarak kılmıdamadan ve sakin bir şekilde beklemeye başladı. Ne önünde müteri indirip bindiren vasıtalarla, ne de cıvıltıyla bekleyen gençlerle ilgileniyordu. Sadece bir arakolundaki saate baktı. 12.35'ti.

Keskin gözleri, uzaktan görünen metronun çıkışma dikilmişti.

Ama bire yirmi kala, ilk defa bu dayatmalı yüzünde endişe belirtileri olumaya başladı.

Bekledi ki on dakika gecikmişti. İstanbul gibi trafik düzeni berbat ve her zaman tıkanmalara yol açan bir şehirde bile olsa, on dakika gecikmek, onun mesleğinde bir şeylerin ters gittiğini kabullenmek için yeterli sayılırdı. En fazla beş dakika daha bekleyebilirdi ondan sonra başının çaresine bakmak zorundaydı. Lanet olsun, diye homurdandı içinden.

Herhangi bir aksiliğin oldu una ihtimal vermek istemiyordu, o ana kadar iler yolunda gitmiş sayılırdı, ayrıca Olga Alyapın'le bu ilk yaptığı işide ildi, ona her zaman güvenmişti. Genellikle kadınlarla çalışmaktan hoşlanmazdı, ama Olga istisnaydı. Belki bir terslik de yoktu, her şey yolundaydı, ama süreyi on beş dakika geçirirse ortada anormal bir durumun var olduğunu esasını ona mesleğinde öretmişlerdi. Üçüncü kez saatine baktı. 12.44'tü.

Ancak bir dakika daha bekleyebilirdi. Son bir kere daha endişeyle metro çıkışma göz attı, kadının geleceğinden ümidini kesmeye başlamıştı ki, zayıf, kara kuru, uzun boylu Olga'yı merdiven çıkışının altında gördü. Tıknaz adamın gözleri ya ma kıyasen bir kartalinki kadar keskindi, yine de emin olmak için ılık nisan güneşinin altında gözlerini kıstı.

Gecikmesinin nedenini sormayacaktı; Olga Alyapın'in görevine bağlılığı ve titiz çalışmasını takdir ederdi, fakat senelerin verdiği deneyim önsezilerini harekete geçirdi.

Uzaktan kadını dikkatle incelemeye başladı. Kadın hızlı adımlarla yaklaşıyordu, telaşlı ve ürkek bir hali de yoktu. Yine de huylanıyordu tıknaz adam.

On beş dakikalık gecikme normal de ildi. Daha da kötüsü içindeki o anlamsız his tehlike sinyalleri vermeye devam ediyordu. Sağa soluna baktı; hemen sol yanında sarmal dola vaziyette başlarını birbirine dayamış iki genç kumrular gibi sevişme i tiyakı içinde koklaşıyorlardı, dünya umurlarında de ildi. Muhtemelen örenciydiler. Di er yanında ise elindeki cep telefonu ile sinirli tavırlarla konu an otuz yaşlarında bir kadın vardı, sanki neden bekletildiğinin hesabını soğan bir havadaydı. Di er insanları da öyle bir gözden geçirdi, çevrede kendileri için tehlikeli birilerini görememişti. Hatta kendisiyle ilgilenen kimse yoktu, tabii bu da rahatlaması için bir neden sayılmazdı, ayet orada kendilerini kollayan birileri varsa bunu belli etmemek onların görevidi.

Dış mekanlardaki buluşmalarda güvenlikten ne denli emin olurlarsa olsunlar, taraflar daima biraz ürkeklik gösterirlerdi. Bu tür yerler, buluşma için uygunsa da, kalabalığı kontrol gibi

sakıncası vardı. Ne kadar deneyimli olunursa olunsun, etrafta pusuda yatan tuzakçıları te his etmek her zaman mümkün olamazdı. Olga kendisini görmü tü. Kısa bir an göz göze geldiler. Güvende olduklarını belirten i areti vermeleri gerekiyordu. Temas ancak kar ılıklı olarak bu i aretlerin verilmesinden sonra ba layacaktı. Bu i in gençleri artık bu tür kurallara pek riayet etmiyor, anlamsız buluyorlardı. Ama o eski tüfekti ve bunca yıldır hayatta kalmasını böyle ufak tefek kurallara uymakla sa lamı tı. Tıknaz adam cebinden mendilini çıkararak akmayan burnunu siler gibi yaptı. Onun güvende oldu unu gösterecek i aret buydu. Olga alyapın ise imdi parkın ucundan adamın bulundu u yere geçebilmek için, yaya geçidinin önünde durmu , önlerindeki caddeden akıp giden vasıtaların kendisine geçi izni vermesini bekliyordu. Fakat hâlâ kendi i aretini vermemi ti. Onun i areti ise siyah güne gözlü ünü çantasından çıkararak gözüne takmasıydı.

Tıknaz adam mendili cebine sokarken içindeki ku kular yo unla tı. Olga kesinlikle bir amatör de ildi, parolayı vermeyi unutmaması söz konu olamazdı. Bir ara hızla oradan uzakla mayı dü ündü, zaten on be dakikalık gecikme midelerini bulandırmı tı. Planda bir aksilik olabilece i gibi bir tuzak tehlikesi de mümküdü. Yoksa Olga takip mi ediliyordu? Birilerinin onun kimli ini saptamı olması zayıf ihtimaldi, ama belli de olmazdı.

Hâlâ kar ı tarafta vasıtaların durmasını bekleyen kadının yanındaki insanları hızla gözden geçirdi. Olga'nın yanında simit yiyen iki ortaokul ö rencisi iti erek akala ıyorlardı. Hemen onların yanında ise yetmi ya larında bir kadın duruyordu. Di er yanında ise göbekli, yine ya lı bir adamla karısı, el ele tutu mu kar ıya geçmek için fırsat kolluyorlardı. Bu insanların hiçbiri tehlikeli olamazdı. Tıknaz adam içinden homurdandı. Olga alyapın güne gözlü ünü neden takmıyordu acaba? Olga kendisine verilen talimatları unutacak bir kadın de ildi. Araçların akı mın sonu gelmeyecekti sanki. Adamı ter bastı..

Arka arkaya geçen iki ehir otobüsü araya girerek görüntüyü tamamen engelledi. imdi Olga'yı da göremiyordu. Üstelik trafi in akı ı da tıkanarak durmu tu. Simit yiyen iki ö renci, o tıkanmadan yararlanarak hızla araçların arasından ko up kar ıya geçtiler.

Yanlarındaki ya lı kadın da yolun açılaca mı dü ünmeden onları izlemi ti, ama Olga hâlâ görünürlerde yoktu. Nihayet yol açıldı, vasıtalar hareket etti. Tıknaz adam Olga'ya bir daha baktı. Gözlüklerini takmamı tı..

Bir terslik vardı, ama ne? Henüz yolunda gitmeyen eyin ne oldu unu anlayamamı tı adam. Nihayet insafa gelen arabalar biriken yayalara yol verdiler. Olga kalabalıkla birlikte AKM'nin kaldırımına do ru yürümeye ba ladı.

Tıknaz adam için en kritik an gelmi ti.

Dikkatle kadını izliyordu. Olga güvenlik sinyalini vermedi ine göre anla maları gere i birbirini tanımayan iki yabancı gibi geçip gideceklerdi. Ancak çok tecrübeli bir göz kadının sol avcu içinde görünmeyen bir nesneyi gizledi ini fark edebilirdi. Her ikisi de kısa arayı ilgisiz iki ki i gibi yarladılar. Fakat yolun tam ortasında Olga kazara çarpar gibi hafifçe tıknaz adajına dokundu ve o sırada büyük bir maharetle elinde tuttu u eyi adamın avcuna bıraktı. O karma a ve tela içinde kimse, tıknaz adamla, uzun boylu kadının ellerinin çok kısa bir süre içinde birbirine de di ini fark etmedi tabii. Görseler bile, bunun acele geçi sırasında istenmeyen bir çarpı ma oldu unu dü ünürlerdi. Adam beceriyle avcuna sıkı tırlan eyi cebine indirdi.

Olga alyapın hiçbir ey olmamı gibi yoluna devam etti, arkasına bakmadan Gümü süyü istikametinde yürüyüp uzakla tı. Tıknaz adam hâlâ ne oldu unu bilmiyordu, ama i lerin gidi atında bir terslik oldu undan emindi artık. Adımlarını hızlandırdı, buradan acele uzakla mahydı. Kar ısına çıkan ilk taksiyi çevirerek içine atladı. Arabaya biner binmez de kadının eline tutu turdu u eyi cebinden çıkardı. Ufak bir kâ it parçasıydı bu ve üzerinde Rusça Aldatıldık yazıyordu..

The Marmara Oteli'nin Taksim Meydanı'na bakan altıncı kat odalarından birinde elindeki güçlü dürbünü kalabalık seyreden Cemal Mahmudî, arkasındaki iri yarı, bıyıklı arkadaşına, "Allah kahretsin, uyandılar. Kadın adamı görmezli e geldi" diye sertçe söylendi.

Bıyıklı olanı, "Emin misiniz, efendim?" diye sordu.

"Saçmalama, deminden beri onları izliyorum."

"İmdi ne yapacağız?"

Dürbünü gözünden indiren Cemal Mahmudî, "Adamı öldürün," dedi.

Bıyıklı olanı irkildi.

"Ya kadın? Kadın ne olacak?"

Mahmudî kısa bir tereddüt geçirdi.

"Bırakın gitsin. Onun bize bir zararı dokunmaz."

"Fakat efendim..."

"Ne diyorsam onu yap. Daha fazla sorun istemiyorum."

"Fakat bana sorarsanız...."

Mahmudî arkadaş duran adamın lafını sertçe kesti.

"Senin fikrini sormuyorum. Hemen çocuklara telefon et ve emrimi uygulatınlar."

Bıyıklı olanı isteksizce omuzlarını silktilti. Bu kararın sakıncalı oldu una inanıyordu, ama son söz kendisine ait de ildi.

"Nasıl isterseniz," diye mırıldandı.

Cebinden çıkardı ı cep telefonun tu larına basmaya ba ladı. Çiçek bozu u ya lı yüzü ter içindeydi. Kar ı tarafın telefonu açmasını bekliyordu, telefon açılır açılmaz da aldı ı emri tekrarlardı. Sonra kar ı taraftan gelen soruyu aydınlatmak için ilave etti, "hayır, kadına dokunulmayacak."

Telefonu kapatıp Cemal Mahmudî'nin kar ısına dikildi. Ama fikrince o kadın da ortadan kaldırılmalıydı. lerde ba larına sorun olabilirdi.

Kısa boylu tıknaz adamın adı Pavel Novotny'ydi. Çek uyrukluymdu. Çekoslovakya'nın ikiye bölünmesinden önce STB'nin (Statni Tajna Bezpecnost) yani Çekoslovakya stihbarat Servisi'nin faal ve deneyimli elemanlarından biriydi. Fakat ülke ikiye ayrılınca hiçbir gerekçe gösterilmeden i ine son verilerek tasfiye edilmi ti. Önce sudan çıkmı balı a dönmü tü, oysa çok yetenekli ve espionaj alanında haklı bir üne kavu mu elemanı. Bir anda kendi ülkesinde istenilmeyen adam haline dü ünce, memleket dı ma çıkmı , yabancı devletlerin, uluslararası irketlerin ve bazı terör örgütlerinin gizli ve pis i lerinde profesyonel olarak'vazifeler almaya ba lamı tı. inde çok ba arılıydı ve namı her yana yayılmı tı. Pavel Novotny ılık nisan güne inin aydınlattı ı otel odasında sinirli sinirli dola ıyordu. Durum birden hiç ummadı ı bir hale dönü mü tü. Olga'dan aldı ı tek kelimelik notu belki yirmi defa okuduktan sonra cüzdanının içine yerle tirmi ti. Olga alyapın, Aldatıldık demekle neyi kastetmi ti acaba? Yolunda gitmeyen neydi? Onları kim aldatmı olabilirdi? Pavel Novotny'nin huzuru kaçmı tı. Hâlâ bunun pek önemli bir ey olmadı mı dü ünüyordu; Olga'nm kendisini arayarak aydınlatıcı haber vermesini bekliyordu. Nasıl olsa kendisiyle temas kurardı, ayrıca çok önemli bir durum olsa Taksim Meydanı'na da gelmezdi zaten. Saatine baktı. Otele döneli yarım saat olmu tu, ama kadın kendisini aramamı tı henüz. Pani e gerek yoktu.

Olga mutlaka kendisini arayacaktı. Buraya gelmeyecek kadar deneyimliydi, ama irtibat kurar, en azından telefonla arardı.

Novotny'nin üstlendi i görevlerin ço u ekip çalış masını gerektirirdi ve o da ço u zaman eski KGB'den tanıdı ı, kendisi gibi te kilatlarından uzakla tırılmı , i siz ajanlarla, ya da daha ucuza gelen ücretlerde anla abildi i Dızaven Sigurnost yani Bulgar Gizli Te kilatı'nın iskartaya çıkardı ı elemanlarla çalış mayı tercih ederdi. Son be senedir faaliyetlerinin kar ılı mı fazlasıyla hak ediyor ve gelece ini garantilemeye çalış ıyordu. Böyle bir iki i daha

çevirebilirse, ülkesine kesin dönecek ve ömrünün sonunu sakın ve huzur içinde geçirmeyi garantileyecekti. Babası bir tarım işçisiydi, vakti zamanında onu dar dünya görüşü nedeniyle hep küçümsemişti, toprağa bağlı ırgatlı'nın hiçbir şey kazandırmadığını düşünmüştü. Ama şimdi babasının hayatının son derece tekdüze, ama bir o kadar da, huzurlu ve güvenli geçtiğini kabul ediyordu.

Aklı yine Olga Alyapin'e kaydı.

Olga eski bir KGB ajanıydı ve onunla tam dört defa çalışmıştı. Kadın kesinlikle aç gözlü değildi ve her seferinde üstlendiği görevi sadakatle yerine getirmişti. Erkek gibi bir kadındı, hatta fazla erkeksi. Lezbiyen olduğunu tahmin ediyordu, ama kadının cinsel tercihi onun için hiçbir zaman sorun olmamıştı, umurunda da değildi zaten. Bu tür kişisel özellikler eski savaş döneminde önemliydi, istihbarat örgütleri ajanlarının zaaflarını ya da açıklarını dikkatle gizli dosyalarına işlerdi. Bu veya buna benzer sebeplerle işinden olan çok ajan tanınmıştı. Bir zamanlar KGB ve STB bu konularda çok titizdi, ama yerlerine kurulan yeni tekilatlar elemanlarının cinsel tercihlerini pek umursamıyorlardı artık.

Olga ne öğrenmişti acaba?

Ashında bu son işte kadın sadece bir piyonduydu; ateş tutarken kullanacağı bir malzeme. Çok az şey biliyordu, Novotny yüklendiği operasyonlarda daima beyin olmayı yeğlerdi. Çek, camın kenarına yaklaşıp arakendi eli nazarlarla dışarıyı seyretti. Aklı fikri Olga'daydı, daha işin başında başarısızlığa ulaşma riski, asla kabul edemeyeceği bir durumdu.

Kadın arardı, mutlaka arayacaktı.

Kaldığı otel Tepebaşı'ndaydı. Yabancılarla teması burada kuruyordu.

Her şeyi öyle istemişti.

Dakikalar ilerledikçe içindeki tedirginlik de artıyordu Novotny'nin. Hatta bir ara oteli dahi terk etmeyi düşündü, en kötü ihtimalle Olga'yla kendi temas kurmaya çalışabilirdi, nasıl olsa kadının kaldığı yeri biliyordu. Sonra sakın olmalıyım, diye mırıldandı içinden. Bu otelde tehlikede olamazdı. Mesleki alışkanlıkla otel personeline mümkün olduğu kadar az görünür, resepsiyona mecbur kalmadıkça ulaşmaz, oda temizlikçileri geldiğinde odayı terk ederdi. Personelle konuşmaz, otelde yemek yemez, onlara simasını veya tipini hatırlatacak görüntülerden ve davranışlardan kaçınır, daima silik bir müteri olmayı yeğlerdi. Otel dışına çıkarken bile anahtarını resepsiyona teslim etmez, üstünde taşırdı. Yatağa uzandı. Bir süre daha beklemeye karar verdi. Olga Alyapin'in randevuya on beş dakika geç gelmesinin nedenini düşünmeye başladı. Eski KGB ajanları çok iyi eğitimli memurlardı; bir zamanlar kendisi de orada kurslara katılmıştı. Böyle hata yapmazlardı. Kadının birileri tarafından takip edilmediğine inanıyordu, öyle olsa randevu mahalline gelmezdi, ama nedense görüşmekten çekinmişti Olga. Onu korkutan bir şey olmuştu. Aklı yine pusulada yazılı o tek kelimeye takıldı.

Aldatıldık demekle neyi kastediyordu acaba? Daha fazla yatamadı, uzandı yataktan fırladı. Aynanın karışmasına geçerek kıyafetine çekidüzen verdi. Galiba en iyisi kendisinin Olga'yı aramasıydı.

Tam o sırada kapının vurulduğunu duydu. Pavel Novotny irkildi bir an. Bu Olga olamazdı. Telefon etmeden otele geleceğine ihtimal vermiyordu. Taksim Meydanı için geçerli olan tehlike otel için de söz konusu olmalıydı.

Novotny kapıya yaklaşıp, "Kim o?" diye sordu Rusça.

Belki iş güzar bir otel personeliydi. Kulağını dört açıp gelecek cevabı bekledi.

Bir erkek sesi mırıldandı: "Taze balık." Allah kahretsin, diye homurdandı içinden. Bu müteri siydi. Kapıdaki adamın Rusçası çok bozuktu, zaten şimdiye kadar düzgün ve aksanlı Rusça konuşan hiçbir Iraklıya rastlamamıştı. Kapıdaki adamın kullandığı kelimeleri güçlükle anlamıştı, ama daha iyisini de beklemiyordu. Parolayı müteriye, her zamanki gibi kendisi vermişti. Novotny isteksizce kapıyı açtı.

Böyle bir ziyaret beklemiyordu; neden geldikleri hakkında da henüz bilgisi yoktu.

Kapıda beliren adamı tanımyordu, ama bunun pek önemi de yoktu, i vereninin otele aya ma kadar gelece i dü ünülmezdi, Araplar böyle konularda çok kibirliydiler. Önemli olan verdi i parolanın do ru kullanılmasıydı. Yine de Olga olayından beri tedirginli i sürüyordu. Adama bir göz attı.

Uzun boylu, atletik yapılı ve esmerdi. Elinde Bond tipi bir çanta tutuyordu. Yabancı, inci gibi parlak beyaz di lerini göstererek gülümsedi ve oldukça düzgün bir ngilizce ile sordu: "tamam mı?"

Yüzündeki tebessüme ra men sesi sert ve otoriterdi.

Novotny altı dil bilirdi, ngilizce de buna dahildi. Adamı bir süre daha inceledi. Ses tonundan ho lanmamı tı.

Bu soruyu sormaları haili arıydı, ama bu tarzda de il. En azından onu kiralayanların, kendisine ve öhretine güvenmi olmaları gerekirdi. Yine de kendini çabuk toparladı.

"Konuyu kapı aralı nda konu amayız, içeri girin," dedi.

Adam usulca odaya süzülürken Novotny ba mı uzatıp koridora bir göz attı. Bu ziyareti kimsenin görmesini istemiyordu. Kimsecikler yoktu dar koridorda.

Esmer tenli adam yata m kenarında dimdik dikilmi sordu u سوالin cevabını bekliyordu.

Novotny, "Bir aksilik olmazsa, bu ak am bitecek," dedi.

Adamdan her hangi bir tepki, geciktiniz tarzında bir itiraz bekledi. Oysa odaya dalan adam kayıtsızca elindeki çantayı yata m üzerine koymu , açmaya hazırlanıyordu.

"Bakiye ücretinizi getirdim."

Novotny'nin beyninde ilk tehlike sinyalleri o zaman çalmaya ba ladı. Ödemenin tamamlanması için henüz çok erkendi, dünyanın hiçbir yerinde görev tamamlanmadan ücretin tamamı ödenmezdi. Bir eylerin ters gitti ini anlamakta gecikmedi, ama ne yazık ki çok geç kalmı tı. Birden adamın elinde çantadan çıkardı ı ucuna susturucu takılmı talyan yapımı Bernardelli P 018'i gördü.

çine hava doldurulmu bir kesekâ ıdının patlaması gibi kof iki ses duyuldu. Novotny birden sendeledi. Gafil avlanmı tı. Son hatırladı ı ey, bunca yıllık tecrübesine ra men tedbirsizli inin cezasını çekti i oldu. Sonra yava yava yata m üstüne kapaklandı. Belinden yukarısı yata m üstüne dü erken, dizleri yerdeki halının üzerine de di.

Kasılmı bir ekilde öylece kaldı. Eski STB ajanı ölmü tü...

— 2 —

istanbul Nisan

BA KOM SER Tarık Uzunova ba mı kaldırarak cinayet mahallinin da ınıklı ı içinde kapıda beliren iki yabancıya bir göz attı. çinden, nihayet te rif edebildiler, diye homurdandı. Polis camiasından olmadıkları her hallerinden belliydi; ilgisiz tavır takınmaları, kendilerini polisten üstün görmeleri, konu maları sırasında nezaketi elden bırakmazmı gibi davranmalarına ra men ukalalık taslamaları Ba komiseri illet ederdi.'

Cesedi tetkik için çömeldi i halının üzerinden isteksizce aya a kalktı. Otel odasının içi görev ba ndaki sivil polislerle doluydu. ki parmak izi uzmanı özel tozlarını dört bir yana dökerek i e yarar parmak izi bulmaya çalı ıyorlardı. Tarık Uzunova'nın iki yardımcısı da hâlâ odanın içinde gözden kaçmı olabilecek ufak tefek delillerin ara tırmasıyla me guldüler.

Pavel Novotny'nin cesedi kur unları yiyip kaldı ı andaki gibi iki büklüm duruyordu; bedeninin üst kısmı yata m kenarında, parmakları kasılmı ve yatak örtüsünü kavramı halde, bacakları ise dizlerinden kıvrık olarak halının üstünde kalmı tı. Cesette sertle me ba lamı ve yere yuvarlanmamı tı, yatak ise kurumu kanla kaplıydı.

Yeni gelenlerden öndeki ba komisere yakla tı. Otuz ya larında ancak vardı. kisi de koyu renk pardösü giymi lerdı. Arka planda kalamı ise ötekinden biraz daha ya lı gibiydi ve meraklı gözlerini cesede çevirmi , Tarık Uzunova ile ilgilenmez pozlar takınmı tı. Ba komiser yine içinden, bunlar hep böyle davranırlar zaten, ma rur ve ukaladırlar, diye geçirdi.

Genç olanı, "Bizler M T'ten geliyoruz. Adım Korhan Tepe," dedi ve tokala mak için elini uzattı, fakat nedense yanındaki arkada mı tanıtmak gere ini duymadı.

Tarık Uzunova kendisine uzatılan eli sıkarken so uk bir ekilde sırttı.

Ba komiser, "Sizleri bekliyorduk, biraz gecikmediniz mi beyler?" dedi hafif alaycı bir tonla. Korhan Tepe alaycı ifadeyi anlamazlı a gelerek, "Neler buldunuz komiserim?" diye sordu."

lk gözlemlerinizi nedir?" Tarık Uzunova anlatmaya ba ladı: " lk tespitlerimize göre maktul yabancı uyruklu. Çek vatanda ı. Pasaportuna göre adı Sasa Katanec. Turist olarak giri yapmı . Kur unlanarak öldürülmü . Sanırım 9 mm.lik iki kur unla. Cinayet sebebi hakkında henüz bilginiz yok. Üzerinde sekiz yüz euro ve kırk iki milyon Türk Lirası çıktı. Adli tabip henüz gelmedi i için kesin ölüm saati hakkında bir ey söyleyemem, ama ahsi kanaatimi soracak olursanız, yakla ık on ya da on be saat önce öldürülmü ." Kısa kesmek ister gibi bezgin bir ekilde mırıldanmaya devam etti, "Ba ka bilmek istedi iniz bir ey var mı?" Ajan Korhan Tepe te ekkir edercesine gülümsedi ba komiserine, yan gözle de yanındaki arkada ma baktı.

Di er ajan dikkatle cesedi süzüyordu. Yüzünde so uk ve anla ılmaz bir ifade vardı. Bir süre daha uzaktan Novotny'nin kanlar içindeki cesedine bakmaya devam etti. Sonra sanki komiserine de il de, ortadan soruyormu gibi, "E yaları nerede?" dedi.

Tarık Uzunova eliyle otel odasının kapısı açık gömme dolabını i aret etti.

"Sadece bir valiz" diye homurdandı. "Hepsi o."

Olaya ilgisiz gibi davranan ajan bu defa gömme dolaba do ru yürüdü.

E ilerek valizin fermuarını çekti.

Bir kirli gömlek, siyah balıkçı yaka eski bir kazak, bir çift iç çama ırıyla tıra takımı buldu sadece. Ba ka bir ey yoktu valizin içinde. Ajan belirsiz bir yüz ifadesiyle do ruldu.

Korhan Tepe sessiz kalarak, kendinden daha üst mevkide oldu u anla ılan di ^r ajanın hareketlerini kollu yordu.

"Bizim için ilginç bir ey buldunuz mu, efendim?" diye sordu.

Amir olanı umursamazca dudak bükerek, "Hayır," dedi.

Hasıl olan sessizli i ba komiser muzaffer bir edayla bozdu. Sanki onlara üstünlü ünü kanıtlamak isteyen havalara bürünmü tü.

"Sanırım katili tanıyormu . Bo u ma izine rastlamadık. Kapı zorlanmadan açılmı , yani maktul kendi rızasıyla açmı , bu da katili tamdı mın karinesidir. lk bulgulara göre cinayet dün ö le sularında i lenmi . Cesedi bu sabah oda temizlikçileri bulmu lar ve hemen otel müdürüne bildirmi ler. Haberi alır almaz duruma vaziyet ettik. Resepsiyon görevlilerini, kat hizmetkârlarını sorguya çektik; hiçbiri maktulü arayan ya da görü mek isteyen birini hatırlamıyor. Adam be gündün beri bu otelde kalıyormu . Otelde kalan tüm mü terilerin listesini çıkardık. Tahmini cinayet saatinden sonra oteli terk eden mü terileri de ara tıraca ız. Otelde ba ka Çek tebaalı yok. Yabancı oldu u için de sizi bilgilendirdik. Te kilatınız bu adamı tanıyor mu?" Korhan Tepe olumsuzca ba mı iki yana salladı. Ba komiser devam etti: "Cinayetin para nedeniyle i lenmedi i de ortada. Adamın cüzdanındaki paralara dokunulmamı ."

Öteki ajan nihayet konu tu: "Cüzdanı görebilir miyim?"

Komiser yata ın ucundaki komodinin üzerindeki effaf plastik delil po etinin içinde duran cüzdanı i aret etti. "Buyurun, inceleyebilirsiniz."

Ajan dikkatle po etin içinden cüzdanı çıkardı. Paralarla hiç ilgilenmedi, birkaç kartvizit ve iki foto raf bulmu tu. Foto rafların biri ablak yüzlü, orta ya lı bir kadına, di eri ise on iki, on üç ya larında bir erkek çocu a aitti. Ajan resimleri bir süre inceledikten sonra yerine koydu. Kartvizitler daha çok ilgisini çekmi gibi bir hali vardı; sanki isim ve adresleri hafızasına yerle tirir gibiydi. Fakat en fazla ilgisini çeken ey ufak bir kâ ıda yazılmı Rusça not oldu. Ajan da mükemmel Rusça bilirdi.

"Onları ben de inceledim" dedi Tarık Uzunova. "Prag'da ya ayan kimseler olmalı, isim ve adresler öyle gösteriyor."

Ajan, ba komisere bakmadan, "Haklısınız," diye mırıldandı. "Ben de aynı şeyleri dü ündüm."

Uzunova bir an, acaba benle dalga mı geçiyor, diye ajana baktı. Fakat adamın hiç öyle bir hali yoktu. Bir süre bekledi, sonra sordu.

"Ne dü ünüyorsunuz, olayın siyasi bir boyutu olabilir mi?"

"Mümkündür," demekle yetindi ajan.

Komiser üsteledi.

"Sasa Katanec'in sizde dosyası var mı?"

"Hayır, hiç sanmam. Bu ismi ilk defa duyuyorum."

Komiser genellikle M T'in kendileriyle bilgi alı veri i yapmadı mı bildi i için ısrar etti:

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

Komiser aldı ı cevaptan pek ho lanmamı tı. Suratı asıldı.

Ajan ise ilk defa ona bakarak gülümsemi ti.

"Müsterih olun" dedi. "Gerekirse ar ivimizi sizin için bir daha tararız."

Ajanlar i leri bitmi gibi kapıya do ru yürüdüler.

Az konu an ajan Milli stihbarat Te kilatı'nın stanbul ube Müdürlü ü'ndeki Kontrterör Merkezi'nde çalı an üst düzey yetkililerinden biriydi. On üç seneden beri M T'te görev yapıyordu, adı Aykut Pars'tı ve otuz sekiz ya ındaydı. Yanındaki yardımcısı Korhan'a dönerek, "Gidelim artık," dedi. "Her eyi gördük, burada inceleyece imiz bir ey kalmadı." M T elemanları otel odasını terk ederlerken so uk bir ekilde ba komisere gülümsediler.

Tarık Uzunovada aynı ekilde kar ılık verdi.

Onlar çıktıklarında ba komiser, "Kendini be enmi , züppe herifler!" diye söyleniyordu arkalarından. Onların bu kasıntı hallerinden, kendilerini üstün ve dokunulmaz görmelerinden nefret ederdi. Rahat bir nefes aldı. Nedense ne zaman bir M T elemanıyla bir olay yerinde kar ıla sa kendini hep sınava girmi bir ö renci gibi hissederdi..

M T elemanları otelin önünde bekleyen arabalarına bindiklerinde Korhan amirine dönerek, " İginc bir vakaya benziyor, efendim," dedi.

Aykut Pars hafifçe gülümsedi. "Nereden vardın bu hükme, bakayım?" "Gerginli inizden amirim. Cesedi görür görmez yüzünüzün hatları de i ti. Uzun süredir sizinle çalı ıyorum, izin verin de bu kadarını anlayayım artık. Öldürülen ki iyi tanıyorsunuz, de il mi?"

"Evet, tahminin do ru. Kullandı ı pasaport sahte olmalı, zira adı Sasa Katanec de il. O eski ve ünlü bir Statni Tajna Bezpečnost ajanıydı. Uzun zaman önce te kilatı i ine son verdi ya da kovuldu, tam olarak bilinmiyor. Gerçek ismi Pavel Novotny'dir. Biz de dosyası da var tabii. Bundan önce de Türkiye'de faaliyette bulundu, hatta bir keresinde tam yakalamak üzereyken kaçmayı ba armı tı. Her seferinde farklı kimliklerle girmi ti. Kelimenin tam anlamıyla bir pislikti."

"Burada neyin pe indeydi acaba?" "Yakında kokusu çıkar."

"Menfaat çatı ması ya da herhangi bir örgütün intikamı olabilir mi?"

"Mümkündür. urası muhakkak ki, sanayi casuslu undan terör eylemlerine kadar her çe it pisli e rahatlıkla bula an karanlık bir tipti. Su testisi su yolunda kırıldı. Kısacası dünyadan bir mikrop kalktı diyebilirim." Korhan efinin yüzüne baktı bir an. "Sizin tahmininiz nedir?"

"Henüz bilmiyorum, tahmin yürütmek için henüz erken. Ama elimizde bize ık tutacak bir delilimiz var." "Delil mi? Nasıl bir delil?"

Aykut Sarp gülümseyerek Novotny'nin cüzdanından ba komisere göstermeden aldı ı ufak notu cebinden çıkardı.

"Bunu cüzdanında buldum. Rusça yazılmış tek kelimelik bir not. El yazısı. Sanırım bir kadın yazmış. Aldatıldık, diyor."

Korhan hayretle amirine baktı.

"Her halde komiser de görmüş tür bunu."

"Ku kusuz", diye mırıldandı Aykut. "Ama Rusça bilmediğini kesin, görse de ne yazdığını anlamamıdır."

Korhan yine kısa bir an düşünmüştü.

"Belki de bir iç hesapla madır. En azından üç kişilerin olmaları gerekir, yani maktul, o notu yazdığını düşünmüştü kadın ve cinayeti işleyen kişileri."

"Mantıken öyle."

"Polis tahkikatından bir netice çıkacağını sanıyor musun."

"Hiç sanmıyorum. Otel odasında parmak izi bulunamayacaktır. İş organizasyonu yapıldığına ikânen bir cinayet vakası. Üstelik ahıs veya ahısların otele girdiğini gören kimse yok. Komiserin tahminine göre olay dün öğleden vakti olmuş, ceset ertesi sabaha kadar bulunamamış, yani atılan çoktan Üsküdar'ı geçmiş olmalı. Belli ki katil susturucu kullanmış, iki el ateş edildiği halde silah sesini duyan yok. Kurbanın balistik muayenesinden de bir netice çıkacağını sanmıyorum, eminim ki şimdiye kadar herhangi bir olayda kullanılmamış, temiz bir silahla ateş edilmiştir. Komiser haklı, odaya giren Novotny'nin tanıdığı biri olmalı, yani Çek kapıyı kendi rızasıyla açmış. Bence bu tipik bir tuzak, Novotny'yi gafil avlamaları. Katil, Novotny'yi dost maskesi altında ziyaret ederken onu öldürmeyi çoktan kafasına koymuş olmalı. Cesedin pozisyonuna dikkat ettin mi, hiç kımlıdayamamış, odada en ufak bir boğucu emaresi yok, ağız kılıkla kurbanı yiyince dizlerinin üzerine yığılmış kalmış."

Korhan, efendim, diye düşünmüştü. Sonra içtenlikle sordu: "Siz nereden bahsediyorsunuz, efendim?"

Aykut Sarp yine gülümsedi.

"Önce bölüm başkanına geniş bir rapor vermek zorundayız. Sonra senin de bildiğin gibi yetki isteyeceğiz."

"Üstesiz efendim, ama öğrenmek istediğim daha sonra ne yapmayı düşünmüştünüz."

"Herhalde Miran Novak'ı ziyaret edeceğiz." Korhan yadırgayarak amirini süzdü. "O da kim?"

"Uzun yıllardan beri İstanbul'da yaşayan Çekoslovak asıllı biri. Üstesiz statü olarak Türk vatandaşı, ama benim için her zaman üstesiz biridir. Eski komünist rejimden kaçmış izlenimini veren bir kurttur." "Hâlâ illegal faaliyetleri var mı?" "Yok görünüyor. Bir zamanlar devamlı kontrolümüzü deydik. Kök söktürdük, ama bir sonuç elde edemedik. Pavel Novotny'nin bundan evvel burada giriştikleri bir operasyonda ona yardımcı olduğunu düşünmüyoruz." Korhan dudak büktü.

"Türkiye'ye iltica eden bir Çekoslovakyalı ha! Biraz garip değil mi?"

"Bir zamanlar biz de aynen öyle düşünmüştük."

— 3 —

Moskova Nisan

TVERSKAYA Ulitsa 19. yüzyıl boyunca Moskova'nın en büyük ve görkemli caddesi olarak ünlendi. Restoranları, tiyatroları ve otelleriyle ünlüydü. Stalin'in 1930'larda bahsettiği yeniden yapılanma sırasında kırk iki metre genişletilmiş ve adı Maksim Gorki'nin anısına Ulitsa Gorkova olarak değiştirildi. Cadde her zamanki gibi ısıldığı serin nisan gecesi. Mikrobiyolog Dimitri Pimenov oldukça alkol almıştı gün boyu. Irak'ta geçirdiği iki uzun senenin hasretinden sonra ülkesine dönmenin keyfini çıkarıyordu. Moskova'da nisan geceleri oldukça soğuk geçirdi. Camı biraz daha votka ve havyar çekti. Galiba Irak'tayken en fazla onların hasretini çekmişti. İyi votka ve kaliteli havyar her zaman pahalı olurdu; ama bunun artık hiç önemi yoktu, camının istediği her şeyi satın alma gücüne sahipti şimdi.



nce dudakları keyifle gerildi.

Dimitri kırk yedi ya nda, uzun boylu ve cüsseliydi. Ashnda çok az içki içerdi, daha do rusu mesleki çalı malarına ayırdı ı zaman nedeniyle alkol almaya pek fazla vakti olmazdı, o kendisini bilime adamı bir adamdı. Olsa olsa u birkaç gündür uzun süren bir hasretin kutlamasını yaptı ı için içki içiyordu, eh bunu da hak etmi sayılırdı.

Ani bir kararla Yelisev Yiyecek Pazarı'na yöneldi. Dimitri do ma büyüme Moskovalıydı, bu nedenle votka ve havyar alırken nelere dikkat edilmesini çok iyi bilirdi. Öncelikle havyar seçerken cam kavanozlardakini de il, teneke kutularda satılanları tercih etmeliydi. Sokak tezgâhlarında ya da büfelerde satılanlara asla itibar etmezdi. Havyarı süpermarketlerde de bulabilirdi, ama hakiki ve en lezzetlilerinin Yelisev'de satıldı ını bir Moskovalı olarak iyi bilirdi.

Sovyet döneminde Gastoronom No 1, diye bilinen bu devrim öncesine ait arküteri, avizeleri ve vitraylarıyla ünlüydü. çeriye girince sıcak hava yüzüne çarptı. Her za l manki gibi oldukça kalabalıktı içerisi ve sıcak hava ba ının dönmesine yol açtı. Tabii asıl sebep gün boyu içti i içkilerdi. Ba ının dönmesine aldırmadı, bu kadarı olacaktı. Bir i e Stoliçnaya seçti, en favori votkası oydu. Sonra kendi kendine güldü, neyi istedi ini bildi i halde bu kadar oyalanması, kararsız gibi avare avare dola ması, tüm markaları incelemesi komikti. Kadını da o zaman fark etti.

Üç dört metre ilerisinde duruyordu. Duru beyaz tenli, simsiyah saçlı ve uzun boylu.. Mini ete i bacaklarının bütün düzgünlü ünü te hire yeterliydi. Ya ını kestiremedi, belki yirmi be , belki de biraz daha fazla..

çini dayanılmaz bir arzu kapladı, elektrik çarpması gibi bir ey.

Kadın ba ka bir tezgâha do ru ilerliyordu. Elinde olmadan pe inden sürüklendi. Aradaki mesafeyi kapatmıyordu, kadının yürüyü ünü seyretmek ho una gitmi ti, her a ır ve ahenkli adım atı nda yuvarlak kalçalarının ritmik hareketlerini seyretmek birden bo azını kurutmu tu. Çok uzun zamandan beri bir kadınla yatmamı tı; Irak'ta belirli zaman aralıklarıyla kendilerine sunulan fahi eleri anımsamaya çalı mak dahi istemedi. Onlardan zevk almamı , daha sonra da teklifleri geri çevirmi ti.

Gözlerini beyaz tenli, siyah saçlı dilberden ayıramadı.

Genç kadın seçici ve zor be enen biri olmalıydı, vitrinlerin önünde durmasına ra men hiçbir ey almıyordu. Bir ara lor peyniri ve kolbasaya (tütsülenmi sosis) bakmı , ama be enmeyerek dola masına devam etmi ti.

Dimitri'nin heyecanı daha da arttı. Uzun süredir bir kadını canı böylesine çekiyordu. Biraz daha yakla tı. Onunla mutlaka yatmalıydı. Profilden yüzünü inceledi. A ırı makyajlıydı. Belki de bir fahi eydi.

Böylelerine imdi Moskova sokaklarında çok rastlanıyordu. Bu daha da i ine gelirdi. Nihayet göz göze geldiler. Kadın bakı larını kaçırmadı.

ri ve etli dudakları koyu kırmızı bir rujla normalinden de abartılı bir ekilde boyanmı tı. Hafif kalkık burnu ufak ve düzgündü, ama Dimitri'nin asıl dikkatini çeken ey inanılmayacak kadar kara olan iri gözleriydi.

Dimitri bir adım daha yakla tı.

Kadın elindeki uzun saplı çantasını sol omzundan sa ma alırken adamın yüzüne çapkın bir nazar attı, iri etli dudakları da aralanarak belirgin ekilde tebessüm etti.

Dimitri'ye pas vermi ti.

Cesaretlenen mikrobiyolog kadının önüne dikildi. Önü açık kısa kabanının içine giydi i beyaz bluzunun aralık dü meleri arasından görünen gö üs aralı ma baktı. Kadının memeleri oldukça iriydi. Pimenov da keyifle sırttı.

Ondan i çıkaca ını anlamı tı. Bir süre daha gözlerini ayırmadan kadının gö üslerine bakmaya devam etti.

Kadın ate li bir eda ile dilini dudaklarında dola tırdıktan sonra fısıldadı.

"Çok mu be endin?"

Dimitri ba mı sallamakla yetindi.

Kadın ise Yelisev Yiyecek Pazarı'nın kalabalı na hiç aldırtı etmeden uzun parmaklarını fütursuzca uzatarak adamın pantolonunun içinde sertle en cinsel organını kavrayarak ok adı. Gözlerini Dimitri'nin a kılıktan irile en gözlerinden ayırmadan sordu.

"Gidelim mi?"

Mikrobiyolog sorunun bu kadar çabuk halledilece ini sanmıyordu, ba mı bir kere daha salladı.

Kadın kıkırdayarak, "Ama paramı dolar olarak isterim, tamam mı?" dedi.

Pimenov için sorun de ildi, hatta ne pazarlık etti ne de ödeyce i ücreti sordu. Nasıl olsa cüzdanının içi gıcır gıcır Amerikan dolarlarıyla doluydu.

Birlikte çıktılar..

"Otele mi gidece iz?"

"Hayır", dedi genç fahi e."Evime."

Dimitri için hiç fark etmezdi, heyecanını frenlemeye çalı ıyordu, uzun zamandan beri, velev ki fahi e bile olsa bu kadar çekici bir kadınla yatmamı tı.

"Evin uzak mı?"

"Pek sayılmaz. Bir iki blok ötede."

Dı arısı oldukça so uktu, ama Pimenov gün boyu içti inden so u u pek hissetmiyordu.

Caddeyi bırakıp ara sokaklara saptılar, kadın mirobiyolo un koluna girmi ti.

Epey yürümelerine ra men hâlâ fahi enin evine varamamı lardı.

Adam nihayet uyanarak, "Hani evim yakındı demi tin" diye söylendi.

"Geldik sayılır. Öbür soka ın içinde."

Genç fahi e nihayet iki blok arasındaki dar ve karanlık bir çıkmaza saptı. O ana kadar kadının pe inden arzuyla yürüyen Pimenov birden durarak etrafına bakındı. Çıkmaz soka a girmek onda bir üphe uyandırmı tı. Moskova'daki suç oranının inanılmaz boyutlara vardı mı biliyordu; her ne kadar uzun zamandır ülkesinden uzak kalmı sa da, ya anan gerçeklerden habersiz de ildi. rkildi ve çıkmaz soka ın koyu gölgeli dehlizlerine gözü takıldı.

Buradan ho lanmamı tı.

Hatta bir an kadının pe inden gitmekten bile vazgeçmeyi dü ündü.

Ne var ki geç kalmı tı.

Aynı anda karanlı ın içinden uzun boylu, sıırım gibi bir adam çıkıverdi. Dimitri onu gözünün ucuyla fark etti. Üç metre kadar arkasındaydı. Yakın bir tehlikeyi sezinleyen Dimitri ba mı çevirip arkaya baktı.

Adam üzerine do ru geliyordu.

Oyuna getirildi ini anlamı tı.

Yanındaki fahi e onu kapana çeken bir yem olmalıydı..

Dimitri de iri yarı bir adamdı, her ne kadar sporla u ra masa da, öyle kolay kolay teslim olacak biri de de ildi.

Tehlike arkasından geliyordu. Önden yürüyen kadına bo vererek geriye döndü. Pe inden yakla an herifi zararsız hale getirmek zorundaydı.

Ama en büyük hatayı o an yapmı tı.

Genç fahi eye sırtını çevirdi i anda belinde inanılmaz bir acı duydu. Sert ve sivri bir metalin arkasından girerek sanki göbe ine kadar ilerledi ini hissetti. Sivri uçlu hançer kamırtarak belini oyuyordu.

Elinin aya ının tutmadı mı, hızla dermanının kesildi ini duyumsadı. A zından yalnızca bir inilti çıktı, gözleri karardı ve so uk ta ların üzerine yuvarlandı.

Kula ma son çarpan kelimeler fahi enin a zından dökülmü tü.

"Cüzdanındaki paraları al," diyordu gaddar orospu. Polis olayı soygun sansın." Daha fazlasını i itemedi. Dimitri Pimenov titreyerek can verdi...

— 4 —

Moskova Nisan

ARBATSKAYA, Moskova'nın en önemli bölgelerinden biridir. Kesin olmamasına rağmen Arbat adının banliyö anlamına gelen bir Mo ol sözcü ünden türedi i söylenir. Sözcük, ilk kez 15. yüzyılda Kremlin'in batısında ya ayan, çara ba lı zanaatkar ve soylular için kullanılmaya ba lanmı tır. Fakat 18'inci yüzyılın sonunda adlarını soka a verenler bölgeyi birer birer terk etmi lerdir. Yerlerine gelen aristokratları, bölgedeki ba ı bo arka sokakların, köhne evlerin ve geni avluların cazibesine kapılan Moskova'nın entelektüelleri ve sanatçıları izlemi tir. Ta ıtlara kapalı ana bulvarlarıyla Eski Arbat'ta tarihi kiliseler, ah ap evler ve 19. yüzyıl malikâneleri bulunur, yakınındaki Yeni Arbat'ta ise gazete bayileri, kafeler ve Sovyet döneminin devasa apartman blokları yer alır.

1933'ten beri ABD Büyükelçisi'nin konutu olan Spaso Evi, Eski Arbat'ta ye illikler içinde yer alan neoklasik tarzda yapılmı büyük bir malikânedir. Dimitri Pimenov'un öldürüldü ü geceden iki gün sonra, yine so uk bir nisan gününde kırk ya larında görünen bir adam, Spaso Evi'nden çıkarak Ulitsa Arbat Soka ı'na do ru yürümeye ba ladı. Eski yıllarda, Sovyet dönemi boyunca kendisine has bohem havasını koruyan sokak, rejime muhalif müzisyen, sanatçı ve ö rencileri bir mıknaş gibi kendisine çekmeyi ba armı tı. Ma aza, restoran ve kafeleriyle hem Moskovalıların hem de turistlerin gözdesi olan sokak 1985'te ta ıtlara da kapanmı tı. Sokaktaki turist bollu u nedeniyle Spaso Evi'nden çıkan yabancı kimsenin dikkatini çekmeden kalabalı a karı mı tı.

Harry Morgan siyah saçlı, açık mavi gözlü, so uk bakı lı fakat oldukça yakı ıklı bir adamdı. Geli mi kashı beden yapısı hemen göze çarpardı. Adaleli vücudunu saklamak için genellikle bol giysileri tercih ederdi. A ır a ır yol boyunca ilerlemeye ba ladı. Saat dördü geçiyordu ve Ulitsa Arbat yükünü almı tı.

Aslında Harry Morgan bu atmosfere alı ıktı; yakla ık bir buçuk seneden beri Moskova'da görev yapıyordu ve yarı deklare ajan sayılırdı, ama o gün kar ıla tı ı her eyi yeni gören bir turist havası takınarak yürüyordu. CIA'in yabancı diller okulunda kusursuz denecek derecede Rusça ö renmi ti, fakat ne kadar gayret ederse etsin, çevresinde bulunan Ruslar yine de onun bir yabancı oldu unu rahatlıkla anlayabilirlerdi. Devetüyü rengi kabanının dü melerini ilikledi, atkısını boynuna iyice sardı, eldivenli ellerini o u turdu.

Açık hava kafelerinden birine oturdu. Ruslar so u a alı ık olduklarından, bu güne siz ve ayazın kol gezdi i havada bile kafe çok kalabalıktı. Randevusu vardı, ama bekledi i ki i henüz ortalarda yoktu. Beklerken zencefil aromalı bir kadeh Ohitniçya votkası istedi garsondan. çini ısıtması en iyi çareydi.

Kadehini bitirdi inde kaldırımında yakla an Piyotr Temorva'yı gördü. Temorva, Rus Gizli Servisi FSB'nin Yabancılar Dairesi'nde çalı an müdür yardımcılarında biriydi.

Ürkek bir ekilde gelip Harry Morgan'ın yanındaki iskemleye çöktü. Kısık sesle, "Kak dela Morgan?" (Nasılımız Morgan? ) diye sordu.

"Horo o, spasibo." ( İyim, te ekkür ederim.) "Bu beklenmedik görü me iste inizin nedenini sorabilir miyim?"

"Sizinle görü mek istedi im önemli bir konu var."

Rus ajan dikkatle CIA elemanına baktı.

"Öyle mi? Mesele nedir?"

"Ü ç gün evvel stanbul'da eski bir Çek ajanı öldürülmü . Adı Pavel Novotny. Bu haberi Langley'deki merkezimizden aldım. stanbul'daki ajanlarımız da olayı teyit ettiler. Olayın sizi de ilgilendirece ini dü ündüm. Herhalde haberiniz var, de il mi?"

Piyotr a ırını gibi Amerikalıya baktı.

"Yoo.. O da kim?"

Harry'nin suratı bezgin bir ekilde asıldı.

"Numara yapmayı bırak Piyotr, samimi olalım. Sakın bana Novotny'yi tanımadı mıızı iddiaya kalkı ma. Benimki resmi bir yakla ım. Bu görü me iste ini örgütüm adına yapıyorum. Olay en az bizim kadar sizi de ilgilendiriyor."

Piyotr ısrar etti.

"Söylediklerinden henüz bir ey anlamıyorum."

"Demek bu yapmacık ve sahte ifadende ısrar edeceksin. Sen bilirsin. Biz olayın önce CIA ve FSB arasında müzakere edilmesinden yanaydık ve bunun her iki taraf için de daha uygun olaca mı dü ünümü tük, e er istiyorsanız i i diplomatlara bırakalım, onlar devreye girsin."

Rus ajan kısa bir tereddüt devresi geçirdi, sanki zaman kazanmak istiyor gibi civardaki garsonlardan birine i aret ederek o da bir votka istedi. Sonra Morgan'ın so uk mavi gözlerine bakarak utanır gibi mırıldandı.

"Biraz açıklama yapsan iyi olacak galiba. FSB'nin stanbul'daki olaydan henüz haberi yok, neyle ilgili bu cinayet?"

"Beni oyalamaya kalkı ma Piyotr. stanbul'daki ajanlarımız olayı çoktan size geçmi lerdir bile."

Rus ba ımı olumsuzca iki yana salladı.

" nan, bilmiyoruz."

Harry kızgın kızgın Rus'u süzdü.

"Ya iki gün önce burada öldürülen mikrobiyolog Dimitri Pimenov hakkında ne diyeceksin? Yoksa o vakayı da bilmedi inizi mi söyleyeceksin?"

Rus ajan kızardı aniden. Ama yüzündeki a kınlık gerçektir.

"Evet, o olayı duydum. Pimenov gelecek vaat eden bir bilim adamıydı ama sonra nedense gözden dü tü, uzun zaman evvel üniversiteden kovuldu unu okumu tum. Fakat polisin bize verdi i bilgilere göre adi bir cinayete kurban gitmi , galiba hırsızlı a tamah en ehrin arka sokaklarından birinde bıçaklanmı . Benim bildi im bu."

Harry'nin ka ları çatıldı.

"O cinayetin basit bir soygun olmadı mı ikimiz de biliyoruz."

Rus isteksizce homurdandı.

"Ne anlatmaya çalı ıyorsunuz? Yani cinayet siyasi nitelikte mi?"

"Öyle oldu unu bal gibi siz de biliyorsunuz."

"Peki tamam, öyle olsun.. Nereye varmak istiyorsun Morgan? Önce onu söyle."

"Çok basit.. Yardımla mamız gerek."

Rus hayretle CIA ajanına baktı.

"Bu pek alı ılmı bir durum de il. Yani CIA, Moskova'da i lenen basit bir cinayetin halli için resmen bize yardım teklifinde mi bulunuyor?"

"Hâlâ kelime oyunları yapmaya kalkı ıyorsun Piyotr. Sorunun basit bir cinayet olmadı mı pekâlâ biliyorsun. Biz, birlikte çalı mayı öneriyoruz."

Piyotr garsonun önüne bıraktı ı votkasını bir diki te içti. Gözlerini Amerikalıdan kaçırarak homurdandı.

"Ne tür bir çalı ma olacak bu?"

Harry Morgan ise donuk mavi gözlerini Rus'tan bir saniye olsun ayırmıyordu. Sinirli bir ekilde homurdandı. "Bak Piyotr, ben diplomat de ilim, a zım oturaklı laf etmesini bilmez, kelime oyunlarını ise hiç beceremem, ama meramımı çok açık ekilde ifade etti imi sanıyorum. İmdi bana lafı a zında gevelemeden söyle, birlikte çalı acak mıyız yoksa çalı mayacak mıyız?"

Rus ajan ba ımı önüne e di, hafifçe mırıldandı.

"Teklifinin mahiyetini öğrenmeden ne söyleyebilirim ki? İşte in muhtemelen benim yetkilerimi alan bir şey olabilir. Bundan önce oldukça basit konularda bilgi alı veriy yaptık, ama sanırım bu kez oldukça çetrefil ve karışık bir konudan söz edeceksin. Amirlerimle görüşmeden sana cevap veremem."

"O halde git, onlarla konu ve iste imizi ilet."

FSB ajanı hâlâ a ırdan alıyordu.

"Önce u teklifin mahiyetini öğrenelim."

"Pekâlâ, öyle olsun. İmdi kula ımı aç ve beni iyi dinle.."

Gum, Kızıl Meydan'daki Moskova'nın en önemli ticaret merkezlerinden biriydi. Kemerli yolları, dövme demir parmaklıkları ve alçı kaplama duvarları, özellikle cam çatıdan güne vurdu unda çok etkili bir görünüm alırdı. Eskiden kürk ve ipekten en basit mumlara kadar pek çok ürünün satıldı ı bin kadar ma aza vardı içinde. Stalin döneminde ise ma azaların büyük bir kısmı parti bürolarına dönü türülmü tü. Bugün bu büroların ço u FSB'nin gizli mahalleri olarak faaliyet gösterir. Bununla beraber giri katında Benetton, Christian Dior, E. Lauder gibi uluslararası markalar boy gösterir. Ayrıca Batı tarzı pek çok kafe ve restoranlar da vardır.

Saatler yediyi gösterirken Piyotr Temorva üçüncü kattaki yabancılar dairesi müdürlü üne ait bir büroda, müdürüne az evvel CIA ajanı Morgan'dan ö rendiklerini nakletmekle me guldü.

Müdür Vlademir Tropinin kısa boylu, ablak yüzlü, siyah saçlı, kalın ka lı ve yüzü hiç gülmeyen bir adamdı. Muavinin anlattıklarını dinlerken yüz hatlarından en ufak bir anlam çıkarmak mümkün olmuyordu. Ne a kınılık ne de tela ..

Yapılan açıklamayı sonuna kadar sabırla dinledi. Sonra önündeki hafif tatlı, az alkollü Kvas'ı yarısına kadar içti ve ge irdi. Müdürün sessizli i devam ediyordu.

Piyotr tecrübesine dayanarak endi elenmeye ba lamı tı. Tropinin her an bir bomba gibi patlayabilirdi, ama durum hiç de umdu u gibi geli medi. Müdür gayet sakin bir ekilde gözlerini muavinine çevirdi. "Pek alı ık olmadı ımız bir teklif" demekle yetindi. "Demek CIA bize mü terek operasyon öneriyor ha! "

"Evet, benim çıkardı ım sonuç bu, Müdür Bey." "Bu, kuyruklarının sıkı tı ımı gösterir."

"Haklısınız efendim."

"Zor durumdalar."

"Ben de öyle dü ünümü tüm efendim. Öneriniz nedir?"

Vladimir Tropinin önündeki barda ı bo alttı.

"Bir müddet bekleyece iz tabii," diye mırıldandı.

Piyotr neyi bekleyeceklerini pek anlamamı tı. Müdürün bir açıklama yapaca ını umarak gözlerinin içine baktı, ama adamın izahat vermedi ini görünce dayanamadı, cesaretini toplayarak sormak zorunda kaldı.

"Amerikalıya ne cevap vereyim, efendim?"

"Oyala," dedi müdür.

"Nasıl yani?"

"Nasılımı sen bul, bir eyler yarat.. Aklına ne gelirse... Bizim için mükemmel bir fırsat do du, görmüyor musun? Çok iyi bir koz yakaladık. Bunu en iyi ekilde de erlendirmeliyiz."

"Ne yapmayı dü ünüyorsunuz?"

Daire müdürü nihayet sırttı; çok az gülerdi. Kaim dudaklı a zı gerilmi , sarı di leri meydana çıkmı tı.

"Operasyon dairesi ile a ık atmayı. O sersem Amerikalı yanlı kapı çaldı. Yalnız FSB içinde kimin bu i ten haberi oldu unu anlamamız gerekir."

Piyotr endi eli bir ekilde mırıldandı.

"Fakat sayın müdürüm, bu bizim yetki alanımız de il ki. Biz sadece...."

Tropinin'in yüzündeki tebessüm birden silindi. Buz gibi bir bakışla muavinini süzdü ve tombul parmaklı elini kaldırarak onu susturdu.

"Aptallık etme Piyotr! Bazen kafan hiç çalıyor. Senin imdilik sadece o Amerikalı'dan biraz zaman iste. Kırk sekiz saat benim ipleri yoluna koymam için yeterli olacaktır. Daha sonra Amerikalıya randevu veririz. Acaba bu kadar basit bir işi becerebilir misin?"

"Tabii efendim," diyebildi Piyotr.

Ashında tek anladığı şey, bu tekliften müdürün ahsisi istifadeye kalkacağı olmuştu.

O akşam Amerikan büyükelçisi, Spaso Evi'nin büyük kabul salonunda ajan Harry Morgan'la kısa bir görüşme yapıyordu.

Büyükelçi Bill Brewster elli yaşlarında ıslık ve zarif bir adamdı. Daima koyu renk takım elbiseler giyer, beyaz gömlek ve papyon kravat takardı. Sakaklarındaki ak saçlar ona ayrı bir hava verirdi. Bir zamanlar Cleveland'den senatör seçilmişti, siyasi hayatta başarılı olmuştu, fakat son senato seçiminde kaybedince, iktidar partisinden olduğu için Rusya'ya büyükelçi olarak atanmıştı.

Ashındaki iri Havana purosunu dişleri arasına sıkı tırarak sordu:

"Evet ajan Morgan, görüşmeniz nasıl geçti?" "Başarılı sayılır sayın büyükelçi. FSB ile ilk kontak kurduğum. Şimdi onlardan cevap bekliyoruz. Tabii, her zamanki gibi kuşku ve tereddütle yaklaşma eğilimindedirler. Cevap vermeleri sanırım biraz zaman alacaktır. Önce teklifimizi kendi bünyelerinde sıkı bir değerlendirilmeye alacaklardır. Bu onların çalışmalarıdır. Onlara bir süre tanımak zorundayız, başka çaremiz yok."

"Anlıyorum" diye mırıldandı büyükelçi. "Seninle ne zaman temas kurarlar?"

"Görüşümü ajan kısa bir mehil istedi ve haklı olarak amirlerimle temasa geçip durumu müzakere etmem gerekir, dedi. Bu da çok doğaldır. Strateji hazırlamak zorundalar."

Elçi Bill Brewster oturduğu koltukta bacak bacak üstüne atarken, "Ahsisi görüşün nedir Harry?" diye sordu. "Bizimle müterek bir operasyona girişecekler midir?"

"Elleri mahkûm, efendim. Ayrıca böyle bir fırsatı kaçıracaklarını hiç sanmıyorum."

Brewster bir süre düşünceli kaldı. Devlet içinde devlet durumundaki CIA'in işlerine pek karışmak istemezdi.

Sonra diplomatlara has incelik içinde mırıldandı.

"Bana çok karışık bir hikâye gibi geldi. İstihbarat örgütümüzün başarısından hiç üphe etmiyorum, ama yanlış olamazlar mı?"

Harry Morgan saygıyla fısıldadı.

"Hiç sanmıyorum, efendim. Başdat'taki ajanlarımızın merkeze ulaştıran raporları, analiz uzmanlarımızın hazırladığı muhtemel senaryolar ve burada öldürülen Rus mikrobiyolog vakası kanaatimizi peki tirdi. Daha başka cinayetlerin de işleneceğini sanıyoruz."

Büyükelçi inanmak istemezcesine başını salladı.

"Bilgi, ustalık, hassas bir istihbarat, hatta teknoloji ve cesaret isteyen çığınca Mr girişim. Dümanın böyle bir planı gerçekleştirebilecek gücü olduğuna samimiyetle inanıyor musun Harry?"

"Dümanı hafife almayın Sayın Büyükelçi. Uzun yıllardır savaş halinde yaşıyorlar.

Saydıklarımızın çoğuna da kavutular. Uygulanan ambargoya rağmen petrolden büyük para kazanıyorlar. Ayrıca fanatik, gözü kara, terör alanında eğitimli elemanlara da sahipler. Her şey beklenebilir."

Bill Brewster purosunun külünü yanındaki tablaya silkti.

CIA'in istihbaratı doğru ise dünya gerçekten yeni bir felaketin eşiğinde demektir.

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi. Aklına söylenecek daha uygun bir cümle gelmedi.

— 5 —

Londra Nisan

NG L Z kraliyet ailesi üyelerinin mezarlarının bulunduğu ve taç giyme törenleri gibi tarihi olayların gerçekleştiği bir kilise olmasıyla ünlü Westminster Abbey'in arka cephesinin yer aldığı Broad Sanctuary'ye bakan eski yapılardan birinde, o gün İngiliz Entelijans Servisi'nin Başkan Yardımcılarından Barry Foster ve iki müfettişi ile, CIFE'in (İngiliz Uzak ve Ortadoğu Birleşik Entelijansı) en büyük yetkilisi Sir James Spader arasında çok gizli bir görüşme yapıyordu.

Sir James Spader elli beş yaşında, zayıf, uzun boylu, kırsaçlı, ince metal gözlük kullanan ve bir istihbarat başkanından çok, uluslararası bir şirketin genel idare meclisi üyesi havası uyandıran görünümdeydi. Aristokrat yapısı, biraz soğuk ve çevresine tepeden bakan hali, düzgün ve tesirli konuşmasıyla her zaman karışındakileri etkilerdi. Nitekim, otuz beş yaşına yaklaşmış eskiye dayanan ve kökleri okul arkadaşlığına kadar uzanan geçmişlerine rağmen MI 6 Başkan Yardımcısı Barry Foster'ı da konuşmaya başlamaz tesiri altına almıyordu. Arınlık ve titizlikle de ün salmıştı. Üzerinde koyu lacivert, çizgili takım elbise, açık mavi gömlek, siyah üzerine beyaz puantiye kravat, yeleğinde asılı köstebek ve ceketinin yakasına iliştirdiği kırmızı karanfil ile insana 1950'li yıllardan kaldığı izlenimi veriyorsa da, özellikle etkileyici ses tonuyla odadakilerin üzerinde hemen belirgin bir hâkimiyet kurmuştu. Barry Foster sönmüpiposunu masası üzerindeki tabladan alarak içini temizledi, ardından sert Black Luxury tütünüyle doldurdu ve çakmağıyla yakarak derin nefesler çekti. Belli etmemeye çalışsa da, aslında biraz zaman kazanmaya, az önce dostu ve eski arkadaşları Sir Spader'den öğrendiği haberi beyininde analiz etmeye çalışıyordu.

Sir James Spaderi çok uzun zamandan beri tanırdı, Cambridge'e aynı tarihlerde girmişler, aynı kürek takımında spor yapmışlardı. Tesadüflerle dolu hayat onları aynı meslek dalma itmi ve fâzla su yüzüne çıkmassa da aralarında bir rekabet yaratmıştı. Ama talih daha ziyade Spader'a gülmüş ve mesleğinde zirveye tırmanmıştı; tabii bunu sadece talih ile açıklamak da yanlış olurdu, Spader son derece aktif, çalışkan ve başarılı biriydi. Nitekim mesleğindeki başarılarından dolayı beş sene önce Kraliçe tarafından "sir" yani övâlye unvanıyla payelendirilmişti. Başbağ oldukları zamanlarda birbirlerine küçük adlarıyla hitap ederlerse de böyle resmi bir toplantıda daima araya mesafe ve nezaket koyarak konuşturlardı. Foster arkasına yaslandı, piposundan derin bir nefes çektikten sonra, "Sir Spader" dedi kısık sesle. "Anlattıklarınız çok ilginç ve o nispette de çok yararlı. Ayrıca konuyu hâlâ tam olarak anlamı da söyleyemem. Teşkilatınızın güçlü kaynaklara sahip olduğunu biliyorum, muhtemelen istihbaratınız doğrudur. Lakin..."

James Spader onun sözünü gülerek kesti. "Azizim Foster, tepkinizi anlamakta zorluk çekmiyorum. Fakat elde ettiğimiz bilgiler bizi ister istemez zikrettiğimiz ihtimalin çok güçlü olduğunu noktasına götürüyor. Mesleğimiz cilvesi bu. Her zaman yararlı sonuçlara ulaşmaya hazır olmalıyız. Durumu analizcilerimle uzun uzun müzakere ettim. Sayet üphelerimin gerçekleşmesi olası değilse güçlü görmeseydim görüşme teklifinde bulunmazdım sizinle."

Barry Foster itirazını başlamadan keserek piposundan derin bir nefes daha çekti. "Kim bu Pavel Novotny?" diye sordu. "Artık ölü bir adam. Kısa bir süre önce İstanbul'da öldürüldü. Eski bir Çekoslovak ajanıydı. Mensup olduğu STB'den kovulmuştu. Sizin onu tanımamanız gayet normal, zira edindiğimiz bilgilere göre İngiltere'de hiç faaliyette bulunmamış. Biz onu Ortadoğu'daki çalışmaları sırasında tanıdık. Mossad'dan da bilgi aldık. Parayı bastırarak her örgüt veya büyük sermaye şirketi adına casusluk yapıyor, sabotaj ve suikast eylemlerine girişiyordu. Sırailli dostlarımızda kabarık bir dosyası mevcut." "Mossad mı öldürdü?" "Hayır, sanmıyorum."

"Temizlik Türkiye'de yapıldığına göre MI 6'nın operasyonu olabilir mi?"

"Buna da ihtimal vermiyorum." Barry Foster bezgin bir ifadeyle eski arkadaşını süzdü.

"Öyleyse bu pisliği kimin öldürdüğü önemli mi?" diye sordu nihayet.

"Korkarım önemli."

Barry Foster omuzlarını silkti. Eski bir Çek ajanının öldürülmesinin neden bu kadar önemsendiğini henüz anlamamıştı.

Sir Spader derin bir nefes aldı.

"Bu adamla ilgili elimizde çok ilginç bir bilgi var. Bağdat'taki ajanım Ian Barret'tan aldığımız ve doğruluğundan hiç şüphelenmediğimiz istihbarata göre, Novotny'nin on gün kadar önce Irak El Muhaberat'ın en yetkili elemanlarından biriyle Tikrit Kimyasal Silah Fabrikalarında görüşme yaptı mı?"

Barry Foster'ın ilk defa kolları çatıldı, yüzü gerildi. Açıklamanın bundan sonraki kısmının çok daha endişe verici olacağını sanki içine doluyordu.

Sir Spader devam etti: "Bizimkiler Pavel Novotny'i ellerinden geldiğince kadar izlemeye almışlar. Oradaki çalışmaları artlarımızın zorluğunu takdir edersen sanırım, ona rağmen Muhaberat yetkilisiyle \*u temasların üç kere daha tekrarlandığını öğrenmişler. Buraya kadar pek sorun yok, eski Çek ajanının oraya neden çağırıldığını ve Irak istihbarat örgütü ile ne tür bir ilişkiye girdiğini anlayamadık. Ama daha sonra olayların birden çok vahim bir şekilde geliştiğini gözlemledik."

Foster sordu: "Nasıl yani?"

James Spader hafif mırur ve bilgici bir edayla devam etti: "Sizin de bildiğiniz gibi bugün Irak'ta teknolojik seviyesi yüksek dört biyolojik ve kimyasal silah üretim merkezi var. Biri Bağdat'taki Ra'idiye, diğeri ikisi Bağdat'a yakın olan Tikrit ve Salman Pak sonuncusu ise Skarkat. Diğer irili ufaklı merkezleri hesaba katmıyorum. Edindiğimiz bilgilere göre buralarda, Birleşmiş Milletlerin tüm yasaklarına rağmen Iraklılar kimyasal silah üretimine devam ediyorlar. Bu silahların bir kısmını üretmek ileri teknoloji gerektirmiyor, ama bizi asıl ürküten nokta söz konusu tesislerde bazı Batılı uzmanların çalıştığını tespit etmek oldu."

"Anlayamadım," diye mırıldandı Foster çatık kaslarıyla.

"Evet, yüksek meblağlar ödenerek bazı uzmanların bu tesislere getirildiğini ve henüz Batı dünyasının bilmediği yepyeni bir kimyasal silah yapıldığını öğrendik." Foster yeniden kuyruyla arkadaşına baktı. "Bu mümkün mü sizce?" "Bundan hiç kuşum yok, azizim Foster." "Fakat nasıl olabilir? Bu insanların Irak'a gitmeleri dikkat çekmemi mi?"

"Ne yazık ki bunun nasıl sağlandı hususunda fazla bilgimiz yok."

"Kaç kişiyim bunlar?"

"Öğrenebildiğimiz kadarıyla iki İngiliz ve iki Rus. Ama daha bakalarının da olduğunu tahmin ediyoruz." "Bu bilgiyi nasıl temin ettiniz?" "Oldukça ilginç bir yöntemle. Ama itiraf edeyim ki biraz tesadüflerin de rolü oldu. İngiliz uzmanlardan biri mide kanaması geçirerek apar topar hastaneye kaldırıldı bir gece." "Eee?"

"Fabrikadan ambulansla çıkmasını tespit ettik. Biz de hemen Iraklı rejim muhaliflerinden adamımız olan birini, mide spazmı geçirdiği bahanesiyle aynı hastaneye götürdük. Uzmanın kanaması iddetli de ildi, ama onu üç gün kadar hastanede tuttular. Tabii bağında ona nefes aldirmayan Muhaberat elemanları ve Cumhuriyet Muhafızları devamlı nöbetçiydiler. Buna rağmen Iraklı adamımız onunla hasta yatağında temas kurdu. Nöbetçiler adamımızdan kuşulanmadılar."

"Peki, ne öğrendiniz?"

"Öyle özetleyebilirim; kimyasal silah fabrikalarında çalışan yabancı uzmanlar vardı. Sayılarını kesin öğrenemedik, ama en azından iki İngiliz, iki de Rus uzmanın çalıştığını artık biliyorduk."

"Simlerini öğrenebildiniz mi?"

"Hepsinin de il ama bir İngiliz'in bir de Rus uzmanın adını öğrendik. Kanamalı İngiliz uzmanın adı Randy Shepard'. Rus'un ki ise Dimitri Pimenov."

Barry Foster sıkıntılı bir şekilde başını kaşıdı.

"Randy Shepard denen adam nerede şimdi?"

Sir James Spader anlamlı bir şekilde arkadaşına baktı.



"Sanırım şimdi bütün o uzmanlar kendi ülkelerindedir. Randy de dönmüş olmalı. Fakat sorun bununla da bitmiyor. Irak'ta çalışan uzmanların tam listesini ve kimliklerini kesin belirleyemedik için tespit zorluk çekerken, dün Moskova'dan ayrıntılı bir bilgi daha geldi. Dimitri Pi menov'un bıçaklanarak öldürüldüğüünü örendik. Şimdi gizli bir gücün bu uzmanları sonsuza kadar susturmayı amaçladığını düşünüyörüz."

Foster yine hayretle arkadaşına baktı.

"Iraklılar mı?" [www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

"Bir ihtimal onlar."

"Yani sizce bazı ihtimaller de olabilir mi?"

"Çeşitli olasılıklar üretilebilir. En başında biyolojik ve kimyasal silah üretiminin Birleşmiş Milletler kontrolünden gizlemek istenebilir tabii. Hele yeni ve Batı dünyasının henüz bilmediği yeni bir kitle imha silahını üretmeyi başarmış larsa."

"Ama o uzmanları öldürmelerinin amacı ne olabilir?"

"Yeni silahın Batılılar tarafından hiçbir zaman öğrenilmemesi. Bunu bilen tüm teknik kadroyu ortadan kaldırmak amacı."

"Irak için, bir ihtimal dediniz. Peki öteki ihtimal nedir?"

Sir James Spader sağ elinin işaret parmağı ile hafifçe kayan metal gözlüğünü yerine yerleştirirken buz gibi soğuk bir ses tonuyla mırıldandı.

"Her zamanki gibi CIA olabilir kuşkusuz." MI 6 Servisinin Başkan Yardımcısı huzursuzdu. İttiklerine pek inanmak istemiyordu. Doğal olarak istihbaratçıların hayal güçlerinin ne denli zengin olduğunu çok iyi bilirdi.

"Anlayamıyorum" diye mırıldandı. "Bu hem insani, hem siyasi hem de toplumsal bir felaket haberi. Amerika'nın böyle bir çözüme kalkışına, hatta müsamaha göstereceğine bile inanmak istemiyorum." Sir Spader yine hafifçe gülümsedi. "Bir de aksini düşünsenize. Ellere Irak'a saldırı için ne büyük bir koz ve hukuki gerekçe geçecek. Irak, Birleşmiş Milletler kontrolörlerinin kendi memleketlerindeki denetimi akıllı ve oyalayıcı taktiklerle geciktiriyor. Bu iddianın duyulması ve doğruluğunun geçerlik kazanması Batı'yı yerinden oynatacak. Irak'a yapılacak olası bir askeri müdahaleye destek verecek taraftar kazanacaklar. Hiç kimse harp istemiyor; yani siyasal platformda kazanılmayan başarı, operasyonun dünyaya duyurulması ile bir anda elde edilecek. Tabii Irak'ta çalışan yabancı uzmanların öldürülmesi için de Saddam'ın üzerine yıkacaklar. Her zaferin bir bedeli vardır ve CIA rahatlıkla bunu göze alabilir. Biyolojik ve kimyasal terör yirmi birinci yüzyılın en salgın ve ürkütücü hastalığı ve tehdit unsuru oldu.

Amerika'nın Batılı dostları bu olaylardan sonra onların yanında olacaklardır, istemeseler bile."

Foster bir süre sessizliğini muhafaza etti.

İttiklerinin muhakemesini yapmaya çalışıyordu. Nihayet dayanamayarak sordu.

"Ustanbul'da öldürülen Çek ajanı" diye fısıldadı. "Sizce onu kim öldürdü?"

"Henüz bilmiyorum. Iraklılar da olabilir tabii. Ama kamıca en güçlü ihtimal bu işi CIA'in yaptığı merkezinde."

Foster sünen piposunu tekrar yaktı, sıkıntılı bir sesle, "Sir Spader," dedi. "Ne önerdi inisi sorabilir miyim?"

C FE sorumlusu kasılarak arkasına yaslandı.

Konu mayı hiç lafa karışmadan takip eden diğer MI 6 elemanları dikkatle Spader'ın vereceği cevabı bekliyorlardı. James Spader tevazudan uzak, maddesiz bir edayla devam etti:

A.

"Sanırım yapılacak en uygun davranış, gecikmeden olayı başbakanına bildirmektir. Zira bundan sonra vakıaların gelişimi siyasilerin müzakerelerine kalmıştır. Şayet bu plan düşünüldüğü gibi salt CIA'in başının altından çıkıyorsa, dönüşü ve telafisi olmayan bir katliamdan tüm Batılı ülkelerin haberdar olması gerekir."

Barry Foster bu öneriden hiç hoşlanmamıştı.

Piposunu çeki tirerek düündü.

Örnekleri bilgileri arasında diğere dokunur tek bir vatandaşı Randy Shepard'dı. Hiç kuşkusuz onu araştıracak ve bulacaktı. İstanbul'da öldürülen eski Çek ajanı ise, imdilik onu hiç ilgilendirmiyordu. Gerisi tamamen hayali bir senaryo ve yakıntırmadan ibaret de olabilirdi. Gizli tekiilatların analizcileri her zaman böyle senaryolar yaratmakta mahirdiler.

Piposunun dumanını üfledi.

Ne var ki üretilen bu teorilerin çoğuşu ham bir hayal olarak kalır, hayata geçmezdi. Hiç kuşkusuz CIA'in tarihinde tek başına kalkıştı bu tip operasyonlar mevcuttu, az da olsa geçerliliği söz konusu olabilirdi. Ama Foster, uluslararası toplumda derin ihtilaflar yaratacak ve olası bir savaşta yol açacak böyle bir operasyona, dünyanın efendisine soyunan Amerika'nın bile kalkışına ihtimal vermek istemiyordu. Ayrıca başbakanına sunulacak nasıl bir rapor tanzim edebilirdi ki, elindeki veriler henüz çok yetersizdi.

Bozuntuya vermeden başını salladı.

"Sizi anlıyorum, Sir Spader," diyebildi...

— 6 —

Paris Nisan

UZUN boylu, beyaz tenli kadın yataktan kalkarak pencerenin önüne ayak parmaklarının ucuna basa basa yaklaştı. Yataktaki adamın arkasından çıplaklığını, vücudunun esnek hatlarını hâlâ doyumsuz bir arzuyla seyrettiğini biliyordu. Camı örten tülünü çekip açtı. Akşamın pastel tonları mavi gökyüzünde nefis hareketler yaratarak parlamaya başlamıştı. Az sonra hava kararacak ve önlerinde uzanan otoyoldaki araba ışıkları bir nehir gibi hiç azalmadan akmaya devam edecekti. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bu defa da bulutların batmaya hazırlanan güneş ışıklarıyla turuncuya boyandığını gördü. Bulutlar havada yavaş hareket eden lavlara benziyordu.

Sonra bakışlarını anayolun az yakınında, yetmişlikler içinde duran beyaz arabaya çevirdi. Baktığı pencereden en fazla yirmi beş metre ötedeydi. Kadının tül perdeyi aralamasından yaklaşık on beş saniye sonra arabanın farları iki kere yandı söndü. Gerekli sinyali almıştı. Adamın yataktan seslenmesiyle irkildi.

"Acıktın mı?"

"Hayır" dedi kadın. "Susadım sadece."

"Burgonya arabası var, ister misin?"

"Arayıp çemem."

"Meyve suyu?"

Kadın pencerenin önünde dönerek yatağın içindeki adama gülümsedi.

"Hararetimi o da kesmez."

"Gel" dedi Alain Micoud. "Öyleyse susuzluğumu ben gidereyim."

"Hiç de fena fikir değil, yeniden becerebilir misin?"

"Hem de nasıl.."

"Ama şimdi olmaz, hevesini geceye sakla."

Kimyager Alain Micoud sırıttı.

"Baksana, gün batıyor. Gece oldu sayılır."

Kadın marık bir ekilde mırıldandı.

"Karnımı doyurmak istiyorum."

"Ama az önce acıkmadığını söylemiştin."

Kadın dolgun dudaklarını büzerek çocuksu bir eda içinde, "Ne yapayım, şimdi acıktığımı hissediyorum," diye söylendi.

"Tamam," dedi Alain Micoud ve üzerindeki yorgani atarak yataktan fırladı. Kırk dokuz yaşında olmasına karşın vücudunda bir damla yaş yoktu. Sırım gibi bir vücuda sahipti.

Çırlıçiplak kadına yakla tı ve onu kollarının arasına aldı.

Kadın sanki tülleri açık pencerenin önünde bu sarılma sahnesinden çekinmi gibi aceleyle perdeyi çekti. Oysa ö leden sonra girdikleri yataktan ilk defa çıktıkları için, ilerleyen saatler ve ak amn alacakaranlı mın yatak odasına çökmesinden, her ikisi de elektri i açmaya gerek duymamı lardı henüz.

Alain kadının boynuna arzu dolu öpücükler kondururken fısıldadı.

"Seni az ilerdeki bir lokantaya götüreyim. Yemekleri nefistir. Yakınlı ı nedeniyle de zaman kaybetmeyiz."

Kadın aynı marıklıkla sordu.

"Bana ne yedireceksin?"

"Hım!" diye dü ünme taklidi yapan kimyager sordu. "Eritilmi tereya ı ile sunulan kızartılmı dil balı ma ne dersin?"

"Balık sevmem."

"Sevmez misin? Öyleyse coq au vin yersin."

"O da ne? Hiç i itmedim."

"En tanınmı Fransız yermeklerinden biridir. Horoz kırmızısı arap sosu, otlar, so anlı, sarımsak ve mantarla pi irilir. Sonra..."

Kadın, kimyagerin lafını kesti. Dudaklarını olumsuzca büzmü tü.

"Onu da istemem. Tarifini be enmedim."

"Tamam tatlım, ben de sana Noisette d'Agneau tavsiye ederim. Kuzu pirzolasıdır."

"Hayır!."

"Ne yemek istiyorsun peki?"

"Pizza! "

"Pizza mı? u lezzetsiz talyan hamuru ha! "

"Pekâlâ.. O zaman seni öyle bir yere götürürüm."

Kadın aynı marıklıkla bir kere daha "Hayır" dedi. "Dı arıya çıkmak istemiyorum, telefon edelim, onlar eve servis yapsınlar."

Alain Micoud olumsuz bir ekilde ba mı iki yana salladı.

"Üzgünüm tatlım, ama ben öyle bir yerin telefon numarasını bilmiyorum."

"Dert etme hayatım, çünkü ben biliyorum," dedi kadın dudaklarını öpmesi için adamın a zına yakla tırırken. Alain, bu duruma memnun bile olmu tu; giyinip soka a çıkmaktansa yemek i ini evde geçi tirmek i ine gelmi ti.

Bir süre ayakta öpü tüler.

Adamın yeniden heyecanlanıp, sertle en organının göbe ine dayandı mı hissedince kadın kollarını Alain'in boynundan çekti ve "Hadi, imdi bir du al," diye mırıldandı. "Ben de telefon edeyim."

Kimyager isteksizce du a gitti.

Banyodan su sesleri aksetmeye ba layınca kadın hızla çantasından ucuna susturucu takılmı bir tabanca çıkarttı ve silahı çantanın hemen üstüne koyarak aceleyle giyinmeye ba ladı. Bir yandan da dikkatle banyodan gelen sesleri dinliyordu. Alain Micoud çok mutlu olmalıydı, zira du un altındayken günün tanınmı arkılarından birini gür sesiyle söylüyordu.

Alain, bornozuna sarılmı , ıslak saçlarından sızan su damlacıklarını kafasını iki yana sallayarak banyodan çıktı ve yatak odasına do ru yürüdü. Odadan içeri girdi inde uzun boylu, siyah saçlı kadını giyinmi olarak görünce a ırmı gibi yüzüne baktı.

"Ne o? Yoksa pizzacıya telefon edemedin mi? Dı arıya mı çıkaca ız?"

"Hayır, tathm.. Yalnız ben çıkaca ım. Sen maalesef burada kalacaksın."

Kimyager a kın a kın kadına bakmaya devam ediyordu.

"Ne oldu? Ben niye kalıyorum."

Kadın arkasında tuttu u tabancayı kimyagere do rulttu.

Alain Micoud hâlâ bir ey anlamı de ildi. Bir süre kadının elindeki tabancaya baktı.

Saf saf, "Ne demek oluyor bu?" diye mırıldandı. "Bu silah da ne?"  
Kadının kömür karası gözleri garip bir ekilde parlıyordu.  
"Üzgünüm Alain, ama seni öldürmek zorundayım."  
Kimyager hâlâ bunun bir aka olup olmadığını anlamamıştı.  
Kadın kaşlarını çatarak, "Lütfen indir onu!" diye homurdandı. "Ne silahtan ne de böyle akalardan hoşlanırım."  
"Bu aka de il Alain.. Ciddiyim.. Ben seni öldürmekle görevliyim."  
Micoud'nun tüyleri diken\*diken oldu. Bedenini bir ürperti kapladı. Kadının aka yapmadığını anlamıştı artık.  
"Kimsin sen?" diye kekeleydi. "Beni niye öldürmek istiyorsun?"  
"Nedenini bil; ayrıca bilmek zorunda da de ilsin. Ama inan bana gerçekten üzgünüm."  
Kimyager durdu u yerde mıhlamp kalmıştı.  
Kadın ona acır gibi bakıyordu.  
"Yatakta çok iyiydin. Hatta diyebilirim ki gördüklerimin en iyisi.."  
"Seni... Seni onlar gönderdi, de il mi?"  
Kadın çok soğukkanlıydı. En ufak bir heyecan emaresi göstermiyordu.  
"Kimleri kastediyorsun?" diye sordu sadece.  
Alain yeniden kekeleydi.  
"Onları.. Iraklıları yani.. Bunu düşünmeliydim. Sen mutlaka onlar adına çalışıyorsun. Lanet olsun.. Ama bunu bana yapamazsın." "Neden Alain?"  
"Ben onlara ne kötülük ettim ki? Benden istediklerinin hepsini yerine getirdim, hem de fazlasıyla."  
Kadın ilk defa ilgiyle kimyagerin sapsarı kesilmiş yüzüne baktı.  
"Onlarla nasıl bir ilişti çevirdin Alain?" dedi küçümseyen bir ses tonuyla.  
Alain Micoud hayretle kadına bakmaya devam etti. "Bilmiyor musun?"  
"Ben gerçek bir profesyonelim hayatım, i verenlerimin nedenleri beni hiç ilgilendirmez."  
"Ama sen Iraklı de ilsin.."  
"Bak, bu do ru."  
"Lütfen.. Lütfen beni vurma. Ölmek istemiyorum. Soracağın her soruyu cevaplandırmaya hazırım."  
"Ne yazık ki burada seni sorgulamak için bulunmuyorum tatlım. Çok üzgünüm, ama i imin gereğini yerine getirmeliyim."  
Kadın daha fazla konuşmadı.  
Yüzünde üzüntülü bir ifade ile usulca teti çekti. Çıkan kof sesin ardından Alain Micoud birden yerinde sarsıldı, çıplak ayaklarının üzerinde birkaç saniye sallandı ve gürültüyle yere yuvarlandı. Tek kur'un adamın kalbine isabet etmişti.  
Uzun boylu kadın neticeden emin olmak için yere eğilip adamın ölüp ölmediğinden emin olmak istedi. Tereddüdü kalmamıştı, i ini başarıyla bitirmişti. Az sonra kadın evi terk etmiş ve dı arda bekleyen beyaz arabaya do ru ko mu tu. Arabada bekleyen iki adamdan biri kadının geldiğini görünce hemen yerinden fırlamıştı, hızla arka kapıyı açmıştı.  
Araba hareket eder etmez, direksiyondaki iri yarı adam sordu.  
"Emirleriniz nedir efendim? Nereye gidiyoruz şimdi?"  
Kadın dalgın bir ekilde, "Eve dönüyoruz Marco," dedi.

Fransa'nın başkenti Paris müze, sanat galerileri ve anıtlarla doludur. Louvre, Eiffel Kulesi ve Pompidou merkezi en gözde mekânların başında gelir.  
Avrupa'nın bu en canlı şehri çevreleyen ile de France bir banliyöler ve şehre biten iki kasabalar bütünüdür. Versailles gibi atolar buraya kimliğini vermiştir. Daha dı arıda ise tarım arazileri, ormanlar ve Fontainebleau'nun muhteşem sarayı yer alır. Fakat Paris'e asıl renk ve can veren şey hiç şüphesiz Seine Nehri'dir. Nehir şehirden ana referans noktasıdır, bütün mesafeler onun üzerinden ölçülür ve şehri kuzeyinde sağ yaka, güneyinde de sol yaka

diye ikiye böler. Nehir de en az ehri kendisi kadar canlıdır. Üstünde ticari mavnalar ve meraklıları nehir boyunca ta ryan gezinti tekneleri olan bateux mouchelarla doludur. O gün nisan ayının on altısıydı.

Nehir boyunca seyreden teknenin üst güvertesinde orta ya lı iki adam, hafif serin ve rüzgârlı fakat pırl pırl ı ryan güne altında alçak sesle konu uyorlardı. kisinin de saçları kırla mı tı. Adı Fabien Blanc olanın ba nda lacivert bir bere ve bedenine bol gelen bir trençkot vardı. Yanındaki Marcel Petit ise son derece ık giyimliydi. Kruvaze takım elbisesine çok uyan bordo bir kravat takmı tı.

kisi de BCRA'nın (Bureau Central de Renseigne ment et d' Action) yani Fransız Merkezi Bilgi ve Hareket Bürosu'nun üst rütbeli elemanlarıydı.

"Fabien, sevgili dostum," diye mırıldandı Marcel Petit. "Galiba artık emekliye ayrılma zamanım geldi, ya landıkça etrafımda olup bitenlere akıl sır erdiremiyorum; ya olaylar beni a rıyor ya da idrak kabiliyetim a ırla tı."

Fabien hınzırca gülümsedi. "Senin mi?" diye sordu alaycı bir edayla.

"Benim ya!" diye homurdandı Marcel. "Hadi oradan" diye mırıldandı Fabian. "Yirmi be yıldır seni tanırım, Fransa senin gibi bir istihbaratçı görmemi tir. Anlat bakalım, derdin ne? Bu görü me iste inin mutlaka bir nedeni olmalı zaten, söyle de rahatla." Marcel içini çekti. " nan bana, yoruldum artık. Devir de i ti, bizim gibi eski tüfekler zamana ayak uyduramaz oldu. Büroya her gün dünyanın dört bir yanından anlamsız ve inandırılmaz raporlar geliyor ve ben ço unu de erlendiremez oldum artık. Saçma sapan eyler."

"Sadede gel Marcel, sorunun ne?" "Geçen hafta Direction Generale de Securite Exteri eur'den (Fransız Dı Güvenlik Servisi) bir davet aldım. Garip bir dosya sürdürdüler önüme.

stanbul'da öldürülen eski bir Çek ajanıyla ilgili. Olayın çok geni kapsamlı bir terör operasyonu ile ilgili oldu unu dü ünüyorlar. Eminim, bütün Batılı istihbarat servisleri u an bu cinayet vakasını tartı rıyor." "Neden?"

"Öldürülen adamın Irak'ın El Muhaberat örgütüyle ilgisi oldu u dü ünülüyor."

Fabien arkada mı süzdü.

"Haberin kayna ı neresi?"

"Çe itli kaynaklar söz konusu, ama a ırlıkla Mossad."

Fabien ku kuyla arkada ma baktı yeniden.

"Onlar mı öldürmü ?"

"Bilmiyoruz. Yeterli bilgi yok."

"M T'le temas kurulmu mu?"

"Henüz hayır."

"Peki, bu cinayetin önemi nedir?"

"S orun da bu ya! Mesele bu noktada çatalla ıp önem kazanıyor. Mossad'ın yarım yamalak, ama do ruysa çok endi e verici bir iddiası söz konusu. Tahminlerine göre Irak bazı Batılı uzmanları kimyasal silah yapımında çalı tırmı ."

Fabien gözleri irile erek, "Yok canım!" diye homurdandı.

"Evet, iddia bu."

"Mossad balonu olamaz mı? Bilirsin, onlar bu konu da çok beceriklidir, etrafı karı tırmaya bayılırlar."

"Önce ben de öyle dü ünümü tüm" diye fısıldadı Marcel. "Dünyanın dört bir yanında her gün istihbarat ajanları ölüyor ve özellikle de Ortado u'da, ama bahsetti im Çek ajanı ölünce Mossad birden ayaklandı ve tüm batılı servislere ufak ufak bilgiler sızdırmaya ba ladı, lakin bu kez iddiaları korkarım gerçek."

"Ne demek istiyorsun?"

" u sözünü etti im uzmanlar var ya.."

"Evet?"

"Biri de Fransız. Adı Alain Micoud." "Hani u iki gün evvel öldürülen kimyager mi?" "Hıh! Biliyor muydun?"

"Yoo, sıradan bir vatanda olarak gazetede okudum. Yani sen imdi o kimyagerin Irak adına çalı tı mı söylemek istiyorsun?"

Marcel'in ka ları çatıldı.

"Micoud on yıldır Sarin ve Ricin gazları üzerinde çalı yormu . Çok de erli bir uzmanmı . Bize sızan bilgiler üzerine adamın geçmi ini ara tırdım, iki yıl önce çalı tı ı rketten istifa ederek ayrıldı mı ö rendim. in ilginç yanı iki senedir de Fransa dı ndaymı ." "Yani Irak'ta mı?"

"Henüz o iki yılı nerede geçirdi ini bilmiyoruz, ama mümkün olabilir." Fabien durakladı.

"Bir dakika, anlamadı m bir ey var. Bahsetti in Çek ajanı, kimyagerden daha önce öldürülmü , de il mi?" "Evet, öyle."

" u halde Alain Micoud'yu o öldürmü olamaz." "Mantıken do ru. Bu da i in daha da karı masına sebebiyet veriyor. Çek'in ölüm nedeni ve kimler tarafından ortadan kaldırıldı mı bilmiyoruz. Benim tahminim ortada organize bir cinayet ebekesi oldu u merkezinde."

Fabien sinirli bir ekilde beresini çıkarıp dizlerinin üzerine koydu.

" u uzmanlar hangi milletlere mensup?" diye homurdandı.

"Meselenin bir ürkütücü yanı da bu. Mossad'ın iddiasına göre Fransız, ingiliz, Amerikalı ve Rus."

"Bu çok komik! O zaman Çek ajanı stanbul'da kim ve niçin öldürdü?"

"Henüz karanlık. Mesele bu kadarla da bitmiyor. ngiliz dostlarımızın ilginç bir iddiaları daha var."

"Onlarla görü ün mü?"

"Bende il, Ba dat'taki DGSE nezdinde çalı an adamımız Emmanuel, ngilizlerin C FE örgütünden bir ajanla temas kurmu . Daha do rusu onlar haberdar etmi ler."

"Neyi?" diye sordu Fabien merakla. Marcel Petit ba mı iki yana olumsuzca salladı.

"Dedim ya, aklım çok karı yıyor artık. Her an beklenmeyen bir iddia ile kar ıla yıyoruz. Ne dü ünece imi bilemiyorum. ngiliz dostlarımıza göre bu muhtemelen bir CIA operasyonu olabilirmi ."

Fabien a armı saçlarını ka maya devam etti.

Durgunla arak ö rendiklerini belli bir mantık süzgecinden geçirerek de erlendirmeye çalı tı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı sonra." Terörü destekleyen Arap ülkelerine kar ı toplu bir sava ın hukuki ve siyasal nedenlerini hazırlamak, Batılı ülkelerden destek kazanmak. Yabana atılacak bir tahmin de il. Tam CIA'e has bir uygulama."

"Yani sen de ngilizlerin bu varsayımına katılıyor musun?"

"Olabilir Marcel, bana mantıklı görünüyor. Ya sen ne dü ünüyorsun?"

Marcel Petit bezgin bir ekilde arkada mı süzdü.

"Bunun CIA'in marifeti oldu unu sanmıyorum," dedi." steselerdi mimledikleri bu uzmanları aynı anda ortadan kaldırırlardı; bunu yapacak güçleri de var. Hem etkisi de daha güçlü olurdu."

"Öyleyse bunun arkasında kimin parma ı var, Iraklıların mı?"

"Bana öyle geliyor."

"Ama neden? Kendileri için çalı mı insanları neden yok etsinler ki?"

"Henüz bilmiyorum, yine de birtakım teoriler üretmek mümkün. Mesela çok gizli ve Batılılarca bilinmeyen, tahrip gücü yüksek bir gaz imal etmek gibi. Anladı m kadarıyla bu uzmanlar çok yetenekli bilim adamlarıymı . Böyle bir ey bulmu larsa, sırrın yalnız kendilerinde kalması için Saddam her eyi pervasızca yapabilir."

Fabien dudaklarını sarkıttı.

"Bu sana mantıksız gözüküyor mu? ayet adamları ortadan kaldırmak dü üncesinde ise, neden bu i i Irak'ta, kendi topraklarında yapmıyor da, hepsinin memleketlerine dönü ünden sonra gerçekle tirmeye kalkı ıyor? Ayrıca çe itli ülkelere da ılmı uzmanları ortadan kaldırmak, çok güçlü ve detaylı bir operasyonu gerektirir. Arap terörist gruplarının ya da El Muhaberat'ın böyle bir planı tahakkuk ettirecek güce sahip olduklarını sanmıyorum."

"Emin misin?"

Fabien hayretle arkada ına döndü.

"Sen aksini mi dü ünüyorsun?"

"11 Eylül olaylarını unutma. Deh et verici bir te ebbüstü. Dünyanın öbür ucundaki bir eylemi ba arıyla uyguladılar."

"Ama..." diye mırıldandı Fabien, sonra da sustu, cümlesini tamamlamadı. Birkaç saniye dü ündü, yeniden konu maya ba ladı ında daha huzursuz ve endi eliydi.

"Herhalde beni buraya sadece fikrimi almaya ça ırmadın Marcel. Söyle, asıl istedi in nedir?"

"Haklısın, aziz dostum. Olay beni ürkütüyor. Tüm dünya büyük bir tehdit altında olabilir. Daha bilmedi imiz çok ey var. Kanımca meselenin ilk dü üümü ü öldürülen Çek ajan. O bir uzman olmadı ına göre, neden öldürüldü ünü anlayamıyorum."

"Sadede gel Marcel, benden ne istiyorsun?" " stanbul'a gitmeni. Anlad ım kadarıyla tüm olaylar Novotny denen adamın öldürülmesiyle ba ladı. Uzmanların tam listesini bilmiyoruz. İmdi sana stanbul'da yardımcı olacak adamımızın adını verece im. M T'le yakın ili ki içindedir. Orada yararlı bilgiler toplayaca ına inanıyorum."

Fabian ba ını salladı.

"Anla ıldı.. Ne zaman gitmemi istiyorsun?"

"Hemen," diye mırıldandı Marcel Petit...

Istanbul Nisan

TE!" dedi, Aykut Sarp." u sa daki pasajın içindeki üçüncü dükkân."

Korhan Tepe amirinin gösterdi i yere baktı. Te vikiye'de, cadde üzerindeki yeni bir binanın giri ini i aret ediyordu efi. Henüz sabahın onu olmasına ra men cadde kalabalıktı. Hızlı adımlarla pasajın içine girdiler. Korhan, Aykut'u bir adım geriden takip ediyordu. Meraklı gözlerle efinin gösterdi i ufak dükkâna baktı. Vitrin camında gotik harfleriyle Sanat Galerisi yazıyordu. Cam bölmenin arkasında spotlarla aydınlatılmı yerde irili ufaklı dört be ya liboya tablo, antika mücevher kutuları ve bazı cam e ya vardı.

Aykut Sarp kapıyı açarken tepeye asılmı ufak çan, içeriye birinin girdi ini belli eden madeni sesler çıkardı. Aynı anda dar dükkânın arka tarafındaki masaya oturmu kısa boylu, i man bir kadın okudu u gazeteyi bırakarak yerinden kalktı ve onlara do ru yürümeye ba ladı.

"Günaydın" dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Aksanlı ve bozuk Türkçesinden yabancı oldu u hemen belli oluyordu. Fakat kadının mü teri sandı ı ki ilere yakla ırken Aykut Sarp'ı görür görmez, suratı birden sarardı.

Korhan, kadındaki de i ikli i hemen fark etmi ti. "Günaydın Madam Novak" dedi Aykut. "E iniz nerede?"

Ya lı olmasına ra men kadının yüzünde a ırı makyaj vardı. Sarkmı yanaklarına bol pudra, gözlerine rimel sürmü , dudaklarını da cart kırmızı rujla boyamı tı. Madam Novak pani e kapılmı gibi yutkundu.

"Ne var, memur bey?" diyebildi. "Neden arıyorsunuz e imi?"

Aykut sert bir ifadeyle kadını süzdü.

"Siz soruma cevap verin Madam. Onunla görü mem lazım."

"Gelecek.. On dakikaya kadar burada olur. Yine bir sorun mu var?"

Aykut kadının sorusunu cevapsız bıraktı, sadece yüzüne so uk ve ürkütücü bir ifadeyle baktı. Korhan bunun taktik gere i yapıld ını hemen anlamı tı. Kadın istemeyerek de olsa,

"Oturun, lütfen," demek zorunda kaldı. Ya konu acak bir şey ya da beynine ü ü en sualleri soracak cesaret bulamadı. İ belliydi. Sinirli ve endişeli tavırlarla ufacak dükkânın içinde ne yapacağını bilemeden dolaşmaya başlamıştı. Üstelik heyecanını saklamayı da beceremiyordu ya. Ya kadın.

Sanki bir kere daha ajana soru sormaya davranır gibi belli belirsiz bir tereddüt yaşıyordu, ama son anda kendini toparlayıp susmayı yeğledi. Ajanın, kocası gelmeden konu mayacağı anlamıştı. Küçük masanın arkasındaki uzun arkalıklı sandalyesine oturdu, onlar gelmeden önce okuduğu gazeteyi katlayıp kaldırdı. Dükkânın o kısmı loştu, ona rağmen Korhan kadının ellerinin titrediğini gördü.

Madam Novak daha imdiden korkmaya başlamıştı.

On dakika kadar sessizce beklediler. Kimse konuşmadı. Sıkıcı bir gerginlik kapladı dükkânın içini; sadece pasajın içinden uğultular ve caddenin trafik gürültüsü aksediyordu. Az sonra kapının üstündeki çingirak yine çınladı. Korhan kapıda beliren adama çevirdi bakışlarını. Onu hemen tanıdı. Miran Novak dairede incelediği dosyasındaki fotoğraflara göre oldukça yaşlanmıştı. Fakat ufak tefek yapısı, içine kaçmış gözleri ve zayıflığı hiç de ihmeltiyordu. Saçları dökülmüştü ve favorilerinin üstünde kalan kısımları da bembeyaz olmuştu.

Miran Novak içeri girer girmez Aykut Sarp'ı görünce birden donakaldı. Bu gününün sabahında herhalde dükkânında görmeyi arzu edeceği son insan Aykut Sarp olmalıydı. Ama karısından daha barışçıl olarak uyarı almıştı ve hemen üzerinden atmaya çalışmıştı. O da Türkçeyi yabancı aksanıyla konuşuyordu.

"Ooo, memur Sarp" dedi. "Sizi hangi rüzgâr attı dükkânıma? Bu ziyaretinizi neye borçluyum? Yoksa yine bir soru turma için mi uyaradınız?"

Aksanımdaki bozuklukla rağmen Türkçeyi iyi konuşuyordu. Aykut homurdandı.

"Yani tahmin ettin Miran Novak. Soru turma için tabii. Sattığın eşyalara merakım olmadığına göre, müsteri olarak gelmediğin açık değil mi?"

Yaşlı adam hiç oralı olmadan gülümsemeye çalıştı.

"Lütfen, bana Mihri Nazlı diye hitap edin. Yirmi küsur yıldan beri Türk vatandaşı olduğumu unutuyorsunuz hep."

"Bunu biliyorum Miran, ama bizdeki dosyanın hâlâ açık duruyor. Arada sırada elime geçtiğinde nedense seni hep Miran Novak diye hatırlıyorum."

"Böyle nefes tüketiyorsunuz memur bey. Ben saf ve temiz bir Türk vatandaşıyı yıllardan beri. Lakin kaderimiz böyle galiba, karınıza çıkan her pislikte beni hatırlıyorsunuz."

"Çok doğru Novak. Nedense hep seni hatırlarım." "Sebebini ben de merak ediyorum. Bu gayretkeleciniz neden acaba?"

"Son defasını mı soruyorsun?" "İlk veya son. Önemli mi?"

Adamın fütursuz ve kendinden emin hali ajanı sinirlendirmiyordu.

"Bu defa boku yedin Novak," diye homurdandı sesini yükselterek.

Yaşlı adam, ajanın ağızını bozarak konuşması karşısında irkildi. Derine kaçmış gözlerini üzüntü ile Aykut'a çevirdi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye kekeleydi.

"Bunu sen daha iyi bilirsin Novak. Nihayet seni fena halde kışkırdım. Bu kez kurtuluşun hiç yok. Hapı yuttun. Suçunun cezası yirmi yıldan müebbede kadar gidebilir."

"Çıldırıldınız mı siz? Ne suçundan bahsediyorsunuz, ne yirmi yılı, ne müebbedi?"

"Devlet aleyhine suç işlemek, casuslara yataklık etmek, teröre bulaşmak ve daha bunun gibi sıralayacağım bir yığın suç."

"Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum."

"Buraya seni sorgulamaya geldik Novak. Sonra da tutuklayacağım. Hiç şansın yok. Beni oyalamaya kalkışma böyle."



Miran Novak birden sararıp titremeye başladı. Gözleri bir an, yerinden kıpırdamadan konu maları dinleyen karısına kaydı. İki man kadının da ondan farklı bir hali yoktu, ikisinin de ruh hali bozguna dönü mek üzereydi.

Novak ya da İm di ki asiyla Mihri Nazlı, "Bir vatanda olarak suçumu, neyle itham edildi İni bilmek hakkım sanırım," diye kekeleydi.

Aykut sırttı.

"Hakkın tabii.. Pavel Novotny, desem yeterli mi?"

Titremesi daha da arttı ya lı adamın.

"Yine mi o? Yoksa yine İstanbul'da mı Novotny? Onunla hiçbir İli kim olmadı İm..."

Ajanın kahkahası kar ısında cümlesinin sonunu getiremedi.

"Bu sefer İfaka bastın Novak. Yoksa öldürüldü İünü bilmedi İni mi söyleyeceksin? Tüm gazeteler otelde İ lenen cinayet haberleriyle dolu. Sense kar İma geçmi , bilmiyor numaralarına yatıyorsun."

Ya lı adam güçlkle, "Ben gazetelerde o tür haberleri pek okumam," diyebildi.

"Okuyup okumaman da önemli de İl zaten, bana İaf İbeli İ de yapmaya kalkı İma ve İsakin Novotny'nin öldürüldü İünü bilmedi İni söyleme."

Ya lı adam sarardıkça sararıyordu.

"Ne İyani? Onun İölümüyle İaramda bir İba İ oldu İunu mu İsanıyorsunuz? Yoksa., İyoksa İonu benim İöldürdü İümü İmü İdü İünüyorsunuz?"

Ajan, Novak'ın gözlerinin İçİne bakarak gülümsemesini İderinle İirdi.

"Yok İcanım, İonu İsenin İöldürmedi İni İbiliyoruz İtabii."

Nİye İöldüreceksin İki?"

Novak İderin bir İnefes İalarak İrahatladı. "Öyleyse? "Durakladı İbir İan. "Benim İsuçum İne?"

"Bana İnumara İyapmamamı İhtar İetmi İtim." "Ama İinanın İbana.. İIsa İa İki İçİn İdo İru İöylüyorum. İHiçbir İey İbilmiyorum."

"Ya! İDemek İbilmiyorsun."

Korhan İdikkatle İamirini İdinliyordu. İBir İara İAykut'un İelini İcebine İsokarak İİki İkin İbir İzarf İçıkardı İmı İgördü. İçİnde İne İoldu İu İhakkında İherhangi İbir İfikri İyoktu.

"Bunun İne İoldu İunu İbiliyor İmusun İNovak?" İdiye İsordu.

Ya lı İadam İbir İsüre İkorkuyla İAykut'un İelinde İtuttu İu İzarfa İbaktı. İSonra İba İmı İiki İyana İsallayarak, "İHayır," İdiye İkekeleydi.

Ajan İmuzaffer İbir İekilde İtebessüm İetti.

"Bu İzarfın İçİnde İadamlarımın İçİkti İİbir İyı İın İfoto İraf İvar. İSuç İdelilleri. İSeni İen İazından İyirmi İyıla İmahküm İedecek İkadar İyeterli İispat İvasıtaları. İPavel İNovotny İbu İdefa İİstanbul'a İayak İbastı İı İandan İİtibaren İonu İsıkı İbir İgöz İhapsine İaldık. İTemas İkurdu İu İher İinsanla İİli İkisini İgörüntüledik. İGece İgündüz. İAnlıyor İmusun İNovak? İSana İİin İbitik İdedim. İBu İfoto İrafların İarasında İbazı İtanıdık İki İİler İçıktı. İNe İyazık İki İaralarında İsen İde İvarsın. İBu İda İtutuklanman İçİn İyeterli."

Korhan İefinin İkeyifle İsırttı İmı İgörüyordu.

O İzarfın İçİnde İbazı İfoto İraflar İolsa İbile, İkesinlikle İPavel İNovotny'ye İait İolmadı İİma İadı İgibi İemindi İKorhan. İBu İçok İriskli İbir İblöftü. İYa lı İadam İresimleri İgörmek İisterse, İAykut İSarp'ın İne İyapaca İmı İdü İünemiyordu. İNefesini İtuttu İgenç İajan.

Ama İamirinin İnumarası İtesirini İgöstermi İti.

Ya lı İadam İsendeleyerek İoturacak İbir İyer İaradı. İKarısı İtela İlanarak İkocasının İaltına İbir İiskemle İsürdü. İKocasının İdü İtü İü İdurumdan İendi İeleniyordu. İHemen İadamın İarkasına İgeçti, İona İmoral İvermek İistercesine İellerini İomzuna İdayadı.

"İSakin İol," İdiye İkorkuyla İfısıldadı.

İLakin İkocasının İkendisini İİitti İinden İçok İüpheliydi.

Novak, "İHayır" İdiye İümitsizce İinledi. "Ben İbir İey İyapmadım. İBiliyorsunuz, İo İda İbir İÇek İvatanda İıydı.. İEski İmemleketlim. İHepsi İo İkadar.. İBeni İziyarete İgelmi İti. İGeçmi İten İbahsettik

biraz.. Anlarsınız, ne de olsa insan eski anlarından kurtulamıyor, az da olsa sıla hasreti çekiyor. Bunda kötü bir şey yok ki.."

"Sen bir yalancısın Novak!,"

"nanın, do ruyu söylüyorum.. O yemekte sadece Prag'daki eski günlerden bahsettik."

Aykut Sarp bu defa lacivert pardösüsünün cebinden ufak bir ses bandı çıkardı.

"Ya buna ne diyeceksin? O yeme e gitti iniz yerdeki garsonlardan biri dikkatini çekmedi, de il mi? u orta boylu, bıyıklı olanı."

Korhan gülmek için kendini güç tutuyordu.

Ya lı adam, amirinin sıkı ı her palavraya kanıyordu. Ama kabul etmeli ki, amiri de cidden oyununu iyi oynuyordu. Novak'ın yüzüne bakınca, o garsonu anımsamak için kendini zorladı mı hissetti. Ya lı adamın gözleri kısım , deh ete kapılmı gibi ajana bakmaya ba lamı tı.

Aykut Sarp devam etti." Sizi takip ediyorduk ve görevli arkada lardan birini hemen kılık de i tirterek garson olarak masanıza gönderdik. O da oturdu unuz masanın altına beceriyle, ses kaydedici geli tirilmi bir böcek yerle tirdi. Daha sonra konu maları tercüme ettirerek her eyi ö rendik. Artık i in tamamdır Novak. Tutuklusun.." Korhan Tepe neredeyse küçük dilini yutacaktı. Bu cidden büyük blöftü, ama i e yaradı mı görüyordu.

Miran Novak bayılma raddelerine gelmi ti. Oturdu u iskemlede hazan yapra ı gibi titriyordu. Kravatını gev etti, güçlkle, "Avukatımla görü mek istiyorum," diye fısıldadı.

i man karısının durumu ise ondan da beterdi. Kocasının yanında hareketsiz, yüzünün rengi kül gibi olmu duruyordu.

"Avukatın mı?" diye güldü Aykut. "Tabii görü e bilirsin, ama bizdeki sorgundan sonra. Önce seni bizim özel sorgulama evlerimizden birine götürüp sıkı bir sorgulamaya çekece iz, sonra da ifadeni alıp polise sevk edece iz, onlar da savcılı a. Avukatınla ancak ondan sonra görü e bilirsin. Hiç ku kum yok, sen de bilirsin istihbarat merkezlerinde nasıl bir sorgulama yapıldı mı. Ne de olsa sen de eski bir istihbaratçısın. Sırası gelince avukatınla görü e bilirsin üphesiz, ayet bu ya nda sorgulamamızdan canlı çıkarsan."

En etkili kelimeler son cümledeydi. Aykut'un sesi öylesine so uk ve ürperticiydi ki, Korhan bile elinde olmadan irkilmi ti.

Ya lı adamın bo azı kurumu , bakı ları donukla mı tı o an. Her eyin bitti ini, sonunun geldi ini anlamı gibiydi. O foto raflar ve ses bandı mahvolmasına yeterliydi.

A lamaklı bir ekilde konu tu.

"Memur Sarp.. O kayıtları dinlediyseniz, benim suçsuz oldu umu da anlamı olmanız gerekir. Novotny'nin istediklerini reddettim. Sadece bazı tavsiyelerde bulundum, hepsi o. Hatta bu i e bula mak istemedi imi de duymu olmanız lazım."

"Dinlediklerimiz bize yeterli Novak. Bu memleket aleyhine bir komplo."

"Fakat...."

"Fakatı filan yok Novak. Seni götürece iz."

"Yapmayın memur bey, size yalvarırım. Meseleyi büyütmeyin. Hâlâ anlamıyorum, beni neyle suçlayacaksınız ki? Bu beni hiç ilgilendirmeyen bir konuydu. Yetmi iki ya nda ve kalp hastasıym, ayrıca ekerim de var. Sizin o özel sorgulamanıza artık dayanacak güçte de ilim, ölürüm."

"Pisli e bula madan önce dü ünecektin bunları Novak. Artık çok geç."

"Hiçbir çözüm yolu yok mu?"

"Çözüm yolu mu? Nasıl yani?"

"Size her eyi anlatmaya razıyım. sterseniz dükkâni kilitler, yazılı ifade de veririm. Madem elinizde çözümlenmi ses bandı var, do ru söyledi imi de anlarsınız. Lütfen beni özel sorgulama evine götürmeyin. Ayrıca her sorunuza da cevap vermeye hazırım."

Aykut bir süre karar vermekte zorlanırmı gibi sahte tavırlar takınarak ya lı adamı süzdü. Sonra sinirli bir ekilde homurdandı.

"Bu banda geçmemi tüm bilgilerini de itiraf edecek misin?"

Novak, "Evet" derken sarsıla sarsıla a lamaya ba lamı tı.

"Kes zırlamayı!" diye çıkı tı ajan. "S ana son bir ans verece im. Bunu niye yaptı mı, inan bilmiyorum. Aslında sana acımamam gerekir."

Ya lı adam yerinden fırlayıp, Aykut'un ellerine sarılmak istedi.

"Bırak imdi bu te ekkür numaralarını," diye gürlledi Aykut. Sonra kadına dönerek emreder gibi, "Madam u dükkânı kapatın, kimse bizi rahatsız etmesin. Hadi sen de masaya otur ve en ba ından ba layarak ifadeni yazıya dök," dedi.

Novak rahatlamı çasına arka arkaya derin nefesler aldı. Madam Novak ise hızla dükkânın kapısında asılı açık tabelasını kapalı haline döndürmü tü bile..

Ufak dükkânın içinde cehennemi bir bekleyi sürüyordu. Madam Novak sırtını küçük dükkânın gerisindeki duvara dayamı , ya lı gözlerle masanın ba ına geçen kocasını sessizce izliyordu. Miran Novak titreyen parmaklarıyla önündeki kâ ıda kargacık burgacık satırlarla ifadesini yazmaya ba lamı tı bile. Bu arada a layıp zırlamayı kesmi , içindeki ilk çöküntü ve korkunun do urdu u yıkımı atlatmı gibiydi. Zaman zaman durarak bir eyler hatırlamaya çalı ıyor, sonra yeniden yazmaya devam ediyordu. Yakla ık yarım saat sonra ifadesini tamamlamı tı.

Dikkatle onu izleyen Aykut, "Bitti mi?" diye sordu.

Ya lı adam ba mı a a ı yukarı salladı.

" imdi ifadeni imzala" dedi ajan.

Miran Novak kâ ıdın altına imzasını atarak ajana uzattı. Korku dolu, çukura batmı gözlerinde artık ya lar yoksa da akibetinin ne olaca ı endi esi vardı.

Aykut Sarp ilgisiz davranıyordu gibi kâ ıdı ya lı adamın elinden aldı. Aslında takti i tutmu ve eski Çek casusu blöfünü yutmu tu. Heyecanını belli etmemeye çalı arak yazılı metni birkaç kez okudu. Ne yazık ki elindeki itiraf Novak'ın öldürülen Novotny ile ili kisini ispata yararlı fazla bilgi içermiyordu. Ajanın beynindeki sorular aydınlanmamı tı, hatta aydınlanmak bir yana büsbütün aklının karı tı mı hissetti.

Kartal gibi keskin ve yırtıcı bakı larını ihtiyar adama dikti.

"Bu ne biçim ifade?" diye gürlledi yeniden. " Çok eksik.. Yeterli de il."

"Ama Sarp bey, bildi im her eyi yazdım. Daha ne yazmamı istiyorsunuz?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun ulan? Bundan bir ey anla ılmıyor. Sana bir ans tanımtım, ama verdi im fırsatı kötüye kullandın."

"Lütfen yapmayın. Ö renmek istedi iniz ba ka bir ey varsa, sorun. Tüm bildiklerimi ka ıda yazdım."

Bir an acaba mı, diye dü ündü Aykut. Sonra birden sordu.

"Kim bu Olga alyapın?"

"Novotny'nin güvendi i bir kadındır. Eski bir KGB ajanı. O da KGB'den kovulmu tur. Novotny'nin zaman zaman onunla çalı tı mı da biliyorum. Bundan önce de onu bir iki defa stanbul'a getirdi ini hatırlıyorum."

"Kadınla sen de görü tün mü?"

Ya lı adam ilk defa irkilerek ajana baktı. Sol gözü se irmeye ba ladı.

"Bu sorunuz abes de il mi?"

Aykut gaf yaptı mı hemen sezinlemi ti. Nedense söz konusu yemek esnasında kadının da orada olaca ı hiç aklına gelmemi ti.

"Niye abes olsun?" diye bozuntuya vermeden sordu.

"S es bandındaki kadın sesi onundur. Anlamadınız mı?"

"Masanın altına yerle tirdi imiz böcek kadına biraz uzak kalmı , onun konu malarını rahat çözemedik."

Novak'tan ses çıkmadı.

"Nerede kalıyor bu kadın?"

"Kesin bilmiyorum ama aklımda kaldığına göre galiba Laleli veya Aksaray'daki otellerden birinde kalıyormuş."

O semtler gerçekten de Moldova, Ukrayna ve Rusya'dan gelen kadın turistlerin en fazla yerleştiği yerlerdi. Ya bavul ticareti için geliyorlardı ya da hayat kadını olarak çalışmaya. Olga alyapın denilen kadının da böyle bir kimlik altında sızması pek mümkündü. Eğer Novotny'nin öldürülmesi üzerine apar topar ülkeyi terk etmediyse, kadını iki üç saat içinde ele geçirebilirlerdi.

"Novotny bu kadını hangi maksatla kullanıyordu?"

"Bilmiyorum."

"Bana bildiğini her şeyi anlatmıyorsun gibi geliyor Novak."

"Dedim ya, kadını daha önce de görmüştüm. Herkesinde Novotny'ye yardım ederdi, fazla bilgim yok." Aykut kızgınlıkla homurdandı yine. "Bu ifade diye imzalandı mı diye bak! Ne anlatıyor bu? Hiçbir şey! Aklınca paçanı kurtaracağım mı sanıyorsun? Novotny İstanbul'a niye geldi, neyin peşindeydi, amacı neydi? Burada ne haltlar karıştırmaya çalışıyordu?"

"Benim bana bilmiyorum. Herhalde gerçek niyetini bana açıklayacak deşildi."

"Sen onu külahıma anlat."

"Biz de Çek asılıyız, İstanbul'a her geldiğinde beni arardı. Prag'daki günlerimden kalma eski bir dostluğumuz vardı. Bildiğinizi gibi yıllar önce komünist rejim sırasında, ben de bir süre STB'de çalışmıştım, bunu sizden de saklamadım. Hatırlamak istemediğim kadar eski bir tarihte. İşte o sıralarda Novotny'yi de işle ben aldım. O nedenle de bana saygı ve vefa borcu vardır, hepsi o kadar. Lütfen bunun dışında başka bir şey aramayın aramızdaki ilişki konusunda."

"Tıraş kesimindi.. Seni niye aradı? Bana gerçekleri anlat ve sana verdiğim son şans için beni pişman etme." Novak güçlükle yutkundu. Ajandan korkuyordu hâlâ.

"Eğer... " diye mırıldandı. "Benden bir yardım istedi."

"Şifademde yazdım ya."

"Olsun, şimdi bir daha anlat."

"Hilton Oteli'nde kalan bir adama mektup götürmemi istedi."

"Ne cevap verdin? Kabul ettin mi?"

Novak alnından süzülen soğuk terleri silmek için cebinden çıkardığı mendille soruya cevap vermeden önce uzun uzun terini sildi.

"Evet, ettim."

"Neden? Madem iyi niyetli ve masum olduğunu iddia ediyorsun, bu pis işle bulaştıktan neden kaçınmadın?"

"Yapmayın, memur bey! Bunun pis ve kötü bir teklif olduğunu nasıl bilebilirdim."

"Güldürme beni Novak! O herifin bulaştığı her işin çamur olduğunu bilmediğini mi söyleyeceksin yoksa. Aksi halde senden neden yardım istesin ki? Şimdi o mektubu bana teslim etmeni istiyorum."

Miran Novak gözleri irileyerek Aykut'a baktı. "Ama bu mümkün değil. Çünkü Novotny mektubu bana teslim edecek kadar yaşamadı. Ertesi gün öldürdüler onu."

Ajan, yaşlı adamın doğrusu söyleyip söylemediğini anlamak için dik dik gözlerinin içine baktı. Galiba bu sefer gerçekleri söylüyordu.

"Peki bu mektubu kime teslim edecektin? Adı neydi?"

Aykut, adamın hayır, bilmiyorum diyeceğini sandı. Ama Novak, evet, dedi. "Söyle adını."

"Robert Rich." "İngiliz mi?" "Hayır, Amerikalı." "Neyin nesiyim bu adam."

"Yemin ederim bilmiyorum. Novotny'nin mektubu dükkânıma getirmesini bekledim, ama gelmedi. Daha sonra da gazetelerden öldürüldüğünü öğrendim. Haberi okuyunca da kesinlikle bu olayı unutmak istedim."

"Yani o Amerikalıyı görmek için otele gitmedin, öyle mi?"

"Neden gideyim ki? Onu hiç tanımyordum." " u Robert Rich dedi in adam, stanbul'da mı çalı ıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama sanmyorum, galiba memleketine dönüyormu , ya da buna benzer bir laf etmi ti Novotny."

"Memleketine mi dönüyormu ? Nereden?"

"Galiba Irak'tan."

Aykut bir süre dü ündü.

"Hâlâ anlayamadı m bir ey var" diye mırıldandı." Novotny o mektubu Robert Rich'e neden senin götürmeni istedi."

Novak yeniden kızararak bakı larını aından kaçırmaya çalı tı.

"Gerçek nedenini bilmiyorum, ama anladı m kadarıyla Novotny stanbul'da uluorta dola maktan kaçmyordu.. Anlarsınız ya, burada biraz tanınan biriydi, çekinmi olabilir."

"Öyleyse o mektubu neden Olga denen kadınla göndermedi?"

"Bilmiyorum.. Hiçbir fikrim yok. Belki de Olga ile göndermi tir."

"Saçmalama, az önce sana teklif etti ini söyledin."

"Evet, ama ben önceleri direndim, kabul etmek istemedim, artık böyle i lerle me gul olmadı mı söyledim."

"Fakat sonunda kabul ettin, de il mi?"

"Do ru.. Mecbur kaldım."

"Seni tehdit mi etti?"

"Pek sayılmaz, fakat..."

"Devam et."

Miran Novak birkaç saniye dü ündü.

"Biraz zorladı, diyebilirim. Novotny ilginç bir insandı, ayet benden üphelendiyse o mektubu ba kasıyla da göndermi olabilir. Zaten az önce bunu dü ünerek Olga'yla göndermi olabilir dedim."

Aykut gözlerini kısarak bir an dü ündü, sonra yumu ak bir sesle sordu.

"Novotny'i o Amerikalı öldürmü olabilir mi?" "Hiçbir fikrim yok, memur bey." Aykut elinde tuttu u itirafnameye bir daha göz attı. Ya lı adamı iyice kö eye sıkı tırdı mı hissediyordu artık. "Biraz da u Arap'tan, yani yemekteki adamdan bahset bakalım. O kim?"

Novak yeniden yutkundu, gittikçe kısılan sesiyle fısıldadı.

"Bana Cemal Mahmudî diye tanıttılar. Tabii gerçek adının o olup olmadı mı bilemem.

Onunla dil sorunu ya adım. Arapçadan ba ka dil bilmiyordu ya da biliyorsa da konu mak istemiyordu." "Ya Rusça?"

"Rusçayı çat pat konu urum. Ama Arap, Olga ile de hiç konu madı."

"Peki Novotny hangi dille konu uyordu onunla?" Novak yeniden ka larını çatarak ku kuyula ajana baktı.

"Arapça tabii.. Novotny altı dili ana lisamı gibi konu urdu. Ama o kaseti siz çözmediniz mi? Hangi dilden konu uldu unu biliyorsunuzdur."

Aykut aynı hataya yeniden dü mek üzere oldu unu sezinledi.

"Ben çözümlenmi metinleri okudum tabii" diye homurdandı. Sonra yakla arak Novak'ı omzundan dü rttü.

"Bana bak ihtiyar, ömrünün kalan yıllarını hapiste mi geçirmek istiyorsun? Sana ne biliyorsan anlat dedim. Bu bilgiler bana yetmiyor."

Novak yeniden inledi. "Yemin ederim, ne biliyorsam anlattım. Ben suçsuzum. Bu i e karı madım."

"O halde Novotny'yi kim ve niçin öldürdü?"

"Kaç defa söyleyeceğim, en ufak bir bilgim yok. Onun karanlık biri olduğunu kabul ediyorum; herhalde bir yılını dümanı vardı. Hani sizin bir atasözünüz var, su testisi suyolunda kırılır diye, sanırım Novotny de öyle oldu."

Aykut Sarp sorgulamayı kesti. Sert sert karı kocanın yüzlerine baktı. Novak'ın yazılı itirafını katlayarak cebine attı. Adamı yeterince korkutmuştu ve doğru söylediğini sanıyordu, ayrıca şimdi önünde ara tıraca bir yılını olaylar ve en azından iki isim vardı.

"İmdilik bu kadar," diye homurdandı. "Ama sakın paçanı kurtardı mı sanma. Yine geleceğim. Ayrıca hatırlatmama gerek yok sanırım, attığımız her adımı takip edeceğim ve daimi göz hapsinde tutacağım. En ufak yanlışımızda tutuklarım."

Aykut başka tek kelime etmeden yardımcısına bir işaret verdi ve geldikleri gibi, sessizce dükkândan çıktılar. Caddeye vardıklarında Korhan gülmeye başladı.

"Fevkaladeydiniz amirim. Hele o fotoğraf ve band numarası müthişti."

Aykut kısaca, "Bazen işe yarar" diye mırıldandı. "Sorabilir miyim, o kalın zarfın içinde ne vardı?" Ajan gülümsedi. "Bu Pazar, hanım ve çocuklarla gittimiz piknikte çektiğimiz resimler. Gelmeden önce fotoğrafçıya uğrayıp almıştım. Bandı da daireden aldım, böyle bir band."

kisi de arabaya bindiklerinde hâlâ gülüyorlardı...

— 2 —

Moskova Nisan

TVERSİKAYA, Moskova'nın aynı adı taşıyan caddesi üzerinde kurulu en büyük ticaret merkezidir. Eskiden Petersburg'a çıkan bu yol çarların ana güzergâhı üzerindeydi. 1930'larda Stalin'in Moskova'yı yeniden inşası sırasında Tverskaya Ulice büyük bir yenilenme geçirmiştir. O dönemde sokakların genişletilmesi amacıyla pek çok bina yıkılmış, rejim gereği, işçiler için devasa apartman blokları yapılmıştır. Cadde boyunca uzanan bu büyük yapılar adeta Stalin'in anıtsal mimari tarzının vitrini olmuştur.

Harry Morgan artık Moskova'yı oldukça iyi biliyordu. O gün, Ohitni Ryad metro istasyonunda indi. Randevusuna henüz vakti vardı; FSB'den biriyle buluşmaya gittiği halde, içgüdüsel bir davranışla zaman zaman takip edilip edilmediğini anlamak istercesine etrafına bakmıyordu. Sonra bu davranışına kendisi de güldü, çok anlamsızdı. Zaten yarı deklare ajan kategorisinde sayılırdı burada. Ama yabancı ülkelerde çalışan ajanlar için adeta bir refleks haline gelmişti davranış; elde olmadan yapılan bir tedirginlik tezahürü.

Metrodan çıkınca Ohitni Ryad Sokakı boyunca ilerlemeye başladı. Piyotr Temorva ile ünlü Metropol Otel'inde buluşacaktı. Bu otel şehrin bir asırlık, fakat halen en büyük ve en revaçta olan otellerinden biriydi. Yabancılar da en fazla burada toplanırlardı. Harry göze batmayan daha başka bir yerde görüşmeyi isterdi, ama Piyotr bu defa orada randevu vermişti.

Yeşil çimlerle kaplı meydandaki kare biçimindeki parkı dönerken içinden gelen uyarı ile bir daha irkildi; peşinde birinin olduğunu hissetti. O saatte bulunduğulan çok kalabalıktı, başını çevirip belli etmemeye çalışarak arkasına bir göz attı. Beş altı metre gerisinde, kasketli, işçi kılıklı bir adam galiba kendisini izliyordu. Orta boylu, dikkat çekmeyen biri. Adamın yüzünü bir yerden hatırlar gibi oldu, sonra da birden anımsadı. Metroda görmüştü, aynı vagondaydılar. Bir tesadüf de olabilirdi, ama huylandı.

FSB'nin sayısız müdürlükleri vardı ve dünyanın her yerinde resmi sıfatları her ne olursa olsun elçilik görevlileri birinci dereceden casus addedilirdi. Harry'nin FSB ile ilişkisi Yabancılar Dairesi Müdürlüğü ile olmuştu, Piyotr o dairede görevliydi, ama bu daire, diğer dairelere müracaatı hakkında bilgi vermesi bile olsa, takip edilip gözetlenmesine engel bir durum teşkil etmezdi. Üstelik FSB, yaptığı müracaat üzerine belki şimdi işi daha da sıkıya almış olabilirdi.

Harry biraz oyalanmaya karar verdi.

Hatta parka girerek bo buldu u banklardan birine oturdu. Böylece pe indeki adamın davranı larını daha rahat kontrol edebilirdi. Az sonra yanılmadı mı anladı. Kasketli adam da sol taraftaki banklardan birine ili mi ti. Takip edildi ine emin olmu tu, yine de umursamadı, zaten Amerikan Büyükelçili i'nde görevliyseniz bu, potansiyel casus sayılmamız için yeterliydi. Banka rahat bir ekilde yerle ti, bacaklarını uzattı.

Birkaç gündür hava gündüzleri mevsim normallerinin üstünde sıcak ve güne li geçiyor, geceleri de kuru bir so uk çıkıyordu. Daha yirmi dakika parkta oyalanabilirdi. Bir yandan da göz ucuyla i çi kılıklı adamı kontrol ediyordu.

Bu esnada kar ısındaki bo bir banka genç bir kız gelip yerle ti. Çevresiyle ilgilenmeden çantasından çıkardı ı romanı okumaya ba ladı.

Moskovalılar için gayet do al bir eydi bu. Zira yo un ve bunaltıcı so uk ve karlı kı günlerinden sonra güne li ılık havalara kavu unca herkes açık havaya ko arak tabiatın lütfundan azami istifadeye çalı ırdı. Kız kar ısına oturunca az evvel banka ili en i çi kalktı ve hiç arkasına bakmadan uzakla tı. Harry'nin ilk aklına gelen ey pe indeki takipçilerinin nöbet de i tirdi i oldu. Bu da çok do aldı; genellikle takip elemanları dikkat çekmemek için sık sık görev payla mını yaparlardı.

Harry kızı uzaktan bir daha inceledi.

Kız kendisiyle ilgilenmiyor görünüyordu, sanki bütün dikkatini okudu u kitaba vermi ti. Yirmi altı, yirmi yedi ya ları civarında, uzun sarı saçlı, gözlüklü ve temiz yüzlüydü. Bir FSB memurundan çok, henüz üniversitedeki e itimini sürdüren bir ö renci kadar masum görünüyü teydi, ama bu tahminin yanıltıcı oldu undan emindi Harry.

ki üç dakika daha geçti.

Harry'nin randevusuna yeti mek için hâlâ vakti vardı; yerinden kalkmadı, etrafına bakınarak o i çi kılıklı adamı aradı, onun kesinlikle uzakla tı ma emin oldu. Az sonra da yanılmadı mı anladı. Kız okuma gözlü ünü çıkarmı , okudu u kitabı da kapatarak çantasına yerle tirmi ti. imdi açıktan açı a kendisine bakıyordu. Hem de belli edercesine.. Çok tecrübesiz, diye dü ündü Harry. Takip memurlu u istihbarat ajanlı mın ilk basama ıydı her zaman. Hatta biraz küçümsendi ini dü ünerek, bozulur gibi oldu; en azından FSB'nin pe ine daha deneyimli birini takmasını beklerdi.

Sonra kız çantasını alıp yerinden kalktı ve ürkek adımlarla kendisine yakla maya ba ladı. Kızın bakı ları üzerine çevrilmi ti. CIA ajanı o zaman irkildi. Yoksa kendisiyle bir ekilde kontak mı kuracaktı. Bu, genç adamın beklemedi i bir giri imdi. Kız tam önüne gelip durdu. Düzgün ve akıcı bir ngilizce ile, "Affedersiniz, siz Amerikan Büyükelçili i'nde görevli Mr. Harry Morgan'sınız, de il mi?" diye sordu.

Sesinde de, halinde de saklamadı ı bir çekingenlik vardı.

Harry a ırımı , merakı da arttı.

Takip memurlarının pe lerine dü tükleri insanlarla temas kurmaları ola an de ildi; tabii özel bir mesaj vermek için görevlendirilmemi lerse. Bir an kızın Piyotr'un özel postalarından biri olabilece i aklına geldi. Yoksa randevu saatinde bir aksama mı olmu tu. Ama Piyotr bu kadar basit bir haberi iletme için her halde pe ine iki ki i takmazdı.

"Evet, Harry Morgan benim," dedi. Kızın ürkek hali devam ediyordu. Tela la her iki yanına bakındı.

"Adım Tatyana Chavadze. ngiliz Elçili i'nde görevli memur kadrosundayım. Sizinle biraz özel konu abilir miyim?"

Kızın korkudan hafifçe titredi ini fark etti. Kızı bir kere daha dikkatle süzdü.

Manidar bir ekilde gülümsedi. "Özel mi?" diye mırıldandı.

"Evet, çok özel ve gizli kalması gereken bir konuda."

Harry'nin kendisine ku kuyla baktı mı görünce, "Lütfen," diye fısıldadı. "Benim için son derece hayati bir mevzu."

Ajanın aklına gelen ilk dü ünçe bunun bir komplo oldu uydurdu. Muhtemelen bir FSB tuza ı. Acaba Piyotr'a güvenmekle hata mı etmi ti? Kar ısındaki kızın FSB ajanı oldu unu dü ünüyordu. Elçilikler bazı ufak tefek basit temizlik ve büro i leri için mahalli ülkenin insanlarını istihdam ederlerdi ve elçilikler ne kadar sıkı ara tırma yaparlarsa yapsınlar, o ülkenin gizli servisleri de elçilik binasına kendi ajanlarından birini sokmayı ba arırlardı. Bu kız da, e er söyledi i do ruysa, büyük bir olasılıkla FSB'nin ngiliz Elçili i'ndeki kula ıydı. Acaba neden kendisiyle görü mek istiyordu?

Bu arada kız hemen yanma çöküvermi ti.

Harry içinden Piyotr'a lanetler okudu. Sonra so uk bir ekilde homurdandı.

"Bu, siyasi geleneklere aykırıdır bayan, ikimiz de siyasi misyon sahibi sayılırız. Yerel sivil memur olmanız durumu de i tirmez. ayet çalı tı mız elçili in yetkilileri durumdan haberdar de illerse zor duruma dü erim."

Kız endi e ve üzüntüyle yerinde kıvrandı. A layacak gibi Harry'ye baktı.

"Ama mesele son derece önemli. Beni dinlemelisiniz."

Açık vermemeliydi Harry.

"Beni nasıl buldunuz? Burada olaca ımı nereden biliyordunuz?"

"Tamamen bir rastlantı. Burada oturdu unuzu görünce tüm cesaretimi toplayıp yanınıza yakla maya karar verdim."

"Öyle mi? Beni nasıl tanıdınız peki? Kimli imi kimden ö rendiniz?"

Kız yutkundu önce. Lafa nereden girece ini kestiremeyen bir havadaydı. Harry, onun gerçek bir Rus güzeli oldu unu kabul etmek zorundaydı. Bakı ları kızın koyu mavi gözlerine takıldı. Tatyana'nın kullandı ı özel kelimesi dikkatini çekmi ti; belki de FSB tarafından kendisini ba tan çıkarmak için gönderilmi bir ajan da olabilirdi. Bu, bir zamanlar KGB'nin de çok sık kullandı ı bir yöntemdi. Ama kızını inceledikçe tereddüde dü tü. Sırtında kaim bir anorak, bacaklarında solgun bir blucin, aya ında da kalın botlar vardı. Sanki güzelli ini te hirden ziyade saklamaya çalı an bir havadaydı. Espiyonaj takti i olarak kendisini ba tan çıkarmakla görevlendirilmi olsa, herhalde daha farklı giyinirdi, diye dü ündü.

Kız sorusuna hemen kar ılık vermi ti.

"Ü ç ay önce ngiliz Büyükelçili i'ne gelmi tiniz. 15 Ocak'ta. Sizi ilk defa o zaman gördüm."

Harry hatırlamaya çalı tı. Do ruysa, o tarihlerde gerçekten de elçili e resmi bir ziyaret yapmı tı, ama bu bir anlam ifade etmezdi. Elçilik giri çıkı ları genellikle hep izlenirdi, FSB'nin de o tarihi tespiti çok kolaydı. Lakin kızla orada kar ıla madı ma emindi, emin olu u da mesleki güvenden çok, kızın simasının bir erkek tarafından kolay kolay unutulmayacak kadar güzel olmasından kaynaklanıyordu.

"Tanı mı mıydık?"

"Hayır," dedi Tatyana hemen. "Rus sivil görevliler elçili in bazı bölümlerine girmeye mezun de illerdir. Ama sizi resepsiyondan geçerken gördüm."

"Adımı nereden ö rendiniz?"

Tatyana aniden kızarıverdi. Hem de bir ajana yakı mayacak cinsten, utanarak. Harry bunun pek çok kadının ilgisini çeken yakı ıklı ından kaynaklandı ını anlayıver di.

"Rus kavas'a sordum. O sizi tanıyor."

Bu mümkündü; kavaslar görevleri gere i bunu bilirlerdi.

"Öyle mi?"

"Lütfen, inanın bana."

"Pekâlâ.. u söylemek istedi iniz önemli ve özel ey nedir?"

Tatyana bir tereddüt daha geçirdi. Kısa bir suskunlu a büründü. Sorununu nasıl açıklayaca ını bilemez halde kuruyan dudaklarını dilinin ucuyla ıslattı.

Harry, genç kızın yüzündeki ifadeyi yılların kendisine verdi i tecrübeyle kavradı.

Bunun adı korkuydu..



O an kızın gerçekten bir eylemlerden korktu una inandı. ayet mükemmel rol yapan bir aktris de ilse, bu kız samimi olarak korkuyordu. Bu çok açıktı..

Tatyana nihayet konu tu:

"Bu çok özel bir konu.. Babamla ilgili.."

"Babamla mı?"

"Evet.. Feodor Vasilyaniç Chavadze... Yani babam. Ama konu kısmen onunla ilgili... Biraz da Rusya ile... hatta tüm dünyayla..."

Harry garip garip kızın yüzüne baktı.

Ne demek istedi ini anlamamı tı. Fakat kafa yormaya pek zamamı olmadı, zira kız birden açılarak makine intizamıyla konu maya ba ladı:

"Babamı tanıd ımı biliyorum. Eski bir GRU ( Glav noya Razvedyvatolnoye Upravleniye Rus Askeri istihbaratı ) subayıydı. 1986'da Kobyakova askeri üssündeki silah depolarından silah ve patlayıcı madde kaçırmakla suçlandı. O tarihlerde ben daha bir çocuktum. Tabii mahkemenin seyrini hatırlamıyorum, hatırlamam da mümkün de il zaten. Sonuçta suçu sabit görülmedi, ama ordudan atıldı. O tarihlerde Rusya'da buna benzer çok olay ya anyordu. Ama ben bugün bile olanlara inanmıyorum, babamı iyi tanırım, asla böyle bir erefsizli e ve ihanete kalkı mazdı. Depolardan kaçırıldı ı silah ve patlayıcıları karaborsadan Rus mafyasına sattı ı iddia edilmi ti."

Kız derin bir nefes aldı.

Harry bahsedilen adamı hiç tanıymıyordu. Ama o tarihlerde Rusya'nın her yanında bu tür eylemler oldu unu biliyordu tabii. Herhangi bir yorum yapmadı, kızın babasını tanımadı ını da söylemedi, sadece hikâyenin sonucunun nereye varaca ını dü ündü.

"Babam o tarihlerde genç bir yüzba ıydı. siz kaldı ve kendini alkole verdi, i sizlik her tarafta kol geziyordu. Durum imdikinden bin beterdi. Annem kimyagerdi ve askeri fabrikalarda çalı ıyordu. Kısa bir süre sonra onun da i ine babam nedeniyle son verdiler. Annem aslen Ukraynalıydı. Hep beraber onun do du u yere gittik. Tabii bunlar seneler evveldi. Ben büyüyor ve okuyordum. Babam Kiev'de do ru düzgün bir i bulamadı. Önüne gelen i i kabul ediyor, fakat alkol ba ımlılı ı nedeniyle hiçbir i te ba arı olamıyor ve kısa sürede görevine son veriliyordu."

Harry hiçbir yorum yapmadan dinlemeye devam ediyordu. Bu aile dramının sonunun nereye varaca ını cidden merak etmeye ba lamı tı. Bu kadar eskiye giden hikâyenin elbette zamanla ilginç bir ba lantısı olacaktı.

"Babamı çok seviyordum. Elimden bir ey gelmemekle beraber onun ya adı ı sıkıntıları çocuk olmama ra men çok iyi anlıyordum. Kiev'deki üçüncü yılımda annem babamı terk etti. Bo andı, hem de tek celsede. Sebep sadece babamın i sizli i ve alkole dü künlü ü de ildi. Annem, Kiev Devlet Senfoni Orkestrası'nda çalı an ba kemancıya â ık olmu tu. Beni bile gözü görmüyordu. ki ay sonra da o adamla evlendi."

Tatyana sanki o günleri tekrar ya ıyormu gibi ürperdi.

"Sonra?" diye mırıldandı Harry. "Babamla Moskova'ya döndük. Bizim için günler zor geçiyordu, ben de çalı maya ba ladım. Bir yandan okuyor, bir yandan da bulabildi im her i te çalı ıyordum. Çiçek satıcılı ından bula ıkçılı a, puantörlükten tezgâhtarlı a kadar her i i yaptım. Bu arada da üniversitede ngiliz dili ve edebiyatı e itimimi sürdürüyordum. Mektep bitince biraz rahatladık. ""Nasıl?"

"Elçilikte bir i buldum. ngilizcem çok iyiydi. Her ne kadar yaptı m i bir tür temizlikçilik ise de ücreti bizim için oldukça tatminkârdı. Fakat tam biraz huzura kavu tu umuzu sandı m anda i ler birden ters gitmeye ba ladı."

"Ne oldu?" diye sordu Harry ilgisizce. Tatyana yeniden kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı.

"Babam aileye benim bakmamı bir türlü kabullene miyordu. Uzun yıllar içinde gururu iyice çökmü , alkole

ba mhlı ı daha da artmı tı. Bundan sonrasını anlatmak benim için oldukça zor. Zira bunu bir yabancıya, hele size anlatmak oldukça zor. Ama yine de bana yardım edecek tek ki i sizsiniz.."

Harry a ırarak, "Ben mi?" diye sordu.

Kızın sözlerinden bir anlam çıkaramamı tı.

"Evet, siz.. Yalvarırım, babamı bu i e bula tırmayın."

"Anlayamadım," dedi ajan tam bir hayretle. "Hangi i e?"

"Bo una inkâra kalkı mayın. Bütün planlarımızdan haberdarım. Babamın içindeki nefreti de biliyorum. Bu tür oyunlara aklım ermez, parayı da hiç umursamıyorum; benim tek gayem babamı bu beladan kurtarmak. Yalvarırım onu bu i e bula tırmayın, aksi halde bu onun mutlak sonu olur. Seçiminiz çok yanlış ; o hem ruhen hem de fizik olarak çökmü , tükenmi biridir, size asla yardımcı olamaz."

Harry gözlerini açarak hayretle kıza bakmaya devam etti.

"Neden bahsetti inizi hiç anlamıyorum. Ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

Tatyana deh ete kapılmı gibi ajanın so uk ve acımasız mavi gözlerine baktı. Yoksa hata mı ettim, diye dü ündü. Bu açıklama ile yalnız babasını de il, belki kendi hayatını da tehlikeye atmı olabilirdi...

Kızın yüz hatları gerilmi , alt duda ı hafifçe titremeye ba lamı tı. Neredeyse a layacaktı. Harry ise henüz bir ey anlamamakla beraber kızın yüzünde ekillenen korkunun gerçek oldu unu kavıyordu. Meslek gere i çok korkan insan görmü ve kar ısındaki çok profesyonel de ilse, samimi olup olmadı mı da rahatlıkla anlama yetene ini de yıllar önce kazanmı tı. En içten sesiyle, " nanın, ne anlatmaya çalışı tı mızı henüz anlamı de ilim," dedi. Tatyana bo uk sesiyle inledi.

"Planımız için babamdan ba ka birini bulun, lütfen. Size yalvarırım."

"Hangi plandan bahsediyorsunuz Bayan Chavadze?"

"O kimyagerin öldürülmesi planından, ba ka neden olacak ki?"

Harry Morgan buz gibi kesildi birden.

Vücudunun katıla tı mı duyumsadı. Bir süre kıza ku kuyla baktı.

"Siz bu planı kimden ö rendiniz?" diye mırıldandı.

"O adamın bize geldi i gece konu malara kulak misafiri oldum. Babam sarho tu yine."

"Hangi adamın?"

"O Arap'm.. Tarık bin Zeyd denen adamın bize geldi i gece. "

"Devam edin lütfen. "

Tatyana sinirli bir ekilde yanaklarına iki yanma inen uzun sarı saçlarını sallayıp arkaya attı.

"Biti ik odadan babama yaptı ı teklifi i ittim."

"Nasıl bir teklifti bu?"

Kız ümitleri kırılmı , çekingen ve ürkek ekilde ajanın gittikçe gerginle en so uk ifadeli yüzüne baktı tekrar.

"Hâlâ anlamazlı a mı geliyorsunuz?"

Bir süre ikisi de garip duygular içinde birbirlerini süzmeye devam ettiler.

Ajan mırıldandı.

" u bahsetti iniz plan hakkında ne bildi inizi bana anlatır mısınız?"

"Sanırım bana inanmıyorsunuz."

"Siz önce anlatın, inamp inanmadı mı sonra tartı ırız.

Kızın gözleri irile mi ti.

"Daha ne söylememi bekliyorsunuz ki? O Arap, Yuri Karpın'i öldürtmek için babamı kiraladı."

Harry Morgan yeniden ürperdi.

Demek Moskova'da yeni bir hedef, öldürülecek bir uzman daha mevcuttu. Ne var ki tüm masum görünüşüne rağmen kızın inanmak çok zordu. Bir Rus kızının böyle bir suikastı engellemek için Moskova'daki bir Amerikan yetkilisine müracaat etmesi herhalde akla gelebilecek en son ihtimaldi.

Kızın koyu mavi gözlerinin ta derinliklerine bakarak alaycı bir şekilde sordu.

"Niye bu bilgiyi polise ya da FSB'ye de il de, bana iletirsiniz?"

Tatyana isyan eder gibi çaresizlik içinde aham süzdü yeniden.

"Benimle alay mı ediyorsunuz?"

"Ne münasebet! Aklına gelen en pratik çözümü söylüyorum."

"Polise veya gizli servise ihbarda bulunursam babamın bana gelecekleri hiç düşünmüyor musunuz? O zaten mimli ve sabıkalı biri, yetkililer bunu duyarsa babamın ya amaansı hiç kalmaz. Ben öncelikle babamı kurtarmaya çalışıyorum."

Kız haklı olabilir mi, diye düşündü bir an Morgan. Ama anlattıklarının hâlâ tutarsız bir yanı vardı. "Peki, niye ben? Neden çalıştığımız İngiliz Elçiliği'nin yetkilileri ile de il de, benimle ilgili ki kurdunuz?"

Tatyana tereddüt etmeden cevap verdi.

"İmi kaybetmek istemiyorum. Hem babama hem kendime yetecek kadar ücret alıyorum, ayrıca o eski günlere de dönmek istemiyorum. İngiliz Elçiliği durumu öğrenirse, beni orada çalıştıracaklarını mı sanıyorsunuz, derhal imi son verirler."

"Ama bu sorunun karlı mı de il. Neden yardım istemek için beni seçtiniz?"

"Aka mı yapıyorsunuz?"

"Hayır, gayet ciddiyim."

"İngiliz Elçiliği'nde herkes sizin CIA ajanı olduğunu biliyor. Bizim kavas Igor bile."

"Bu neyi de itirir ki? Sizin siyasi polis ve FSB de bunu biliyor."

Kız ciddi bir şekilde homurdandı.

"Benle alay ediyorsunuz galiba. Bu planın bir CIA operasyonu olduğunu biliyorum."

Harry Morgan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Duydu una inanmadı.

"Ne dediniz?" diye sesini yükselterek sordu. "CIA operasyonu mu?"

"Evet."

"Çıldırдың mı siz? Bunu da nereden çıkardınız?"

"Bakın, Mr. Morgan. Ben sıradan bir insanım; aklım gizli güçlerin çevirdiği dolaplara hiç ermez. Nedenlerini de bilmek istemem. Sakın memleketimi sevmemi de düşünmeyin, ama ben sadece hayatta kalmak ve yaşam mücadelesini alkolik bir baba ile sürdürmek gayesi ile çırpman biriyim. Her şeyden önce babamı da çok seviyorum. Gerçekleri inkâr cihetine gitmeyin. Size bunu garanti edebilirim; ayet babamı bu işte kullanmaktan vazgeçerseniz bu sırrı kimseye söylemeyeceğim. Lütfen bana inanın."

Harry bu denli saçma bir iddia karşısında isyan etmek istiyordu. Ama tecrübesi, isyandan önce onu düşünmeye sevk etti. Acaba kız böyle bir fikri nasıl elde etmişti? Piyotr Temorva ile temasından hemen sonra bu olayın patlak vermesi oldukça manidar de il miydi? Yeniden acaba bir FSB tuzağıyla karşı karşıyay mıyım, diye geçirdi aklından.

"Babam da bu işin içinde CIA parmağı olduğunu kabul ediyor mu?"

"Bilmiyorum. Zaten o Arap gidince babamla iddettli bir münakaşa ettik. Onları dinlediğim için bana çok kızdı. Tartıştık. Babamın artık pek arkadaş, dostu yok. Olanlar da kendisi gibi içki arkadaşları. Üstelik babamın bir Arap'la bizim evde bulması hiç alışık olmadığımız bir hadiseydi. Babam yalnız konu mak isteyince büsbütün kullandım; babam gibi bir alkolik bir Arap'la ne konuşabilirdi. Adam mükemmel Rusça konuşuyordu ve ben her şeyi duymuştum."

"Bu işin içinde CIA parmağı olduğunu o Arap'tan mı öğittiniz?"

Tatyana kısa bir an durakladı, karar vermekte zorluk çekiyormu gibi birkaç saniye bocaladı, sonra kısık bir sesle fısıldadı.

"Hayır."

"O halde kimden duydunuz? Babanızdan mı?"

"Lütfen bana bunu sormayın, anlatamam. Ama bunun gerçek olduğunu biliyorum." Harry hiddetle homurdandı.

"Çok anlamsız ve garip bir durum. Hem planın arkasında bizim olduğumuzu düşünüyorsunuz, hem de benden yardım istemeye kalkıyorsunuz, mantıksız değil mi?" Tatyana dudaklarını büktü. "Haksınız." "O halde?"

"Bana ne yapabilirdim ki? Bütün imkânlarım kısıtlı. Babam içkiye dü künlünü nedeniyle doktorları göremeyecek halde, akli fikri benim kazancıma muhtaç olmadan ya amaç arzusunda. Kızının gelirine muhtaç olması onu çok rahatsız ediyor. Moskova'da bulmak çok zor, hele bir alkolik için. Tek isteği kendi bacağına ayaklarının üzerinde durabilmek, ama alkolik olarak kaldığı sürece bu imkânsız. Ayrıca size acı gerçeği söyleyeyim, belki siz de bilmiyorsunuz, ama hastalığı nedeniyle devamlı elleri titriyor, ona teklif ettiğini yapamaz, kesinlikle uygun biri değil. Onu neden seçtiğini hiç anlamıyorum."

"Hâlâ sorumu yanıtlamadınız. Bu bilgiyi kimden aldınız?"

Tatyana önüne baktı, susmak zorunda kaldı.

"Cevap verin lütfen. Her şey buna bağlı."

"Ayet söylersen, babamı bu işten uzak tutacak mısınız?"

Harry Morgan hiç tereddüt etmeden yalan söyledi. Ayet bu kız basit bir dolap çevirmiyorsa bilgi kaynağı hayati bir önem kazanacaktı.

"Elimden geleni yapacağım emin olabilirsiniz."

"Bunu sır olarak saklayıp kimseye söylemeyeceğinize de söz veriyor musunuz?"

Çok saf, hatta ahmakça bir oyuna benziyordu bu durum. SFB'nin bu denli basit bir tuzak kuracağını düşünmek bile istemedi Harry.

"Söz" diye mırıldandı.

Tatyana aynı saflık içinde mırıldandı.

"Aksi halde işimden kovulabilirim."

Bu ikaz ajanın aklını karıştırdı, hayretini gizlemeye çalışarak kızın mavi gözlerinin içine baktı yeniden.

"Tamam, kimseye açıklamayacağım."

"Çalıştığım melçilikten ödendim."

Harry çok çeşitli olasılığa kendini hazırlamıştı, ama Irak'ta çalıştıran uzmanları ortadan kaldırma ihtimalinin arkasında CIA'in olabileceği fikrinin İngilizlerden çıktığını düşünmek, mantığının zor kabul edebileceği bir şeydi.

Bu kız yalan söylüyordu.

Hem de sunturlu bir yalan. Gülmemek için kendini zorladı..

Piyotr Temorva ikide bir saatine bakıyordu.

CIA ajanı randevuya gecikmişti. Ajanın gelmemesi ihtimali onu çileden çıkarmaya yeterliydi. Müdürü Vladimir Troponin'e bunu nasıl açıklardı. Müdür, şimdi bütün yükü yine kendisine yıkacak, beceriksizliği hakkında uzun nutuklar atacaktı.

Bulduğu vaktini on dakika geçmişti.

Metropol Oteli'nin lobisi oldukça kalabalık sayılırsa da tamdıkk bir sima yoktu, FSB'nin daimi görevlilerini hesaba katmazsa tabii..

Önündeki votka kadehinden bir yudum daha aldı. Bir süre daha bekleyebilirdi..

Bir on dakika daha geçti.

Piyotr tam ümidini kesmeye başladığı anda Harry Morgan'ın iri cüsseli vücudunu giriş kapısının önünde gördü ve rahat bir nefes aldı.

Gecikse de gelmi ti nihayet...

— 3 —

Londra Nisan

BARRY Foster, Thames'ın güney yakasındaki Butler's Wharf ta, nehrin hemen kıyı kenarındaki lokantada akşam yemeğini henüz bitirmemişti. Çok pırlantalı biftek ve ağız puding bu akşam herhalde ülserli midesinde yine sorun yaratacaktı. Peçeteyle ağızını silerken bakışlarını yardımcısı Matt Singer'a çevirdi. Bu denli zayıf bir insanın o kadar çok yemek yemesine rağmen hâlâ iştah manlamamasına her zaman şaşırdı. Barry Foster cimri bir insandı, yemeğin parası MI 6 'dan değil de kendi cebinden çıkarsa, asla Matt gibi birini yemeğe götürmezdi. "Hadi bakalım Matt," dedi. "Artık tıkmayı bırak da, konu mayabaşla. Bugün ne örendin bakalım."

Ekmeğin kenarına çok sayıda çeşitli meyve içlerinin ıslatılarak sıralandı. Yaz pudinginin son lokmasını ağızına atan Matt Singer, ağızının doluluğuna aldırmadan efene cevap vermeye çalıştı.

"Henüz fazla bir şey değil, efendim." "Bu hiçbir şey öğrenemediğinin anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Kesinlikle, efendim."

"Mikrobiyolog Randy Shepard'ı buldunuz mu?"

"Bulmak üzereyiz, efendim."

Barry Foster'in kolları çatıldı.

"Ne demek bulmak üzereyiz? Buldunuz mu, yoksa bulamadınız mı?"

"Hakkında epey şey öğrendik efendim. Tutuklanması meselesidir."

"Ne öğrendiniz?"

"Bana sorarsanız, ilk edindiğimiz izlenimlere göre sıradan bir adam. Kırk dört yaşında. Kensington'da oturuyor. Bahçe içinde iki katlı bir evi varmış, babasından kalma. İki kere evlenmiş, fakat çocuğu yok. İki evliliğini de yürütememiştir. İlk evliden boşandıktan sonra üniversitedeki hocasını bırakmış. Altı ay boş gezmiş. Sonrası biraz karanlık."

"Nasıl yani?"

"Londra'yı terk etmiş."

"Ne zaman?"

"1994'te. Nereye gittiğini henüz tespit edemedik. 1996'da yine evine dönüyor. Bu arada ikinci evliliğini yapıyor. Karısı Nancy isimli bir hastabakıcı. Bir sene evli kalıyorlar, fakat bu evlilik de yürümüyor. Daha sonra özel bir üniversitede yeniden hocasını buluyor 1998'e kadar. Çalıştığı yerlerde soruşturmayı yaptırdık, çok yetenekli bir bilim adamı olduğunu öğrendik, fakat özel hayatında son derece geçimsiz ve kural tanımayan biri diye vasıflandırdılar. Uyum sorunu olan biriymiş, çevresindekilerle sık sık münakaşaya eder, maraza çıkarırmış. 1999'da yeniden ortadan kaybolmuş. Ta ki yirmi gün evveline kadar."

"Ya şimdi?"

"Kensington'da ki evine döndüğünü komşularından öğrendik."

"Peki, niye sorgulamaya almadınız?"

"İki gündür evine uğramıyor."

"1999'da Irak'a gittiğine dair elimizde bilgi var mı?"

"Yok, efendim."

"Nerede bu herif şimdi?" diye homurdandı Barry Foster.

"Bir ekip kurdum ve araştırıyorum, efendim."

"Ekibin başında kim var?"

"David Mc Neil ile Terry Farrell."

Barry Foster'ın yüzü asılmıştı.

'Terry Farrell mi? O kadını niye görevlendirdin? Onun pasif hizmette, masa başında oldu unu sanıyordum. Özellikle Dublin'deki son olaydan sonra.'

'Haklısınız, altı ay emriniz üzerine onu kıza a çektim. Ama ısrarla aktif hizmet istedi benden. Do rusu ona ihtiyacımız var, her eye ra men ona güvenirim, efendim.'

Matt Singer bunca yıllık amirini iyi tanırdı, olayın gün ı ı na çıkarılmasında ajan Farrell'in ba arısından söz etmenin uygun olmayaca mı dü ünerek konuyu de i tirmeyi tercih etti.

'Lanet olsun, bu herif maça gidiyor,' diye homurdandı Terry Farrell.

Kızıl saçlı, ye il gözlü, yüzü hafif çilli, rlanda güzellerine benzeyen M 6 elemanı futbol maçlarından nefret ederdi. Genç kadının homurdanması kar ısında Fred Keith kendini tutamayarak kıkırdadı.

'Yapma Terry, bundan iyi fırsat mı olur, bedavadan maç seyredece iz. Anla ılan bu gece talih benden yana. İlk defa böyle bir avanta yakalıyorum.'

'Fred! Görev başında oldu unu unutma. '

'Unutmuyorum Terry, ama bu sarho heriften de bir bok çıkaca mı sanmıyorum. u haline baksana, küp gibi sarho . Ne yapaca mı sanıyorsun?'

'Belli olmaz.'

'Buraya kadar araba sürmesi bile mucize. Görmedin mi, az evvel otoparka girerken az kaldı arabayı çarpıyordu.'

Terry homurdanmaya devam ediyordu. Kriket, tenis, hatta boksunu bile severdi, lakin bir ngiliz olmasına ra men futboldan hiç ho lanmazdı. Kısa boyuna göre biraz kilolu sayılırdı.

Yedi sene evvel bir mimarla evlenmi , fakat karısının çalı ma artlarına dayanamayan kocası bu evlili e ancak üç yıl tahammül edebilmi ti. Mesle ini çok seviyor ve bir daha da evlenmeyi aklının kö esinden bile geçirmiyordu.

Kuyru a girdiler. [www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

Randy Shepard üç ki i önlerindeydi. Elinde hâlâ yarısı içilmi bir bira kutusu tutuyordu.

Kuyrukta ilerlerken bazı fanatik seyircilerin temposuna uyararak o da ba ırıp tezahüratlarına i tirak ediyordu.

Terry arkasındaki Fred'e dönerek, 'Kimin maçı bu?' diye sordu.

Fred inanmaz gözlerle baktı ona. 'Bu kadar ilgisiz olmana inanamıyorum. Sahi, bilmiyor musun?'

'Yoo! ' 'Arsenal'in.'

'Önemli bir maç mı?'

'Pek sayılmaz. Rakip lig sonuncusu.'

'Belli,' diye homurdandı genç kadın. 'Fazla kalabalık de il.'

Fred ona bakıp hâlâ kıkırdıyordu.

Stadyuma girdiler. Genç kadının gözleri devamlı Randy Shepard'ın üzerindeydi.

Mikrobiyolog tribünler yerine sallanarak tuvaletlerin oldu u koridora do ru yöneldi.

Fred'i dürten Terry, 'Nereye gidiyor bu herif?' diye sordu.

'Anlamadın mı? Belli ki i emeye. O kadar biraya mesane mi dayanır.'

'Sen de git pe inden.'

Fred Keith adımlarını sıkla tırdı, biyologla aralarındaki mesafeyi kapattı ve adamın arkasından tuvalete girdi.

Terry çantasını omzuna atarak onların çıkı mını beklemeye ba ladı. çikiyi fazla kaçırmı

birkaç taraftar tuvaletten çıkı ta yalnız bekleyen kızıl saçlı genç kadına laf attılar. Terry

onlara haddini bildirmeyi çok isterdi, ne var ki imdi zamanı de ildi. Arkalarından söylenip

durdu. Fred'le biyologun çıkı ı biraz gecikmi ti. Az sonra Terry huylanmaya ba ladı, saatine

bir göz attı. Maçın ba lama saati gelmi ti. Nitekim tarafların sahaya çıktıklarını tribünlerden yükselen co kulu ba ırılardan anlıyordu.

Genç kadının bulundu u koridor da birden bo almı , seyirciler tela la tribünlerdeki yerlerine ko mu lardı.

Neden tuvaletten çıkmıyor bunlar, diye homurdandı içinden. Yoksa sarho biyolog içerde sızıp kalmı mıydı? Ama öyle olsa Fred'in dı arı çıkması gerekmez miydi?

Tekrar saatine baktı, içeriye giri lerinin üzerinden yakla ık altı dakika geçmi ti. Ajan bir anormallik oldu unu seziniyordu. Tuvalete bir göz atmaya karar verdi, koridorun sa ma soluna baktı, bombo tu. Askılı çantasının içinden silahını çıkardı, kabzasından sıkıca kavradı ve aya ının ucuyla tuvalet kapısını hafifçe itti.

Aralıktan görebildi i kadarıyla içerisi bo tu.

Usulca içeriye süzüldü. Pisuarların önünde de kimse yoktu. Kabinlerin tüm kapıları da kapalı. Genç kadın hızla lavaboların bulundu u bölüme de bir göz attı, orada da kimse yoktu. Durum Terry'nin tedirginli ini büsbütün artırdı. Bir eylerin ters gitti i muhakkaktı; ikisi birden uçup kaybolmu olamazlardı, ayrıca tuvaletin ba ka çıkı ı da yoktu.

Tam orta yerde durup, "Fred!" diye ba ırdı yüksek sesle.

Cevap alamamı tı.

çini bir ürperti kapladı. Sanki kapalı kabinlerin içinde tatsız bir görüntüyle kar ıla aca ı içine do uyordu. Tekrar, "Fred!" diye seslendi.

Aynı sessizlik devam ediyordu..

Sadece lavabo musluklarından birinin bozuk a zından ıpırdayarak damlayan su zerrelere bitemesi sesi aksediyordu.

Bir an, acaba dı arıda beklerken onların çıkı mını gözden kaçırmı olabilir miyim, diye geçirdi aklından. Ama adeta imkânsızdı bu, Terry görevdeyken asla böyle hata yapmazdı.

Silahını do rultup kabinlere birer birer bakmaya ba ladı. Kapılar gıcırdayarak açılıyordu. Terry'yi ter basmı tı ve her an tetikteydi.

İk dört kabinde bir ey bulamadı. Artık tuvalette onları bulamayaca mını aklı kesti i anda sonuncu kabinin kapısını içeriye do ru itiyordu. te her ey o anda olup bitti. Belki saliselerden de az bir süreç içinde beyni kabinin içinde gördü ü manzarayı algılamaya çalı tı. Bir grup erkek vardı içerde, ama sayılarını tayin etmesi o kadar kısa zaman içinde olanaksızdı. Terry'yi asıl deh ete dü üren ey içerdekilerin durumuydu; bir kısmının cansız oldu unu ancak fark edebilmi ti.

Çok hızlı bir yumru un yüzüne do ru geldi ini fark etti. çlerinde canlı olanı belli ki o anı, yani kapının açılmasını bekliyordu. Darbeden kaçamayaca mını anladı; yine de ani bir refleks ve savunma içgüdüleriyle hafifçe yana kayınca darbe yüzü yerine boynuna indi. Tam olarak bayılmamı tı, fakat gözleri karararak beyaz fayansların üzerine yı ıldı. Beyni zonkuyor, nefes alamıyordu. Boynundaki acı inanılmaz derecede iddetliydi. Nefes almakta zorluk çekiyordu Terry. Elindeki silahı gürültüyle yere dü mü tü.

Bir süre yerden kalkamadı genç kadın. Kulakları u ulduyor, boynundaki acıdan midesi bulanıyordu. Aynı anda bö rüne çok iddetli bir tekme daha yedi, iki büküm oldu.

Homurdanan bir adamın sesini duyuyor fakat ne dedi ini anlayamıyordu. Çilli yanakları, ayak izlerinden kirlenmi tuvaletin ıslak fayanslarına yapı mı tı adeta. Ba ırmak istedi, beceremedi, dirsekleri üzerinde do rulmaya çalı tı, beline bir tekme daha yedi. Terry bir kere daha acıyla inledi. Yine de anslı sayılırdı, mütecaviz onunla daha fazla ilgilenmemi ve tuvaletin kapısına do ru, kaçmak için hamle yapmı tı. nleyerek kaçan adamın arkasından baktı. ri yan, esmer ve lacivert mont giymi biriydi. Tek seçebildi i bu olmu tu.

Adamın pe inden gitmek istedi, ama dizleri titriyordu ve ko acak hali yoktu. Zar zor aya a kalktı ve ilk i olarak zemine dü en silahını yerden aldı. Sendeleyerek adamın çıktı ı kabine yakla tı. Fred kapa ı kapalı klozetin üzerine oturtulmu tu ve gırtlı ı bir ba tan sona kadar kesilmi haldeydi. Kabinin içi kan gölüne dönmü tü. Duvarların kesi ti i noktada da Randy Shepard'ı gördü. Dizlerinin üzerine çökmü halde kalmı tı. Kalbi hizasından bacaklarına do ru kan akı ı hâlâ devam ediyordu. kisi de ölmü tü..

çi burkuldu Terry'nin ve a zından bo uk bir feryat yükseldi. Manzara korkunçtu. Fred daha geçen sene evlenmi ti ve karısı Sally'nin dört aylık hamile oldu unu biliyordu. çinde do an nefret ve intikam hırsı Terry'ye birden güç verdi. imdi hırs ve hiddetten titremeye ba lamı tı. Çılgın gibi tuvaletten fırladı ^ stadın koridorlarında ko maya ba ladı. O ito lu iti mutlaka mıhlayaca ım diye küfürler saçılıyordu a zından. Sevgili arkada ı Fred için yapabilece i bir ey kalmamı tı artık..

Bacaklarında kalan son gücü de kullanıyordu Terry. Tuvaletin zemininde toparlanmak için ne kadar oyalandı ını bilmiyordu, ama kendinden geçmedi ine göre katilin pe ine dü mek için fazla geç kaldı ını da sanmıyordu. Adamın kaçıp kurtulmak için tribünlerdeki kalabalı ın arasına karı ması daha zayıf bir ihtimaldi Terry'ye göre. Kesinlikle kendini stadyumun dı ına atmamak isteyecekti.

Bö rüne yedi i tekmelerden ziyade, boynuna aldı ı darbe acı veriyordu genç kadına. Ko arken attı ı her adımda sanki sinir uçları törpülenerek beynini zonklatıyordu. Bir solukta merdivenleri inerek alt kat giri ine geldi. Çıkı kapılarını arandı. Bir yandan da aklına gelen her küfrü savuruyordu. Maç bitmedi i için stadyumun kapılarının ço u kapalı ve kilitliydi henüz. Nihayet kapılardan birinde bir görevli gördü. Daha yakla ırken, "Aç kapıyı" diye ba ırmaya ba ladı. Görevlinin, elinde silahla ko an, kızıl saçlı, minyon, fakat güzel bir kadını görünce gözleri irile ti. Hiçbir ey sormadan, hemen kapıyı açtı. Terry dı arıya fırlarken adamı sertçe tutup homurdandı. "Az önce buradan biri çıktı mı?" Görevli öylesine a kındı ki, sadece evet anlamında ba ımı salladı.

"Hangi cehenneme gitti?"

Stadyum görevlisi yine sessizce parma ını kaldırıp otoparkı i aret etti. Ajan da o yöne do ru ko maya ba ladı. ansı biraz yaver giderse adamı otoparkta kıştırabilir di. çinden gecikmemi olmak için Tanrı'ya yalvarıp duruyordu. Randy Shepard'ın pe inden gelirlerken onlar da te kilatın arabasını aynı yere bırakmı lardı. Terry hem ko uyor hem de otoparktan çıkı a hazırlanan bir araba kol luyordu..

Ne hareket halinde bir araba vardı ne de yeni çalı an bir motor homurtusu. Galiba geç kaldım diye dü ündü. Soluk solu a etrafına bakındı. Otopark yeterince aydınlık de ildi, emin olamadı, belki de namussuz herif arabanın içinde oturmu kendisini gözetliyor, kaçırdı ını dü ünerek gitmesini bekliyordu.

Yüksek sesle karanlı ın içinde küfretti. Bu mesle in onu biraz erkekle tirdi ini biliyordu, bo andı ı e inin en önemli ikâyetlerinden biri de bu alı kanlı ı olmu tu. Artık yapaca ı fazla bir ey kalmamı tı. Homurdanarak küfretmeye devam etti. Çevreye bakıp kendi resmi arabalarını arandı, iki blok kadar ötede bırakmı lardı.

Tam oraya do ru ilerlerken az ilerisinde çalı maya ba layan motor sesiyle irkildi. Hızla ba ımı sesin geldi i yöne çevirdi. Silahı hâlâ elindeydi.

Ye il Bir Rover sıradan çıkıyordu.

Terry nefesini tuttu ve silahını do rulttu. Solu u sıkla mı tı. Hızla arabanın çıkı istikametine do ru hamle yaptı. Önce durması için ihtarda bulunacak, adam ihtarına uymazsa hemen silahını ate leyecekti.

Terry gözlerini kısarak direksiyon ba ındaki sürücüye baktı ve yanıldı ını anladı. Rover'ın direksiyonunda genç ve güzel, esmer bir kadın vardı. Üstelik elinde silahla otoparkta çılgın gibi ko u turan kadınla hiç ilgilenmiyordu.

Yanılmı tı ajan, kar ıla aca ını umdu u ki i bu de ildi. Otoparkın az ı ıklı, cıva buharlı seyrek lambalarının altında kadının yanında oturan bir adam daha fark etti. Yanılmıyorsa, sırtında devetüyü rengi palto giymi , ık bir adam oturuyordu. Aradı ı ki i o da olamazdı. Uzaktan arabanın içindekileri seyre devam ediyordu genç ajan. te o zaman arka koltukta birinin daha mevcudiyetini fark etti. Üçüncü ki iyi rahat seçemiyordu ve bu arabayı durdurması için yeterli bir sebepti.



Hiç dü ünmeden arabanın geli yoluna fırladı, silahı yakla an arabaya yöneltti ve olunca gücüyle, "Dur!" diye ba ırdı. Sürücü kadının durmayaca mı anlamı tı. Aksine, kadın arabaya gaz vermi üstüne do ru sürüyordu. Uzun farlarını yakıp ık huzmesini üzerine çevirince Terry'nin gözleri kama tı ve bir ey göremez oldu.

Araba hızlanarak yakla ıyordu.

Sürücü kadın kendisini ezmeye kararlıydı.

Terry gözlerini kama tıran farlara do ru bir el ate etti, hem de hiç duraksamadan. Fred'in kanlı cesedini hatırlamasa belki silahını havaya yöneltip bir el ikaz ate i açardı, ama arkada mın hunharca katli, genç ajanın rutin kuralları uygulamasını engelleme ti.

Silah sesi otoparkın sessizli ini da ıttı. Bu mesafeden ıskalaması mümkün de ildi, ama ık fazlasıyla gözünü aldı ndan hedefi tutturamamı tı. A zından okkalı bir küfür daha çıktı. Tabancayı ikinci kere ate ledi inde aralarındaki mesafe iyice kapanmı tı. Ne yazık ki bu da rasgele ve hedefi göremeden yapılmı bir atı tı. Iskaladı mı hiç sanmıyordu, kur unlar mutlaka kaportaya isabet etmi olmalıydı, ama farlar hâlâ çalı ıyordu.

Terry son anda kendini yere attı.

Birkaç saniye daha gecikse ya arabanın altında kalacak ya da tampon kendisini bo bir çuval gibi havaya fırlatacaktı. Rover yanı ba ndan yıldırım gibi, havayı yararak geçmi ti.

Genç kadın yerden fırlayarak süratle kendi arabasına do ru ko tu. Konta ı açıp arabayı harekete geçirirken Rover çoktan parktan çıkmı tı bile.

Terry bir yandan arabayı sürerken bir yandan da arabanın telsiziyle ba lı oldu u ekibin amiri David Mc Neil'i arıyordu. kisi de aynı rütbedeydiler, ama daha kıdemli olan David ekip amirli i görevini sürdürüyordu. Geç kadın stadyumda olanları bildirerek durumu rapor etti ve katillerin pe inde oldu unu söyleyerek takviye güç istedi.

Mc Neil endi eli bir sesle nerede oldu unu sordu.

Terry, " u an Albert Road üzerinden Regent's Park'a do ru gidiyoruz. Ye il bir Rover'ın pe indeyim, plaka numarasını alamadım. Silahlı ve tehlikeliler. Elinizi çabuk tutun, polisle irtibata geçin ve yollarını kesin. Yardıma ihtiyacım olabilir," dedi.

"S en iyi misin?"

" dare ediyorum."

"Fred nerede?"

"O öldü."

Terry hırsından çıldırarak gibiydi. Daha fazla konu amayaca mı anladı. Telsizi kapatıp gazı sonuna kadar kökledi..

Rover hızlı kaçıyor.

Bir saatten beri koca ehlin içinde turlayıp durmu lardı. Terry bildi i her küfrü sinirlerini yatı tırabilmek için sayıp durmu tu. Bu arada genç kadın telsize uzanarak birkaç kere daha yardım anonsunda bulundu. CSH birli inden ve polisten de yardım istedi. Ama imdiye kadar hâlâ bekledi i yardım onlara ula amamı tı.

Rover'ın sürücüsü Main Road'a, sonra da Margot Hill gibi ehlin تنها yörelerine kaçmayı becermi ti.

Terry, Margot Hill'deki karanlık bir dört yol a zında önündeki arabayı kaybetti. Rover sırta kadem basmı tı. Neredeyse sinirinden a layacaktı. Belki onu bu denli kızgınlı a sevk eden hususlardan biri Rover7'in sürücüsünün de kadın olmasıydı. Bu numarayı kendisine bir erkek çekse, bu kadar sinirlenmezdi, ama direksiyonun ba ndaki nin kadın olması Terry'yi çileden çıkarmı tı. Biraz da beceriksizli ine söyleniyordu...

\_4 —

Istanbul Nisan

EV, Hacı Osman Bayırı'nda, ormanlık arazide, ye illikler arasında kaybolmu , kimsenin dikkatini çekmeyen ve anayoldan görünmeyen bir yerdedi. Genel olarak fazla ık yanmazdı

içinde; daha do rusu insana metruk bina hissini verirdi. Dar yolu takip ederek gelen arabalar ise yüksek duvarlarla gizlenen geni bahçesinde bekletilirdi. Aykut ve Korhan arabadan inerek evin giri kapısında ellerinde tüfeklerle nöbet tutan iki askere kimliklerini göstererek bahçeye daldılar. Burası M T'in özel sorgulama evlerinden biriydi. Ta merdivenleri inerek, dı ardan bir ba evi görünümündeki yapının bodrum katma indiler. Lo koridora açılan kalın tahta kapının önünde de sivil bir memur bekliyordu. Gelenleri görünce ba ıyla selam verip kapıyı açtı. Basık tavanlı odada hemen hemen hiç e ya yoktu. Ta duvarlar rutubetli ve içerisi oldukça havasızdı. Odanın dı arıya açılan penceresi olmadı ı için etraf tepeden sarkıtılan çıplak bir ampulle aydınlatılıyordu. Orta yerde metal bir masa ve etrafına da dört sandalye konmu tu.

Olga alyapın masanın ucundaki iskemlelerden birinde oturuyordu.

Korhan Tepe içeriye girer girmez kadını tepeden tırna a süzdü. Ya ını tahmin etmek oldukça zordu. İlk bakı ta kırk be le elli arasında görünüyordu. Siyah saçları çok kısa kesilmi ti. Uzun boylu ve zayıftı, ama en ilginç kadının erkeksi görünümüydü.

ki ajan birer iskemle çekerek kadının kar ısına oturdular. Aykut a ır a ır gömle inin üst dü mesini açarak, kravatını gev etti. Uzun sürecek bir sorgulamaya hazırlanıyor havasındaydı. Önce sessizce, tek kelime etmeden kadının gözlerinin içine bakmaya ba ladı. Bir tür psikolojik taktikti; üstünlük ve hâkimiyetini, bütün avantajların kendisinde oldu unu kadına hissettirmeye çalı ıyordu.

Olga alyapın sessiz ve durgundu. Yalnızca içeriye girdiklerinde bir kez nazarlarını onlara çevirip bakmı , sonra da ilgisizce gözlerini dinardaki sabit bir noktaya dikerek umursamaz havalara bürünmü tü.

Aykut cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı, bir tane de Olga'ya uzattı.

Kadın görmezli e geldi.«

Anla ılan kolay konu aca a benzemiyordu. Nihayet Aykut düzgün ve akıcı Rusçasıyla konu maya ba ladı.

"Orta ın Pavel Novotny öldürüldü," dedi.

Kısa, açık ve net bir ifadeyle.

Kadının yüzünde en ufak bir de i iklik olmadı. Ne hayret ne de üzüntü. Ya bu sonucu bekliyordu ya da durumdan zaten haberdardı.

"Bunu biliyor muydun?"

Olga dik dik ajanı süzdü ve buraya getirildi inden beri ilk defa konu tu.

"Buraya neden getirildim? Sizler kimsiniz? Ben bir Rus vatanda ıyım, e er tutukluysam derhal konsoloslukla temas kurulmasını istiyorum. Yasalarınıza aykırı hiçbir suç i lemedim. Beni burada tutmaya hakkınız yok."

Aykut da ters ters kadına baktı.

Sonra sigarasının dumanını kadına do ru üflerken homurdandı.

"Saçmalama Olga alyapın! Komiklik yapmanın hiç gere i yok. Buraya seni neden getirdi imizi bal gibi biliyorsun. ayet bülbül gibi ötmezsen, en iyi ihtimalle ömür boyu hapis yatarsın. Aptallı ı bırak da bize yardımcı ol. ayet tutumunda ısrar edersen, muhakeme edilmene bile gerek kalmayabilir, insanlar bu sorgulama odasından kolay kolay çıkamazlar. Bunun ne demek oldu unu eski bir KGB ajanı olarak sen de çok iyi bilirsin."

Kadının erkeksi yüzü sarardı, ama sesi çıkmadı.

"Hadi, ba la ötmeye. Konu maktan ba ka ansın yok."

Olga mırıldandı. "Ne söylememi istersiniz? Ne ekilde ifade verirsem memnun olursunuz?"

Aykut hâlâ sakindi. Kadının alaycı ifadesini anlamamı gibi davrandı.

"Sadece gerçekleri," dedi.

alyapın'in bir ka ı havaya kalktı.

"Ben sadece bir turistim. Buraya sizin deyi inizle bavul ticareti yapmaya geldim. Bu ilk geli im de de il."

"Demek öyle.. Yani, Pavel Novotny'yi tanıdığını inkâr ediyorsun."

"Öyle birini tanımıyorum."

"Ya Miran Novak adlı eski bir Çek vatandaşı mı?"

Kadın belli belirsiz yine sarardı, ama başını iki yana sallarken homurdandı.

"Hayır, tanımıyorum."

"Bu halde Cemal Mahmudî'yi de tanıyorsunuzdur."

"İlk defa sizden işitiyorum adını."

Ajan cebinden çıkardığı dolgun bir zarfla, bir ses bandını önüne koydu. Pis pis sırtmaya başlandı. Yanında oturan Korhan Tepe, amirinin daha önce Miran Novak'a uyguladığı oyunu bu kez de kadına deneyeceğini anlayarak gülümsedi hafifçe.

Olga biraz da merakla ajanın cebinden çıkardıklarına bakmakla meşguldü. Onların ne olduğunu anlamamıştı henüz.

Aykut bu defa ceketinin cebinden çıkardığı bir kâğıt ve kalemi kadına doğru uzattı. Olga yadırgayarak ajamı süzdü.

"Nedir bu?"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Tutuklanma sebebini bilmediğini yaz."

"Neden?"

"Nedeni var mı? Suçsuz isen yazman gerekmez mi?"

Olga kısa bir tereddüt geçirdi. Sonra kâğıdı önüne çekerek, "Neden tutuklandığımı bilmiyorum", diye yazdı. Belki ilgili makamlara başkaca efler de yazacaktı, ama Aykut kâğıdı kadının önünden çekerek hemen Korhan'a uzattı.

"Hemen uzmanlarımıza götür, yazıyı inceleyip bir kararla tırma yapsınlar. Fazla zamanım yok, acele neticeyi bekliyorum."

Korhan, "Anladım," diyerek yerinden fırladı, kâğıdı kaptığı gibi dışarıya fırladı. Hiç üşmesiz bu sorgu evinde ne laboratuvar ne de kaligrafi uzmanları vardı, ama Olga alyapın'ın bunu bilmesi imkânsızdı.

Korhan dışarıya çıkınca Aykut, kadının yüzüne bakarak pikince sırtmaya başladı.

"Hiç de akılcıca davranmadın Olga alyapın' dedi zevkle. "Senin daha deneyimli ve zeki biri olduğunu sanmıyordum, ama yemi çabuk yuttun. Bilmediğin husus, ortağın Novotny'yi bu defa İstanbul'a ayak bastığından beri takip ettiğimiz."

Kadın ilk defa sesini yükselterek hırçın bir şekilde homurdandı.

"Benim ortağım filan yok." "Ama elimizdeki belgeler aksini kanıtıyor." "Ne belgesi?"

Ajan önündeki zarfla ses bandını işareti etti. "Dördünüzün yediğiniz yemek sırasında çekilmiş fotoğraflarımız ve konu malarımızı kaydettiğimiz ses bandı. Ayrıca Miran Novak'ın yazılı itirafı."

Bu defa Aykut dün sabah Novak'tan aldığı imzalı itirafnameyi çıkararak kadının önüne doğru sürdü. Olga aceleyle önüne uzatılan kâğıda bir göz atar atmaz bakışları Novak'ın adına ve imzasına takıldı.

Kadın soğuk odada hafifçe terlemeye başlandı. Burun delikleri sinirli bir şekilde açılıp kapanıyordu. Aykut aynı rahatlıkla sordu.

"Bandı dinlemek ya da fotoğrafları görmek ister misin?"

Olga heykel kadar hareketsizleşmişti. Aykut da yaptığı şeyin delice bir hamle olduğunu biliyordu, ama kadını faka bastırıp itirafını çabukla tırmak için başkaca çaresi de yoktu. Devam etti konu mayası.

"Az sonra yardımcım önemli bir neticeyle dönecek. Novotny'nin cesedinin cebinde bir not bulduk. Kısa, tek kelimelik bir not. Elyazısıyla kaleme alınmış. Rusça, Aldatıldık diye. İmdi uzmanlarımız yukarıda o not ile az evvel senin kaleme aldığın yazıyı karıştırmıyorlar. Yazımın sana ait olduğunu saptanırsa hıptı yuttun demektir, işin bitti sayılır."

Aykut o an kadının çöktüğünü hissetti.

Var oldu unu sandı ı resimler, ses bandı ve kaligrafi raporu.. Bu kadarı i ini bitirmeye yeterli nedenlerdi. Olga alyapın çaresizlik içinde ba mı önüne e mi ti.

"Bence konu maya ba lasan çok iyi olur. Ba ka hiç ansın kalmadı. Tek kurtulu un bize her eyi anlatman. tırafta bulunursan cezanın hafifletilmesini sa layabilirim.

Kadın hâlâ ba ı önüne e ik duruyordu. Birkaç dakika hiç konu madan ve kımldamadan öylece kaldı. Sonra bakı larını a ır a ır ajana çevirdi.

"Bir sigara içebilir miyim?"

Paketi önüne itti Aykut.

Olga içinden bir sigara çekip ajanın uzattı ı çakmakla yaktı. Elleri belirgin ekilde titriyordu. Sessizlik devam etti.

Aykut'un hiç acelesi yoktu.

On be dakika sonra Korhan içeriye girdi. Ba ıyla bulunan notun kadına ait oldu unu onaylayan bir jest yaptı.

Olga neticeyi çoktan kabullenmi ti zaten. Titrek bir sesle sordu.

" tirafım bana ne sa layacak?"

"Bu, anlattıklarının do rulu una ba lı, ama en azından buradan çıkmanı" diye cevaplandırdı Aykut.

"Bu yeterli de il.. Memleketime dönmek istiyorum. Ben suçsuzum."

"Yine saçmalıyorsun Olga. Bu artlar altında seni bırakamayız. Ama tüm gerçekleri anlattıysan, bu, cezanın hafifletilmesinde mutlaka göz önüne alınır."

Kadın midesine kramp girmi gibi birden iki büklüm oldu. Bir süre acıyla kıvrandı. Neden sonra ellerini midesine bastırarak soluklanıp do ruldu.

"Hapise girmek istemiyorum/" diye inledi.

"Pazarlık ansın yok. İmdi sorularına cevap vermeye ba la. Sizi kim aldattı, Pavel Novotny'yi kim öldürdü?"

Olga alyapın bir yandan da aklından bazı hesaplar yapmakla me guldü. Hırlar gibi homurdandı. Sesi titrek ve korku dolu çıkıyordu.

" tirafımın mutlaka bir bedeli olmalı. Bunun kar ılı mı almalıyım."

Aykut yeni bir sigara yakıp iskemlesine yaslandı.

"Verece in bilgilere ba lı. Belki birtakım ayrıcalıklar tanıyabiliriz."

"Ne gibi eyler? Konu maya ba lamadan önce bunları bilmeliyim."

Ajan so uk bir ekilde gülümsedi.

"Durumu hâlâ anlamıyorsun sanırım. Elimizdeki deliller hayatının bundan sonrasını karartmaya yeterli. Tercih senin, konu mak istemiyorsan bizi fazla oyalama. Seni ba ka görevlilere de teslim edebilirim. Onlar seni bülbül gibi konu tururlar."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Bu tür sorgulamalarda konu mayacak insan yoktur."

Olga alyapın bir kere daha ürpererek titredi.

Durumunun ümitsizli ini artık açıkça görüyordu. Derin bir soluk daha aldı.

"Tamam tamam," diye inledi. "Ben önemli biri de ilim. Sıradan getir götürücü, ayak i leri gören, operasyonun silik bir ünitesiyim, hepsi o kadar. Çok az ey biliyorum, asıl bilgi Novotny'deydi. Sizin onu canlı ele geçirmeniz gerekliydi, onu konu turmalıydınız. Yine de bildiklerimi anlataca m. Novotny'nin güvendi i bazı ki iler ona ihanet etti ve öldürdüler. Belki beni de öldüreceklerdi. Hatta beni niye öldürmeye kalkı madıklarımı hâlâ çözmü de ilim. Herhalde çok az ey bildi imi anladılar. Ama size yeterli bilgi verecek kadar da bazı eyleri biliyorum, en azından i inize yarayacak olan kısmını."

Kadının ürpertisi arttı.

"Devam et," dedi Aykut. Bu arada ses kaydına yarayan ufak bir cihazı masanın üzerine koyarak çalı tırdı.

Olga alyapin'in bakı ları gittikçe donukla ıyordu. Kara gözlerini sorgu odasının ta duvarlarına dikmi , nazarları sabitle mi ti.

'Belki a ıracaksınız, ama Novotny, El Muhaberat adına çalı ıyordu.'

Aykut bilmiyormu gibi sordu.

'El Muhaberat mı?'

'Evet.. Novotny'yi Iraklılar kiralamı tı.'

'Ne için?''Suikast.. Bir Amerikalıyı öldürmek istediler.'

'Robert Rich'i mi?'

Bu kez Olga onlara biraz a ırımı gibi baktı. Ajanların blöf yapmadıklarını anlamı tı artık. Elleriindeki delillerin meseleyi aydınlatmaya yeterli oldu unu bir kere daha sezindi.

'Evet,' diye fısıldadı kadın.

'Kimin nesi bu Robert Rich? Bir casus mu o da?'

Olga alyapin, ajanların kendisini denedi ini anlamakta zorlanmadı.

'Hayır, bilim adamı,' dedi.

' stanbul'da mı çalı ıyor.'

'Hayır. '

' unu do ru dürüst anlatsana be kadın! A zından birer birer mi alaca ız.'

Olga ajanın ba ırmasına hiç tepki vermedi. Önce sigarasından derin bir nefes aldı, sonra a ır a ır konu maya devam etti.

'Bildi im kadarıyla Robert Rich, Irak'ın Tikrit biyolojik ve kimyasal silah fabrikalarında çalı an bir uzmanmı . Oradaki görevini bitirerek memleketine dönüyordu. stanbul'da üç gün kalaca ı biliniyordu. Muhaberat'ın Novotny'den istedi i de onu burada öldürmesiydi.'

'Dur, dur!' diye tekrar müdahale etti Aykut. 'Pek iyi anlayamadım. Birle mi Milletler denetim görevlilerinden miymi bu adam?'

'Hayır. Sadece Amerikalı bir bilim adamı.'

Ajan ters ters kadının gözlerinin içine baktı.

'Yani imdi sen bana, bu Amerikalının Iraklılar adına çalı tı mı mı söylemeye çalı ıyorsun, yanlı mı anladım acaba?'

'Do ru anlamı sınız.'

Aykut hiddetlendi.

'Yahu öyle bir yalan uydur ki, hiç olmazsa biraz inanılır bir yanı olsun. Sen bizi enayi mi sandın? Hiç u sıralarda bir Amerikalı bilim adamı Irak'a gidip, onlar adına çalı ır mı?'

'Novotny'ye verilen bilgi böyleydi. nanıp inanmamak sizin sorunuz.'

'Yoksa o uzman bir CIA ajanı mıydı?'

'Bilmiyorum, ama sanmam.'

'Neden?'

'Çünkü Novotny i i bitirseydi Cemal Mahmudî bizi Rusya'ya götürecekti. Yani yeni bir i daha alacaktık. Oradaki hedef de bildi im kadarıyla bir kimyagerdi.'

Aykut geriye yaslanıp dü ünmeye ba ladı.

Uzun bir süre kadının anlattıklarını beyninde ekillendirmeye, mantıklı bir sonuca varmaya çalı tı. Sonra sakın bir ekilde sordu.

' u Cemal Mahmudî'nin Iraklı oldu una emin mi sın?

'Kesinlikle. Novotny emirleri ondan alıyordu. Adamın elinde yedi ki ilik bir liste vardı. Anladı im kadarıyla o listedeki isimlerin hepsi mikrobiyolog ya da kimyagerdi. Bize söylemedi, ama tahminimce hepsi Irak'ta çalı mı .'

'Yani Muhaberat, Novotny'yi ta eron olarak mı kullanıyordu?'

'Aynen öyle.'

'Neden bu temizli i kendileri yapmıyor da ba kalarına havale ediyorlardı?'

'Bunu bilemem.'

'O listedeki uzmanlar grubunda ba ka kimler vardı?'

"Novotny hepsinin adını biliyordu, ama ben sadece Novotny'den Moskova'da ya ayan Dimitri Pimenov adlı bir kimyagerin adını ö renmi tim."

"O kimyageri tanıyor musun?"

"Hayır."

"Onun da Irak'ta çalı tı ma emin misin?"

"Evet."

Aykut yeniden dü ünmeye ba ladı. Aldı ı haberler hiç ho una gitmemi ti. Korkunç bir projenin varlı mı hisseder gibiydi.

"Söyle bakalım" dedi. "Irak o yedi uzmanı neden topladı ?"

Kadın sanki biraz rahatlamı gibiydi.

"Herhalde Cemal Mahmudî'nin bunu bana açıklamı oldu unu dü ünmiyorsunuzdur umarım," diye sırttı. "Ama kanımca ya yeni kimyasal bir silah üretmeye çalı ıyorlardı ya da mevcut stoklarını daha modern ve kullanılabilir ileri bir teknoloji ile geli tirmeye."

Hiç de yabana atılacak bir muhakeme de ildi.

Aykut'un huzuru gittikçe kaçmaya ba lamı tı. Aklında birbiri ardına sualler sıralanıyordu.

"Robert Rich'e ne oldu? Onu öldürdünüz mü?"

Olga alyapın birden tela landı.

"Durun bayım, lütfen dikkatli konu un. Bakın, ben sizinle i birli i yapmaya çalı ıyorum. Ben kimseyi öldürmedim, o i i yapacak olan Novotny'yi. Ayrıca beni o cinayete i tirak edecek biri gibi de dü ünmeyin. Görevim bazı bilgileri temin etmek ve bazı artları olu turmaktı. Hatta Novotny bana bile bu i i teklif etti inde üstlendi i görevden bahsetmemi ti. Gerçe i ancak stanbul'da ö rendim."

Aykut bir an kadının lezbiyen oldu unu dü ünerek, içinden, pis lezbiyen, diye homurdandı. Aklınca suçunu hafifletmeye gayret ediyordu. Kadının a zından daha fazla bilgi alabilmek için Aykut pek oralı olmadı.

"Cemal Mahmudî'yi nerede bulabiliriz?"

Olga yine ba mı olumsuzca iki yana salladı.

"Hiçbir bilgim yok. Onunla konta ı Novotny kuruyordu."

"Peki sen neler çeviriyordun?"

"Dedim ya, ufak tefek getir götür i i. Novotny burada pek ortalarda dola mak istemezdi. Te kilatınızdan çekinirdi, bana söyledi ine göre onun epey ba mı a rıtmı nız. Ayrıca artık söylememde bir sakınca yok, ben Türkçeyi de iyi konu urum. sterseniz, konu maya sizin dilinizde devam edebiliriz."

Aykut yine kadına dik dik baktı, ama Rusça devam etti.

"Demek getir götür i leri yapardın, öyle mi?"

Kadın ba mı sallayarak soruyu onayladı.

"Öyleyse Cemal Mahmudî'nin yazdı ı mektubu Robert Rich'e sen götürdün."

alyapın birden irkilerek toparlandı.

"Ne mektubu? Öyle bir mektuptan haberim yok," dedi.

"Numara yapma. Mektubu senin götürdü ünü biliyoruz."

"Çok saçma," diye homurdandı Olga. "Robert Rich'e Cemal Mahmudî niye mektup yazsın ki? Nereden çıkardınız bunu?"

"Miran Novak'ın itirafından."

Kadın uzun uzun dü ündü, ama bir anlam veremedi i yüzünün ifadesinden belli oluyordu.

"Hayır," diye ısrar etti. "Böyle bir mektuptan haberim yok."

Aykut bu defa konuyu de i tirdi.

"Peki, söyle bakalım imdi, Novotny'yi kim öldürdü?"

alyapın hiç duraklamadan kar ılık verdi. "Tabii ki El Muhaberat."

"Neden? Novotny onların taeronu de il miydi?" "Öyleydi, ama bilmediğim bir nedenle sonunda onu öldürmeye karar verdiler." "Bir sebebi olmalı." "Herhalde vardır, ama ben bilmiyorum."

"Fakat onu uyardın, Aldatıldık diye bir not bıraktın."

"Do ru. Çünkü Cemal Mahmudî'nin onu ortadan kaldırmaya karar verdiğini anladım." "Nasıl?"

Olga alyapın önündeki sigara paketinden bu sefer sormadan bir sigara daha çekti. Kısa bir an yapacak açıklama yapmayı düşünmek ister gibi durakladı.

Aykut dikkatle kadını süzmeye devam ediyordu.

"O gün, yani Novotny'nin öldürüldüğü günün sabahı Robert Rich hakkında bazı tamamlayıcı bilgileri almak üzere Cemal Mahmudî ile İstanbul'da bir pastanede buluştum. Cemal'in yanında daha evvel görmediğim bir adam daha vardı. Sanırım o da bir Muhaberat ajanıydı. Aralarında Arapça konu uyorlardı, ama bilmedikleri ufak bir husus vardı."

"Ne gibi?" diye sordu Aykut hemen.

"Ben pek iyi olmasa da Arapçada bilirim, pratik değilim pek yoktur ama konu ulanları anlayabilirim. Cemal Mahmudî o sabah pek sinirliydi, ne örendiğini bilmiyordum, ama Novotny'nin bir şekilde kendilerine ihanet ettiğini düşünüyordu. Yanındaki o adama, yakalanır ve konu ursa tehlikeli olur, onu derhal ortadan kaldırın diyordu. Mahmudî beni oyaladı ve birtakım gereksiz bilgiler vererek pastaneden çıkmama göz yumdu."

Olga alyapın olayları yeniden yaşıyor gibi bunalmıştı.

"Müthiş korkmuşum, diye devam etti. "Benim de hayatım tehlikede sayılırdı. Arap ajanlar onu ortadan kaldırmaya karar verdiklerine göre beni de öldürebilirlerdi. Temizliği ne zaman yapacaklarını bilmiyordum. O gün saat yarımda aldığı bilgileri Taksim'de Novotny'ye aktaracaktım, ama tehlikede olduğumuzu anlayınca onu uyarmak istedim. Eski Doğu Bloku ajanları kendilerini mutlak emniyette hissetmezlerse sokakta gerekli sinyalleri vermeden buluşmazlardı. Bizim de Novotny ile aramızda kullandığımız güvenlik işaretleri vardı. Buluşma noktasında ben işaretimi vermedim. Sanırım Novotny bir terslik olduğunu anlamıştı, yan yana geldiğimizde metroda kaleme aldığı ufak notu eline sıkı tuttu. Artık bu işe daha fazla bulaşmak istemiyordum. Niyetim Novotny'yi arayıp ayrılmak istediğini söylemekti. Beni aramasını bekledim. Ama aramadı. Üç saat bekledim, ben onun kaldığı otele telefon ettim. Odası cevap vermiyordu. Kendi kaldığı otele saklanmak zorundaydım. Etrafın biraz yatışmasını beklemeyi niyetim. Daha sonraki gün gazetelerden Novotny'nin ölüm haberini öğrendim. Kendisini uyardım, o notumu anlamamasına imkân yoktu, ama neden kaçmaya çalışmadığını hâlâ çözebilirdim de ilim. Gerisini biliyorsunuz zaten. Beni otelimde adamlarımız yakaladı."

Aykut iskemlesini itip ayağa kalktı.

Bir yandan da masanın üzerine bıraktığı zarf ve ses bantlarını topluyordu. Miran Novak'ın itirafnamesini de katlayıp cebine attı.

Olga alyapın birden panikleyerek sordu.

"Ben ne olacağımı şimdi?"

"Daha uzun süre misafirimiz olacaksın burada."

"Ama bütün bildiklerimi anlattım size."

"Bundan pek emin de ilim," diye sırtıttı ajan...

Üç adam Ceylan Continental Oteli'nin lobisinin nispeten tenha bir köşesinde Aykut Sarp'ı bekliyorlardı. Bu davet Aykut için biraz sürpriz olmuştu. Randevu yerine tam saatinde gelmişti. Bölge başkan yardımcılarında Ahmet Sarı'yı görünce o tarafa doğru yöneldi. Gruba yaklaşıırken diğer iki yabancıyı incelemek için baktı. Birini tanıyordu; Fransa'nın İstanbul Başkonsolosluğu'nda görevli Bernard Barthez'di. Diğerinin ise Fabien Blanc adlı BCRA mensubu olduğunu Ahmet Sarı'nın telefonundan öğrendi. Blanc, kalender

görünü lü, orta ya lı, ba ndaki beresiyle insanda istihbarat görevlisinden ziyade, babacan bir sanatçı izlenimini yaratan tipti. nsan ona bakınca, ünlü bir yazar, ele firmen ya da müzik dünyasından biri olarak dü ünürdü.

Tanı ma faslından sonra Bernard Barthez hemen konuya girdi.

"Önce bu bulu mayı temin etti i için sayın dostumuz Ahmet Sarı'ya te ekkür etmek isterim," dedi. " ki dost ülke görevlileri arasında tamamen iyi niyetle yapılacak bir görü me olacaktır. Durum aydınlanıncaya kadar görü meye resmi bir hava vermemeyi daha uygun bulduk. Kamıca bundan sonrasını olay hakkında bilgi sahibi dostlarıma bırakmam daha hayırlı olacaktır," diyerek sustu.

O zaman Fabien Blanc insana güven telkin eden tebessümüyle lafa girdi.

"Bize intikal eden bilgilere göre bir müddet önce burada Pavel Novotny adında bir Çek öldürüldü. Buraya hangi amaçla geldi ini kesin olarak bilmiyoruz, istihbarat te kilatınız her halde bu ölümden haberdardır."

Aykut hiç sesini çıkarmadan dinlemeye devam etti. Ahmet Sarı onu ça ırırken bulu manın nedeni hakkında bir ey söylememi ti. Fabien Blanc devam etti.

"Öldürülen adam eski bir STB ajanıydı. 80Ti yılların sonunda veya 90'lı yılların ba nda görevinden uzakla tırıldı mı sanıyoruz. O zamandan beri çe itli ülkeler adına muhtelif suikast ve sabotaj eylemlerine giri ti ini ö rendik. Bazı ülkelerde de aranıyordu. Geçmi yıllarda Fransa'da da bazı olaylara karı tı mı tespit ettik. Tam bir pislikti."

Aykut ilgiyle dinledi ini belli etmek için ba mı salladı.

Blanc'ın gülen yüzü birden ciddile ti.

"Yakın bir tarihte bu adamın Avrupa'nın çe itli ehirlerinde ya ayan bazı bilim adamlarına suikast düzenleyece ine dair duyumlar aldık. Ne derece do ru oldu unu bilmiyoruz, ama adamın ani ölümü imdi bir takım sorunları da beraberinde getirdi."

Aykut ilk defa müdahale etti.

"Neden?" diye sordu.

Fabien fısıldar gibi konu tu.

"Yüklendi i bu görevi imdi ba kalarının yerine getirmesi söz konusu olabilir."

Ajan dikkatle Fransız meslekta mı süzdü.

"Kimin hesabına çalı tı mı biliyor musunuz?"

Fabien Blanc babacan ve yumu ak edasıyla gülümseyerek mırıldandı. "Ortalarda bazı iddialar dola ıyor, lakin gerçekli i hakkında kimsenin kesin bilgisi yok. Ya siz?"

Aykut omuzlarını silkti, dudaklarını sarkıttı.

"Biz de bilmiyoruz. imdilik tahkikatı derinle tirmekle me gulüz. Umarım yakında i e yarar bazı bilgilere ula ırız," dedi. Henüz Olga alyapın'den ö rendiklerini Fransız ajanla payla mayı dü ünüyordu.

Fabien Blanc zeki ve yılların deneyimi ile yo rulmu biriydi. Aykut'un meseleyi geçi tirmek ister gibi yaparak bildi i bazı noktalan henüz kendisine sakladı ı kamsına kapıldı.

Bu da gayet do aldı; istihbarat elemanları dost sayılan ülkelerle bile bilgi payla mında oldukça cimri davranırlardı. Ya lı kurt gülümsemesine devam etti ve beyninde çöreklenen iki ihtimalden de genç meslekta ma bahsetmek zorunlulu unu hissetti. Hem böylece onun indinde daha inandırıcı ve samimi oldu unu kanıtlayabilir ve güvenini kazanırdı.

"Ortado u çok karı ık," diye söze girdi. Önce olaylara biraz dı ndan temas etmek, asıl konuyu daha sonra vurgulamak yolunu seçmi ti. "Her an her ey olabilir. Bize sızan haberlere göre CIA'in Türkiye stasyon efi'nin, Kürt gruplarını örgütleyerek Saddam Hüseyin'i devirmek için ciddi bir giri im ba lattı mı ö rendik. Hatta bu bilgi bir ekilde Amerikan basınına da sızdırıldı. Boston Globe gazetesi, Iraklı rejim muhaliflerine dayanarak haber olarak ne retti. Yani olay biraz da aleniyet kazandı. CIA'in Türkiye Bölge efi'nin üç adamıyla birlikte geçen ay Kuzey Irak'a gitti i, Süleymaniye ve Erbil'de Kürt gruplarının önde gelenleriyle i birli i yaparak Saddam'ı nasıl devirecekleri konusunda gizli pazarlıklar



yaptı ı söyleniyor. Bu geziden kısa bir süre sonra da bir grup Irak uzmanı ABD'nin Ankara'ya gelerek, Irak'ın gelece i ve alt yapısı ba lıklı bir seri toplantı gerçekle tirdikleri yine sızan haberler arasında."

Fabien Blanc sözlerinin etkisini ölçmek istercesine Aykut'a baktı. Müspet veya menfi bir cevap verece ini ummu tu, fakat Aykut ilgisiz bir ekilde meslekte ma bakarak izahatının sonunu getirmesini bekledi.

"Herhalde bu konuda bir bilginiz vardır," demek zorunda kaldı Blanc.

Aykut, "Bu daha ziyade askeri haber almayı ilgilendiren bir konu," demekle yetindi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Fransız. Sonra, "Peki, sizce Pavel Novotny'nin öldürülmesi bu konuyla ilgili olabilir mi?"

Aykut a ırımı gibi Fabien Blanc'a baktı.

"Hiçbir fikrim yok. Siz bir ba ntı mı kuruyorsunuz?"

Fransız koltu una yaslanıp gülmüseddi. Türk meslekte ı umdu undan da zeki birine benziyordu. Ölçülü nezaket ve sessizli inin altında i lek bir beyni ve politik muhakemesi vardı. "Bir ihtimal," dedi.

"Nasıl bir ba ? Açıklar mısınız, lütfen?"

Fransız gözlerini kıstı. Bundan sonraki adımlarını daha dikkatli atmak zorunda oldu unu anlamı tı artık.

"Bir ba ka dost ülkeden biraz garip bir bilgi aldık. Biraz a ırtıcı, o nispette de ilginç, ama kaynak güvenilir cinsten. Buna hayali bir senaryo da diyebilirsiniz, ne var ki oldukça dü ündürücü. Novotny'nin Irak El Muhaberatı ile temasta oldu u söyleniyor, rivayete göre kimyasal ve biyolojik silahlar üreten bir grup bilim adamını öldürmekle görevlendirilmi . Ama iddianın ilginç yanı bu tertibin ardında CIA'in olması ihtimali. Kısacası Novotny CIA adına çalı ıyormu . Henüz ne ölçüde do ru oldu unu kimse bilmiyor, ama bu durum ABD'ye Irak'a müdahale için yasal bir kılıf hazırlar. Amerika'nın radikal Arap terörizmini kökünden kurutmak için topluca bir imha hareketine giri mek tasavvurunda oldu unu hepimiz biliyoruz. Fakat bu istek, mahiyeti itibariyle bir sava niteliindedir ve tamamen siyasi dir. Uluslararası ili kilere göre de hukuki bir temele dayanmalıdır. Amerikalılar hâlâ sava için geçerli bir hukuki sebebe sahip de iller, kısacası onlara yasal ve siyasi bir sebep gerekli."

Aykut hiçbir eyden haberdar de ilmi gibi sordu.

"Bu açıklamamızda Novotny'nin yerini pek anlayamadım. Hem u uzman diye bahsetti iniz bilim adamları da kim?"

Fabien Blanc yine bir süre dü ündü.

"Evet, sanırım bilmeniz gereken bir iddia daha var," diye mırıldandı. "Sayılarını tam olarak saptayamadı mız bazı kimyasal silah yapımında uzman ki ilerın para kar ılı ı Irak'ta toplandı mı ve çe itli fabrikalarda uzun süreden beri çalı tırıldı mı ö rendik. Bu tarih iki yıl öncesine kadar uzanıyor. Asıl inanılması zor olan nokta içlerinde çe itli Batılı ülkelerin uzmanlarının olması. Ruslar da buna dahil."

"Devam edin, lütfen," dedi Aykut. Mesele ancak imdi onun istedi i mecraya dönmek üzereydi. Gözlerinin içi parıldıdı.

"Meselenin tuhaf yanı, Irak'ta çalı an bu uzmanların u günlerde birer birer öldürülmeye ba lanması. Bunların arasında bir vatanda ım da var. Bu durumda iki olasılıkla kar ı kar ıya oldu umuzu dü ünüyoruz. Birincisi, bu uzmanların öldürülmesini sava için kendine yasal destek arayan Amerika'nın yani CIA'in organize ediyor olması, ikincisi ise biraz zayıf olmakla beraber bizzat Irak'ın düzenlemesi."

Aykut, "Siz hangi ihtimali güçlü buluyorsunuz?" diye sordu.

Fabien Blanc gülmüseddi yeniden.

"Tabii henüz kesin bir kanaat izhar edilemez. Zira elimizdeki bulgular yetersiz. imdi birlikte dü ünelim. lk olasılık insana vah et gibi geliyor, insan mantı ının zor kabul edebilece i bir çarpıklık. Ama CIA'in geçmi inde buna benzer örnekler mevcuttur. Hatta

daha da ileri giderek CIA için böyle tasarımlar biçilmi kaftandır diyebiliriz. Ula aca ı amaç u runa dört be insanın hayatı CIA'yi ırgalamaz. stedi i neticeyi almasını sa layaca ı gibi sava ekonomisinin getirece i dengeyi de dü ünebiliriz. Amerika'nın ekme ine ya sürülecektir." Aykut mırıldandı.

"Mümkündür, ama bana yine de uzak bir olasılık gibi geliyor"

"Öyleyse siz ikinci olasılı ı daha güçlü buluyorsunuz. Yanılıyor muyum?"

"Yine de anlayamadı ım bir ey var. Iraklılar böyle topyekûn bir sava a neden çanak tutsunlar ki? Harp onları tamamen batırır."

"Korkarım, beni anlamadınız" dedi Fabien. "Bu terörü estiren Irak'ın bu giri imden haberi olmayabilir." "Bu mümkün mü? Bana pek inandırıcı gelmedi." "Bence bir ihtimal."

"Yani cinayetler CIA ajanları tarafından mı i leniyor demek istiyorsunuz?"

"Pek öyle sayılmaz, ama onlarca kiralanmı bazı Araplar olabilir. Ba larına da bu konuda deneyimli bazı adamların organizatör olarak getirilmesi mümkündür." Aykut'un aklı karı ır gibi olmu tu. "Yani Pavel Novotny gibi mi?" diye sordu. "Aynen öyle."

Aykut Sarp geriye yaslandı, önündeki so umaya yüz tutmu çayından bir yudum aldı. Batılı devletlerin istihbarat örgütlerinin birbirlerini kışkırdıklarını bilirdi, ama bu iddia tüylerini ürpertecek kadar vahimdi. Fransız ajanın söylediklerinin kısa bir muhakemesini yaptıktan sonra, "Acaba yanılıyor olabilir misiniz?" diye sordu.

Fabien Blanc genç ajana manidar bir ekilde bakarak gülümsedi.

Ama Aykut bu tebessümün altındaki manayı anlayamadı..

— 5 —

Moskova Nisan

GECE ile gündüz arasında büyük ısı farkı oluyordu Moskova'da. Bir seneyi a kın zamandan beri bu ehirden olmasına kar ın Harry Morgan hâlâ buna alı amamı tı. Kaim paltosunun yakasını kaldırdı, trafi i her zaman تنها olan ıssız sokaklarda hızlı adımlarla yürümeye ba ladı.

Tatyana Chavadze'ye inanmakta zorlanıyordu.

Kızın anlattı ı hikâyeye inanmak adeta imkânsızdı; hele tam bu i in pe indeyken kızın beklenmedik ekilde kar ısına çıkması, ister istemez ondan üphelenmesine yol açmı tı.

Acaba neyin pe indeydi FSB? Kızı kullanma amaçları ne olabilirdi?

Saatine bir göz attı. Dokuza geliyordu ve yürüdü ü yol oldukça tenhaydı. Buraları daha çok fakir i çi kesiminin ya adı ı yerlerdi. Novoslobodskaya metro istasyonuna yakın olan Suvarov Ploşad'dan ba layıp Lujniki Merkez Stadyumu'na do ru ilerliyordu. Tatyana da herhalde bu apartman bloklarından birinde oturuyordu.

Kız onunla görü mek için gecenin geç sayılabilecek bir saatinde randevu vermi ti. Bu nedenle biraz tedirgindi Harry, hele böyle bire semtte karanlık basınca her türlü kötü olasılı ı akla getirmek gayet normaldi. Ajan, ikide bir pe inde birinin olup olmadığını anlamak için arkasına dönüp bakıyordu, ama henüz ne üpheli bir yaya ne de araba vardı.

Tatyana ile Kafe Margarita'da bulu acaktı.

Altı ay kadar önce o kafeye bir kere daha gelmi ti, hatırlıyordu. Margarita'nın sıcak bir iç mekânı vardı ve ni tik tarzda in a edilmi ti. Genellikle yabancılar gelirdi, ama Harry bu saatte oranın yabancılar tarafından pek doldurulmayaca ına da emindi. Zira turist kesimi özellikle belirli saatlerden sonra otellerinde kalmayı ye lerd. Son yıllarda Moskova yabancıların geceleri dı arıya çıkmaktan çekindi i bir kent haline gelmi ti.

çerisi تنها olmasına ra men kesif sigara dumanıyla kaplıydı. Moskova'da sigara içmeyenlere ayrılmı mahaller hemen hemen yok denecek kadar azdı. Böyle yerlerde ve yemeklerde sigara içmek âdettendi ve Rus kültürünün bir parçası sayılırdı.

Tatyana ondan evvel gelmi , تنها bir kö edeki masaya oturmu tu. Çevresindeki masalardan birkaçında mü teri varsa da konu maları pek duyulmayacaktı. Harry a ır a ır kızın oturdu u masaya do ru yakla tı. Tatyana çok dalgın görünüyordu, nitekim ajan masanın kenarına gelinceye kadar da farkına varmadı.

Harry iskemleyi çekip otururken, " yi ak amlar, Bayan Chavadze," dedi.

Tatyana onu görür görmez irkildi, yüzü hafifçe kızardı. Titrek bir sesle, "Artık gelmeyece inizi dü ünüyordum," diye fısıldadı.

"Neden? Tam istedi inizi saatte geldim." "Bilmiyorum," diye inler gibi bir ses çıkardı. Bu i e bula mak istemeyece inizi dü ündüm son ana kadar." Tatyana'nın yine korktu u çok belli oluyordu. Harry Morgan kızın biçimli yüzüne baktı. Kız imdi, parktaki görünümünden çok farklıydı. Yüz hatları çok muntazamdı ve Slav ırkının tüm özelliklerini ta ıyordu. Gözleri koyu deniz mavisi ve iri, burnu küçük ve kalkıktı. Yüzünde makyaj yoktu, sadece arzu veren etli dudaklarına sürdü ü ruj yüzüne canlılık ve parlaklık veriyordu. Uzun sarı saçları omuzlarına döküktü. Bulu maya gelirken biraz daha itinalı giyinmi ti, fakat sırtındakiler yeni ve gösteri li sayılmazdı.

Harry kızı uzun uzun inceledi ini fark ederek toparlandı.

"Bu i e bula mamın bir sakıncası mı var?" diye sordu.

"Korkuyordum," dedi Tatyana ürkek haliyle. " lerinizin bozulmasını istemeyebilirdiniz."

"Size yardım edebilirim. Lakin önce bazı hususların aydınlanması lazım."

Kız içinde do an ümit ı ı ıyla bakı larını ajana çevirdi.

"Hangi hususların?"

"Suikast olasılı mı ngiliz Elçili i'nden nasıl ö rendi inizi anlatın bana."

Tatyana yine endi eyle ajanı süzdü. "Bana söz vermi tiniz, hani bu olayı saklı tutacaktınız?"

"Sözüm hâlâ geçerli. ngilizler bu bilgiyi sizden aldı mı asla ö renmeyecekler."

Kız tereddüt ediyordu, ama nasıl olsa ok yaydan çıkmı tı bir kere. Nasıl olsa haberin kayna mı söylemi ti, bundan sonra dönü ü olmazdı. Birkaç ufak teferruatın daha anlatılmasında ne sakınca olabilirdi ki. Belki i ini kaybedecekti, ama babasını kurtarmak için bir ansı varsa, bunu sonuna kadar sürdürmeliydi.

Olu an sessizlik anında Harry de dü ünüyordu. Tüm ku kularına ra men, onun do rulan söyledi ine inanmak istiyordu. Hatta içinde ilk defa samimi bir acıma hissi de duydu. Mesle i açısından hiç de ho de ildi bu; katılık ve acımasızlık meslekte kesin uyulması gereken ön artlardan biriydi. inde zaafa yer yoktu. Derin bir nefes alan Tatyana birden bo aldı. "Grey Hall'un kapısındaaydım," diye söze girdi. "Yani binada bulunan çok az sayıdaki Rus temizlik personelinin kesinlikle giremeyece i salonun kapısı önünde. Günlük yaptı mız toz alma ini bitirmi tim henüz. Tam o sırada kapı açıldı. Salondan, elçili i ziyarete gelen ki i çıkmak üzereydi ve açık kapının önünde birbirlerine belki son veda cümlelerini söylüyorlardı.

Büyükelçi misafirini selametiordu. Ben ise o an Grey Hall'a bakan yan duvardaki kitapların tozunu almakla me guldüm. Belki o gün orada dahi bulunmamam lazımdı, ama kimse beni uyarmamı tı. Elçi birileriyle toplantıdayken, o kısma geçmemiz dahi yasaklanmı tır, ama dedi im gibi o gün beni kimse ikaz etmemi ti. Göz ucuyla kapıdan çıkanlara bir göz attım. Mr. Morgan, lütfen beni yanlı anlamayın; niyetim onların konu malarını dinlemek de ildi, sadece insanın yasaklanmı eye kar ı duydu u meraktan ibaretti herhalde. ki ki iydiler ve konu maları fısıltı tonundan az yüksekti. Siz de elçilikte görev yapan birisiniz, bu binalarda bizim FSB'nin dinleme yapabilece i her türlü cihazlardan arındırılmı bölümler vardır. Grey Hall da öyledir. Belki beni yan tarafta oldu um için görmediler ya da ziyaretçimiz o bölümün güvenli olaca mı dü ünerek konu masını sürdürdü. Önce hemen oradan uzakla mak istedim, elçinin beni orada görmesi aklıma bazı yanlı ça rı mlar getirebilirdi. Aslına bakarsanız, Grey Hall'un kapısı açılınca, en yakınmadaki kapıdan ben de çıkabilirdim; ama kimyager Yuri Karpın'in adını duyar

duymaz dona kalıp yerime mihlandım. Bu isim bana tanıdık gelmi ti. Yani bizim eve gelen o Arap'ın babama öldürtmek için para teklif etti i ki inin ismiydi bu.."

Tatyana soluklanmak için bir an durdu. İmdi bile o anı tekrar ya ıyormu gibi gö üsleri heyecandan inip kalkıyordu.

Harry muammanın çözümüne yakla tı mı hissediyordu.

"Elçili e ziyarete gelen o adamı tanıyor muydunuz?" diye sordu kıza.

"Hayır, ilk defa görüyordum. Ama kendisine Sir Spader diye hitap edildi ini duydum.

Küçük adını bilmiyorum."

Harry Morgan'ın yüre i hopladı. Sir Spader adı ona pek çok ey ifade ediyordu.

"Ön adı James olabilir mi?" diye sordu. "Üzgünüm, bilmiyorum. Elçilikte çalı anlara da sormaya çekindim. Malum, öyle yerlerde fazla meraklı olmak ho kar ılanmaz, zaten pek tanıyan çıkaca mı da sanmıyorum; zira o ziyaret oldukça gizli tutuldu. Giri çıkı ı dahi normal uygulamanın dı ndaydı. Ana kapı kullanılmadı, arka çıkı ta onu elçilik görevlilerinden John Hannah kar ıladı. Siz, o ziyaretçiyi tanıyor musunuz?"

"Sanırım, evet. Muhtemelen aynı ki iden bahsediyoruz."

Harry, kızın verdi i her iki ismi de tanıyordu. John Hannah, MI 6'nın Moskova Bölge efiydi. Sir James Spader ise Uzak ve Ortado u entelijansının en yüksek görevlilerinden biri, CIFE' nin en yetkin ismiydi.

Bu çok dü ündürücüydü.

"Peki bu operasyonun ardında CIA oldu unu nasıl ö rendiniz?"

Tatyana büyük bir içtenlikle, "O kapı aralı nda" deyiverdi. "Sir Spader denen adam, "Yurt Karpın'in öldürülmesi mükemmel bir CIA operasyonu olacak," dedi. İttim, yemin ederim."

Harry Morgan ta kesildi.

Duyduklarına inanmak istemiyordu. Hayretinin nedeni CIA'in kalkı tı ı muhtemel operasyon de ildi; te kilatı her zaman böyle eylemlere ba vururdu, fakat irket bu i e kalkı ıyorsa, kendi bölgesinde gerçekte en eylemlerden neden haberdar edilmedi iydi. İlk defa mesle ine kar ı nefret hissine kapılır gibi oldu. Moskova'da CIA'in en yetkili adamı kendisiydi, te kilatının onu atlamasını kabullenmiyordu bir türlü. Dik dik kızın yüzüne baktı. Bu kız, yalan söylüyordu. Ba ka olasılı ı kabul edemezdi.

Tatyana onun beyninden geçenleri anlamamı tı.

"Onları tanıyor musunuz?" diye sordu aynı saf edayla.

Harry dü üncelerine yön verip zaman kazanmaya çalı ırken, "Evet" diye ba mı salladı.

"Tanıyorum."

Tatyana'nın gözleri ı ıladı. Nihayet ajan ikna edebildim galiba, diye dü ündü. Yine de ruhunu kemiren endi e tamamen yok olmamı tı. Harry Morgan iyi bir insana benziyordu, ama insanların sadece iyi ve anlayı lı görünmelerinin meselenin halli için yeterli olmayaca mı bilecek kadar da zekiydi kız. Kar ı tarafın planlarının en can alıcı noktasına çomak soktu unun farkındaydı. Ne var ki, babasını kurtarmak için ba ka alternatifi ve ba vuraca ı yol yoktu. Te ebbüsünün ne denli tehlikeli oldu unu en ba mndan beri biliyordu, belki yerinde ba ka biri olsa, yardım için dü mana ba vurmasının tek kelime ile çılgnlık oldu unu dü ünebilirdi. Nitekim o da çok dü ünmü ve tek çarenin bu oldu una kanaat getirmi ti.

"Bana yardım edecek misiniz?" diye sordu yutkunarak.

"Kesin bir cevap vermeden önce dü ünmeliyim," dedi Harry.

" nanın bana, babam kesinlikle bu i lerin adamı de ildir. Eski bir subay olmasına bakmayın, tükenmi , bitmi biridir. Elleri aldı ı alkolden titrer."

Ajan kızın koyu deniz mavisi gözlerinin içine bakarak mırıldandı.

"Ama babanızla ili ki kuran Tarık bin Zeyd onu bu i için yeterli görmü ."

"O Arap çılgnın biri.. Gözünü nefret bürümü . Onu siz de tanıyorsunuz, haksız mıyım?"

Harry cevap vermedi.

Bir an kendini çaresiz hissetti. Yoksa CIA gerçekten böyle bir te ebbüse giri mi miydi? Ortado u'da sava rüzgârları çoktan esmeye ba lamı tı, her ne kadar nihai kararı siyasiler verecekse de sava nedenlerini CIA'in hazırlaması tarihinde çok görülmü olaylardandı. Karar vermekte zorlanıyordu.

Te kilatı içinde önemli bir memurdu. Moskova'da böylesine giri ilecek bir plandan mutlaka haberdar edilirdi, ayrıca merkezden aldığı duyular da tamamen aksi yöndeydi. nanmak istemiyordu, gerçi bazen CIA'in içinde de fikir ayrılıkları olup bazı bölümler di erlerine haber vermeden te kilat ba kanının emri ve bilgisi tahtında, böyle operasyonlara kalkı abilirlerdi. Ba lı oldu u bölüm, Irak'ta gizli çalı an bazı bilim adamlarının öldürüldü ü konusunda haber iletmi , hatta FSB ile temas kurmasını sa lık vermi ti, ama bu da dı arıya kar ı düzenlenmi bir maskeleye hilesi miydi acaba. Hemen Langley'le yeniden temas kurmalıydı. Tatyana'yı biraz daha oyalaması gerekecekti. u an aklına yapabilece i ba ka bir ey gelmiyordu. Bakı larını yeniden kızın koyu mavi gözlerine çevirdi. "Bayan Chavadze," dedi. "Babanızla görü mem gerekecek."

Tatyana'nın hiç beklemedi i bir eydi bu.

"Babamla mı? Neden?."

"Ba ka çarem yok da ondan."

"Ama..."

"Bu çok önemli Bayan Chavadze. Babanızın bu beladan yakasını kurtarmasını istemiyor musunuz?" " stiyorum tabii. Lakin..." "Öyleyse onunla görü memi temin edin."

Tatyana duraladı ve hayalleri kırılmı gibi ajanı süzdü.

"Neden bunu benim temin etmemi istiyorsunuz? Herhalde bu görü meyi yapacak kendi imkânlarınız vardır. Bundan önce nasıl ili ki kurduysanız, yine aynı yolları denesenize."

Harry manidar bir ekilde sordu.

"En azından öyle... Beni karı tırmadan."

"Söz konusu olan sizin babanız. Benden böyle bir fedakârlık isterken, neden siz de üstünüze dü eni yapmıyorsunuz?"

Tatyana bakı larını kaçırdı ajandan.

"Babam bu yaptı ma çok sinirlenecektir. Dü ünsenize, benim CIA ajanıyla temas kurmam ve onun projesini yıkmam, babamı çıldırtacaktır. Yine de bu i i yapmam art ise kabul ediyorum. Ama lütfen söyleyin bana, bu görü meyi neden istiyorsunuz?"

Harry birden uzanıp masanın üzerindeki kızın narin ellerini tuttu.

Buz gibiydi elleri. Ten temasıyla birlikte kızın titredi ini duyumsadı, ama Tatyana ellerini geri çekmemi ti.

Harry son kozunu oynuyordu. Bundan sonra yapaca ı hamle master düzeyindeki bir satranç ustasının hayati ata ı kadar önem kazanmı tı birden.

"Biliyor musunuz" dedi gayet sakin bir sesle. "Siz bir FSB ajanı olabilirsiniz ve bu da benim kariyerimin sonu olur. Tam bir fiyasko.. Rus hükümeti beni siyasi kimli im nedeniyle hemen persona non grada, yani istenmeyen adam ilan eder ve Rusya'dan uzakla tırılırım."

Tatyana birden kıpkırmızı kesildi.

"Ben FSB ajanı de ilim," diye kekeledi. "Zaten benden üphelendi inizden hep korkmu tum. Bana güvenmiyorsunuz. Çok yazık. O halde bu i bitti sayılır. Bana yardım etmeyeceksiniz."

"Yanıyorsunuz," diye mırıldandı Harry. "Belki meslek hayatımın en büyük yanlı mı yapıyorum, ama size yardım edece im."

Kız yeniden a kın a kın ajana baktı. Ne bir sevinç ne de üzüntü göstermi ti.

Harry devam etti.

"Önce unu bilmenizi isterim. Babanıza o teklifi CIA götürmedi. En azından ben öyle dü ünüyorum. O i in arkasında biz yokuz ve ben, Tarık bin Zeyd diye birini tanımıyorum."

Tatyana'nın gözleri a kınlıktan iri iri açıldı. "Ama bu imkânsız," diye fısıldadı. "Elçilikte o misafirin sözlerini i ittim diyorum size.. Yuri Karpın'ı CIA öldürmek istiyormu ."

"Yalan bu.. Palavra! Birilerinin CIA'ye yüklemek istedikleri komplo."

Kız ne söyleyece ini bilemeyerek deh ete kapılmı gibi titredi. Önce hâlâ ajamın avuçları içinde tuttu u ellerini geri çekti. Harry'ye inanmak istemiyordu.

"Bana yalan söylüyorsunuz," dedi.

"Birilerinin yalan söyledi i muhakkak, ama o ne ben ne de sizsiniz."

Tatyana'nın a kınlı ı geçmemi ti.

"Kim peki?" diye sordu.

"Ben de bunu ö renmek istiyorum."

Kız rahatlamamı tı. Onun beynindeki asıl sorun, babasını nasıl kurtaraca ı idi. Gayri ihtiyari, "Babam ne olacak? Onu nasıl kurtaraca ım?" diye mırıldandı.

Harry yine onun ellerini tuttu. Kız bu defa ellerini kaçırmadı.

"Birileri babanızı kandırıyor veya babanız bu i in arkasındakileri tanıyor. te bu yüzden babanızla konu mak istiyorum. Kamıca babanızı bir piyon olarak kullanmak istiyorlar."

"Kimler?"

"Benim de ö renmek istedi im bu i te. imdi sabırla beni dinleyin ve bana inanın."

Tatyana ba ımı önüne e di. Artık ne yapaca ımı kesinlikle bilmiyordu..

Harry Morgan, Spaso Evi'nin kendisine tahsis edilen bölümünde Virginia Langley'deki dostu Martin Lee'yi aradı nda saat gecenin on ikisini biraz geçiyordu. Aralarında ortalama dokuz saat fark vardı ve orada ö leden sonra üç olmalıydı. Dostunu özel ve temiz bir hattan aramı tı. Telefonu Lee açtı.

"Merhaba Martin/ ' dedi Harry Morgan.

"Harry! Eski dostum, nasılsın? Seni özledik."

"Ben de. Betty ve çocuklar nasıl?"

" yidirler. Ya sen?"

" dare ediyorum. Ama bir sorunum var."

Lee dikkat kesildi.

"Nasıl bir sorun?"

"Müsait misin? Telefonun dinlenmiyor, de il mi? Rahat konu abilir miyim?"

"Tabii, konu abilirsin?"

"Orada neler oluyor Martin?"

"Anlayamadım, ne demek istiyorsun?"

Yakla ık on yıl önce Irak'taki Çöl Fırtınası harekâtına birlikte katılmı lar ve harekât sırasında Harry iki defa Lee'nin hayatını kurtarmı tı. O olaylardan sonra aralarındaki yakınlık çok daha güçlü bir arkadaş lık ve güvenin do masına yol açmı tı.

"Burada herkes gizli bir CIA operasyonundan bahsediyor."

Martin Lee a ırını gibi sordu.

"Moskova'da mı?"

"Bana do ruyu söyle Martin. Neler dönüyor? irket benim haberim olmadan burada tehlikeli bir oyuna mı kalkı tı?"

"Neler diyorsun Harry, ne oyunu?"

"Hadi Martin, biz eski dostuz. Anlat bana. Orada çevrilen dolapları, en az senin kadar bilirim. Benim bölgemde bir dolap çevriliyorsa, bunu bilmeye de hakkım var."

" nan bana, ne söyledi ini anlamı de ilim."

"Martin, bana dürüst ol. Sen orada en güvendi im ki isin. Bana ihanet edemezsin."

Martin Lee homurdandı.

"Önce u a zındaki baklayı çıkarsana. Ne anlatmaya çalı ıyorsun."

" u Irak'ta çalı an mikrobiyolog ve kimyagerlerin öldürülmesi meselesi. Buradaki ngiliz Elçili i'nde çalı an bir Rus kızından ilginç bir duyum aldım. Kızın iddiasına göre olayın arkasında biz var mı ız, do ru mu bu?"

Lee bir kahkaha attı.

"Çok saçma! Yoksa inandın mı?"

"Evet, inandım."

Hattın millerce uza ındaki arkada ının birden ciddile ti ini hissetti Harry

"Böyle komik ve anlamsız bir hikâyeye nasıl inanırsın Harry, olacak ey de il. Kız seni kandırma olmalı. Rahat, FSB ajanıdır. Güzel mi kız? Bilirsin, KGB'den beri Ruslar çekici kadınları kullanmaya bayılırlar."

"Bu numara de il Martin. FSB takti i de de il. Ciddi bir iddia.."

Morgan'ı iyi tanıyan Lee titizlenmeye ba lamı tı. "S en kızın söylediklerine inanmı gibisin. Elinde kanıt var mı?"

" imdilik kızın söylediklerinden ba ka bir ey yok ama gerekirse bulabilirim."

"Burada bir operasyon giri imi olsa mutlaka benim de haberim olurdu. Yanıldı ma eminim Harry."

"Bu, DDO'nun (Deputy Director for Operations CIA'in Operasyonlar Bölümü) gizlice yedi i bir halt olabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum, öyle olsa kokusunu alırdım. Çünkü olayı bizim bölüm de biliyor."

"Peki, Defens Intelligence Agency'ye ( ABD Savunma stihbarat Te kilatı) ne dersin? Onlar böyle bir i e kalkı mı olabilirler mi?"

Martin Lee durakladı bir an. "Onlar için bir ey diyemem."

"Aralarında tanıdı m güvenilir biri var mı?" Lee bir süre dü ündü. "Albay Jonathan var. O iyi dostumdur." "Hemen onunla temas kur. Gerçe i bilmek istiyorum."

"Dur bir dakika. O bahsetti in Rus kıızı bu planı ngiliz Elçili i'nden mi ö renmi dedin?"

"Evet."

"Bu sana komik ve imkânsız gelmiyor mu?" "Aklından neler geçirdi ini tahmin edebiliyorum Martin. Ama kız bana çok önemli bir isim verdi." "Kimin ismini?" "S ir James Spader."

"Vay canna! Ama bu hiç de inandırıcı de il. Hatta olanaksız. Bir defa ngiliz dostlarımız niye bizi itham etsinler; ayrıca ngiliz Elçili i'nde çalı an bir Rus'un böyle çok önemli ve gizli yapılacak bir konu mayı duyması mümkün mü? Kızın FSB adına çalı madı mı iddiada hâlâ ısrarcı mısın?"

"Henüz hiçbir eyden emin de ilim. Benim için hemen bu i i ara tırmanı istiyorum, hem de elinden geldi ince çabuk."

"Tamam Harry, istedi ini yapaca m. Bana kırk sekiz saat süre ver. "

"Sadece yirmi dört saat Martin.. Anladın mı, sadece yirmi dört saat. "

"Beni çok sıkı tırdı ının farkında mısın? Albay Jonathan'la bu konuyu telefonda konu amam, ondan randevu almam gerekir."

"Unutma, yirmi dört saat Martin. Hiç vaktim yok."

Martin Lee homurdanarak telefonu kapattı.

Moskova yeni bir güne girmi ti. Harry Morgan yatak odasına geçerken kısa bir an aklına Tatyana Chavadze geldi. Uzun boyu, renkli gözleri, çekici vücudu hayalinde canlandı.

Harry ona inanıyor ve artık kızın FSB ajanı oldu una ihtimal vermek istemiyordu. En kötü yanı ise yata a girmek için soyunurken birden kıızı arzuladı mı hissetmesi oldu.

BA DAT bir tezatlar ehidir; yeni ile eskiyi, pislik ile temizli i aynı zamanda ve aynı yerde bulmanız mümkündür. Dicle Nehri'nin iki yakası boyunca uzanan kentin Kâzımeyn'deki pis kaldırım kahveleri ve pazaryerleri eski Ba dat'ın tüm özelliklerini ve geri kalmlı nı ta ırken, semtin ortasındaki büyük ve modern El Muhaberat binası da bu tezatın en bariz örne i olarak görünür.

Binanın üçüncü katındaki oldukça sade tefri edilmis odasında oturan El Muhaberat Ba kan Yardımcısı Abbas Azizi bir yandan andruh ta ından yapılmı tespihinin tanelerini çeki tirirken, bir yandan da baygın ve kısık gözlerini kar ısında dikilen güvendi i adamı Cemal Mahmudî'ye çevirerek süzdü.

"Öngörülen programın gerisinde kaldın Cemal," diye homurdandı. Sesinin tonunda tenkitten çok hesap soran bir ifade seziliyordu. Ellerini göbe i hizasında ba layarak duran Cemal Mahmudî saygılı bir ekilde konu tu.

"Raporumda aradı ınız tüm bilgileri tafsilatıyla yazdım, efendim. Gerçi programda ufak bir sarkma oldu, ama bunun nedeni de stanbul'daki beklenmeyen olaydır. O eski Çek ajanı maalesef ba ımıza dert oldu. Ama endi e buyurmayın, tüm sorunları halledece im." Abbas Azizi gözlerini daha da kıstı.

"Beni hayal kırıklı na u rattın Cemal. Senden daha ba arılı netice bekliyordum."

"Takdirinize sı mırım efendim, fakat raporumu dikkatle okuduysanız beni mazur görece inize de bütün kalbimle inanıyorum. Operasyonun boyutları çok geni tir. Çok çe itli ehirlerde ve birbirine yakın tarihlerde eylem yapıyoruz. Dikkat ve üphe çekmemek ilk prensibimiz, öyle emir buyurmu tunuz. Ayrıca nisan ayı boyunca Moskova, Londra ve Paris'te üç hedefe ula tık. Sadece stanbul'da pürüz çıktı."

"Biliyorum, biliyorum" diye homurdandı Abbas Azizi. "Ama Amerikalı Robert Rich'i elinizden kaçırma sınız. Adam memleketine dönmü olmalı. Yuri Karpın de hâlâ hayatta. " Cemal Mahmudî belli belirsiz gülümsedi.

Kara gözlerinde eytani parıltılar yanıp söndü.

"Endi elenmenize gerek yok, efendim. ki gün sonra Moskova'da Yuri Karpın'i de ortadan kaldıracak ız. Tüm hazırlıklarımız tamamlanmı tır."

"Daha ne bekliyorsun?" [www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

"Dimitri Pimenov olayından sonra FSB'nin uyanmamasını. Araya biraz zaman koymamızın yararı olaca na inanıyorum. Ruslar çok uyanıktır, Moskova'da iki kimyagerin üst üste öldürülmesi dikkatlerini çekip, meseleyi kurcalamalarına sebep olabilir."

Abbas Azizi gözlü ünü takip sumenin üzerindeki rapor dosyasını açarak sayfalarını çevirmeye ba ladı. Özellikle bir ey arıyormu gibi bakı ları sayfalarda dola tı.

" u Rus kadın," diye mırıldandı. "Adı neydi, hani Novotny'nin yardımcısı."

"Olga alyapın, efendim."

"Onu niye sa bıraktın?"

"Ondan bize zarar gelmez efendim. Novotny ona yapaca ı eylemler hakkında asla bilgi vermezdi, sadece bir yardımcıydı. stanbul'da ikinci bir cinayetin dikkat çekece ini dü ündüm. M T'i hafife alamazdım. Aynı tarihlerde geçmi i karanlık iki istihbaratçının ölümü üphe uyandırabilirdi."

Abbas Azizî gözlü ünü çıkarıp adamını dikkatle süzdü.

"Kadının bir ey bilmedi inden nasıl emin olabilirsin?"

"Bildiniz gibi Novotny'yi pek çok i te kullandık. Üstlendi i görevin özünü yardımcılara pek açıklamaz dı. Onu iyi tanırdım."

"Demek yeteri kadar tanırdın, ha? Öyleyse onu niye öldürmek zorunda kaldık?"

Cemal Mahmudî bilgiç bir tavırla omuzlarını silkti.

" htiraslarını dizginleyemedi efendim. Buna açgözlülük de diyebilirsiniz. nsano lunun de i meyen zaafi. Tamahkârlık. Daha çok kazanmak iste i. Bizi istismara kalkı tı, anla ma



artlarını bozdu. Son anda i in tehlikeli oldu undan dem vurarak daha fazla para koparmak istedi. Ne yazık ki, çok ey biliyordu ve onu sa bırakamazdım."

Azizî yüzünü buru turdu, fakat ses çıkarmadı.

Yine bir süre önündeki dosyanın sayfalarını çevirdi. Sonra sinirli bir ekilde homurdandı.

"Yuri Karpın'in i ini hemen bitir. O iki Rus çok içki içiyorlardı, onlardan hiç ho lanmamı tım. A ızlarından bir ey kaçırabilirler."

"S iz öyle emrediyorsanız, hemen gereken emri Moskova'ya ula tırabilirim."

"Yine o talyan kızıyı mı kullanacaksın?"

"Hayır, efendim. Yuri Karpın için eski bir GRU subayı ayarladık. O i i yardımcım Tarık bin Zeyd yürütüyor ve u an benden emir bekliyor."

Azizî hızlı hızlı te bihini çekmeye ba ladı.

"Alain Micoud" diye mırıldandı. "Onun olayında bir pürüz yok, de il mi?"

"Plan tıklar tıklar i ledi efendim. Paris'teki evinde öldürüldü. talyan kadın ve ekibi harika, arkalarında en ufak bir iz bırakmadan çalı ıyorlar."

"Güzel.. Lakin Londra'da bir aksilik ya amı lar."

"Do ru. Randy Shepard'ı stadyumda öldürmü ler. Tam da zamanında. Zira MI 6 Randy Shepard'ı takibe ba lamı ."

Cemal Mahmudî koltukta oturan ba kan yardımcısına kaçamak bir nazar attı.

Abbas Azizî yine gözlerini kısmı tı.

"Bu da MI 6'nın bir eylerden üphelendi ini gösterir."

"Haklısınız efendim. Graham Freeman için çok daha dikkatli olmalıyız. Tikrit ve Salman Pak'taki fabrikalarımızda yeterli kadar gözetim yapılmıyordu. Son altı ayda bunu bizzat tespit etmi tim. Yabancı uzmanların ya amlarını kontrol altına almı tım. ki sene uzun bir zamandı, uzmanlar buraya uyum sa ladıktan sonra bizimkilerin i i biraz gev etti ine ve uzmanları yeteri kadar denetlemedi ine ahit olmu tum. Mesela Graham Freeman'm Tikrit'te temas kurdu u çok sayıda sivil ki i vardı. Tüm gayretimize ra men o bölgemizde çok sayıda ngiliz ajanı oldu unu da biliyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimki sadece bir varsayım efendim, ama MI 6'ya bilgi sızma olabilir. Özellikle de son altı ay içinde. Dedi im gibi uzmanları yeterince izole edemedik."

Abbas Azizî yine ters ters yardımcısına baktı.

"S en bir ey mi ima etmeye çalı ıyorsun?"

"Kesinlikle hayır, efendim. fade etmeye çalı tı m husus uzmanların ba ariya ula madan önceki geçirdikleri u son altı ayda biraz ba larımın bo kalması. ngiliz Graham Freeman ve Amerikalı Robert Rich bunun en iyi örnekleri. Onları kaç kere fabrika dı nda yerli halka temas halindeyken gördüm. Bunun yasak oldu unu biliyorlar dı."

"Öyleyse neden müdahale etmedin?"

"Bu benim görevim de ildi, efendim."

"Haa, imdi anlıyorum. Yine Halit Mansur'u çeki tirmek istiyorsun bana. Onları denetlemek Mansur'un göreviydi, de il mi? Söylemeye çalı tı m nedir? O iki uzman dı ariya bilgi mi sızdırdı yani?"

"Bu sorunuza kesin evet diyemem. Ama bütün Irak'ta aktif olarak çalı tı ma inandı mız ngiliz ve Amerikan casuslarının cirit attı mı biliyoruz. Rejim muhaliflerinden destek aldıklarını da. Aksi halde, Londra'da Randy Shepard'ın pe inde ngiliz ajanları olmazdı. Adamı stadyumun tuvaletine kadar takip etmi ler. Raporumda açıkladı m gibi talyan kadın ve adamları orada bir MI 6 ajanını öldürmek zorunda kalmı lar."

Abbas Azizî bir süre sessiz kaldı.

Sonra yine önündeki dosyaya takıldı nazarları.

"Çek Novotny, Rus Pimenov, Fransız Micoud ve ngiliz Shepard öldü. Ama hâlâ listemizdeki üç uzman hayatta. Geri kalanların i ini ne zaman bitireceksin?"

"Mümkün oldu unca çabuk, efendim."

"Bana kesin süre ver Cemal. Bilmek istiyorum."

"Bu âdeta imkansız efendim. Elimden geleni yaptım ama herhalde inanıyorsunuzdur. Emriniz üzerine mümkün oldu unca kendi elemanlarımızı az kullanıyorum. Yabancı ülkelerde zaten bizim elemanlarımızı kullanmak çok daha zor. Bunun için de ya yerel kaynaklardan istifade etmek zorundayız ya da çok usta profesyonelleri bulmak icap ediyor. Çek Novotny bu tür organizasyonlar için fevkaladeydi, ama ne yazık ki fazla muhteris çıktı."

"İn özüne gel Cemal. Bana süre vermeni istiyorum."

"Yarın sabah talya'ya gideceğim. Avrupa'dakileri en geç on gün içinde halledebilirim. Talyan kadını yine devreye sokacağım. Fakat..."

"Fakat ne?"

"Tek sıkıntımız Robert Rich.. Sanırım o problem olacak."

Azizî tespimini masaya bırakarak ayağa kalktı.

"Hâlâ izini tespit edemediniz mi?"

"Hayır, efendim. Amerika'daki evini de gözliyoruz. Gelen cevaplar hep menfi, memleketine döndüğüne dair en ufak bir haber yok."

Abbas Azizî ufak adımlar atarak eski Baharat'ın kirli görünümüne bakan pencereye doğru yürüdü. Düğünceli ve dalgın nazarlarla manzarayı seyre daldı. Bu uzmanların hepsinin öldürülmesi gerekiyordu, aksi halde hem makamından hem de kellesinden olabilirdi.

"Nereye gitmiş olabilir bu herif?" diye homurdandı.

"Bilmiyorum, efendim. Ama endişelenmeyin, önünde sonunda mutlaka izini bulacağız, elimizden kurtulamaz."

"Ya Amerika'ya dönmediyse?"

"Baharat ka nereye gidebilir ki?"

"İmdi cebinde çok parası var. Belki de Avrupa'da o parayı yiyordur."

"Hiç sanmam efendim. Burada iki uzun yıl geçirdiler; hepsinde memleket hasreti vardı, o da mutlaka kendi evine dönmüştür. Uzun kadar ki, Robert Rich ailesi ve yakını olmayan biriydi. Ait olduğu Şew York'a dönmesi için bir nedeni yok, belki de kendine yeni bir hayat kurmak için baharat bir kente gitmiş olabilir."

Abbas Azizî bu açıklamadan pek tatmin olmaya benzemiyordu. Pencerenin kenarından çekilip yardımcısını süzdü.

"U Pavel Novotny meselesine bir daha dönelim," diye mırıldandı. Sonra huzursuz bakışlarını yardımcısına dikerek, "Novotny, seninle İstanbul'da pazarlık oturdu, değil mi?" diye sordu.

"Evet, efendim."

"Ve sen de onun fazla para isteğini reddettin."

"Öyle de diyebiliriz."

"O zaman işi kaybedeceğini anlayan Novotny bize bir oyun oynamaya kalkışabilir mi? Mesela durumu bir şekilde Robert Rich'e çıtlatmış olabilir mi?"

Cemal Mahmudî gülümsedi.

"Bu çok uzak bir olasılık, efendim. Hatta olacak şey değil. Kiralık bir katil hiçbir zaman kurbanını uyarırmaz. İhtimal bile vermem."

"Demek öyle düşünüyorsun?" diye mırıldandı Azizî. Ama yeniden koltuğuna oturdu, hiç de yardımcısının düğüncesine iş tırak etmiyordu...

Cemal Mahmudî'nin odadan çıkışından yarım saat sonra Abbas Azizî'nin ikinci yardımcısı Halit Mansur kapıyı vurarak içeriye giriyordu. Uzun boylu, iri çüseli, kalın bıyıklı, cinsel bakışlı bir adamdı.

Ba kanyardımcısı her zamanki tedirgin edici bakı larını bu defa da ikinci yardımcıasına çevirdi. Halit Mansur, o bakı lar altında daima bir fesat yattı nı, Azizî'nin her davranı mın altında ba ka amaçlar saklı olaca nı bilecek kadar yakın tanırdı.

"Otur u koltu a" dedi Azizî amirane bir sesle.

Muavin Mansur sessizce koltu un kenarına ili ti. Yarım saat önce meslekta ı ve mevkiice e it durumda olan Cemal Mahmudî ile efinin görü tü ünü biliyordu. Bu, Azizî'nin takti iydi; muavinlerinden biriyle görü tükten sonra genellikle di erine zılgıt geçerci. Yeni bir fırtınanın patlak vermesini bekledi Mansur.

Abbas Azizî masanın üzerinde duran dosyayı çatık kaslarıyla ona uzattı.

"Bu dosyayı iyice incelemeni istiyorum," diye homurdandı.

"Nedir bu dosya, efendim?" diye sordu sakın bir sesle.

"Cemal'in hazırladı ı av dosyası. "

Mansur biraz a ırarak amirine baktı. Bu ola an dı ı bir davranı tı. Ya lı kurt, gerçekte iki muavinini ayrı kulvarlarda ko tururdu.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Önce dikkatlice incelemeni. Yarın sabah da stanbul'a gitmeni istiyorum."

— 2 —

talya Toscana Mayıs

H Ç ku kusuz Toscana bölgesinin en önemli ehri Floransa'dır. ehir muhte em bir Rönesans anıtı, 15. yüzyıldaki sanat ve kültür dolu uyam ın sembolüdür. Dante, Petrarca ve Machiavelli gibi yazarlar Floransa' nın gurur duydu u edebiyat mirasına katkıda bulunmu larsa da, ehri dünyanın en büyük sanat ba kentlerinden biri haline getiren asıl unsur Boticelli, Michelangelo ve Donatello gibi ünlü ustaların resim ve heykelleridir. Küçük bir Rönesans mücevheri olan Pienza da, bölgeye e it ölçüde ün kazandıran muhte em pastoral kırların merkezindedir. Hatta belki de Toscana yöresi denince ilk akla gelen geni kırlar, sık aralıklı uzun servi a açlarının olu turdu u manzarasıyla hatırlanan Pienza'dır. Fakat Cemal Mahmudî ne bölgenin sanat ve kültür a ırlı ıyla ilgileniyordu ne de çevresindeki tabiatın ola anüstü güzelli iyle. A12 otoyolundan Pienza'nın köylerine ula an virajlı yollara saptı nda tek iste i bir an önce kadittin çiftli ine varmaktı. Bu oraya ikinci gidi i olacaktı. Cemal Mahmudî'nin cesur bir adam oldu unu kimse inkâr edemezdi, ama yüre indeki çarpıntı, biraz da korkudan kaynaklanıyordu.

O kadın bir ölüm makinesiydi.

Kimsenin, hatta de me erkeklerin bile ba edemeyece i biri..

Tanrı'nın ihsan etti i nefis bir vücut, harika bir yüz güzelli i ve o nispette de acımasız, katı bir yürek. Onunla konu urken bile titrerdi Cemal. Kadının saniyesi saniyesine uymazdı.

Floransa'dan kiraladı ı arabaya biraz daha gaz verdi.

Kadının çiftli ine yakla mı tı. Toprak yol oldukça virajlıydı ve köy yolunda yaptı ı süratin gereksiz oldu unu biliyordu, ama görü meyi bir an önce tamamlamak ve Floransa'ya dönmek niyetindeydi. Uçaktan iner inmez telefonla kadını aramı ve randevu almı tı.

Mayısın ikinci haftası olmasına ra men hava çok sıcaktı ve kiraladı ı lanet Fiat'ın havalandırması çalı mıyordu. Neyse ki çiftlik evine çok yakla mı tı, önündeki ufak bir tepeyi a tıktan sonra düz arazide tek ba ına yer alan ta yapıyı gördü. Büyük ve tek katlı bir binaydı. En azından yüz senelik. Dı ı eskiye ba lı kalınarak aynen muhafaza edildi i halde, kadın binanın içini modern bir çiftlik evi haline getirmeyi ba armı tı. Herhalde i ledi i cinayetlerden çok kazanıyor olmalıydı. Dı tan bakıldı nda bina insanda metruk hissini uyandırıyor. Sanki hiç hayat emaresi yoktu. Sessiz ve u ursuz. Araziyi çevreleyen ne do al bir çit ne de tel örgü vardı. Cemal Mahmudî geçen geli inde de merak etmi ti, acaba çiftlik arazisi nerede ba lıyor nerede bitiyordu.

Ama Mahmudî böyle şeylerle hiç kafasını yormadı bu defa. Önce hızını kesti, sonra Fiat'ı ufak tahta kapıya doğru sürdü. Daha arabadan inmeden kapı açıldı ve kadının yardımcılarının biri ortaya çıktı.

Boyu bir doksan civarında, insan azmanı bir yaratık. Kaslarının gelişi mi li i sırtındaki balıkçı yaka kazağın gerilmesinden belli oluyordu. Daracık bir blucin giymişti, ayaklarında da kaim botlar vardı. Keskin bakışlarını Cemal Mahmudî'ye çevirerek bakmıştı.

Cemal onu bundan evvelki gelişinde de görmüştü.

Adam tek kelime etmedi.

Yalnız başıyla yaklaşmasını isteyen biri aret yaptı.

Kadının iki yardımcısı vardı, fakat sanki dilsizdiler. Onların konutu ona hiç ahit olmamıştı Cemal. Zaten gerekli emniyet ortamını sağladıktan sonra kadının yanında da durmazlar, ne pazarlıca ne de müzakerelere katılmazlardı.

Cemal kapıya doğru yaklaşırken, dev yardımcı hiçbir uyarıya gerek görmeden onu durdurarak önce üstünü aradı, sonra yanında getirdiği çantayı açmasını iaret etti. Cemal'in üstünde silah yoktu, çantayı da hiç itiraz etmeden açtı. Adam çantanın içindeki dolarlara ilgisizce bir göz atmakla yetindi, sonra içeriye girebileceğini gösteren bir başi areti daha yaptı.

Binanın içi, bol güneşli sıcak Mayıs gününde oldukça loş ve serin geldi Iraklıya. Duvarlar yüksek, renkler koyu ve iç karartıcıydı. Dev yapılı yardımcı bu defa Iraklı ağanı salona değil mutfaka götürmüştü. Cemal biraz yadırgayarak baktı etrafa, hayatında bu kadar büyük bir mutfakı ilk defa görüyordu. Yerlere koyu kahverengi karolar döşenmişti, yan duvarda insan boyundan büyük, tuşlulu yapılmış kocaman bir ocak önüne mevcuttu. Tezgâhlar alabildiğine uzun, fakat mutfak araçları en son model ve tertemizdi. Kadını orada görünce mutfakı incelemekten vazgeçti Mahmudî. Bu defa bakışlarını biri verenin rahatlığından öte, ruhunda esen hafif bir ürpertiyle kadına çevirdi.

O da blucin giymişti. Ayağında spor lastik ayakkabılar, sırtında da açık mavi kısa kollu bir penye vardı. Mahmudî'nin asıl yadırgadığı nokta, kadının yemek hazırlamakla meşgul olmasıydı. Nedense onun sıradan bir kadın gibi yemek yapabileceğini asla düşünmemişti. Ürkek ve çekingen nazarlarını kadına çevirdi. Kendini biraz daha toparlaması gerekirdi; ne de olsa o biri vermişti ve duruma hâkim olması icap ediyordu.

Kadın mutfakta kullandığı lastik eldivenlerini çıkararak, "Hoş geldiniz" dedi. Elini sıkıca tuttu Cemal, ama kadın uzak durdu. Zoraki gülümsemeye çalıştı Iraklı. İngilizce konuuyorlardı.

Mutfaka kesif bir sarımsak kokusu yayılmıştı.

"Dün telefonda yeni bir teklifinden bahsettiniz. Anlatın lütfen," dedi kadın.

"Evet," diye fısıldadı Cemal. "Bundan önceki üçünde çok başarılıydı. Sizden mecnunuz. Bu nedenle yeni bir teklifle geldim."

Kadın gülümsedi.

"Sizi dinliyorum."

Cemal Mahmudî başını çevirip o dev yardımcının hâlâ mutfakta olup olmadığını anlamak istercesine arkaya baktı. Yalnızdılar, adam her zamanki gibi sessizce ortadan kaybolmuştu.

"Biri daha var" dedi kısık bir sesle adam.

"Yine Fransa'da mı?"

"Hayır.. Bu kez İngiltere'de."

"Hangi şehirde?"

"Önemli mi bu?"

"Bunu ben takdir ederim."

"Londra'da."

"Devamedin."

"Adı Graham Freeman. Elli ya ında. Bekâr. i kabul ederseniz ayrıntılı bilgiyi size verece im."

"Bu kez ücretin tamamını pe in isterim."

Cemal bir an tereddüde dü erek kadına baktı.

"Ama bundan öncekilerde...."

Kadın bilgiç bir edayla sırttı.

"Bilmedi iniz bir husus var. Çalı ma prensibimle ilgili. Genellikle aynı mü teriyle birkaç kez çalı mam. Size zaten bir istisna uyguladım."

Cemal Mahmudî yutkundu, "Pekâlâ" diye mırıldandı sonra.

"Bir ufak nokta daha var."

"Evet?"

"Ücretim ilkinden yüzde yirmi be daha fazla olacak."

Kadının yüzüne baktı. Yeniden içi ürperdi. Gülümsüyordu, fakat göz bebeklerindeki ifade her an avımı di lemeye hazır zehirli bir yılanınkinden çok daha beterdi.

Mahmudî'nin hiç ansı yoktu, itiraza da kalkı madı zaten.

"Kabul," dedi. "Öyleyse anla tık sayılır. Para yanınızda mı? "

Ajan elinde tuttu u çantayı i aret etti.

"Burada.. Fakat tam istedi iniz kadar de il artlan de i tirece inizi bilmiyordum."

"Önemli de il, size verece im banka hesabına aradaki farkı yatırırınız."

Cemal ba mı salladı.

" u halde anla ma erefine bir kadeh ampanya içmek isterim. Siz de bana e lik eder misiniz?"

Iraklı ajana kalsa, hemen gereken bilgileri verip oradan uzakla mak isterdi, ama yapamadı.

Kadının ı ıltıları gözlerine bakıp büyülenmi gibi, "Neden olmasın," diye fısıldadı.

Kadın ampanya i esini çıkarmaya giderken arkasından onu süzdü. Onun gerçek yüzünü bilmeyen erkekler için harika biri sayılabilir. Paris'te i ledi i son cinayetle ilgili gazete haberlerini okumu tu. Alain Micoud'nun cesedini bornozu ile bulmu lardı. Kaltak karı, diye geçirdi içinden. Muhakkak onu öldürmeden evvel sevi mi , Fransız uzmanı müthi bir zevk girdabının içine çekmi olmalıydı, tam bir di i akrep gibi. Önce sevi mi , sonra da sokarak öldürmü tü. Elinde olmadan bir an Alain Micoud'yu kiskanır gibi oldu, herhalde birçok erkek bu kadınla sevi ip zevkin doruklarına çıktıktan sonra ölmeyi rahatlıkla kabul edebilirdi. Bundan böyle ona bir kod adı vermeyi dü ündü; Di i Akrep veya sadece Akrep diyebilirdi. Onu kendi âleminde Nina diye ça ırıyorlardı, ama mutlaka uydurma bir isimdi bu. Acaba gerçek adı neydi?

Bu arada kadın mutfaktaki masaya ince uzun iki ampanya kadehi bırakmı , içine buz yerle tirilmi kovaya da ampanya i esini koymu tu.

"Biraz so umasım beklerken biz de detayları konu alım" dedi Nina.

"Evet, iyi olur."

Cemal Mahmudî cebinden çıkardı ı ince bir zarfı usulca kadehlerin yanına bıraktı.

Kadın yumu ak bir el hareketiyle zarfı masanın üzerinden aldı, zarfı açarak içinde yazılı bilgilere bir göz attı. Bu arada Cemal de ürkek bakı larla kadını incelemeyi sürdürüyordu. Sırtındaki penye bluz daracıktı ve bedenini sıkı sıkıya kavıyordu. Sutyen kullanmadı ı a ikârdı, meme uçları penyeyi gererek dı arıya fırlayacak gibi belirgin görünüyordu. Iraklı bir tuhaf oldu ve benli ini dalga dalga ehevi bir arzusunun kapladı mı duyumsadı. Hisse tiklerine kendi de inanmıyordu.

Sanki kadın o an aklından geçenleri biliyormu gibi bakı larını elindeki kâ ıttan kaldırmı , ajana çevirmi ti. Mahmudî utanarak hemen nazarlarını kaçırdı. Kendi duygularını bile tahlilden acizdi, belki utanmı , belki de korkmu tu.

Nina'nın etli dudakları hafifçe gerildi, gülümsedi.

"Yine bir kimyager.. Niye kimyagerleri öldürmek istiyorsunuz?"

"Biliyorsunuz," diye mırıldandı Cemal. "Bu anla ma kurallarımıza aykırı. Hedef hakkında sual sormak yok."

Kadın bo uk bir kakhaha attı.

"Biliyorum. Ama artık birbirimize güvenmemiz lazım. Kurbanın kimli i hakkında daha derin bilgi sahibi olursam bu i imi kolayla tırır. Ayrıca bu dördüncü i imiz olacak, birbirimizi tanımanın zamanı gelmedi mi?"

"Üzgünüm, fakat açıklama yapamam."

Nina ö rendiklerini yeterli bulmu gibi kâ ıtları ve zarfı masanın üzerine bıraktı.

"Öyle olsun.. u halde sorumu de i tireyim. Siz kimin adına çalı ıyorsunuz?"

"Aynı ey. Yine kural ihlali. Anla maya aykırı."

Kadın i veli bir ekilde tebessüm etti. Mahmudî bunun kadının tabii hali mi, yoksa kendisini yumu atıp a zından bilgi almak için uyguladı ı bir taktik mi oldu unu henüz kestirememi ti.

"Yine de bazı tahminlerde bulunabilirim."

Ajandan ses çıkmadı, ama kadının ısrarı canını sıkıma ba lamı tı.

"Arap asıllısınız, de il mi?" "Lütfen.. Soru sormayın." Kadın hiç oralı olmadı.

"Suudi Arabistanlı olmadı ınıza eminim. Suriyeli olabilir misiniz?"

Ajan cevap vermedi.

"Belki de Iraklı.

Cemal ka larını çattı.

"Profesyonellik adabına uymayan bu sualleri neden sordu unuzu ö renebilir miyim?"

"Sadece merak," dedi kadın.

Yine bakı tılar. Kadının gözlerinde o buz gibi so uk ve ürpertici ifade yeniden hasıl olmu tu. Hani Mahmudî neredeyse bu yılan gibi bakı ları tercih edecekti; o i veli ve ba tan çıkarıcı edanın iradesini nasıl zayıflattı mı çok iyi anlamı tı az önce. Bir yandan da i lerin sarpa sarmasından ürktü. Nina imdilik elindeki ba arılı tek silahtı. Profesyonel âlemde onun gibisini bulmak cidden zordu. Kadına mesafeli olmaya çalı ıyordu, ama iplerin kopması en son arzu edece i eydi. Sabırlı olmaya gayret gösterdi; soraca ı veya ö renmeye çalı aca ı her ne ise, yalan söyleyecek ya da geçi tirmeye çalı acaktı.

Nina ona biraz daha yakla mı tı. imdi teninden yayılan ho bir parfüm kokusu burnuna çarpıyordu. Taze ve ba tan çıkarıcı bir çiçek aroması.

"Arap erkeklerinin dört kadın aldıklarını i itmi tim, do ru mu?"

Kadının yüz ifadesi bukalemun gibiydi. Bir anda sertlikten yumu aklı a, hiddet ve nefretten, sevgi ve yakınlı a, öfkeden sevecenli e dönü üyordu. nanılır gibi de ildi. Kar ısındaki insanı adeta sersemletiyordu. Gözlemdeki o so uk ifade yine kaybolmu , yerine hafif alaycı, biraz ba tan çıkarıcı tatlı bir tebessüm yayılmı tı. Bunu nasıl becerdi ini merak etmeye ba lamı tı Cemal. Nina'ya muhatap olmak çok zordu. O an kadının diledi i her eyi yapabilece ine bir kere daha inandı. Kendinden dahi korktu; Nina dilege, en ufak bir iddet emaresi göstermeden herkesi konu turabilirdi.

"Evet, do rudur," diye kar ılık verdi. Gerçi üstü örtülü de olsa, kendisinin Arap asıllı oldu unu kabul ediyordu, ama bu o kadar da uzun boylu bir sorun te kil etmezdi.

"Sizin kaç karınız var?"

Yoksa tehlikeli sulara mı girmek üzereydiler. Mahmudî bir an ne cevap verece ini tayin edemedi. Belki burnuna çarpan parfümün ba döndürücü etkisinden, ya da zaman zaman gözlerinin takıldı ı penye bluzu deecek gibi sivrilen dolgun meme uçlarının insanı tahrik eden havasından, kadın aklından geçenleri okuyor gibiydi. çinden, hayır, diye inledi Cemal. Bunu asla dü ünmemeli, hayal bile etmemeliydi. Son anda kendini topladı.

"Acaba ampanya yeterince so umu mudur?" diye sordu.

"Biraz daha beklesek tam kıvamına gelir," dedi Nina..

Bu açıklama bile manidar geldi Mahmudî'ye. Biraz daha beklemekle tam kıvamına gelecek olan neydi? ampanyanın so uklu u mu, yoksa gittikçe tehlikeli bir hal almaya ba layan aralarındaki hava mı?

Fakat kadın konudan konuya atlamakta, ortamın havasını de i tirmekte inanılmaz derecede ustaydı. Bakı ları az önceki elektri ini kaybetmi , ba tan çıkarıcı havasını kaybetmi ti. "Süre nedir?" diye sordu.

Ajan, suali kavramakta gecikti önce. Sonra aklından geçenlerden sıyrılmaya çalı arak, "Mümkün oldu unca çabuk" demek zorunda kaldı.

"Ne kadar çabuk? Bir ay, on gün, bir hafta?"

"Hayır, daha kısa zaman da olmalı."

" aka yapıyorsunuz her halde. Teklifiniz soka a çıkıp be endi iniz bir elbiseyi vitrine bakıp seçmek ya da bir markete girip gönlünüzün istedi i bir yiyecek maddesini almak de il. Bir adamı iz bırakmadan öldürmek için, ara tırma yapmamı, zaman ve zemini ayarlamamı gerektiriyor."

Mahmudî biraz daha toparlanmı tı.

"Siz bir profesyonelsiniz," dedi. "Nasıl çalı tı mızı ispat ettiniz. Size bunun için tonla para ödüyoruz. En geç üç gün içinde sorunun halli lazım."

" mkânsız" dedi kadın.

"Neden?" .\*.

"Temiz ve sa lam bir netice istiyorsanız üç gün yetmez."

"Ne kadarlık bir süreye ihtiyacımız var?"

"En azından bir hafta."

"Fazla de il mi?"

Nina ilgisizce omuz silkti.

"Ancak yeterli. Çalı mamın kendime göre hazırlıkları vardır. Ayrıca ngiltere'deki artlar daha da a ırdrı."

Mahmudî'nin keyfi kaçtı. Abbas Aziî ba mını a rıtacaktı. Ama u an elinden bir ey gelmezdi ve tartı ma ansı yoktu.

steksize, "Pekâlâ" demek zorunda kaldı. Nina da bu arada yerinden kalkmı , alaca ı cevaptan emin bir halde ampanya i esine uzanmı tı...

— 3 —

Londra Mayıs

BARRY Foster çatık ka ı ve asılmı yüzüyle genç kadına baktı bir süre. Elinde tuttu u kalemi parmakları arasında inanılmaz bir beceriyle çevirirken homurdandı.

"Bu kaçınıcı vakanız Bayan Farrell, yine hata yaptınız."

Terry Farrell, ba kan yardımcısının geni masasının kar ısında bir asker disiplini içinde, ma rur ve ba ı dik duruyordu.

"Ben elimden geleni yaptım, efendim," diye mırıldandı.

Barry Foster'ın fırça çekmeye devam edece ini biliyordu; nedense ilk gününden beri bu adamla yıldızları bir türlü uyu mamı tı.

"Ama bizim için çok önemli birini son anda kaçırdınız."

"Evet, efendim."

Barry Foster ondan ho lanmasa da açık sözlülü üne hayrandı. Yaylı koltu unda hafifçe kıpırdandı. Masanın kar ısında oturan Matt Singer ve David Mc Neil'e bir göz attı.

kisi de Terry'nin yiyece i zılgıtı izliyorlardı.

"Arabanın plaka numarasını da alamamı sınız."

"Do ru, efendim. Alamadım."

"En azından bunun ihmaliniz oldu unu kabul ediyorsunuzdur umarım."

"Evet, efendim."

"Gelelim u yazdı nız rapora. Rover'ın içinde üç ki i olduklarını, arabayı bir kadının sürdü ünü, size saldıran ve Fred'i öldürenin bir ngiliz oldu unu yazmı sınız. Sorabilir miyim bu hükme nereden vardınız acaba? Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? Katille tek bir kelime bile konu mamı sınız."

Terry hiç tereddüt etmeden fısıldadı.

"Katilin boynunda kırmızı beyaz Arsenal atkısı vardı, o kadarını gördüm, efendim' Barry Foster hiddetle elini masaya vurdu.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz Bayan Farrell. Lütfen sabrımı ta ırmayın. Bu ne ifade eder ki? Yani boynunda kulüp atkısı takan herkesi ngiliz mi sayaca ız?"

"Yanlı anlamayın, efendim. Ben do ma büyüme Londralıyım. O adamın Piccadillyli oldu una yemin edebilirim."

Foster a kınlıkla ajana baktı. Hâlâ genç kadının kendisiyle dalga geçip geçmedi ini anlamam tı. Odadaki di er iki erkek de gülümsemelerine zor engel oldular.

Foster sabırla homurdandı.

"Öyle mi? Demek katilin Piccadillyli oldu una eminsiniz."

"Evet, efendim. ehrin insanlarını bölge bölge tanımlayabilirim. Bu size garip gelebilir, ama benim özelli imdir."

"Bu kadarı da fazla artık. Çizmeyi a tınız Bayan Farrel'i."

"Çok ciddiylim efendim. Ayrıca dün gece tanzim etti im rapora ilave edemedi im bir önemli ipucum daha var. Sanırım adamı te his edecek bir tanık buldum."

Yalnız Foster de il, Matt ile David de a kınlıkla genç kadına baktılar.

İlk toparlanan ba kan yardımcısı oldu. "Kim bu tam ınız?" diye sordu. "Stadyum otoparkındaki memur. Bu sabah büroya u ramadan do ru otoparka gittim. Katili onun da görmü olması lazımdı." "Nasıl?"

"Çok basit efendim. Çünkü Rover'a binerken katili görmü olması mümkündü. O memuru hatırlıyorum, elimde silahla ko arken beni görünce korkmu tu. Scotland Yard'ın ilk soru turmasında gözden kaçmı olmalı, zira bize iletilen bilgilerde onun ifadesi yoktu. Polis atlamı olmalı. Bu da gayet do al, çünkü o memur maç bitmeden, yani cinayetin i lendi ini ö renmeden nöbetini gececiye devrederek evine gitmi . Bu sabah beni kar ısında görünce polis sandı ve bülbül gibi konu tu." Foster'ın yalını iner gibi olmu tu. "Ne ö rendin?" diye sordu. "Adamın adını ve çalı tı ı yeri." "Kimmi ? "

"Larry Whitaker adlı biri. Tabii Piccadilly'den." Terry son cümlesini hafif bir tebessümle söylemi ti. "Otopark görevlisi o adamı tanıyor muymu ? " "Evet, efendim. Katilin çalı tı ı pubun müdavimiy mi ."

"Nerede bu pub?"

"Piccadilly'de, efendim."

Barry Foster kükredi.

"Whittaker denen adamı hemen içeri alın. Soru turmasında bizzat bulunmak istiyorum." Odadakiler aya a kalktılar. Ba kan yardımcısının odasını terk ederken grup efi David Mc Neil, Terry'nin kula ma, " anslısın, yine dört ayak üstüne dü tün" diye fısıldadı..

Piccadilly, West End'in can damarıdır. Önceleri Portugal Street olan adını bilahare, 17. yüzyıl İngiliz züppelerinin giydi i kırmalı yakalardan (pickadill) almı tur. St. James günümüzde kraliyet konutlarıyla çevrelendi i ve yüksek sosyetenin alı veri lerini yapıp e lendi i 18. asırdan izler ta ır. Bugün dahi, özellikle St. James'deki iki ma aza, apkacı Lock ve arapçı Berry Bros, o dönemi ça rı tırır. Kuzeydeki Mayfair hâlâ Londra'daki en moda adreslerden biridir.

Terry Farrel, Green Park metro istasyonunda indi. Güne ı nları havayı ılıtıyor ve parkın çevresindeki yo un trafi in üstünde parlıyordu. Genç kadının boynu hâlâ yedi i darbenin acısıyla sızlıyordu. Boynunda esaslı bir morarma ba ladı ı için o gün balıkçı yaka bir kazak giymek zorunda kalmı tı. Terry mecbur kalmadıkça, kısa boyuna ra men, uzun topuklu



ayakkabı giymezdi; ekose etekli i, bordo mokosenleri ve devetüyü kabarıyla alı veri e çıkmı tipik bir ev kadınına benziyordu. Omzuna astı ı deri çantasının içinde otomatik bir tabanca ta ıdı mı bilmeyenler, kesinlikle onu bo vaktini öldürmeye çalı an bir insan olarak de erlendirirlerdi. Metrodan çıkınca caddedeki kalabalı ın ara ma karı tı. Restoranların, kitapçılarn ve butiklerin önünden geçti.

Larry Whitaker'ın kimli i saptanınca, pubuna ve evine baskın yapılmı , fakat adam ele geçirilememi ti. Ekipler her iki mahalli de devamlı gözaltında tutuyorlardı. Terry söz konusu pubı eliyle koymu gibi buldu. Londra'daki sayısız publardan biriydi, ne var ki içerisi bulundu u semt itibarıyla daha itinalı ve ık dekore edilmi ti. Çok sayıda turist vardı içerde. Terry yabancıların bu tür publara itibar ettiklerini bilirdi. Larry Whitaker'ın ilginç bir kimli i olmalı, diye dü ündü genç kadın, zira adamın neden böyle bir i e bula ması için aklına uygun ve tatmin edici bir neden gelmiyordu. Londra'da her zaman çok sayıda Arap ya da Müslüman kökenli yabancılar olurdu, fakat içeriye giren Terry tek bir Arap'a rastlamamı tı. Ayrıca buranın bir saat önce baskına u ramı bir yer oldu u da asla belli olmuyordu. Genç kadın bo masalardan birine oturdu. Hamburgerini a ır a ır çi nerken bir yanda da stadyumda kendisine saldıran adamla, Rover'ın direksiyonundaki kadının hayalini beyninde canlandırmaya gayret ediyordu. Ne çare ki gözlerinde canlanan resim çok yetersizdi; stadyum tuvaletinde kapıyı açarken yüzüne do ru yakla an bir yumruk beynine nak olan tek görüntüydü. ki büküm yere yuvarlanınca dünyası kararım tı, sadece adamı sırtından, o da kapıyı açıp dı arıya kaçarken görebilmi ti kısa bir an. Anımsadı ı tek ey, heybetli bir vücut ve siyah, uzun saçlardı. Bunun hiçbir ey ifade etmedi ini, adamı te his ve tespit için çok yetersiz kaldı mı biliyordu. Keza Rover'ı kullanan kadın için de aynı ey geçerliydi. Araba kendisini ezmek üzere üstüne gelirken farlar gözlerini almı , kadını görememi ti. Belki sadece bir iki saniye, o da Rover parktaki sıradan çıkarken, gözüne takılmı tı kadının profilden silueti. Ama emin oldu u tek ey, ne saldırganın ne de direksiyondaki kadının Arap olmadı ıydı. Bunu ispatlayacak imkân olmasa da, içindeki önsezi öyle diyordu. Bu ise, çalı tı ı bölümün iddialarıyla ters dü üyordu.

çinden lanet olsun, diye homurdandı Terry. u sıralar hiçbir ey yolunda gitmiyordu, e er Larry Whittaker'i yakalayamazlarsa, Barry Foster'in kendisini yeniden masa ba ı hizmetine gönderece ine emindi.

Hemen yanı ba ındaki masada iki çocuklu bir Alman aile henüz erken olmasına ra men bira içip, Cheshire peyniri yiyorlardı. Di er masalara da bir göz attı. Baskın bitmi ama MI 6'nın elemanları bütünüyle çekilmemi lerdı henüz pubdan. Woodley ve Forbes iki mü teri gibi davranarak bar amerikana çökmü dikkatle giri i inceliyorlardı. çeriye giren her mü teriye heyecanla bakıyorlardı. Terry onlarla göz göze geldi, ama^birbirlerini tanımaz gibi davrandılar.

Terry' nin keyfi kaçtı.

Buraya bo una geldi i hissi içine çörelendi, ku çoktan kafesten kaçmı olmalıydı. Whittaker en azından uzun bir süre ne evine ne de i yerine u rayabilecekti üphesiz. Önündeki biradan sadece bir yudum aldı ve her zamanki gibi küfrederek homurdandı; burada daha fazla vakit öldürmenin hiçbir anlamı yoktu. Pubdan çıkmaya karar verdi ve aya a kalktı, fakat son anda içinden gelen bir dürtüyle tuvaletlere do ru yöneldi. Nedenini bilmiyordu, ama buraya kadar gelmi ken pubun girdisini çıktısını ö renmek gibi bir hisse kapılmı tı.

Tuvaletler dar bir koridorun üzerindeydi. Koridorun sonunda da mutfka açılan bir kapı vardı. Garsonlar o kapıdan girip çıkıp servis yapıyorlardı.

Tuvalete girmek Fred'i hatırlatmı tı genç kadına. O feci sahne yeniden gözünün önünde canlandı; sanki boynu kesik arkada ının cansız vücudunu yeniden görecekmı gibi oldu. Midesi ek imi ti birden. çti i bir yudum birayı, yedi i hamburgeri çıkaraca mı sandı. Bo kabinlerden birini açarak içeri daldı. Ek ime bulantıya dönü tü. Pub ık bir yer olmasına

ra men, tuvaletler inanılmaz derecede pisti. Kesif bir idrar kokusu burnuna çarptı. Bu, turistlerin i i olmalıydı, yabancılar tuvaletlerin temizli ine hiç dikkat etmiyorlardı. Terry kusmadı, hatta o pis kokudan kurtulmak için kendini hemen dı arıya attı. te, her ey o an oldu.

Koridora çıktı nda uzun boylu, iri yapılı biriyle kar ıla tı. Esmer ve uzun saçlıydı adam. Siyah pantolon, beyaz gömlek giymi ti. Önce adamı birahane de çalı an biri sandı, hatta ilgilenip fazla dikkat bile etmedi.

Ama uurlaltı objektifi rastladı ı adamın uzun siyah saçlarını resmedince birden irkildi. Onu tanıdı tı. Yemin edebilirdi, onu hatırlıyordu.

Kısa bir an hayretle birbirlerini süzdüler. Bu kez Terry çok atik davranmı tı. Gencin kınıldamasına meydan vermeden çantasından çıkardı ı tabancasını adamın gö süne dayadı. Esmer tenli genç kınıldayamamı tı. "S akın kuruldayım deme, Larry Whitaker" diye ba ırdı Terry. "Yoksa bütün kur unlarını midene doldururum."

Esmer tenli genç, iri iri açılm gözleriyle kızıl saçlı ajana bakıyordu.;

"Olacak ey de il" diye mırıldandı Terry Farrel. " nanamıyorum."

"Çok üzgünüm" diye ba ını salladı David Mc Neil. "Kendi gözlerinle gördün. Olayı ya ayan da, adamı te his edecek ki i de sendin."

"Yanılmı olamam."

Terry'nin sesi a lamaklıydı.

"Ama yanıldın Terry. Tutukladı ın delikanlı spanyol asıllı bir garson çıktı. Umarım hakkımızda dava açmaya kalkmaz. Asıl fiyasko ise Larry Whitaker olayı. Adam bu gün ö leden sonra polise ifade vermeye geldi. fade verirken biz de yanındaydık. Muhitinde dürüstlü ü ile tanınan biriymi ". Gerçekten de ye il bir Rover'ı varmı . Arabayı kontrol ettik; üzerinde en ufak bir mermi izi yok. Oysa arabanın kaportasına iki kur un sıkı tı mı iddia etmi tin. Gerek spanyol garson ve gerekse Whitaker maçın oynandı ı gece pubdan hiç ayrılmadıklarını, en azından elli ahitle kanıtlayacak durumdalar. O otopark bekçisi yanılmı olmalı, sana yanlı bilgi vermi . Belki de ye il Rover'ı görünce onu Whittaker'in arabası sandı. Kesin olan husus, sana stadyumda saldıran ki inin spanyol garson olmadı ı ve Whittaker'in da bu i e burnunu sokmadı ı."

Terry ba ını iki yana sallayarak homurdandı: "Anlamıyorum, bir bokluk var bu i in içinde, ama mutlaka çözece im." Daha sonra a zından çıkan kelime için grup efine baktı. Mc Neil'in de küfürlü konu madan hiç ho lanmadı ını anımsadı. "Kusura bakma çok sinirliyim, geli meler beni a ırttı," diye söylendi. Yanılmı olmayı kabullenemiyordu bir türlü. "Sahi," diye mırıldandı yeniden. " u otopark görevlisiyle bir daha konu malıyım."

"Dur, acele etme."

"Neden, ne var ki?"

"Korkarım, sana ho una gitmeyecek bir ey söylemek zorundayım."

Terry hı mla arkada ma döndü.

"Ne diyeceksin?"

"Ba kan Yardımcısı Foster az önce seni görevden aldı."

"Olamaz!," diye inledi genç kadın. "Yeniden o küf kokan sicil memurlu una dönmek istemiyorum."

"Sakin ol, Terry. Hele biraz zaman geçsin. Matt Singer sonra bir icabına bakar."

Terry Farrell'in tepesi atmı tı.

Odayı pür hiddet terk ederken okkalı bir küfür daha çıktı a zından..

Koridora çıktı nda genç evrak memurlarından Edward Blackle kar ıla tı. Black mahcup bir çehreyle kıza yakla tı. Konu urken daima yüzü kızarırdı.

"Ben de sizi arıyordum Miss Farrell. Mr Singer hemen sizi odasına ça ırıyor," dedi.

Terry ümitsizce başını salladı.

Anlatılan asıl zılgıtı şimdi güvendiği amirinden yiyecekti. Bunu hak etmişti de; Matt Singer onu sicilin küf kokan odasından kurtardı halde, beceriksizliğiyle yeniden oraya dönmeyi becermişti, hem de inanılmaz bir çabuklukla..

Neredeyse sinirinden ağlayacaktı.

Aynı hırsıyla koridorun sonundaki odaya yürüdü, kapıyı tıklatarak içeri girdi.

Matt Singer odasında yalnızdı ve yüzünde o her zaman ki durgun ifade vardı. Daha genç kadın ağzını açmadan, "Barry Foster'ın yeni emrini Mc Neil sana tebliğ etti mi?" diye sordu. "Evet, efendim. Bir iki dakika önce. Sanırım yine büro hizmetine dönüyorum."

Matt Singer gülümsedi.

"İimdi söyleyeceklerimi kulağımı dört açarak dinle. Bu son derece önemli ve gizli bir bilgidir. Ayrıca çok az kişiyi bilmektedir henüz."

Terry irkilerek efine baktı.

Yarım saat sonra odadan çıktı. İnda sevinç içindeydi. MI 6'ya verdiği bunca yıllık emeğin boşa gitmediğini hissediyordu. Teşkilat içinde hâlâ onu anlayan ve gerçekleri gören insanlar vardı...

— 4 —

Moskova Mayıs

SPASO Evi'ndeki özel telefon çaldığında Moskova'da saat gecenin onuydu. Harry Morgan içine doğmu gibi arayanın Martin Lee olacağını umarak telefonu kaldırdı. Açar açmaz Lee'nin sıcak ve dost sesi kulağına çarptı.

"Merhaba dostum."

"Merhaba Martin."

Martin Lee bu kez hemen konuya girdi.

"İstedim konusunda ara tırma yaptım. Az önce Albay Joanthan'la yemekteydim."

"Evet Martin, sonuç ne?"

"Jonathan'ın hiçbir şeyden haberi yok. Yani Di A kesinlikle bu işin içinde değil."

"Ya bizim DDO?"

"Onları da ara tırdım. Anthony Edward'la konuştum. Bilirsin, onunla aram iyidir. Kesinlikle Moskova'da böyle bir operasyona kalkışmadığımızı söyledi. Zaten onlara herhangi bir operasyon istediğini biz iletiriz. Dikkatli ol Harry, orada birtakım dolapların döndüğünü kesin. Sana haber uçuran o kız bir daha kontrol et. Seni bir oyuna getiriyor olabilirler."

"Sana ol dostum. Sana güveneceğimi biliyordum."

"Bana teşekkür etme. Benim bölüm ara tırmayı geni letti. Nihayet söylediğini vasıfta birini tespit ettik. Adı Robert Rich. İimdi didik didik geçmişi ara tırıyoruz. New Yorklu bir bilim adamı. Adam iki buçuk seneden beri ortalarda yok. Irak'a gitmiş olma olasılığı oldukça zayıfsa da durumunu incelemeye devam ediyoruz. Sana yakında daha geni bilgi veririm."

"Dur biraz.. Adamı bulamadınız mı henüz?"

"Üzgünüm Harry, ama bulamadık."

"Geçmişini karanlık mı? Ne öğrendiniz?"

"İlk bilgilere göre ruhen dengesiz biri olduğunu saptadık. Çalıştırdığımız iki üniversiteden de kovulmuş. Son iki yıldır Amerika'nın hiçbir yerinde çalışmadığını saptadık. Bu da anlattıklarına uyuyor, fakat kesin emin olamayız henüz."

Harry Morgan'ın nefesi kesilir gibi oldu.

İimdi doğrudan peşinde olduğunu emindi.

"Bu bilgileri kimden aldınız?"

"Boşandıktan karısından. Kadın ondan nefret ediyor. İki seneden beri de nafaka ödemi yormuş. Adamlarım kadını New York'ta bulup konu tular. İki sene öncesine kadar zaman zaman

telefonla görü üyorlarmı , tabii sırf muntazam ödenmeyen nafaka nedeniyle. Ama u son iki senedir adamdan hiç haber alamıyormu ."

"Martin," diye homurdandı Harry "Bu adamı mutlaka canlı olarak ele geçirmeliyiz. Onun çok ey bildi ini sanıyorum ve o adam öldürülecek. Tıpkı di er uzmanlar gibi. Bize gerçek bilgileri verecek olan tek ki i o."

"Müsterih ol Harry. Herifi her yerde arıyoruz. Mutlaka buluruz."

"Ya adam Amerika'ya dönmediyse.."

"Ba ka nereye gidebilir Harry? Önünde sonunda memleketine dönecektir."

Bu hiç de yeterli bir neden de ildi.

Harry Morgan bu ihtimali hiç dü ünmemi ti. Bir süre aklına takılan bu ihtimalle ürperdi. Lee konu maya devam ediyordu.

"Biz burada elimizden geleni yapıyoruz. Sen yine de o Rus kızma dikkat et. Seni bir FSB oyununa getirmesin."

Harry bunaldı mı hissetti. Martin Lee, anladı ı kadarıyla hâlâ Rusların bir komplosundan ku kulamıyordu.

"Dikkatli olurum Martin" diyen ajan telefonu kapattı. Tatyana Chavadze ile son görüşü mesinden sonra bunun bir CIA operasyonu olmadı ma kesinlikle inanmaya ba lamı tı; kızdan i ittikleri CIA'in standart operasyon prosedürüne hiç uymuyordu. CIA de bazen yabancı istihbarat birimleriyle bazen mü terek operasyon düzenlerdi, ama El Muhaberatla böyle bir i e kalkı mayaca ı kesindi, hele u sıralar.

Tatyana haklıydı.

Bu plan kesinlikle Muhaberat tarafından yürütülüyordu.

Yeniden kızı hayal etti. Onun masumiyetine inanıyordu. Tatyana FSB ajanı olamazdı.

Vardı ı netice akli de il, kesinlikle hissi idi, ama bunca yıllık tecrübeli bir ajan olarak içgüdüleri onu imdiye kadar hiç yanılmamı tı. Tatyana'yı aramaya karar verdi..

Sokaklar gecenin bu saatinde buz gibiydi. Mayıs ayı ilkbaharı henüz getirmemi ti Moskova'ya. Harry Morgan ihtiyatlı adımlarla karanlıkta ilerledi. Olayların seyri umdu u gibi geli iyordu ama yine de halli gereken bir yı m soru vardı beyninde. Akli hâlâ karı ık, dü ünceleri da ınıktı. Kaim paltosunun yakasını kaldırıp Lujniki Stadyumuna do ru ilerledi. Tatyana kendisine burada randevu vermi ti. Stadyumun ana kapısı önünde.

O gece stadyumda sportif bir faaliyet olmadı ı için büyük yapı karanlı a bürünmü gibiydi. Beton yı mının önüne isabet eden merkez kapısının yakınında tek ık vardı. Harry bulu ma noktasının önüne geldi inde bo azının dü ümlendi ini hissetti. Sert esen rüzgâra ra men hafifçe terlemi ti. Martin Lee'nin uyarısı aklından çıkmıyordu, ama yapaca ı fazla bir ey yoktu artık. Bu gece son kozunu oynamaya kararlıydı.

Az sonra caddenin öbür tarafında kızın uzun ve narin vücudunu gördü. Elinde olmadan yakla an kızın çevresinde ba kaları olup olmadı ma baktı. imdilik etrafında kimseyi göremedi. Tatyana da ta duvarların altındaki koyu gölgeler içinde kendisini bekleyen ajanı fark etmi ti. Adımlarını hızlandırdı.

Yüz yüze geldiklerinde Harry kızın yüzünde görmeye alı ık oldu u aynı huzursuzluk ve endi eyi sezinledi. Tatyana hâlâ korkuyordu.

" yi ak amlar Tatyana," dedi.

" yi ak amlar Mr. Morgan."

Kızın sesi titrek ve ürkek çıkmı tı.

Ajan hemen konuya girdi:

"Senden istediklerimi yapabildin mi?"

Genç kız yutkundu.

"Elimden geleni yapmaya çalı tım, fakat becerdi imi söyleyemeyece im. Babama anlayı la yakla tım, hatta onu destekler gibi davrandım. Sanırım babam bendeki de i ikli i sezinledi

ve o konuda hiç konu mak istemedi. Hatta daha da ileri giderek beni tersledi, bu konuyu bir daha açmamamı ve kesinlikle unutup susmamı söyledi. Aksi halde ikimizin de sonu olur dedi." "Yani sana gözda ı verdi." "Aynen öyle."

"Ve sen Tarık bin Zeyd denen adam hakkında hiçbir ey ö renemedin, de il mi?"

"Üzgünüm."

"Ya Yuri Karpın? Onun hakkında bilgi toplayabildin mi?"

"Hayır. Babam konu mamakta kararlı. Yuri de Karpın de Rusçada çok sık kullanılan isimlerdendir. Telefon rehberine bile baksanız yüzlercesine rastlayabilirsiniz. Ama bu gece babamla konu mak istiyorsanız bu mümkün olabilir. Evde yalnız imdi. Ben bu geceyi bir arkada ımda geçirece imi söyledim. üphelenmedi. u an evde tek ba ına içki içiyor."

Harry bir kere daha ku kıyla Tatyana'nın koyu mavi gözlerine baktı. Onlarda çaresizli in derin izlerini görür gibi oldu. Yalan söylemedi i inancı bir kere daha peki ti içinde. Bu riski göze alacaktı, zaten yapaca ı pek bir ey de kalmamı tı.

Tatyana titretilen bir sesle sordu.

"Onunla görüşecek misiniz?"

Ajan, evet anlamında ba ımı salladı.

" imdi mi?"

"Evet. Buraya yakın mı oturuyorsunuz?"

"Üç blok ötedeki i çi evlerinde."

"Hadi, beni götür."

Tatyana nihayet yardım görece ini anlayan ufak bir çocuk gibi sevinmi ti, yüzü aydınlandı, aralarındaki mesafeyi unutarak genç adamın rahatlıkla koluna girdi.

"Gidelim," diye mırıldandı.

Harry bunun bir tuzak olmadığı ndan hâlâ kesin emin de ildi ama kızın içtenlikle koluna giri i, yardım sevincini bir ekilde göstermesi, içindeki ku ku kırıntılarını bir anda sildi. En iyi aktristler bile gözlerinde gördü ü o sevinci böyle ifade edemezlerdi.

Kısa bir yürüyüş ten sonra eski lojman blo unun önüne geldiler. Tatyana'yı yeniden heyecan kaplamı tı. Son bir kez Harry'yi uyarmak gere ini duydu. Ana giri kapısının önünde ajanı durdurdu.

"Lütfen," diye fısıldadı. Babamın bir alkolik oldu unu unutmayın. Onu nasıl ikna edece inizi ya da nasıl konu aca ınızı bilmiyorum. Tek ricam onu bu i ten caydırmanızdır. Ashında melek gibi bir adamdır, görünüşüne bakmayın. Kabala ır veya sertle irse lütfen iddet kullanmaya kalkmayın. Anlıyorsunuz beni, de il mi?"

"Anlıyorum Tatyana, merak etme," dedi Harry. Sonra kız ı arıda bırakıp hızla bloktan içeriye daldı..

Lojmanın antresi oldukça bakımsızdı. Uzun koridorları aydınlatan lambaların ço u sönmük oldu undan etraf oldukça lo tu. Binanın eskili ine, bakımsızlı ı da eklenmi ti, ama Harry buna hiç a madı. Yıllar süren Sovyet hükümranlı ından sonra vah i kapitalizme dönüş ün do al sonucuydu bu.

Harry merdivenleri tırmandı. 37 numaralı daire binanın üçüncü katındaydı. Dairenin önünde durup kapının zilini çalmadan bulundu u koridoru inceledi.

Bombo tu.

Sadece iki kapı ilderdeki kom udan yüksek volümle çalınan Borodin'in müzi i aksediyordu.

Harry kula ımı kapıya dayayarak içeriği dinledi zili çalmadan önce. Ses seda gelmiyordu içerden. Acaba, adam sızımı olabilir mi, diye dü ündü.

Sonunda zili çaldı.

Adam sızımı sa kapı hiç açılmayabilirdi de. Bekledi i birkaç saniye ona asırlar gibi geldi.

Önce akseden hafif bir ayak sesi duydu, ardından kapı gıcırtyla aralandı. Adam kapıyı tam açmamı tı. Aralıktan kapıdaki ziyaretçisine bir göz attı.

Ajan, Tatyana'nın babası, eski GRU subayı Feodor Vasilyaniç Chavadze'yi ilk defa görüyordu. Da mık ve uzun, a armı saçlar, kanlı gözler ve alkolden kızarmı yanaklar.. Tatyana'nın çizdi i tam bir alkolik tablosu.

Elli ya m üstünde olmalıydı, ama oldu undan da fazla gösteriyordu.

Adam bir süre kanlı gözlerini kısarak Harry'yi süzdü, sonra "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu ku kulu bir sesle.

Harry sakın olmaya çalı arak, "Sizi, Feodor Vasilyaniç Chavadze" dedi.

Rus hâlâ kapıyı tam açmamı tı.

"Sizi tanıdı mı sanmıyorum. Ne istiyorsunuz?"

"Görü memiz lazım."

"Ne hakkında?"

Artık oyun sırası gelmi ti. Ajan i ler yolunda giderse kararla tırdı ı planını uygulamaya geçebilirdi.

"Hadi Feodor, anlamamı gibi davranma."

Adam kar ısında tanımadı ı birini görünce huylan mı tı. Bu kez yabancıyı ba tan a a ıya bir daha süzdü.

"Sizi tanımadı mı söyledim. Çekilin kapımdan."

"Aptallık etme Feodor. ler bozuldu. Az önce Tank bin Zeyd yakalandı."

Rus durakladı.

"Sen kimsin?"

"Kapı önünde açıklama yapmamı beklemiyorsun, de il mi?"

Chavadze'de belirgin bir panik havası ba lamı tı. Kararsız ve endi eliydi, ama sonunda kapıyı Harry'nin içeriye girmesi için açtı.

Ajan ilk i olarak etrafa bir göz attı. Tipik iki odalı bir i çi lojmanıydı. Ufak antrenin arkasında görünen oda temiz, fakat da ınıktı. Kesif bir sigara dumamı etrafı kaplamı tı.

Feodor kıza gibi uzun boyluydu, ama ruhu gibi bedeni de çökmü , kamburla mı , omuzları sarkmı ve yüzü vaktinden evvel kırı mı tı. Feodor fazla muhakeme gere i duymadan sordu.

"Tark bin Zeyd'i kim yakalamı ? FSB mi?"

"Olabilir.. Henüz bilmiyoruz."

Galiba adamın alkollü beyni çalı maya ba lamı tı. Gözlerini kırıp tırdı.

"Sen Amerikalısın," diye homurdandı. Ne de olsa eski bir GRU subayıydı. Adamın ilk bakı taki tespiti Harry'yi etkilemi ti, görü menin umdu undan da zor geçece ini hemen anladı, fakat adama dik dik bakmaya devam etti.

"Do ru.. yi tahmin ettin."

" yattı mı?" diye sordu Feodor.

"Henüz bilmiyorum. Aramızda bir muhbir var. Arap konu ursa hapı yutarız."

Feodor Chavadze geriye dönüp masanın üzerindeki ucuz votka i esini kavrayıp hoyrat bir yudum aldı, sonra yüzünü buru turarak masanın üzerine bıraktı. Kafasını toplamaya, yabancımmın verdi i haberi de erlendirmeye çalı tı.

Harry sakın bir ekilde devam etti:

"Bir kötü haberim daha var," dedi.

"Daha mı kötü?"

"Evet.. Yuri Karpın de ortalarda yok. zini kaybettik."

"Siktir et, pezevengi.. O namussuzun nerede oldu unu biliyorum, bo ver onu imdi.

Kuskova'da.. Metresinin evinde."

"Yani kaldı ı yeri biliyor musun?"

"Biliyorum dedim ya.."

"Ben tüymeye hazırlanıyorum Feodor.. Bu i in sonu geldi. Buraya seni uyarmaya geldim.

Halit bin Zeyd konu ursa sen de okka altına gidersin. Bir an evvel toz olmaya bak, kesinlikle Moskova'nın dı na çıkmalısın."

Rus'un ka ları çatıldı birden. Yerinde sallandı, aldı ı haberi, kar ısındaki yabancıyı sindirmeye çalı ıyor, fakat muhakeme yürütmekte zorlanıyordu.

"Dur bir dakika," diye homurdandı. "Benim param ne olacak? Arap'la böyle anla mamı tık. Ben üstüme dü eni yaptım."

Harry gülümsemeye çalı tı.

"Ama hepsini de il."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yuri Karpın hâlâ ya ıyor."

"Bu benim sorunum de il. Günlerdir Yuri'yi izliyorum. Harekete geçmem için emir sizden gelecekti. Arap hep beklememi söylüyordu. Ben paramı isterim."

ler sarpa sarar gibiydi.

Harry alttan aldı.

"Durumu hâlâ kavrayamadın galiba Feodor. yattı dedim. Zeyd yakalandı. FSB onu bülkül gibi konu turacaktır. Hepimiz tehlikedeyiz."

Adam tuhaf tuhaf Harry'ye bakmaya ba lamı tı.

"Seni tanımıyorum," diye homurdandı. "Ik defa kar ıma çıkıp i in bozuldu unu söylüyorsun; bu anlattıklarının do ru oldu unu nereden bileyim? Hem sana neden inanayım ki? Sen bir Amerikalısın, bu i e burnunu neye soktun?"

"Aptalca konu ma. Sen de bir Rus'sun. Kendi vatanda mı niye öldürmeye kalkı ıyorsun? Sebep hep aynı de il mi? Belirli menfaatler, sen para pe indesin, bazılarımız da ba ka amaçlar."

Feodor Chavadze votka i esini bir kere daha ba ma dikti. Akli karı mı , ama henüz tatmin olmamı tı.

"Acele etme," diye söylendi. Gözlerini kısıp homurdandı yine. "Beni korkutmaya mı çalı ıyorsun? Seni niye daha evvel hiç görmedim?"

"Arap yakalanmasaydı' hiç görmeyecektin. Anlamıyor musun, seni uyarmaya geldim. Bir an önce bu evi terk etmelisin."

Rus'u hıçkırık tutmu tu. Birkaç kere üst üste hıçkırdı. "Evi terk etmek mi? Nereye gidebilirim ki?" "Onu bilemem, ama her halde kaçıp saklanaca m bir yer vardır."

"Yok! Param da yok zaten.. Ben paramı isterim.. Tam be bin dolar."

Harry bir an Tatyana'yı dü ündü, içi burkudur gibi oldu. Demek bütün bunlar sadece be bin dolar için ya amıyordu. Adamı yeniden süzdü; gerçek bir alkolik oldu undan hiç üphesi kalmamı tı artık, aslına bakılırsa Feodor umurunda da de ildi, ama Tatyana'ya babasını kurtaraca ma dair söz vermi ti. Kızın hüüzün dolu yalvarı larını anımsadı yeniden. Ayrıca Tatyana kendisine ba vurmakla tahmin edemeyece i kadar büyük ölçüde yardımcı olmu tu. En azından bu iyili ine kar ılık vermek zorundaydı. Tabii çok önemli bir neden de uzman Yuri Karpın'in ya aması gerekti iydi.

"Tamam, tamam. Sana o parayı ben ödeyece im, ama bir artla."

Feodor'un kanlı gözleri parıldadı bir an.

"Ne artı? "

"Bir süre Moskova'dan uzakla acaksın."

"Oynattın mı sen? Nereye gidebilirim?"

" ehirdı ma. Mesela ba ka bir kente."

Feodor ba mı olumsuzca iki yana salladı.

"Olmaz."

"Neden?"

Ayya adam yeniden hıçkırdı, gözleri daldı bir süre.

"Burada bırakamayaca m biri var," dedi sonra.

Harry, bırakamayacağını söyledi ki inin kim olduğunu hemen anlamıyordu. Adama acır gibi oldu. Bu berbat haline rağmen hâlâ kızma yardımcı olmaya, üstündeki yükü hafifletmeye çalışıyordu, hatta öyle ki bunun için cinayeti bile göze almıyordu.

Harry usulca fısıldadı.

"Kızın mı? "

Chavadze'nin kulağını yeniden kuyula çatıldı.

"Sen onu nereden biliyorsun?" diye homurdandı.

"Biz her şeyi biliriz."

"Yoksa o pis Arap mı ispiyonladı? "

Harry başını salladı evet anlamında.

"Siktir et o herifi.. Zaten ondan hiç hoşlanmamı tım."

Ajan güçlü kollarıyla Rus'u tutup sarstı.

"İmdi beni iyi dinle. Artık hepimizin ortadan kaybolması lazım. Arap zaten yakalandı, ama bu planın uygulamasında görev alan başkaları da var. Hepimiz tehlikedeyiz. Zeyd'in konuması meselesidir. FSB onu rahatlıkla konuturur; bunu sen de bilirsin. Ne de olsa bir zamanlar GRU'da çalışmışsın, anlarsın. Önünde sonunda bizim de peşimize düşeceklerdir. Buradan kaçmalısın. Bunu en azından kızın için yapmalısın Feodor."

Adam bön bön ajanın yüzüne baktı.

Nedense bu olasılığı hiç düşünmemiştir. Olayları anlamakta güçlük çekiyordu. Kızının da FSB'nin eline düşmesi tüylerini diken diken etti.

"Ya kızım ne olacak?" diye sordu. "Ya FSB ona bir kötülük ederse? Beni bulamayınca mutlaka onu sorgulamaya alacaklardır. O bunu kaldıramaz."

Harry endişelenir gibi oldu. Rus yavaş yavaş daha sakıncalı bir muhakeme yürütmeye başlamıyordu galiba.

"Ben ona da bir çare bulurum," dedi.

"Hayır.. Sakın Tatyana'ya yaklaştırmam deme. O fazla bir şey bilmiyor. Bilmesini de istemiyorum."

Harry parayı verirse adamın Moskova'dan uzaklaşmasını anlamıyordu. İmdi geriye onu konuturmak ve biraz daha korkutmak kalıyordu.

"Durum tahmininden kötü," diye fısıldadı.

Feodor bir kere daha onu kuyula süzdü.

"Nasıl yani?"

"Zeyd'in bizi sattığından üphe ediyorum. Sanırım o ito lu it iki taraflı oynuyor."

"Ama," diye kekeleyen Rus. "Az önce FSB tarafından yakalandığını söyleyen sen de il misin?"

Harry bir iskemle çekerek oturdu. "Bu, FSB'nin bizi ele geçirmek için düzenlediği bir oyun olabilir. Zaten bizden bazı şeyler sakladığını bu sabah öğrendim. Bana hep Zamoskvoreç'e, Ulitse Zatsen'da oturduğunu söylüyordu. Ortadan kaybolunca verdiği adrese gittim, yalan söylemiş, o adreste onu tanıyan tek kişi bile yok." Feodor yutkundu.

"Ama ben onun orada oturmadığını biliyordum," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Kızım yüzünden onunla burada temas kurmak istemediğinden birkaç defa onun kaldığı yerde bulmuşum."

"Nerede?"

"Yauzskaya Ulitse'de. Evini ben gördüm, pahalı bir apartman katı. Ne olacak, herif petrol zengini bir ülkenin adamı, parası bol, a a ısı kurtarır mı."

Harry bir an kuyula ayağını yüzündeki ifadeyi inceledi. O ana kadar Rus'un hep doğruları söylediğini düşünmüştü, ama şimdi kuyuluydu. Feodor'un ifadesi hiç de inandırıcı gelmemiştir. Tarık bin Zeyd'in kendisini riske atarak onun gibi bir alkoliyi, kaldığı evine çağırması hem mantıklı hem de espionaj kurallarına aykırıydı. Moskova'daki tüm yabancılar FSB'nin gözetiminden çekinirlerdi, çünkü hemen hemen hepsi potansiyel casus



add edilirdi. Dı arıda bir yerde gizlice bulu mak varken, Arap bu ayya ı niye evine ça ırma olabilirdi ki? Harry yine de sordu. "Emin misin?"

"Tabii" dedi Feodor.

"Yauzskaya Ulitse'nin neresinde?"

Harry o caddeyi iyi bilirdi. Geni ve büyük bir yerdi. Oldukça da merkezi.

"Metro istasyonundan çıkınca birkaç apartman sonra.

Bu kadarı yeterli, diye dü ündü ajan. Do ruysa artık bulabilirdi.

"Peki, Yuri Karpın'in metresi nerede oturuyor?" diye sordu bu defa. Sonra da pi man oldu. Adamın bakı larından uyandı mı sezinlemi ti.

"Neden soruyorsun?" diye homurdandı. "Hani bu i bitmi ti?"

Adamı daha fazla uyandırmak istemiyordu Harry. Feodor'un istedi i parayı örtülü ödenekten rahatlıkla ödeyebilirdi; Moskova'da diledi i zaman, merkeze sormadan belli bir miktara kadar ödeme yapmaya yetkiliydi. O an içindeki duygulara kulak verdi; bu ödemeyi sırf bilgi için mi, yoksa u sırada dı arıda apartman bloklarının önünde bekleyen Tatyana u runa mı göze aldı ma karar veremedi. Bir yandan da Feodor'un üphelerini da ıtmak zorundaydı.

"Olay benim açımından bitti," diye fısıldadı sesine güvenilir bir ton vermeye gayret ederek.

"Ama ben de emir aldı m ki ilere açıklama yapmak zorundayım. Gerisini onlar dü ünsünler. Bu nedenle Yuri Karpın'in bulundu u yeri bilmek istiyorum."

Feodor sırttı.

"Önce be bin dolarım. Ancak paramı aldıktan sonra konu urum."

"Tamam" diye mırıldandı Harry. "Parayı yarın sana ödeyece im."

"Buraya mı getireceksin?"

Ajan kısa bir tereddüt ya adı. Tarık bin Zeyd'in ne zaman harekete geçece i hakkında hiçbir bilgisi yoktu ama her an olabilir ve Iraklı eve gelebilirdi.

"Burada olmaz. Dı arıda bulu alım."

Feodor yine ku kuyla sordu. "Neden?"

"Anla ana, Arap FSB adına çalı ıyorsa her an seni tutuklamaya buraya gelebilirler."

Feodor Chavadze'nin alkolden süngere dönmü beyni bazen söylenenleri anlamakta ve de erlendirmekte güçlük çekiyordu. Tek anladı ı, i lerin sarpa sarmasına ra men parasını ödeyecek yeni bir kapı buldu uydı. Fazla üstelemedi, hatta ilk defa sırttı.

"Arap'tan korkuyor musun?"

Harry omuzlarını silkti. "O bir dönek. Bize zarar verebilir. Yarın tam ö leyin on ikide Tram'a gel. O lokantayı biliyor musun?"

"Malaya Dmitrovka'daki mi?"

"Evet. Paran yanımda olacak."

Tram, Lenkon Tiyatrosu'nun bodrumunda bulunan, ho bir ortamda Rus yemekleri yenebilecek güzel bir yerdi. Feodor dudak bükerek ajana baktı.

"Öyle bir yerde bulu maktan çekinmiyor musun? Fazla ayakaltı de il mi?"

"Senin evinde bulu maktan bin kat iyidir. Yerinde olsam bu geceden itibaren ortadan toz olmaya bakardım."

Feodor uzun uzun ajana baktı.

"Peki sen kimsin? Adın ne? Senin hakkında tek kelime bilmiyorum."

"Bo ver bunları.. Artık bilmen içinde çok geç. Eski bir GRU subayına yakı acak ey de il bu sordu un. Bundan sonra ne kadar az ey bilersen, senin için o kadar iyi olur. Tamam, anla tık de il mi? Yarın on iki de Tram'da olacaksın."

Rus bir sakınca görmemi ti.

"Tamam," diye mırıldandı.

Harry yarın ö leye kadar evi terk etmeyece ine emindi. Saat geç olmu tu; bundan sonra Zeyd eve gelmezdi, ama yarın sabah mesai saati ba ladıktan sonra u raması mümkündü tabii. Rus'u bir ekilde uyarması gerekiyordu.

"Haa, son bir ey daha" dedi. "Bulu mamızdan önce Arap gelirse ona hiçbir ey bilmiyormu gibi davran, anladın mı? Bu çok önemli ve kesin benden bahsetme. Konu ursan ya da a zından tek kelime kaçımsan sana zırnık bile ödemem."

"Merak etme, konu mam."

Harry Morgan, Chavadze'nin evinde yakla ık yarım saat kalmı tu. So uk rüzgârların esti i soka a çıktı nda Tatyana'yı kendisini beklerken buldu. Genç kız lojmanın önündeki çimlerin üzerinde huzursuz adımlarla bir ileri bir geri gidip geliyordu. Harry'nin bloktan çıktı mı görünce hızla yanına ko tu. Beklerken so uktan yanakları al al olmu tu.

"Ne haber?" diye sordu tela la. "Görü meniz nasıl gitti?"

"Her ey yolunda Tatyana," diye fısıldadı ajan.

"Yolunda mı? Yani babam bundan sonra emniyette mi olacak?"

Harry hayranlıkla onun deniz mavisi gözlerinin içine baktı. " ayet o Arap yarın ö leye kadar evinize gelmezse her ey düzelecek sanırım."

Tatyana tatmin olmama gibi sordu.

"Ona ne anlattınız?"

"Özetle ona Moskova'yı terk etmesini söyledim."

"Bu imkânsız. Babam Moskova'yı terk etmez."

"Yarın bunu mümkün hale getirece iz."

Kızın gözleri irile ti.

" nanmıyorum.. Nasıl?"

" imdilik orasını kurcalama. Ama sana verdi im sözü tutaca ima inan. Onu bu i e bula tırmayaca m."

Harry yetkisi dahilinde olan örtülü ödenekten para çekerek babasına verece ini kıza imdilik söylememeyi daha uygun bulmu tu.

Kızın gözlerinde minnet ifadesi olu tu. Ajana bütün kalbiyle inanmı tı. in en ba ından beri onun isterse sorunu çözece ini biliyordu. Fazla ısrar etmedi, ajanın mutlaka bir formül buldu unu kabullendi.

"Çok te ekkür ederim Mr. Morgan," diye fısıldadı. "Size çok ey borçluyum. Ömrüm boyunca bu iyili inizi unutmayaca m."

"Fazla büyütme de mez. Unutma bunu senden çok ülkemin çıkarları için yapıyorum."

"Çok alçakgönüllüsünüz Mr. Morgan."

Kızın sesi titreyerek çıkmı tı, ama Harry'nin bakı larından gerçek nedeni sezinlemi gibiydi. Sevinçle ajanın koluna girdi.

"Hem artık bana Mr. Morgan demekten de vazgeç. Sadece Harry diye hitap et."

Tatyana kendisini frenleyemeyerek uzandı ve ajanın yana na bir öpücük kondurdu.

"Sana çok ey borçluyum Harry."

Masumane öpücük ajanın kanını alevlendirmi ti birden. Bir süre karanlık yolda kol kola sessizce yürüdüler. Ajan neden sonra uyanarak kolundaki kıza sordu.

" imdi nereye gidiyorsun?"

"Babama bu gece eve dönmeyece ini söylemi tim. Bilmiyorum, henüz bir karar vermedim, ama herhalde geceyi geçirecek bir yer bulurum, dert etmeyin."

Harry teklif edip etmemekte uzun süre kararsız kaldı fakat sonunda bütün cesaretini toplayarak sordu.

"Bu gece Spaso Evi'nde misafirim olmaya ne dersin?"

Tatyana merakla sordu:

'Neresi orası?'

'Resmi ikametgâhım,' dedi Harry. 'Moskova'daki evim.'  
Genç kızın yüzü kızarır gibi oldu, ama gülümsüyordu...

— 5 —

New York Mayıs

ROBERT Rich yeni hayatına uyum sağlayamıyordu. Babalık, gaysizlik ve insanı tedirgin eden bir serbesti. Irak'ta geçirdiği iki uzun zor ve yorucu yılın ardından şimdi kendini bir kuzaya kadar hür addediyordu. Dilediği yere gidebilir, istediğini yapabiliyordu. Önceleri kâbus gibi gelen proje baskısıyla uygulanması ve korkuları boşa gitmişti. Yaptıkları işleri Babadağı'da çalışan uzmanlardan hiçbirini açıklayamazdı, konuların anlamları yoktu ve bu macera sonsuza kadar onların sırrı olarak kalacaktı. Artık çok parası vardı ve bir süre çalışmak zorunda da değildi. Üç gündür doğup büyüdüğü şehirde avare avare dolaşıyor, zamanı kısıtlı olmadığı için şehre olan hasretini gideriyordu. İlk gününü kendisine kalacak yeni bir yer bulmak için geçirmiş ve şehrin merkezine uzak Wildlife Refuge'de bir evin ikinci katını kiralamıştı. İkinci günü ise New York'un en eski ve en yeni binalarının omuz omuza olduğu Lower Manhattan'da geçirmiş, yine buradan Staten Island'a giden feribota binerek meşhur gökdelenlerin ve Özgürlük Anıtı'nın harika manzarasını izlemişti. Bugün de Beinci Avenue'de dolaşacak, alışveriş yapacaktı.

Bir süre Trump Towerın önünde oyalandı. Göz kamerası ve alışılahalinde pahalı daire ile büroların bulunduğu kule, her katta çok ışık ve Özel mahallelerle kafelerin yer aldığı altı katlı geniş bir atriyumun üzerinde yükselirdi. Atriyuma girerek alışveriş için pembe mermerler, aynalar ve çavlanla süslenmiş katlarda dolaşmaya başladı.

Robert Rich elli bir yaşında, uzun boylu, siyah saçlı, mavi gözlü ve sportmen yapılı bir adamdı. Onu görenler ünlü bir sinema oyuncusu sanabilirlerdi. İyi bir aileden gelmiş, mükemmel eğitim görmüştü. Akıllı zeki bir insan olmasına rağmen, baskın gölgeleyen bazı kötü huyları da bünyesinde toplamıştı. Uyumsuz ve dikbaşlıydı; inatçı karakteri pek çok yerde baskın açmış, onu, girdiği toplumlarda seilmeyen, yalnız kalan bir adam haline getirmişti. Kendi yeteneklerine hayrandı; bu ise vazgeçilmez burun büyüklüğü ve çevresindekileri küçümseme gibi kötü bir eğilime neden olmuştu. Davranışları hem kendi hem de aile bünyesinde olumsuz gelişmelere sebebiyet vermişti. Beş sene önce karısı Shirley'den boşandı. Karısı mahur ve dikbaşlıydı, onun kaprislerine dayanamamıştı. Tek oğlu Brad ise okumadı, babasıyla devamlı tartışırdı, on yedi yaşındayken evden kaçtı. Ondan bir daha doğrudan doğruya haber alamadı. Üç sene önce Noel'de, Arizona'dan bir kart atmıştı. Robert acımasız bir insandı ve o lunu affetmemişti, o karta bile cevap yazmamıştı.

Hiçbir üniversitede barınamıyordu; ansını özel teebbüste bazı büyük kuruluşlarda da denedi, ama sonuç deşmedi, en geç altı ay sonra istifa etmek zorunda kalıyor veya firmalar işine son veriyorlardı. Zaten Babadağı'da çalışması teklifini de böyle işsiz kaldığı bir zamanda almıştı.

Robert Rich yaşılandıkça kendi toplumuna kin ve nefret duymaya başlamıştı; kendisini anlamadıklarına ve kıymetini takdir edemediklerine samimi bir şekilde inanıyordu. Hiç tereddüt etmedi Robert ve gelen teklifi hemen kabul etti. Babadağı'da çok zor şartlar altında iki uzun sene geçirdi. Araplar onu pohpohlayıp imarttılar, iyi de para ödediler, ne var ki kurulan uzman grubunun baskına geçirmelerine rağmen Robert maiyetindeki Avrupalı bilginlerle yine anlaşamadı ve seilmedi.

Oysa bir tür kendi kendini tatmin imkânı bulmuştu, orada gizli otorite oydu, diğer uzmanların onun isteklerinin dışına çıkamıyorlardı. Aslına bakılırsa Robert, Iraklılardan da nefret ediyordu, fakat iş şartları ve kazandığı para iki sene katlanmasına yetti, tabii bir de kendilerinden istenen nihai hedefe ulaşmanın da bunda payı vardı.

Robert imdi kendini büyük bir bo luk içinde hissediyordu. Parayla dönmü tü New York'a, ama kendisini nasıl bir gelece in bekledi ini henüz bilmiyordu.

Red Apple'den ince, rahat ve vücuduna biraz bol gelen bir rüzgârılık aldı. Ba ka bir dükkândan da siyah mokasenle, kalın tabanlı tenis ayakkabıları seçti. Uzun zamandan beri alı veri yapmıyordu, daha sonra spor bir pantolon, ekose desenli gömlek ve ti örtü be enerek satın aldı. Atriyumdan çıktı nda saat on ikiyi geçiyordu. Pe indeki o adamı da ilk defa o zaman fark etti. Robert genelde dalgın bir adamdı ve çevresindeki insanlarla pek ilgilenmezdi. Lakin suçluluk duygusu ve bunun yarattı ı korku zaman zaman yüre ini hoplatıyordu. Ba dat'ta geçirdi i son iki senede bu duyguyu tatmı tı. Orada devamlı gözaltında tutulurlardı ve daima pe lerinde biri olurdu.

Robert, önce bunun Ba dat'tan kalma bir alı kanlık, bir vehim, içine yerle mi bir üphe oldu unu dü ündü, ne var ki, yaptı mın memleketine ihanet ve uluslararası bir suç oldu unu bilecek kadar da zekiydi. Iraklılar ellerinden geldi i kadar çalı malarını gizlemi ler ve bunun duyulmamasına gayret etmi lerdı. Pe inde polis olamazdı. Teselli buldu u bir nokta da Amerika'dan uzak oldu u süre içinde kendisini arayıp soracak kimsenin bulunmamasıydı.

ki senedir ödemedi i nafaka borçlarından dolayı bo andı ı karısı Shirley'i anımsadı bir an. Nafaka borçlarını ödememek memleketinde çok ciddi bir suçtu, ama karısının alaca mı tahsil için adli makamları harekete geçirmesi arttı. Hatta bir ara Shirley'in izini bulmak için özel bir dedektif tutmu olabilece ini dahi dü ündü. Bu da zayıf bir olasılıktı, daha Amerika'ya dönü ünün üçüncü günüydü, özel bir dedektifin bu kadar kısa bir sürede izini bulması milyonda bir ihtimaldi. Robert Rich önce stanbul'a gelmi , bir hafta kadar burada kaldıktan sonra Paris'e geçmi ti. Niyeti skandinav memleketlerini de gezmek ve daha sonra yurduna dönmektı. Eline böyle bir fırsat geçmi ken Avrupa'da görmek istedi i tüm yerleri dola mak istiyordu, ama Paris'te umdu undan fazla kalınca fikrini de i tirerek yurduna dönmeyi tercih etmi ti.

Cadde boyunca yürümeye devam etti.

Muhtemelen takip edildi i filan yoktu, sadece vehimden ibaretti. Öyle olmalıydı.

Bir ara Be inci Avenue'nun en gözde mücevher ma azası Tiffany'nin dar vitrini önünde durarak pe indeki o adamın cama aksedecek görüntüsüne bakındı. Artık onu görece ini sanmıyordu fakat üpheli ki i yine civarındaydı.

Huzuru kaçtı.

Takip edildi inden emin oldu. Hızlı adımlarla en yakın metro istasyonuna do ru yürüdü. Yürüyen merdivenlerden perona inerken arkasına bakmamaya gayret ediyordu. Katarlar pe pe e gelip gidiyorlardı. New York'ta metro istasyonları her zaman kalabalık olurdu.

nsan selinin arasına karı tı. Rasgele bir vagona atladı. Pe indeki adamı göremedi, belki yanılıyordu, adamın pe inde dola ması tamamen bir tesadüftü. Ama tedirginlik bir kere içine sinmi ti. ki üç durak sonra indi. Yine etrafına bakındı, adamı göremedi.

Rahat bir nefes aldı.

Herhalde daha uzun süre buna benzer korkuları yenemeyecek ve zaman zaman gözetlendi ini ya da takip edildi ini dü ünerek ya ayacaktı. Vatanına, hatta insanlı a ihanet etmi sayılırdı, ama bundan dolayı vicdanında bir eziklik ya da sorumluluk ta ımyordu.

Robert Rich korkusunun anlamsızlı na kanaat getirince yeniden metroya binerek geldi i yöne döndü.

Bu defa siyahi bir adamdan üphelendi. Boyu iki metreye yakın, devasa biri. Sanki bela çıkarmak için sebep arayan, birilerine çatmak için insanların gözlerinin içine bakarak homurdanan, saldırgan tipli bir zenci. Sirtına eski deri bir ceket geçirmi , rengi solmu blucin giymi ti. Robert bir ara zencinin ısrarla kendisine baktı mı hissetti. Gerçi ehirde çok sık rastlanan bir olaydı bu; Afro Amerikalıların olay çıkarma olasılıkları ve suça yatkınlıkları istatistik olarak çok yüksekti. New York metrolarında yolculuk edenler, yerle mi bir kural olarak zencilerin yüzüne bakmaktan özellikle çekinirlerdi.

Robert bakı larını ba ka yana çevirdi. Onun polis oldu una ihtimal vermiyordu. Be inci Avenue dura ma gelince indi. Zenci vagonun öbür kapısı önünde ayakta duruyordu, fakat son anda o da aynı durakta indi. Burası güzergâhın en büyük duraklarından biriydi, etraf yo un denecek kadar kalabalıktı. Robert, vagon hareket etmeden önce son anda yeniden içine atlamayı dü ündü bir an, ama sonra bunun anlamsızlı mını kabullenerek acele adımlarla merdivenlere do ru yürüdü.

Zenci kalabalık arasında kaybolmu tu.

Robert Rich bir türlü rahatlayamıyordu. Çevresindeki insanların hep kendisiyle ilgilendikleri gibi bir hisse kapılmı tı. Saçmalıyorum, diye söylendi içinden, takip edildi i filan yoktu, sadece içindeki üphe ve korkuyu yene miyordu. Oysa korkması için hiçbir neden yoktu, o kendi memleketinde aranan bir suçlu de ildi.

IBM Building'in 57. Street'e bakan yüzüne kadar yürüdü. Hava açık ve güne liydi. Karnı acıkı mı tı. Dünyaca ünlü Hard Rock Kafe burgercilerinden birine girdi. Hamburgerini yerken yine gözetlendi i hissine kapıldı.

Bu defaki bir kadındı. Orta ya lı, balıketinde, ev hanımı görünümünde biri. Arsız bakı ları ısrarla üzerindeydi. Robert bir bunalımın e i inde oldu unu kabullendi. Muhtemelen pe inde kimse yoktu, sadece o öyle sanıyordu. Bu tedirginli e bir son vermeliyim, diye dü ündü. Her eyden vazgeçti, yeni kiraladı ı evine dönmek istedi. Hamburgerini yarım bıraktı ve yerinden kalktı.

Büyük cam kapıdan çıkarken o kadına bir daha göz attı. Kadın cebinden çıkardı ı telefonuyla konu uyordu, ama kendisine bakmıyordu.

Robert Rich ehirdı ında Jamaica Bay'de, Wildlife Refuge denen yerde, hemen deniz kenarında ah ap iki katlı bir evin üst katını kiraladı tı. Manhattan'ın merkezinden metroyla ula ma imkânı vardı. Tamamen sakin ve sessiz bir yerdi. Burada bütün bir yıl boyunca veya mevsimlere ba lı olarak üç yüzün üstünde farklı ku un ya adı ı söylenirdi.

Robert yorgun bir ekilde yeni kiraladı ı evine döndü. ehir merkezindeki sahip oldu u evini kullanmadı ma imdi seviniyordu. Yandaki ah ap merdivenleri çıktı. Ba ı sinirden a rırmaya ba lamı tı, henüz erken olmasına ra men bir kadeh viski içip uyumayı dü ündü. Cebinden anahtarını çıkardı, fakat daha anahtarı cebine sokmadan kapının birden içerden açılmasıyla irkildi. Evinde daha önceden yüzlerini bile görmedi i üç adam oturma geli ini bekliyorlardı..

Moskova Mayıs

SPASO Evi'nin Amerikalı özel korumaları Harry Morgan'ın yanındaki genç kıza biraz yadırgayarak baktılar. Bir seneyi a kın bir zamandan beri burada kalmasına kar ın, CIA ajanının ilk defa lojmanına bir kadın getirdi ine tanık oluyorlardı. Bu durum usulen yönetmeli e aykırıydı ve bir Rus'un, büyükelçinin resmi ikametgâhına girmesi güvenlik yönünden son derece sakıncalıydı. Fakat Harry Morgan Moskova'daki en yüksek dereceli haber alma yetkilisiydi; bu nedenle askeri korumalar a ızlarını bile açmadılar.

Harry'ye tahsis edilen odalar ikinci kattaydı. Binaya girdikten sonra sessiz koridorları kol kola geçtiler. Harry onu çalı ma odasında tutamayaca ı için do ruca yatak odasına geçti.

I ı ı yakınca Tatyana bir an irkilir gibi oldu.

Harry'nin davetini kabul ederken, üç a a ı be yukarı, bu geceyi nasıl geçirecekleri hakkında bir fikir sahibiydi, hatta onunla sevi meyi istiyordu da ve bu arzusu sadece babasına yaptı ı yardımdan de il, onu gerçekten çekici bulmasındandı. Aslında Harry'de kızla sevi meyi iddetle istemesine ra men aynı sıkıntıyı o da ya ıyor, Tatyana' nın bir borç öder gibi kendisine yakla masını arzu etmiyordu.

Sade dö enmi bir yatak odasıydı burası. Tüm e yaların Amerika'dan getirildi ini anladı Tatyana. Rus zevkini aksettiren tek bir ey yoktu. Büyük bir yatak, ufak sayılabacak bir

gardırop ve yine ufak bir yazı masası. Kızın dikkatini çeken tek şey ise masanın üzerinde duran beyaz telefon oldu.

Harry durumu anlamı gibi mırıldandı. "Ey. Kusura bakma.. Seni kabul edebileceğim ama kaşım yok."

"Hiç önemli değil," diye fısıldadı Tatyana. Ajan ne yapacağını bilemez gibi kararsızca sordu. "Bir şey içmek ister misin? Bira veya arap gibi." "Hayır, teşekkür ederim. Çiyle benim pek hoş değildir."

"Anlıyorum."

Tatyana, genç adama yaklaştı. Kısa bir an baktılar. Sonra tek kelime etmeden kucaklandılar. Harry onu uzun uzun dudaklarından öptü. Bundan sonrası inanılmaz bir hızla geliyordu. Yataca do ru ilerlediler. Hem öpmeye devam ediyor hem de birbirlerinin giysilerini çıkarmaya çalışıyorlardı. Tatyana'nın vücudu güzel, teni duru beyazdı. Harry onun küçük güzel göğüslerini öptü ve sonra yataca çekti.

Harry'ye göre sevişirken önemli olan do ru zamanı yakalamaktı. Arzular, her kişinin yapısına göre, önce yükselir sonra düşmeye başlardı. Bir de tabii, fiziki gereksinimlerin yanı sıra kişinin duygusal ihtiyaçları vardı. Bazen bu ikisi birleşir ve sonra da karışındaki kişinin duygularıyla aynı zamana rastlardı. O zaman her şey tam bir mükemmeliyete erişirdi. Harry'nin Tatyana ile sevişmesi de öyle olmuştu. Tam anlamıyla birbirlerine uyumlarıydı. Seks onlara hiç zorlanmadıkları bir dünya yaratmıştı. Ya adıkları o kadar gerçekti ki, birkaç saat veya birkaç dakika sürmü hiç fark etmezdi. Harry'nin o an ya adını buydu. Kızın gözlerinin içine bakıyordu. Kız da ona sınıksız sarılmıştı, bilmediği bir bölüme ağızdan korkuyormuş gibi tutuyordu. Uzun süre zamanı unutarak seviştiler.

Kızı de zevkin doruklarında dolaşmışlardı.

Tatyana yumuşak bir ifadeyle, "Mutlu musun?" diye sordu.

"Kendimi hiç bundan iyi hissetmedim."

Sonra kızın bedeninden çıkarak yanına uzandı. Birbirlerine sarılmış yatarlarken kızın göğüslerini tekrar öpmeye başladı. Bu yeniden sevişme arzusu değil, bir tür ona hayranlığının ifadesiydi. Camı bir sigara çekti. Uzun zamandır sigara içmediği halde hâlâ yanına bir paket sigara bulundururdu. Yataktan kalkıp yere fırlattığı ceketinin cebinden sigara paketini çıkararak bir tane yaktı.

"Senden ister misin?"

Tatyana hayır anlamında başını iki yana salladı. Kız da, o yataktan kalkınca do ru olmuştu gibi çarçabık sarılarak yatağın içinde oturmuştu. Deniz mavisi gözlerinde fiziki doyumu izleri vardı. Harry onu dudaklarından tekrar öptü. Tatyana gülümsedi ve hiç ummadığı bir soru sordu.

"Çocuğunuz var mı?"

"Ben evli değilim. Dikkat etmedim mi, alyansım yok."

"Olmaması ne ifade eder ki?"

Harry başını salladı. Onun düşünce tarzını anlamaya çalışıyordu. Galiba bu, dünyanın her yanında aynıydı; kadınlar nedense birlikte oldukları erkeklerin aile durumunu merak ediyorlardı. [www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

"Hiç evlenmedim" diye fısıldadı kısık sesle. "İkim gerektir. Benim mesleğimde olan insanlar evliliği kolay yürütemezler."

Tatyana ilk defa Harry'nin sol omzundaki fermuara benzeyen eski yara izini fark etti. Uzun parmaklarını götürüp yara izinin üzerinde dolaştı. Yatmış kadınların hemen hepsi bunu yapıyordu. Çirkin görünümü lü bir yaraydı, kadınların dokunmak istemelerini anlamıyordu.

"Vuruldun mu?" "Evet."

"Çok korkunç."

Omuzlarını silkti Harry, çok eski bir olaydı, artık aklına bile gelmiyordu. "Nerede?"

'Trak'ta.. 1991'de.. Yıllar önce." Kız ona hayranlıkla bakıyordu. 'Biliyor musun, sen ajana hiç benzemiyorsun. Ajan deyince aklıma hep karanlık, kötü i ler pe inde ko an kimseler gelir. Senin insan tarafın çok fazla. Nasıl oluyor bu?'

Harry yine, bilmem der gibilerden omuzlarını silkti. Aslında bu konulara dalmak istemiyordu, sanki konuyu kapatmak ister gibi, 'Artık uyuyalım mı?' diye sordu.

Tatyana tekrar yata a uzandı ve çar afı üzerine çekti. Harry de ba ucundaki ı ı ı söndürdü. Bir süre konu madılar. Yata a uzanınca Tatyana arkasını dönmü tü. Neden sonra kısık bir sesle, 'Lütfen, bana sarıl,' dedi.

Harry ona yakla arak dedi ini yaptı. Yüzünü çıplak omuzlarına yapı tırdı.

Aralarındaki sessizlik devam ediyordu. kisi de uykuya dalamamı lardı.

Neden sonra Tatyana'nın titrek sesi duyuldu.

'Harry bunu neden yaptın?'

'Ne demek istiyorsun?'

'Ne demek istedi imi anladın. Babamı neden kurtarmaya çalı tın?'

Ajan cevap vermeden önce birkaç dakika dü ündü. Zorla da olsa gülümsemeye çalı tı.

'Bilmiyorum.'

'Hayır, biliyorsun. Sizler sanırım yaptıklarınızı çok dü ünürsünüz. Bunun gerçek nedenini bana söyleyebilirsin.

Söyleyebilece ini Harry de biliyordu zaten. Ters bir tepki almadan ona istedi i her eyi anlatabilirmi gibi geliyordu.

'Görevim gere i,' diye^fısıldadı. Elinden geldi ince objektif davranmaya çalı mak istiyordu. Ama durumu sadece bu kadar basite indirgeyemezdi. Yutkunarak, 'Yuri Karpın'in hayatta kalması gerekiyor. Kanımca onu konu turmak gerek,' diye mırıldandı.

'Hepsi o kadar mı?'

'Hayır, babamı da dü ündüm. Pisipisine katil olmasını istemedim. Onu çok sevdi ini biliyorum, sonuç olarak o senin baban. Anlattı ma göre zaten eskiden haksızlı a u rayıp hayatı kararını , üstelik kendini içkiye fena kaptırma .'

Tatyana arkasını dönmeden yeniden sordu.

'Onu nasıl vazgeçirdin bu i ten?'

'Konu arak. kna yetene im yüksektir.'

'Bunu biliyorum, ama babam da çok inatçıdır. Verdi i kararlardan kolay kolay geri dönmezdi. Çok önemli bir i yaptın.'

Umarım, yarın ö leye kadar bir aksilik çıkmaz, diye dü ündü içinden ajan. Aslında o alkolik adama fazla güvenmiyordu. Söylediklerine büyük bir saflıkla inanmı tı; fakat bunun daha ziyade koku mu beyniyle iyi muhakeme yürütemedi inden kaynaklandı mın farkındaydı. Ya amı boyunca çok alkolik görmü tü, adamın yarın sabah uyandı nda bir önceki geceyi hatırlamaması da ihtimal dahilindeydi.

'Bu bir iltifat mı?' diye mırıldandı Harry.

'Hayır.. En derin te ekkürlerim.'

Onu sardı ı kollarıyla biraz daha sıkarken, arkadan saçlarını öptü Harry. Sonra en yumu ak sesiyle kula ma do ru fısıldadı. 'Tabii bu davranı mda henüz sana açıklamadı m bir neden daha var.'

Tatyana'nın neyi duymak istedi ini çok iyi biliyordu.

'Lütfen, onu da söyle Harry.'

'Sensin Tatyana,' dedi ajan.

Kızdan ses çıkmamı tı.

'İlk gördü üm andan beri beni büyiledin. Senden çok ho landım.'

çini çekti genç kız.

'Ben de. Ama ne yazık ki sonu olmayacak bir ili ki bu. Durumumuzu biliyorum. Belki bu gecedен sonra birbirimizi bir daha göremeyece iz.'

Harry kar ılık vermedi. Kız gerçe i söylüyordu. Bir Rus kızıyla ili kiye girmesi te kilatı tarafından asla ho kar ılanmazdı. Kariyerinin gelece i için kesinlikle kötü puandı. Kısa bir sessizlik oldu.

Tatyana mırıldandı.

"Yine de mutluyum. Bu geceyi hiç unutmayaca m." "

Kızın gerçe i kabullenmesi Harry'nin yüre ini incitiyordu.

"Sanırım daha bir sene Moskova'dayım. Sonra ba ka bir yere tayinim çıkar. Bu da uzun bir süre demektir. Daha birbirimizi çok görürüz."

"Hiç sanmıyorum Harry. Beni avutmaya çalı ma."

"Hadi, imdi uyumaya çalı ," dedi Harry. "Bunu daha sonra dü ünürüz."

Tatyana vücudunu biraz daha ajana yapı tırdı.

"Evet, haklı olabilirsin. Bir sene uzun zaman. Kim bilir, gün do madan neler olur."

Genç kız geriye dönmeden çar afın altından elini uzatıp Harry'nin ellerini kavradı.

" yi geceler sevgilim."

Harry bir müddet daha uyuyamadı. Tatyana'nın muntazam nefes alı larından uykuya daldı mı anladı. Sonra o da uykuya daldı.

Rahatlatıcı bir sıcaklık ve karanlık onları sarmalamı tı. Yakla ık bir saat sonra odadaki küçük masanın üzerinde duran be telefonda biri acı acı çalmaya ba ladı.

Harry çırılçıplak yataktan fırladı..

Ajan en sa daki telefonu kaldırıp "Alo" dedi. Tatlı uykusundan uyandıran münasebetsize kızma ansı yoktu, zira bu telefon sadece çok acil hallerde kullanımlardanandı.

"Merhaba Harry, ben Martin Lee."

Harry uykulu sesiyle mırıldandı. "Merhaba Martin."

Yataktan fırlarken ba ucundaki ufak gece lambasını da yakmı tı. Solgun ık altında Tatyana'nın da uyanarak yatakta do ruldu unu gördü. Harry içinde huzursuzluk hissetti.

Martin'in zamanlaması kötüydü, ondan bu gece telefon beklemiyordu. Bir an yata ın içindeki kıza baktı. Martin Lee onu potansiyel suçlu addediyordu. Gecenin bu saatinde, kızın yata ında olmasını arkada ının bilmesini kesinlikle istemiyordu. Kızın ses çıkarmaması için i aret parma mı dudaklarına götürerek sus i areti yaptı.

"Korkarım seni uykudan kaldırdım."

"Önemli de il Martin, seni dinliyorum."

"Sana önemli haberlerim var. Robert Rich'i tutukladık. Önce direndi, ama sonra bülbül gibi konu tu. Haklıymın, artık uzmanların adlarını ve sayılarını biliyoruz."

"Harika.. Kaç ki iyim ler."

"Yedi.. Ama Rich birini hiç görmedi ini iddia ediyor. Bu herifler imdilik bilim dünyasının bilmedi i yeni bir kimyasal silah yapımı için Irak'a ça rılmı lar ve o silahı da yapmayı ba armı lar. Tam iki yıl u ra tıktan sonra. Yani imdi Irak'ın elinde hiç bilmedi imiz yepyeni ve son derece tehlikeli yeni bir gaz türü var. imdi bizim uzmanlar silahı tanımaya ve anlamaya çalı ıyorlar."

Harry kaskatı kesildi. Bunun ne anlama geldi ini tahmin edebiliyordu.

"Haberlerim bu kadar da de il. Dün Fransızların Merkezi Bilgi ve Harekât Büro'sundan bir teklif geldi," diye devam etti Martin Lee.

Harry biraz a ırarak sordu: "Ne teklifi?"

"Paris'te acele bir toplantı istiyorlar. Irak'a giden uzmanların mensup oldu u tüm ülkelerin gizli servislerinden seçilmi elemanlarla yapılacak bir toplantı. Kısaca, mü terek bir çalı ma iste i. Yararlı olaca ma inanıyorlar."

Harry hemen itiraz etti.

"Pek yararlı olaca mı sanmam. Bence bu i i kendi imkânlarımızla halletsek daha iyi olur, ne dersin?"

"Üzgünüm Harry, ama bizimkiler çoktan kabul etti bile."



"Lanet olsun! O toplantının hiçbir i e yaramayaca ma eminim. Uluslararası operasyon mu düzenleyece iz yani?"

"Unutma, bunların arasında onların bilim adamları var, hepsi i e bula mı durumdalar. En azından bilgi alı veri i yapabiliriz."

"Dedim ya, bence parlak bir fikir de il."

"Hepsi bu kadar da de il."

Harry suratını buru turdu.

"Bir kötü haberin daha mı var?"

"Olabilir. Bu sana ba lı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tepedekiler Paris toplantısına senin gitmeni kararla tırdılar."

" nanmıyorum," diye homurdandı Harry.

"Hemen toparlanmaya ba lasan iyi olur. Yarın Paris'te olman emredildi."

Genç ajan hemen itiraza kalkı tı.

"Dur biraz.. Yoksa beni onlara sen mi tavsiye ettin?"

" yi bildin. Bu konuda senden daha yeterli kimi bulabilirdik ki?"

" mkânsız Martin. Ben gelemem."

" mkansız mı? Bunca yıllık mesleki tecrübenden sonra kelime da arcı nda hâlâ o kelimeyi bulundurabiliyor musun?"

Harry dudaklarını ısırıldı. Sonra hızlı hızlı konu tu.

"Burada bilmedi in bazı geli meler var. Rus uzman Yuri Karpın'in izini buldum. Onun hayatta kalmasını sa layabilirim."

"Artık o Rus'u dert etme; biz de Robert Rich'i yakaladık. Ayrıca Fransız BCRA nasıl olsa Rusları da toplantı iste inden haberdar etmi , onlarda teklifi kabul etmi ler. Artık Yuri Karpın'i korumak FSB'nin i i, onunla ilgilenmene gerek yok."

"Olmaz!," diye ba ırdı ajan.

"Ne demek istiyorsun Harry! Sorun yaratmak niyetinde misin?"

"FSB, hâlâ uzmanları bilmiyor. Yuri Karpın'i de. Daha önce Dimitri Pimenov öldürüldü, hiçbir ey anlamadılar. Geli melerden hiç haberleri yok. "

"Artık var."

"Nasıl olur?"

"Yakaladı ımız Robert Rich'den ö rendi imiz isimleri, çoktan ilgili ülkelerin gizli servislerine bildirdik bile."

"Yalan bu.. Ben buradaki en üst düzey CIA görevlisiyim, öyle olsa FSB ile konta ı benim kanalımdan gerçekle tirmeniz gerekirdi. Bu konuda bana talimat gelmedi."

"Harry ne kadar sinirlisin? Neyin var senin? Biraz mantıklı olsana."

"Ne mantı ı Martin?"

"BCRA'dan aldı ımız nazik davet kar ısında biz de onlara bir jest yaptık ve ö rendi imiz uzmanların adlarını onlara verdik. Böylece Fransızlar da kendi kanallarından ilgili ülkeleri haberdar ettiler."

Harry hiddetten köpürmek üzereydi.

"Saçmalık bu! " diye homurdandı. "Ben yarın Paris'e gidemem. Belki daha sonra."

"Asıl saçmalayan sensin, dostum. Sana te kilatından aldı m emri iletiyorum. Bu emre riayet etmek zorundasın. Artık ilgili ülkelerce bu i in gizli kapaklı yanı kalmadı. Bırak, Yuri Karpın'in i ini FSB halletsin, senin üstüne vazife de il "

Yuri Karpın, Harry'in umurunda de ildi. Ama mutlaka Feodor Chavadze ile olan randevusuna gitmek zorundaydı. Ajan gözlerini yatakta do rulmu oturan Tatyana'ya çevirdi.

Genç kız konu ulanları duymu tu. Onun ne hissetti ini merak etti. Bir terslik oldu unu mutlaka anlamı tı.

'Martin,' diye kekeledi. Yalvarır gibi bir sesle, 'Paris'e gidi mi bir gün erteleyemez miyiz? Lütfen.. Senden ilk defa bir şey rica ediyorum.'

'Üzgünüm Harry. Emri ben vermedim. Elimden gelse mutlaka iste ini yerine getirirdim, ama yazılı emir daha yukardan elçili e fakslandı bile.'

Ajan homurdanarak telefonu kapattı. Yata a döndü.

Tatyana üzüntülü bir ekilde ona bakıyordu. Gözleri dolmu tu.

'Babam tehlikede mi?'«diye sordu.

'Hayır Tatyana, kesinlikle de il.'

Kıza sarıldı ve yorganın altına çekti..

Paris Mayıs

TÜRK Hava Yolları'nın stanbul Paris seferini yapacak olan uça a yolcular alınmaya ba lamı tı. Körükten hosteslerin sevecen yüzü kar ılamaları içinde uça a geçen Aykut Sarp kendini ev sahibi gibi hissederek Fabien Blanc'a yol verdi.

Yerleri ön taraftaydı.

Koltu una oturdu unda Aykut yüre inin derinli inde belli belirsiz bir ürperti hissederek gibi oldu. Görevle memleket dı ma ilk çıkı ı de ildi; bundan önce de am'da, Tel Aviv'de, Moskova'da, Kuzey Irak'ta bazen kısa süreli, bazen de uzun süreli görev almı tı; üstelik bunlar tehlikeli görevlerdi. Ama hiçbirinde içindeki bu garip ürperiyi, acayip tedirginli i duymamı tı. Üstelik bu defa sadece bir toplantıya i tirak edecekti, tamamen tehlikesiz bir müzakereye, gizli servisler arası bir görü meye. İlk kez Fransız Haber Alma Te kilatının özel davetlisi olarak yurt dı ma çıkıyordu. BCRA ile M T arasında bu tür yakınla malar pek nadir olarak gerçekte ir di.

Fabien Blanc yerine oturup ba ndaki bereyi eline alırken, 'Yanılmıyorsam, bunun Paris'e ilk gidi iniz oldu unu söylemi tiniz, de il mi?' dedi.

'Evet, ilk gidi im' diye onayladı Aykut.

'Paris'i be enece inizi umarım. Oranın en güzel mevsimidir. Gerçi her mevsim ya anacak en güzel yer oldu unu söylerler, ama ben özellikle baharları tercih ederim. u sıralar tabiatın uyandı ı zamandır, Seine Nehri civarı harika olur.'

'Ku kum yok,' diye mırıldandı Aykut.

Canı fazla konu mak istemiyor, içindeki anlamsız sıkıntıya yorum getiremiyordu. Belki heyecanı biraz da idari mahiyetteki böyle bir toplantıya ilk defa katılaca ndandı.

Fransızların neden bu tür i birli ine gerek duyduklarına da pek anlam veremiyordu.

Blanc'ın iddiasına göre BCRA yalnız M T'e de il, di er bazı ülke servislerine de aynı ça rıyı yapmı tı. Bu genellikle gizli servisler arasında alı ık olunan bir yardımla ma sayılmazdı.

Mü terek menfaatlerin oldu u ahvalde iki ayrı servisin i birli ine kadar ola an ise, bu tür bir birlik aray ı da o ölçüde ola andı ıydı.

Fabien Blanc'ın ngilizcesi pek mükemmel sayılmazdı, özellikle Fransız aksanı pek belli oluyordu. Fransız ajan hiç durmaksızın yan koltukta konu up duruyordu. Aykut kendini zorlayarak içindeki garip ruh halinden sıyrılmaya çalı ıp adamın anlattıklarına kulak vermeye gayret etti.

Motorlar homurdanarak çalı maya ba ladı nda, Aykut artık yanındaki ajanın anlattıklarının dinlemez olmu tu. Bir an karısı Ayten'i ve o ulları Burak'la Barı 'ı dü ündü. Daha imdiden onları özlemeye ba lamı tı. İlk defa yurt dı ma bu kadar gönülsüz gidiyordu. am'a gitti inde daha Burak do mamı tı, Tel Aviv'de de Barı dünyada yoktu. Moskova'da bir yıl kaldı nda daha Ayten'le yeni evlenmi lerd i ve Ay ten Burak'a orada hamile kalmı tı.

Bu seferki yolculu u o kadar ani olmu tu ki, gidece ini bile karısına ancak dün gece söyleyebilmi ti. Allah'tan Ayten mesle in icaplarını yıllar önceden kabullenmi bir kadındı; bu bakımdan anlayı ma her zaman müte ekkirdi. Bazen üç dört gün eve u rayamaz, hatta telefon bile edemezdi.

Ama dün gece süresi belli olmayan bir görevle Paris'e uçacağını söylediği zaman ilk defa Ayten'in yüzünün asıldığını hissetmişti. Yine de karısı ne zaman döneceksin, diye sual sormamıştı.

Uçak pistin başına gelmiş ve motorlar azami gücüne erişmişti.

Saat sabahın on buçuğuydu ve Aykut sanki bir daha dönemeyecekmiş gibi bir hisse kapılarak uçağın kaim camlarından pistin boş görüntüsüne çevirdi bakışlarını. Sonra uçak sarsıntıyla beraber burnunu dikerek kalkışa geçti.

Uçak Charles de Gaulle Havaalanı'nın uluslararası uçuşlara tahsis edilen CDG 1 ana terminaline yanaştı. Alanda kendilerini BCRA'nın özel bir memuru karşılamıştı. Hiç oyalanmadan Aykut'u doğru kalacak otele götürdüler. Her şeyin önceden ayarlanmış ve gayet belli oluyordu. Fabien Blanc kendilerini karşılayan görevliyle kısa bir görüşme yaptıktan sonra, saat tam yirmide bir yetkilinin gelerek kendisini otelden alacağını ve toplantı merkezine götüreceğini söyleyerek veda etti. Fabien babacan oldu o kadar da nazik biriydi, ayrılırken teşekkür etmeyi de ihmal etmedi.

Aykut yalnız kalınca bir süre odanın eski tarz, yüksek penceresi önüne giderek şehrin manzarasını seyretti. Paris cidden güzel ve hareketli bir şehirdi. Sonra bavulunu açarak elbiselerini ve gömleklerini dolaba yerleştirdi, tıraş takımını ve diş fırçasını banyoya götürdü. Anlamalara göre yabancı bir ülkeye silahla giremezdi; yıllardan beri koltuk altında taşıdığı tabancasından ayrı kalmasını yadırgıyordu. Önce bir duş aldı, aynada gölgelenen yüzüne bakarak bir kere daha sakal tıraşını yaptı. Önce yemeğini uçakta yediği için aç deşildi, yatağına uzanıp biraz uyumayı yeledi. İndirlik yapacak bir şey yoktu. Uyuyamadı da, yatağının içinde dönüp durdu. Saat altıda kalkıp giyinerek gergin ve huzursuz bir şekilde kendisini alacak memurun gelmesini beklemeye başladı.

Aykut'u almaya gelen: BCRA memuru, otuz yaşlarında, orta boylu, çelimsiz biriydi. Kendini Patrick Dugarry diye tanıtmıştı. Kibar davranmasına karşın çok az konu uyardı, hatta birkaç nezaket cümlesinin dışında aslında açmamıştı. Aykut yol boyunca tanımadığı şehrin görüntülerini seyirle oyalandı.

Yaklaşık on beş dakika sonra araba büyük ve eski bir binanın kemerli girişinden geçerek parke taşlarla kaplı loje ve üstü açık bir avluda durdu. Aykut buranın BCRA'nın muhtemel merkez üssü olduğunu düşünüyordu. Dugarry yerinden fırlayarak kapıyı açtı ve kendisini takip etmesini rica etti. Hafif yamur çiselemeye başlamıştı.

Aykut tarihi bir binaya girdiklerini hemen fark etti. Eski ve ağır çalınan bir asansöre binerek beşinci kata çıktılar. Ajanın en ağırtan şey, binaya girdiklerinden beri binayı korumakla görevli hiç kimseye rastlamamış olmalarıydı.

Ne asker, ne de servis görevlisi. Bir an aklından henüz istenilen yere gelmediklerini dahi düşünmedi. Ya da kontrol elektronik cihazlarla başka bir mekândan yapılıyor ve bir tehlike anında ortaya çıkacak nöbetçiler ayrı bir bölümde gizleniyorlardı. Fakat asansörden indikleri beşinci kat oldukça kalabalıktı. Hemen sol tarafta ufak bir masa vardı ve müracaat memuru gibi çıtı pıtı bir kız oturuyordu arkasında. Yüksek tavanlı saray yavrusu gibi bir yerdi burası. Altın varaklarla süslenmiş tavan, sarı soltu geniş kapıların yer aldığı, tarihi bir kabul salonu görünümündeydi.

Aykut biraz da yadırgayarak etrafına bakındı.

Gizli toplantı galiba bir merasime dönüşürülecekti.

Duvarlardaki eski moda apliklerin yetersiz sarı ışığı, tavandan sarkan muhteşem kristal avizenin aydınlığı tamamlıyordu, ama devasa salon yine de loş sayılırdı. Mermer zemin cilalanarak parlatılmıştı. Yürürken cilalı zemin üzerindeki ayak sesleri yankılar yaratıyordu. Aykut, gruplarla ayaküstü sohbet eden insanlara rastladı; sayıları fazla olmamakla beraber asansörden çıktığından beri bazıları merakla süzmüştü onu. Asıl ilginç yanı ise

aralarında fısılda arak konu an gruplarda kimsenin yüzünün gülmedi i idi. Koca salon sanki cenaze evi gibi geldi genç ajana.

Patrick Dugarry onu küçük masada oturan kızın yanına götürdü, kıza kısık sesle Fransızca bir eyler söyledi. Kız hemen telefona sarılıp birini aradı. Kısa bir müddet ufak masanın ba nda beklediler. Az sonra Fabien Blanc kapalı kapıların birinden çıkarak yanma yakla maya ba ladı. Dugarry de ba ıyla selam vererek uzakla tı.

Fabien her zamanki babacan tavrı ve güler yüzüyle elini sıkarken, "Nasıl, otelinizden memnun musunuz? Biraz dinlenebildiniz mi?" diye sordu. Aykut da her eyin iyi ve yolunda oldu unu anlatan birkaç kelime mırıldanarak te ekkür etti.

"Gidelim," dedi Fabien. "Toplantıya artık ba layabiliriz. Misafirlerimizin ço u burada sayılır."

Salonun nihayetindeki kapalı kapılardan birine do ru yürüdüler. Fabien Blanc onu ufak bir salona aldı. Burası daha aydınlık ve ferahtı. Tam ortada kocaman oval bir masa ve etrafında sıralanmı delegeler oturuyordu. Özel salonda davet edilen her milletin istihbarat delegasyonu için ayrı ayrı yerler tespit edilmi ve önlerine temsil ettikleri memleketin ufak bayrakları konmu tu. Bazı memleketlerden iki temsilci gelmi ti.

Genç ajan biraz sıkılır gibi oldu.

Bu toplantımın alı ık oldu u türde bir müzakereden çok, siyasilere has konu malarla geçece ini dü ündü birden. Galiba burada sadece bilgi alı veri i yapılmayacaktı. Herhangi bir tanı tırma yapılmamı tı ve ça rılan delegeler birbirlerine yabancıydılar. Aykut bunun usulden olup olmadı mı kestiremedi. Türk bayra mın durdu u yere otururken dikkatlerin kısa bir süre de olsa, üzerine çevrildi ini hissetti. Fabien ona yerini gösterdikten sonra hızla ev sahibi temsilcilerin oturdu u bölüme gitti.

Aykut ne de olsa istihbarat dünyasının bazı çok üst düzey yöneticilerini tanırđı, masadakileri birer birer gözden geçirdi, aralarında tanıdı ı birine rastlayamamı tı. Oval masanın etrafında Fransız, ngiliz, Amerikan, Çek ve Rus bayrakları sıralanmı tı.

Mavi, beyaz, kırmızı Rus bayra mı görmek Aykut'u a ırtmı tı. Batı dünyasında böyle bir toplantıya hâlâ Rus meslektâ larının daveti pek alı ık olunan bir durum de ildi. Masanın ba tarafında ev sahibi Fransızlar oturuyordu. Ajan, Fabien Blanc'ı tanıyordu tabii, ama hemen onun yanında oturan ık giyimli adamın kimli i hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

Onların solunda ingiliz delegasyonunu temsilen uzun, hafif kamburumsu cin bakı lı bir adamla, kısa boylu, kızıl saçlı, bebek kadar güzel yüzlü bir kadın vardı. Salondaki tek kadın da oydu. Aykut ne Matt Singer'ı ne de Terry Farrell'i tanımyordu henüz. Tam kar ısında ise Çek temsilcisi oturuyordu. Elli ya larında, zayıf, kara kuru ve asık yüzlü bir adamdı. Bakı larını FSB temsilcilerine çevirdi. ki ki iydiler ve ikisi de i mandı. CIA temsilcisinin yanında kimse yoktu. Mavi gözlü, yakı ıklı bir adamdı. Bir an Aykut'la göz göze geldiler. Harry Morgan belli belirsiz bir ekilde gülümsedi.

ık giyimli ev sahibi Marcel Petit'ydi. Gri renkli ve çizgili kruvaze elbisesinin içine beyaz gömlek giymi ve abartılı canlılıkta kırmızı kravat takmı tı. Konu maya ba lamak üzere hazırlandı ı belli olunca, salondakiler dikkat kesilerek bakı larını ona çevirdiler. Tam bir sessizlik çöktü salona.

Aykut da dikkatini toplayarak Fransız ba kana baktı.

Zarif ve ince yapılı bir adamdı, i gal etti i makama da yakı ıyordu.

"Kıymetli misafirlerimiz," dedi Marcel Petit. "Önce BCRA'nın sizleri Paris'te a ırlamaktan memnuniyet duydu unu belirtmek isterim. Görü me iste imizi geri çevirmeyerek, bu pek de alı ık olmadı mız toplantıya i tirak etmenizi kendi hükümetim ve te kilatım adına ükranla kar ılıyorum. Olaya gösterdi iniz hassasiyete kendi adıma da te ekkür etmek isterim. Burada bir araya gelen istihbarat mensupları kendi ülkelerinde ya adıkları olaylar veya o olaylarla ilgileri oranında toplantı sebebimizi biliyorlar. Fakat kanımca, bundan sonra ülke çıkarları için de il de, dünyanın gelece i ve insanlı ın kurtulu u için ba latılan bir mücadelenin

amacına eri ebilmesi için asgari mü tereklerde kararlara varmak ve elbirli i ile çalı mak zorundayız. Çe itli olasılıkları hesaba katarak, bizlere düşen görevi da arcıklarımızdaki bilgileri ortaya dökerek dünyayı yeni bir kimyasal sava olası lı ndan uzak tutmak gere ine inanıyorum."

Aykut adamın politikacı gibi konu tu unu dü ündü.

Marcel Petit de ilk cümlelerinin nasıl bir hava yarattı mı anlamak istercesine dinleyenleri dikkatle süzmeye ba lamı tı.

"Dünyanın yeni bir harp istemedi ini hepimiz biliyoruz. Son yarım asır bölgesel çatı maların dı nda, sulh ve sükûn içinde geçmi tir. Rejim de i iklikleri, ideolojik farklı lar bugün hızlı bir küreselle meye ve ülkeleri bütünle meye do ru götürmektedir. Buna ra men terörün hepimizin ba ndaki sorun oldu unu en iyi bilen yine bizleriz. Özellikle uzak ve Yakındo u'da terör had safhadadır. Ne yazık ki, bu terörden hâlâ medet ve çıkar uman bazı siyasal çevreler de mevcuttur. Burada bulunan biz temsilciler, Irak'tan kaynaklandı mı sandı ımız ve dünyada çok vahim sonuçlar do uracak bir dizi faaliyetlere hazırlandı mı hep birlikte ö renmi bulunuyoruz. Kesin olan husus, bu giri imi önlemek ve dünyayı olası bir kaostan kurtarmak için hepimizin mü terek ve mutlak bilgi payla mı ile tüm gayretimizi göstermek zorunda oldu umuz gerçe idir. Umarım buna hiçbirinizin itirazı olmayacaktır.

imdi bu hususu payla ıp tartı aca ız. Hiç ku kusuz, bazı ufak tefek bulgular ba ka olasılıkları da akla getirebilir, ama gayemiz gerçekleri ortaya çıkarmak ve bir sonuca varmaktır. Ancak bundan sonra yapabilece imiz eyleri saptamak ve kar ı tedbirleri dü ünme sırası gelecektir."

Marcel Petit'nin soluk almasından istifade eden asık yüzlü Çek temsilcisi Ladislav Kuka ilk müdahaleyi yaptı.

"Sözünüzü kesti im için üzgünüm, ama buraya geli nedenim te kilatım tarafından yeterince açıklanmadı. Söz konusu endi eleriniz hakkında bilgim yok. Daha do rusu ne anlatmaya çalı tı ımız hakkında henüz bir ey anlamı de ilim."

Salonda haffif bir gülü me oldu. Batılı temsilciler gülümsemelerini gizlemeye çalı tılar. Fransız ba kan ciddiyetini muhafaza etmeyi ba armı tı.

"Sayın Kuka, benim de niyetim bu zaten," diye mırıldandı. "Bildi imiz olaylardan bir sonuca varmaya çalı aca ız. Böylece siz de aydınlanmı olursunuz. Avrupa'nın bazı kentlerinde birbirleriyle hiç alakası yokmu gibi görünen cinayetler i lendi. İlk bakı ta hepsi sıradan olaylar gibi görünüyor ve aralarında bir ba kurmak olanaksız görünüyor. Ama vakaları derinine inceleyince öldürülen ki ilerin mü terek bir vasfı oldu unu gözlemliyoruz."

"Nasıl bir vasıf?" diye sordu Kuka.

"Öldürülen ki ilerin hepsi mikrobiyolog veya kimyagerdi."

Ladislav Kuka omuz silkti.

"Bu bir tesadüf olamaz mı? "

"Olabilirdi tabii. Ama siz sordu unuz için söylüyorum, mesela geçen ay stanbul'da öldürülen eski STB ajanı Pavel Novotny hakkında te kilatımız size her hangi bir açıklama yapmadı mı? "

Çek temsilcisinin ka ları çatıldı.

stanbul lafını duyunca kar ısında oturan Aykut'a kaçamak bir nazar attı. Sorudan memnun kalmamı gibi bir havaya büründü, a zını açıp bir eyler söyleyecek gibi oldu, ama sonra susmayı ye ledi.

Marcel Petit ba ka bir soruyla kar ıla mayınca konu masına devam etti.

"Sayın Ladislav Kuka aslında ilginç bir hatırlatma yaptı, çünkü olaylar zinciri aslında tamamen tesadüfi gibi görünen uzman cinayetlerinin stanbul'da öldürülen eski Çek ajanı Pavel Novotny'nin öldürülmesiyle ba ladı. Türk stihbarat Servisi M T kısa zamanda bu olayı ara tırarak önemli bulgulara eri ti. İmdi sözü meslekta ımız Sayın Aykut Sarp'a

vermek isterim. Sayın Sarp lütfen, Pavel Novotny'nin katli olayını ve bunun sonucunda örendiklerinizi bize nakleder misiniz?"

Aykut tedirgin bir şekilde koltuğunda kıpırdandı.

İlk söz hakkının kendisine verilmesinden hoşlanmamı tı..

Müzakerelere ilk ara yaklaşık bir buçuk saat sonra verilmişti. Bu süre zarfında yalnızca Aykut ile İngiliz delegasyonundan Matt Singer'la, Terry Farrell konuştumtu. Aykut, hadise hakkında bildiklerini ve Pavel Novotny'nin yardımcısı Olga Alyapin'in itiraflarını bütün detaylara inmeden kısaca özetlemişti. İngilizler de öldürülen uzman Randy Shepard hakkında bildiklerini ve olayın gelişmelerini nakletmişlerdi.

Onlar toplantı halindeyken Fransızlar da iyi bir ev sahipliği örneği göstererek dışarıdaki tarihi salonda zengin bir büfe hazırlamışlardı. Aykut dışarıya çıktıklarında toplantıya girmeden önce gördüğü kalabalığın tamamıyla yok olduğunu gözlemledi. Saray yavrusu koca binada sanki yalnız delegeler kalmıştı.

Bir ara güzel yüzlü, kızıl saçlı ajanın yanına yaklaştığını gördü. Çınlıkla gülümsüyordu genç kadın. Aceleyle ve itahla ısırıldı jambonlu sandviçin dudaklarının kenarında kalan artıklarını kâğıt peçeteyle silerken, "Tavsiye ederim bunları bir deneyin/" dedi. "Çok lezzetli."

Aykut çeşitli yiyeceklerin bulunduğu uzun masalardan birini almamı, yalnızca kuruyan bözümü ıslatmak için taze sıkılmış portakal suyu ile yetinmişti. Terry'nin elinde ufak bir kadeh içinde arap vardı. Kızıl saçlı ajan devam etti.

"Fransız arapları gerçekten nefis oluyor," dedi. "Siz dininize aykırı olduğun için mi içmiyorsunuz?"

Aykut bir an durarak dikkatle kızın yüzünü inceledi.

En azından, böyle bir toplantıda sorulmaması gereken bir soruydu. Bunu genç kadının dikkatsizliğine veya düüncesizliğine bağlayamazdı. Sorunun kasti olarak yöneltildiğini düşünüyordu. Ne de olsa burada Müslüman bir ülkeyi temsil ediyordu.

Bozuntuya vermedi, gülümsedi. Hatta inadına konuştumtu.

"Evet," diye mırıldandı.

Terry başını salladı. "Tahmin etmişim."

Kız gülümsemeye devam ediyordu.

"Çok ülke gezdim, ama Türkiye'yi görmedim. Özellikle Akdeniz sahillerinizin çok güzel olduğunu söylüyor. Fakat kadınlarınız hâlâ peçe altındaymı, doğuruyor mu bu?"

Aykut kadının kabalaştığını düşünüyordu.

"O da doğuruyor," dedi.

Terry aırarak ajanın gözlerinin içine baktı.

"Tuhaf," diye mırıldandı sonra.

"Tuhaf olan nedir?"

Genç kadın sanki Aykut'u inceleme için fırsat kolluyordu. Başını iki yana olumsuzca sallayıp dudaklarını büzdü hafifçe.

"Sizi içerde konuşurken can kulağıyla dinledim."

"Eee?"

"Dilimizi iyi konuşuyorsunuz. İyileştim aldığımız da belli. Fakat..."

"Devam edin, lütfen."

"Sorabilir miyim, evli misiniz?"

"Evliyim. İki çocuğum var."

"İyey... kaç eğiniz var?"

Aykut kadının artık dozu kaçırıldığını anlamıştı. Hiç bozuntuya vermedi.

"Altı tane."

Terry bir ışık çaldı. "Vay canına!" diye homurdandı. "Adeta harem kurmuşsunuz."

"Do ru, öyle sayılır. Dördü resmi nikâhlım. kisi de cariyem."

"Cariye mi? O da nedir?"

"Bir tür kapatma. Hani sizin metres dedi inize yakın bir ey."

Terry a ırarak ajana bakakalmı tı.

"Altı kadını idare etmek çok zor bir ey olmalı. Zorlanmıyor musunuz?"

Aykut sırttı.

"Türk erkekleri çok hızlıdır. Hatta u günlerde körpecik bir kız daha almayı dü ünüyorum haremime."

"Ayrıca çok da zengin olmalısınız, de il mi?"

"Pek sayılmaz. Ama Türkiye refah ve bolluk ülkesidir. Dört malikânem, iki Mercedes'im, bir BMW, bir de Toyota Jeep'im var. ki o lumu ngiliz mürebbiyeler e itir. Büyü ü seneye Harvard Üniversitesi'ne gidecek."

Terry irkilerek bir daha baktı meslekta ma.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Aykut. Sonra bu aptal görünümlü ajanın yanından uzakla mak için fısıldadı.

"Merakınızı giderecek ba ka sorunuz yoksa imdi bana izin verir misiniz?"

"Yoksa sizi sorularıyla rahatsız mı ettim?"

"Hayır, ama sizinle konu mak sanırım vakit israfı."

Terry'nin ka ları çatıldı.

"Neden?"

"Çünkü sizin gibi cahil ve dünyadan bihaber birine rastlamadım. ayet bütün MI 6 mensupları sizin gibiyse vah ngiltere'nin haline."

Sonra kızın yanından uzakla maya kalkı tı. Ama aynı anda Terry Farrell, Aykut'un koluna yapı tı. Derin mavi gözlerinin içi saf bir çocuk ne esiyle doluydu.

"Özür dilerim, yüzlerce kere özür dilerim," diye mırıldamırken hâlâ gülümsemeye devam ediyordu.

"Galiba akanın dozunu fazla kaçırđım. Bu kadar kırđılgan oldu unuzu da do rusu tahmin etmemi tim. Ama siz de beni epey i lettiniz, böylece öde mi olduk."

Kızın kısa boyu ve toplu vücuduna ra men kusursuz güzellikteki yüzüne ha in nazarlarla bakmaya devam eden Aykut homurdandı.

"Ne akası? "

"Gücenmeyin hemen. O anlamsız soruları sizi kızdırmak için sordum."

"Neden?"

Terry cevap vermeden önce kendi yedi i sandviçlerden bir tane daha alarak ajana uzattı.

" nat etmeyin de, tadına bakın unun. Cidden çok lezzetli."

Aykut bu defa kızın uzattı ı sandviçi isteksizce aldı Ayrıca kabul etmeliydi ki Terry Farrell'in sempatik davranı ları vardı.

Bir ba ka zaman ve bir ba ka yerde onunla kar ıla mı olsa asla istihbarat memuru oldu unu dü ünemezdi.

"Sizi kızdırmak istememin nedeni bir tür kıskançlık."

Aykut garipseyerek genç kadına baktı.

"Anlayamadım, ne kıskançlı ı? "

"Az evvel içerde uzun bir konu ma yapıp izahat verdiniz. Çok da ba arlıydınız. Bu meslekte çalı anları iyi tanırım; müthi gözlemci bir yanım vardır. Daha da ileri gidebilirim; bahse varım ki henüz toplantıda açıklamadı ınız ve kendinize sakladı ınız ba ka bilgileriniz de var. Muhtemelen hiç açıklamayaca ınız bazı bilgiler. Huyum kurusun, ben ba arlı meslekta larımı hep kıskanırım; onlarda bulup, kendimde olmayan yeteneklere hep sahip olmak istemi imdir."

"Yoksa yine benle dalga mı geçiyorsunuz? Hangi yetene imden bahsediyorsunuz?"

Terry, Aykut'un beklemedi i bir samimiyetle birden koluna girerek büfenin önünde\*ri uzakla tırırken mırıldandı.

"Dalga geçti im filan yok artık.

Koyu mavi gözleri cıvıl cıvıldı Terry'nin. Aykut, kızın di lerinin ne kadar beyaz ve muntazam oldu unu yeni fark etmi ti.

"Size harbi bir sual. Biraz avam konu tu um için ba ı layın, bu huyumdan bir türlü vazgeçemiyorum. Ama tamamen aramızda kalacak, tamam mı? "

"Tamam," diye fısıldadı Aykut.

"El Muhaberat'ın böyle iki sene süren gizli bir planı tek ba ına yürütece ine inanıyor musunuz? Benim aklım pek kesmiyor; herhalde duymu sunuzdur, bunun do rudan do ruya bir CIA operasyonu oldu u da söyleniyor. Ne dersiniz?"

"Sizce nedir? Yoksa bu MI 6'nın a ız arama takti i mi?"

Terry içten bir kahkaha savurdu. Hatta açık büfenin önündeki di er delegasyon üyelerinin bakı larını onlara çevirecek kadar yüksek sesle.

"Çok matrak birisiniz. Zeki oldu unuz kadar da hazır cevapsınız. A zınızı aradı ımı sanıyorsunuz, de il mi?"

"Evet, öyle."

"Biliyor musunuz, bana Jeff i hatırlattınız."

"Jeff mi? O da kim?"

"Kocam. Yani eski kocam. Hep böyle numaralarla a zımı aradı ımı ve bunu mesleki bir alı kanlık haline getirdi imi sanırdı."

Aykut bir ka ımı havaya kaldırarak, "Yapar mıydınız?" diye sordu.

Terry konu maktan zevk aldı ı birini bulmanın ne esi içindeydi. Kıkır kıkır gülmeye devam ediyordu.

"Bazen, ama kesinlikle her zaman de il."

"Görüyor musunuz, e iniz haklıym . Peki, siz ne dü ünüyorsunuz? Bunun aslında bir CIA operasyonu oldu unu mu?"

Terry birden ciddile ti.

"Bilmiyorum" diye kar ılık verdi.

"Fakat bir fikriniz olmalı; az önce içerde verdi ini/ izahata bakılırsa Arsenal'ın Highberry stadındaki olayı ya ayan sizersiniz. Sizi kimin öldürmeye kalkı tı ı hakkında bir fikriniz yok mu?"

Genç kadın hâlâ Aykut'un kulundaydı.

"Belli," dedi. "S iz de tüm erkekler gibi futbol hastasısınız."

"Nereden anladınız?"

"Baksanıza, Arsenal'in stadının adını bile biliyorsunuz."

"Yoksa ngiliz olmanıza ra men futboldan ho lanmaz mısınız?"

"Hiç sevmem."

"Umarım e inizden bu yüzden ayrılmamı sınızdır."

Terry manidar bir ekilde gülümsedi.

"Bu biraz özel bir soru de il mi?"

"Affedersiniz," diye mırıldandı. "Sormamalıydım."

"Bo verin. Jeff de futbol meraklıydı, ama ondan bu yüzden ayrılmadım tabii" dedi.

Terry'nin yüzündeki tebessüm kaybolarak, " yi bir ev kadını olamadım, onu ihmal ettim. Bu mesle i bilirsiniz, ne gecemiz vardır, ne gündüzümüz. Jeff beni bir seçime zorladı, ya evlilik ya i dedi. Ben de i imi tercih ettim. Ama onu suçlamıyorum, zaman zaman hak verdi im bile olur."

"Çocu unuz var mı? "

"Hayır, çocuk yapmayı hiç dü ünmedik. Bu arada asıl konuyu mükemmel bir ekilde geçi tirdiniz ve soruma cevap vermediniz."

Aykut duymamı gibi devam etti.



"Benim gerçekten iki o lum var. Fakat ben bu bakımdan anslı sayılırım; karım mesle imin zor tarafını güç de olsa kabullenmi tir."

"O da çalı ıyor mu?"

"Bir zamanlar ö retmenlik yapardı, ama sonra istifa etti."

kisi de hemen hemen aynı anda biraz fazla samimile tiklerini hisseder gibi oldular.

Terry konuyu de i tirdi. "Ufak sandviçleri be endiniz mi?"

"Gerçekten lezzetliymi ler."

"Haklıym ım, de il mi?" "Evet."

"Öyleyse bu i in ardında CIA olmadı nda da haklıym."

Aykut gülümsedi.

"Çapraz sorgulama takti i. Ama az önce fikrimi ö renmek isterken CIA'yi suçlar gibiydiniz, neden imdi kuzenlerinizi korur oldunuz?"

"Birazdan içerde müzakereler yeniden ba ladı nda, eminim ki bazı ülke temsilcileri bunun muhtemel bir sava a hukuki gerekçe hazırlamak ve Birle mi Milletler" in deste ini sa lamak için CIA tarafından hazırlanmı bir operasyon oldu unu iddia edecekler. Zaten Amerika'nın böyle bir gerekçeye ihtiyacı yok, hem Irak'a hem de di er terörü destekleyen ülkelere askeri harekât için elde yeterince sebep var. Kimyevi ve biyolojik silahların depolanması yetmez mi? Bunların ço u Birle mi Milletler7 in denetiminden kaçırılıyor, hem üretiyor hem de inkâr ediyorlar."

"Fransız dostlarımız da böyle dü ünüyor, ama kesin kanıt aramakla me guller. Fakat beni asıl a ırtan nokta, asıl sizin haber alma servislerinin ortaya attı ı iddia. Sanırım asıl CIA'yi suçlayan sizin CIFE'niz."

"Bunun farkındayım," diye homurdandı Terry. "Galiba i in en sevimsiz yanı da bu ve bundan sonra olacaklar." "Neyi kastediyorsunuz Miss Farrell?" Terry içini çekti.

"Sanırım Paris müzakerelerinin sonunda yeni bir güç kurulacak. Hem de alı ık olmadı ımız bir güç."

Aykut aynı eyleri dü ünüp dü ünmedi ini anlamak için bakı larını kızıl saçlı kadının mavi gözlerine çevirmi , onu deli dolu, deli men kadının zekâsı ve olacakları kavrama yetene ini takdir etmeye ba lamı tı.

"Korkarım, ne demek istedi inizi anlamadım," diye mırıldandı.

"Çokuluslu yeni bir haber alma örgütü."

Aykut da bundan endi eleniyordu.

Önce hiç sesini çıkarmadı. Terry'nin kendisinden bir yorum bekledi ini hissedince a ır a ır mırıldandı. "Bu zayıf bir olasılık," diye mırıldandı. " stihbarat örgütleri yardımıla abilir, ama tek bünyede birle emezler, do alarına aykırı, mümkünü yok."

Terry ba mını salladı.

"Sizinle aynı kanıdayım. Lakin Fransızlar bu tip reformlara bayılırlar; en azından Avrupa'nın gelece i için böyle bir düzenlemenin pe inde olduklarına dair bir his var içimde. Unutmayın Avrupa Birli i fikri de onlardan çıkmı tı."

Aykut sesini çıkarmadı. Terry'nin dü üncesi ona göre imdilik ham bir hayaldi.

Yeniden toplantı salonuna dönmeye ba layan meslekta larına baktı. Az sonra müzakereler kaldı ı yerden ba layacaktı.

Onlar da salona do ru ilerlerken nazarları bir an büfenin önünde hâlâ bir eyler atı tırmakla me gul olan CIA temsilcisi Harry Morgan'a takıldı. Belki yanılıyordu, ama Harry Morgan devamlı kendisini süzmekle me guldü...

ngiltere Mayıs

VINA, ba parmaklarını külotunun sa nda ve solundaki ipince bantlara geçirerek a a ıya do ru indirdi. Zaten avuç içi kadar ufak bir bölgeyi saklayan külotunu çıkarınca en mahrem

yerleri de ortaya çıkmı tı imdi. Kar ısındakini büyülemekten haz duyan sinsi bir tebessüm dudaklarında ekillendi. Dupduru beyazlı ı yanında kasık arasındaki simsiyah kılları cildiyle tam bir tezat te kil ediyordu.

Uzun parmaklarını önce iri ve kalkık gö üslerinde dola tırdı, parmak uçlarıyla kabarık meme ba larını sıkarak gibi ok adı, sonra ellerini düzgün ve gergin karnında, göbe inin etrafında dola tırdı bir süre, daha sonra da kasık arasındaki kıllı nahiyeye attı. Uzun ve ince topuklu ayakkabıları üzerinde bacaklarını iki yana açmı dimdik duruyordu. Yüzünde kar ısındaki erke i a kına çevirmenin tatlı gururu ve keyfi vardı.

Biyolog Graham Freeman'ın nefesi kesilmi ti adeta.

a kın a kın bakıyordu kadına. Kekeleyerek mırıldandı.

"Siz... siz eski bir ö rencim olamazsınız.. nanmıyorum size.."

Kadın yerinden kımlıdamadan mırıldandı.

"Yoksa beni anımsamadınız mı Dr. Freeman?"

Adam gayri ihtiyari bir iki adım geri attı.

"Hayır.. Sizi hatırlamıyorum.. Buna eminim."

Biyolog Graham terlemeye ba lamı tı.

"Kesinlikle eminim.. Sizi daha önce hiç görmedim."

"Dört sene öncesine gidin.. Greenfields'e.."

"Yani... oradaki ö rencilerimden biri oldu unuzu mu iddia ediyorsunuz?"

Nina uh bir ekilde diliyle dudaklarını ıslattı.

"Ya lamıyorsunuz galiba. Hafızanız zayıflamı . Oradan kovulma nedeninizi de hatırlamıyor musunuz? Laboratuarda genç bir ö rencinizin ırzına geçmeye çalı mı tınız."

Dr. Freeman ürkerek sordu. "O çok eski bir olaydı." " imdi o kızı hatırladınız mı? " Biyolog

gözlerini kısarak bir daha baktı kadına. "Hayır," diye fısıldadı. "Siz. o olamazsınız."

Freeman'ı so uk terler kapladı. Bir tuza a dü tü ünü anlamı tı. Hem de kendi evinde ve hiç beklemedi i bir zamanda. Henüz elli ya civarında ve sa lıklı bir adamdı; gerekirse kar ısındaki kadını bir yumrukta devirebilirdi. Ama sonra ne olacaktı? Polise gidemezdi, daha bu kadının kim oldu unu bile do ru dürüst anlamamı tı. Fakat kadın konu urusa, pek çok ey aydınlı a çıkabilir ve polis ara tırması sonucunda gerçekler çorap sökü ü gibi ortaya dökülürdü. Acele bir çözüm bulması gerekiyordu. Ne var ki o teorik yanı geli mi , pratik çözümler üretmeye alı mamı bir bilim adamıydı. Aklına hiçbir çözüm yolu gelmiyordu u an.

Belki tek bir hal yolu vardı, bu kadını ortadan kaldırmak..

Yapabilir miydi acaba?

imdiye kadar bir sinek bile öldürmemi ti Freeman. Her ne kadar uzmanlık alanında binlerce insanı öldürecek ke iflerle u ra rıyorsa da, bu ona sadece uzmanlı mın do al bir parçası gibi görünüyordu. Oysa u an aklından geçen bir insanı kendi elleriyle öldürmekti. Derin bir nefes aldı.

En isabetli kararı vermesi için dü ünmesi lazımdı. Fakat korku denen illet çoktan yüre ine çöreklenmi ti bile. Titredi ini duyumsadı. Hayatı boyunca böyle bir durumla kar ıla mamı tı; insan öldürmek dü ündü ü kadar kolay bir eylem de ildi.

Belki ba ka çıkar yolu da olabilirdi. Kalbinin çarpıntısını bastırmaya çalı tı. Daha kadının amacını bile do ru dürüst anlamamı tı zaten. Kadın da hiç acele etmiyordu. Yeniden kar ısında çırılçıplak dikilen kadına baktı. Neyin pe indeydi acaba?

Bakı larını kadının en mahrem yerlerinde dola tırdı. Elinden geldi ince heyecanlı ve tahrik olmu gibi görünmeye çalı tı, ama pek beceremedi.

"Do rusu çok çekici bir kadınsınız, bunu itiraf etmeliyim," diye kekeleydi.

Nina bir kahkaha attı.

"Bunu daha yeni mi fark ettin Graham Freeman?"

Biyolog susmak zorunda kaldı. Verecek cevap bulamadı.

Kadın yerinden kılmıdamadan öylece adamı süzüyordu.

"Beni yata a atmayacak mısın?" diye sordu nihayet.

"Hayır.. Sizi tanımiyorum bile. Siz çıldırdınız mı? Kapımı çalıp içeriye girdiniz, imdi de bana olmayacak bir ey teklif ediyorsunuz."

"Sen bilirsin," diye söylendi Nina. "Sana sundu um fırsatı teptin. Öyleyse bir an önce bu i i bitirmeliyiz."

Kadın buz gibi bakı larını adamdan ayırmadan yere e ildi ve ayaklarının ucuna bıraktı ı çantasından ucuna susturucu takılmı tabancasını çıkardı. Hareketleri o kadar rahat ve do aldı ki biyolog birden deh ete kapıldı. imdi dengeler bozulmu tu, kadının elindeki silaha kar ı kendisini savunacak hiçbir imkânı yoktu. Dizleri titremeye ba ladı.

"Lütfen., lütfen " diye inledi. "Belki seninle anla abiliriz."

"Anla mak mı? Ne anla ması? "

Freeman gözlerini susturucunun namlusundan alamıyordu. Kadının her an ate etmesi söz konusu olabilirdi. ayet kadını ikna ansı varsa, bütün kozlarını derhal kullanmak zorundaydı.

"Benim çok param var," diye kekeledi. "Tahmininden de çok."

"Önerin nedir?"

"Sana onların ödediklerinden çok daha fazlasını verebilirim."

"Onlar da kim?"

"Kim olacak, seni kiralayanlar.. Sen kiralık bir katil de il misin?"

"Ben, Meredith'in ablasıyım."

"Yalan söylüyorsun.. Meredith'in ablası olsan niye kar ımda soyunursun ki?"

"Yarım kalmı bir i i tamamlamaya geldim. Yoksa beni karde imden daha güzel bulmuyor musun? Onu becermeye fırsat bulamamı tın, imdi onun yerine beni becermek istemez misin?"

Nina, adamın geçmi ini, onu daha önce hayat hikâyesini inceleyen Iraklıların verdi i bilgilerden ö renmi ti. Ama Graham Freeman kadının bu bilgileri nasıl elde etti ini hiç bilmiyordu. Emin oldu u tek ey bir zamanlar fakültedeki labarotuarda ırzına geçmeye çalı tı ı Meredith Baxterla bu kadın arasında hiçbir benzerli in olmadı ıydı.

"Sen Meredith'in ablası de ilsin. Bu yalamı yutmam. Ne istiyorsun benden?"

"Canını.."

"Neden ama? Sana hiçbir kötülü üm olmadı ki.."

Nina'nın i inde en sevdi i an bu zamandı. Önce ihtirastan titreyen erkek avlarının sonra elinde tabancayı görünce dü tükleri korku ve bunalımı seyirden büyük zevk alırdı. Bu zevkini biraz daha sürdürmek istedi.

"Seni hiç anlamıyorum," diye söylendi. " u vücuduma bir baksana. Bu güzelli i nasıl geri çevirirsin? Yoksa Irak'ta geçirdi in iki yıl seni iktidarsız mı kıldı? "

Son cümleyi duyunca doktor emin oldu artık. Bu kadını Araplar göndermi olmalıydı.

Kesinlikle Greenfields'in laboratuvarında tecavüze kalkı tı ı ve kovulmasına neden olan Meredith Baxterla bir ili kisi olamazdı. Meredith'i çok iyi anımsıyordu tabii, o tarihte on sekiz ya ında, ufak tefek, sarı ın ve çok utangaç bir kızdı. Konu urken bile yanakları al al olurdu. Daha onu gördü ü ilk derste yüre ini hoplatmı ve kıza yakla mak için fırsatlar kollamı tı. Ama bu kadın kesinlikle ona benzemiyordu, ablası oldu u iddiası tamamen palavraydı. Hem sonra son iki yılını Irak'ta geçirdi ini Meredith'in ailesi nereden bilebilirdi, Graham bunu herkesten saklamı tı.

Yoksa bu kadın polis veya gizli ajan filan mıydı? Fakat onlar hiçbir zaman bir suçluya böyle yakla mazlardı, hemen tutuklayıp kendisini götürmeleri imkânı varken, niye cinsel ili kiye zorlayacaklardı ki?

çinden lanetler okudu, artık bu saldırının nedenini tahmin ediyordu, ba ka açıklaması olamazdı, onu Iraklılar göndermi olmalıydı. Niyetleri tüm delilleri, gizli silahın yapılmasında

eme i geçen herkesi ortadan kaldırmaktı. Orada dünyanın henüz haberi olmadı ı büyük bir ba arıya imza atmı lardı nk.

Daha kadın ilk konu maya ba ladı ı sırada bunu anlamalıydı ngilizcesi düzgün olmakla beraber hissedilir bir yabancı aksamı vardı. Muhtemelen El Muhaberat adına çalı an biriydi, ya da onların kiraladı ı bir katil.

Durum önce iddetli bir panik duygusu yaratmı tı Freeman'da, ama sonra yava yava kendini toparlamaya ba ladı. Kadının elinde bir silah vardı, lakin ırılıplaktı. Bir an, acaba gerçekten cinsel ili kiye girmek istiyor mu, diye d ündü. Son bir gayretle cesaretini topladı. 'Benle sevi mek mi istiyorsun?' diye sordu.

Nina'nın gözleri zevkle ı ıldadı.

Cevap olarak, 'S oyun! 'diye gürledi.

Bu kurtulu u için bir fırsat olabilirdi. Kadının elinde silahı ile sevi ece ine ihtimal vermiyordu Freeman. Aceleyle üstündeki elbiselerden kurtulmaya çalı tı. Hızla gömle ini çıkarıp pantolonunu indirdi.

Kadın tabancanın namlusunu hiç kıpırdatmadan biyologa yakla tı, susturucunun ucunu adamın kolları a ırımı g sne dayadı.

'Ne o, fikir mi de i tirdin? imdi beni düzme k mi istiyorsun?' diye sordu.

Freeman korkudan gözleri büyüyerek ba ımı sallamakla yetindi. Nina çok pervasızdı, aniden bo olan elini adamın apı arasına atarak husyelerini gülerek sıkımaya ba ladı.

Adamın müthi canı yanıyordu ama korkudan duydu u acıya ra men di ini sıkıp ba ıramadı. Kadın g sne dayadı ı silahı her an hem de gözünü kırpmadan ate leyebilirdi. Freeman oldu u yerde kıvrandı, e ilip bzlmeye ba ladı.

Nina'nın sesi kulaklarında çınladı. 'Ulan hergele! Beni neyle becereceksin? A a ıda tık yok! "

Freeman çok acı çekiyordu ve gözlerinden ya lar gelmeye ba lamı tı. Kadın elini birden bıraktı. Biyolog diz üstü yere okt, iki elini apı arasına atarak acısını dindirmeye çalı tı. Artık yüksek sesle a lyordu.

'S en pisli in tekisin!' diye söylendi Nina. 'Ba ka ansın da olmayacak.'

Freeman son kez yalvarmak için a zını açtı, salya smk a lyordu. Aklına ise kadını vazgeçirmek için söyleyecek hiçbir ey gelmiyordu. Kadını kararından caydıramayaca ını anlamı tı. Nina son bir kez tiksintiyle adama baktı ve susturucu takılmı silahın namlusunu sertçe adamın aralık dudaklarından içeriye soktu. Freeman çılgına dönmü gibi girtla ma kadar uzanan sert metalden kurtulmak için ba ımı sa a sola döndürüp kaçırmak istedi.

Kadın yine yıldırım gibi hareket ederek sol elinin parmaklarını adamın yana na bastırdı ve ba ımı sabitle tirdi. Sonra sivri topuklu ayakkabılarının üzerinde hafifçe dizlerini kırdı ve namluyu adamın dama na dayanıncaya kadar itti.

Sırtarak, 'Bye bye Mr. Freeman,' dedi ve teti i çekti.

Kof bir gürültü odayı kapladı.

Aynı anda tabancadan çıkan mermi adamın beynini parçaladı. Seyri bile m kl, feci bir görünüm aldı etrafı. Da ılan kafatası kemi inin parçacıkları ve paralanan yumu ak beyin dokusu kanlı bir ekilde adamın arkasındaki duvara sıçrayarak bula tı. Beyin parçacıkları taze ve ılık kanla duvara yapı ıp kaldı. Freeman o anda ölmü t..

Nina bir süre yı ılan cesede tiksinererek baktı. Sonra homurdanmaya ba ladı, geçen sefer de böyle olmu tu; yakın mesafeden ate etti inde çıplak vücuduna kan bula ıyordu.

nce tabancasını çantasına yerle tirdi. Hiç acelesi yoktu. A ır a ır banyoya yürüdü. Du un altına girerek uzun uzun yıkandı, vücuduna bula an pisliklerden arındı. Freeman'ın havlularından birini alarak kurulanırken hafif ıslık çalıyordu.

Polisin bırakaca ı izleri bulmasından hiç çekinmiyordu. Muhtemelen Scotland Yard'ın kriminal laboratuvarlarında pek çok iz bulunacaktı, ama onun aldırđı ı yoktu. Bir daha uzun süre Londra'ya gelmeyecekti. Zaten bu ehri oldum olası sevmezdi.

Sonra giyindi ve pencereden dışarıya bir göz attı.

Ki yardımcısı her zamanki gibi sokağın karlı tarafına park ettikleri arabanın içinde dönmesini bekliyorlardı.

Nina aldığı parayı hak etmenin huzuru içinde evi terk etti.

— 2 —

Paris Mayıs

KARNİ aç deildi Aykut'un, oteldeki odasına döndüğünde tek isteği bir an evvel yatağa girip deliksiz bir uyku çekmekti. Sabahki uçak yolculuğu, gergin ve meraklı bekleyişi, daha sonra da yapılan uzun müzakereler yormuştu ajanı. Fransızlar garip insanlardı, o nazik davetleri ve atafath salonlardaki toplantılardan sonra kaynama için bir yemek daveti yapacaklarını sanmıştı, ama beklediği olmamıştı. Temsilcilerin yanlarına mihmandarlarını katarak otellerine göndermişlerdi.

Odasındaki telefon çaldığında Aykut yatağa oturmuş ayakkabılarının bağını çözmekle meşguldü. Uzanıp reseptörü kaldırdı. Kimin aradığı hakkında hiçbir fikri yoktu. İlk aklına gelen Fabien Blanc oldu, kendisini bağkasımın arayacağını düşünmemişti.

"Alo" dedi.

"Yeni akamlar, Mr. Sarp. Ben, Harry Morgan. Umarım sizi rahatsız etmiyorum."

Bu, Aykut'un beklemediği bir arayıtı.

"Hayır," dedi ajan. "Buyrun, sizi dinliyorum."

"Aynı otelde kaldığımızı biliyor musunuz? Az önce sizi otele girerken gördüm. Akşam yemeğini birlikte yemeğe ne dersiniz, ayet verilmiş bir sözünüz veya programınız yoksa tabii."

Bu, samimi, her türlü art niyetten uzak bir teklif olabilirdi. Aynı otelde kalmaları da belki Fransız Gizli Servisi'nin bir tercihiydi. Tesadüf olması da mümkündü. Birden bugünkü müzakereler sırasında verilen arada Terry Farrell'le konuşurken kendilerini uzaktan dikkatle izlediğini hatırladı. Bu telefonun sadece beraber bir yemek yeme isteninden başka nedenlere dayandığını hissetti.

"Tabii, neden olmasın," diye mırıldandı.

"Mükemmel. Ben otelin barındayım. Sizi bekleyeceğim."

"Beş dakika sonra bardayım."

Aykut'un kaldığı Crillon Oteli şehrin göbeğindeki konumuyla rakipsiz ve lükstü. Alt kattaki bara girdiğinde masaların tamamının dolu olduğunu gördü. Girişte durarak etrafı taradı ve Harry Morgan'ı bulmaya çalıştı. Uzun boylu, iri yapılı Amerikalı az ilerde ufak bir masada tek başına arap içiyordu. Elini kaldırıp sallayarak varlığını belli etti. Masaya yaklaştı Aykut. Harry ayağa kalkarak onu karşıladı, yer gösterdi.

"Ne içersiniz?" diye sordu. "Fransızlar araba çok düğün, arapları da cidden güzel. Siz de içer misiniz?"

"Tamam," dedi Aykut. "Ben de arap içeyim."

Bir süre havadan sudan, Paris'ten, şehrin romantik ve gizemli havasından bahsettiler. Konu masından Harry'nin burada daha evvel de bulunduğunu anlaşıyordu. Aykut daha ziyade dinleyici pozundaydı; sabırla CIA ajanının konuya girmesini bekliyordu. Nihayet Harry Morgan konuya temas etti.

"Azizim Mr. Sarp" dedi. "Olayların İstanbul'da öldürülen eski Çek ajanı Pavel Novotny ile bağlantısını hepimiz biliyoruz. Toplantıdaki açıklamanızı dikkatle dinledim, ama açığa çıkmayan bir nokta var gibi geliyor bana."

Aykut dikkatle ajanı süzdü.

"Novotny niçin öldürüldü? Teşkilatınız bu cinayetin sırrını çözdü mü? Bu hususta bize bilgi vermediniz."

CIA ajanının hareket noktası hiç de yabana atılır cinsten de ildi, çünkü olaylar bu cinayetle ba lamı tı. Gerçekten de Novotny'nin öldürülmesi hâlâ esrar perdesini muhafaza ediyordu. Oktay bir süre Olga alyapın'ın itiraflarını dü ündü. stanbul'da antika e ya satan Miran Novak'ın beyanları da Olga'nın itiraflarını destekler nitelikteydi, ama yine de Novotny'nin öldürülü sebebi esrarını muhafaza ediyordu.

"Toplantıda da ifade etmeye çalı tım," dedi Aykut. "Kanımca o cinayet kiralık katille ona i veren taraf arasındaki parasal uyu mazlıktan kaynaklandı. Tahminlerimize göre son anda Novotny daha fazla para istemi ."

Bu kez Harry ku kuyla süzdü Aykut'u.

"Sadece tahmin, öyle mi?"

"Evet, elimizde cinayet nedeni ile ilgili herhangi bir bilgi yok."

"CIA'in kayıtlarına girerek Çek'in dosyasını inceledim. Tam bir pislik. So uk sava sonrasında Avrupa'daki en kötü ünlü simalarından biri. Tam bir profesyonel, onun parayı konu ederek son anda i ten vazgeçmesi bana pek mantıklı gelmiyor."

Aykut dudak büktü.

"Profesyoneller de hata yapar."

"Onun ölümünde ba ka olasılıkları da dü ünmemiz gelir."

"Neyi mesela?"

"Bilmiyorum, u an size herhangi bir sebep söyleyemem."

Aykut'un aklına Novotny'nin cüzdanında buldu u aldatıldık notu geldi. Olga bunun açıklamasını yapmı tı, ama do ruyu mu söylemi ti acaba? Kadının sorgulamasını bizzat yürütmü tü, atladı mı hiç sanmıyordu, fakat ilk defa içine bir kurt dü tü.

"O Robert Rich'in pe indeydi," dedi.

"Rich'i Amerika da tutukladık. Fazla zorlanmadan konu mu . Fransız dostlarımıza bir jest olarak Irak'ta çalı an yedi uzmanın adlarını verdik."

"Bunların kaçı öldürüldü indilik?"

"Bildi im kadarıyla üçü. Dimitri Pimenov, Fransız Alain Micoud ve ngiliz Randy Shepard."

"Ya di erlerinin durumu nedir?"

"Yuri Karpın güvencede. O Moskova'da benim bölgemde bulunuyor, ngiliz Graham Freeman'in sorumlulu u da MI 6'ya ait. Henüz onu arıyorlar."

Aykut aklında kaba bir hesap yaptıktan sonra sordu.

"Bu hesaba göre altı ki i oluyorlar. Ya yedincisi?"

Harry sinirli bir ekilde homurdandı.

"Robert Rich yedinci uzmanın adını vermedi."

"Vermedi mi?"

"Onu tanımadı m, onunla hiç çalı madı mı iddia etmi ."

"Ama onun varlı mı kabul ediyor, de il mi?" "Evet."

"Yedinci uzmanı tanımadı ı yolundaki iddiasına inandınız mı? "

" ahsen inanmadım, ama ne yazık ki Langley'den millerce uzaktayım. O sorgulamada neler döndü ünü bilmiyorum."

"Yani yedinci bir uzmanın oldu u kesin, öyle mi?"

"Evet."

"Peki, bu sayı sizin için önemli mi? Ha bir ki i eksik, ha fazla."

Harry kar ısındakini ölçmek ister gibi yeniden so uk mavi gözlerini ajana çevirdi.

"Önemli," diye fısıldadı.

"Yani hayatının kurtulması bakımından mı? "

"Yok canım, hepsinin canı cehenneme.. Ülkelerine ve dünya sulhuna ihanet etmi bir yı m hain. Hayatta kalmaları hiç umurumda de il. Aslına bakılırsa hepsi ilahi bir cezaya u ruyorlar. Ama sorun hayatta kalmaları de il."

"Sorun ne öyleyse?"

Harry Morgan aklından geçenleri anlatmakta tereddüt ediyor gibi derin bir nefes aldı ve sonra devam etti.

"Robert Rich'i Langley'de sorgulamaya devam ediyorlar. Sorgulama sürdükçe alman sonuçlar daha da korkunçlaşıyor. Henüz Paris'te toplanan delegelerin bilmediği çok önemli bir gelişme var."

Aykut arabından bir yudum alıp mırıldandı.

"Durum tahmin edeyim. Sanırım meselenin ne olduğunu anladım."

Harry yine ihtiyatla ağız süzdü.

"Yeni bir kimyevi silah, değil mi? Henüz dünyanın tanımadığı ve korunma çaresinin bilinmediği bir gaz üretildi, öyle mi?"

"Aynen öyle. O yedi kişi tesadüfen seçilmiş uzmanlar değil. Hepsi belirli sahadada seçilmiş, belli teknik özelliklere sahip, uzmanlık alanları muayyen saha ile sınırlı kişiler. Ama yedisinin birisi araya gelip iki sene çalışınca ortaya çok tehlikeli bir silah çıkarmaya muvaffak oldular. İmdi neden hepsini saadolarak ele geçirmenin önemini anladığımız mı? Zira hiçbirinin uzmanlık sahası hakkında fazla bilgi sahibi değil. Ya amaları sadece bu yönden önemliydi, ama daha imdiden üçü öldü. En azından diğerlerini canlı ele geçirmeliyiz."

"Anlıyorum," diye homurdandı Aykut.

"U sıralar CIA'in uzmanları ülkedeki kimyevi sahadaki diğer bilim adamlarıyla hızlı bir çalışmaya girdiler bile. Ya bu silahın sırrı ve ondan korunma tedbirleri bulunacak ya da Bağdat'ta silahın üretildiği tesisler imha edilecek. Bağkansaımız yok."

Aykut hafifçe ürperdi.

Sonra aklına gelen soruyu Harry Morgan'a yöneltti.

"Peki, neden bunu yalnızca bana açıkladınız?"

CIA ağız hafifçe gülümsedi.

"İyi bir soru," diye mırıldandı..

Terry Farrell yatmaya hazırlanıyordu.

Akşam yemeğini kaldıkları otelde Matt Singer'la yemişler, toplantı hakkında biraz dedikodu yapmışlar sonra erken sayılacak bir saatte odalarına çekilmişlerdi. Matt Singer ilk gün hakkında bir rapor hazırlayacak ve raporunu İngiltere'nin Paris Büyükelçiliği'nde çalışan MI 6 görevlisine teslim edecekti.

Genç kadın önce ılık bir duş aldı. Bornozuyla aynanın karşısına geçip saçlarını kurutmaya çalışırken çalan telefonla irkildi. Bu saatte kim arayabilirdi.

"Alo," diye mırıldandı.

Hattın öbür ucunda Matt Singer'ın sesi yükselmişti.

"Benim, Terry. Lütfen, odama kadar gelir misin? Kötü bir haber var."

Terry Farrell içinden küfretti yine. Matt Singer kötü diyorsa, durum feci demekti. Sonra giyinip henüz tam kurumamış saçlarıyla yan odada kalan Matt'ın kapısına dayandı.

Matt Singer sinirli bir şekilde odanın ortasında ayakta dikilmiş duruyordu.

"Buyrun efendim" dedi Terry.

"İmdi elçilik kanalıyla Londra'dan bir mesaj aldım. Bir cinayet daha işlenmiş. Graham Freeman adında bir kimyager evinde ölü bulunmuş."

"Herhangi bir kimyager mi, yoksa..."

"Sanırım Irak'a gidenlerden. İlk belirlemelere göre adamın komutanları Freeman'ın yaklaşık iki seneden beri Londra'da olmadığını söylemişler."

"Boşazını mı kesmişler?"

"Beynine tek bir kurşun sıkılmış ve adam çıplakmış. Polis yetkililerinin ilk saptamalarına göre çok yakın mesafeden ateş edilmiş. Kurşun damağını delip beyninden çıkmış."

O gece bol sarımsaklı ve soslu Fransız yemekleri yiyen Terry'nin midesi kalkar gibi oldu bir an. Manzarayı gözünün önüne getiriyordu; çıplak bir vücut, etrafa saçılmış kan, beyin ve

kemik parçacıkları. reñç bir görünüm olmalıydı. Geçen sene Blackheath'de de buna benzer bir olaya tanık olmu tu, ister istemez o olay canlandı gözünde. Odanın ortasında dimdik duran amirine baktı. Matt Singer aldı ı habere çok sinirlenmi gibiydi.

"Bu Freeman dedi iniz adamın aradı ımız kimyager oldu una emin misiniz?"

"Nereden bileyim? Ama bulgular üphemizi teyit ediyor. Daha ilk ara tırmada kom uları adamın iki seneden beri ortalarda görünmedi ini söylemi ler."

"Cesedi çıplak bulmu lar dediniz, de il mi?"

"Gelen bilgiye göre öyle."

"Homoseksüel miymi ?"

"Allahını seversen Terry, nereden bilebilirim! Ara tırmayı ben yönetmiyorum ki! "

"Belki de aradı ımız katil bir homoseksüeldir."

"Niye kafam bu konuya takılıyor? Adamın çıplaklı ı neyi de i tirir? Hem katil bir kadın olamaz mı? Belki de cinayet normal bir ili kilin sonunda i lendi. İmdi merkezden daha geni kapsamlı bir rapor isteyece im ama cinayetin i leni tarzı beni ilgilendirmiyor."

Kızıl saçlı kadın göz ucuyla amirine baktı yeniden.

"Neden efendim?" diye sordu içtenlikle.

"Biz polis de iliz de ondan Terry."

Genç kadın susmak zorunda kaldı. Sahip oldu u düz hukuk mantı ı daima kötülerin cezalandırılmasından yanaydı; ayrıca kimyagerin katilinin bulunmasının da meseleyi çözümlenmekte büyük yararı olaca ına samimiyetle inanıyordu. Matt Singer İmdi odayı ar ınlamaya ba lamı tı. Küçük otel odasının içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Terry amirinin ba ka bir sıkıntısı daha oldu unu sezinlemi ti. Bu kez tedbirli davrandı ve beklemeyi tercih etti. Singer11 iyi tanırdı, bu saatte kendisini ça ırdı ına göre önemli bir ey daha olmalıydı. Dikkat kesildi.

"Aklım çok karı ık Terry," diye homurdandı sonunda. "Bir kadeh Scotch içece im, bana i tirak eder misin?"

"Beni ba ı layın efendim. Biliyorsunuz, yemekte arap içtim. çkiyle ba ım pek ho de ildir," diye mırıldandı Terry.

Matt Singer otel odasındaki ufak buzdolabından bir i e Ballentines çıkardı, üzerine biraz su ilave ederek koltuklardan birine oturdu. Kravatını gev etti.

"Bu ak am Barry Foster'dan da bir emir geldi," dedi.

Terry, amirini asıl rahatsız eden eyin bu emir oldu unu anlamı gibiydi. Hiç sesini çıkarmadan Matt Singer'ın devam etmesini bekledi.

Matt yutkundu önce, sonra elindeki barda ı bir yudumda yarıladi. nce tenli cildi hemen kızarmaya ba ladi. Genç kadın, adamı bu kadar rahatsız eden eyin ne oldu unu merak etmeye ba lamı tı artık.

"Barry Foster, Ba dat'a iki ki ilik bir ekip göndermemizi istiyor," dedi Matt.

" ki ki ilik ekip mi? Neden?"

"Olayların iç yüzünü en iyi orada ö renece imiz kamısında da ondan."

"Ama orada zaten adamlarımız var. Neden onlardan yararlanmıyoruz?"

"Bunu ben de biliyorum Terry, ama merkezin emri böyle. Çünkü Ba dat'taki ajanlarımızdan bilgi akı ı yetersiz. Üstelik MI 6'nın verileri ile CIFE'ninkiler birbirini tutmuyor."

"Londra'ya geri mi döneceksiniz? Buradaki toplantıyı bırakmayı mı dü ünüyorsunuz, efendim?" [www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

Matt Singer, Terry'ye gözlerini kırpı tırarak çabuk bir nazar attı.

"Hayır, ben toplantılara devam edece im."

Genç kadın aldı ı cevap kar ısında ilk defa irkildi. Garipseyerek o da amirini süzdü.

"Ne demek istedi inizi pek anlayamadım. Siz mi devam edeceksiniz? Ya ben ne olaca ım?"

Geri mi dönüyorum



Matt barda ındaki son yudumu da dikti.

"Foster senin Ba dat'a gitmeni istiyor Terry," diye mırıldandı. "Bu gece aldı m emre göre sen ve David Mc Neil gideceksiniz. Sizleri ismen o seçmi ."

Genç kadın kekeleydi. "Beni mi seçmi ? Buna inanmam. Mr. Foster beni o ekibe dahil etmez, bir yanlı lık olmasın."

Matt Singer cebinden çıkardı ı zarfı memuruna uzattı.

"Al, kendin oku."

Terry hayretle zarfın içindeki kâ ıdı çıkarıp hızla bir göz attı.

"Çok a ırdım," diye mırıldandı. "Benden pek ho lanmazdı."

"Bu senin nitelik ve becerini de i tirmez. Sen benim en iyi ajanlarımdan birisin Terry, bundan hiç ku kun olmasın."

"Sa olun, efendim. Fakat..."

Genç kadının durakladı mı görünce Matt Singer hemen sordu.

"Yoksa bir itirazın mı var?" "Hayır, efendim. Ama dü ünmü tüm ki..." "Ne dü ündün

Terry, açıkça söyle. Görevi kabul etmek zorunda de ilsin. stemiyorsan yerine ba ka birini gönderebiliriz. Bunu Foster'dan isteyebilirim."

" ey. efendim. Kadın olu um.. Ayrıca u kızıl saçlarım.. Orada pek dikkati çekmez mi? Yani acaba ben ba arılı bir seçim miyim?"

Matt tereddütle genç kadına baktı bir daha.

"Yoksa korkuyor musun?"

"Hayır, efendim. Beni tanırsınız ve korkmadı mı da bilirsiniz. Bundan çok daha tehlikeli görevleri üstlendim. Ama Irak hakkında yeterli bilgim yok. Ayrıca orası CIFE'nin faaliyet alanı. Ayrıca bu i ten Sir James Spaderin de pek ho lanaca mı sanmam."

"O noktayı kafana takma. MI 6 diledi i yerde at oynatabilir. Konu artık tüm istihbarat birimlerimizi ilgilendirir hale geldi. Londra'da bir haftalık hızlı bir e itime tabi

tutulacaksınız, sonra sizi gizlice Irak'a sokaca ız. C FE ile ba lantılı çalı aca ız. Orada sizi görevli C FE ajanları kar ılayacak, her türlü lojistik deste i sa layacaklar."

"Peki asıl görevimiz ne olacak?"

Matt Singer bakı larını genç kadından kaçırdı.

"Gerekli bilgileri Londra'da alacaksınız. nan, tam olarak ben de bilmiyorum. imdi ba ka sualin var mı? "

Genç kadın a kınlı mı hâlâ üzerinden atamamı tı.

"Yok, efendim," diye mırıldandı.

" yi... Öyleyse yarın sabah ilk uçakla Londra'ya dönüyorsun."

Aynı saatlerde Crillon Oteli'nin barında Aykut'la Harry arasında ilginç bir müzakere sürüyordu. Aykut kuruyan bo azını arapla ıslatarak arkasına yaslandı.

"Takdir edersiniz ki bu benim yetkilerimi çok a ar Mr. Morgan. Böyle bir göreve ancak te kilatımın onayı ve emriyle girebilirim," diye mırıldandı.

"Ona ne üphe. Ama u sırada Türkiye'deki CIA temsilcimizin ne yaptı mı sanıyorsunuz? Ankara'da M T yetkilileri ile temas halinde. Söz konusu onayı belki de almı lardır bile. Bu sorun olmayacaktır."

Aykut yine ku kuyla Harry'ye baktı.

"Anlayamadı m bir nokta da, planladı mız operasyon için neden bizden ve özellikle de benden yardım istemeniz. Bildi im kadarıyla CIA bu tür operasyonları genellikle tek ba ma yapmak meylindedir. Yanlı mı dü ünüyorum."

"Haklısınız. Yalnız çalı mayı her zaman tercih ederiz. Ama bu defa durum biraz farklı. Bir defa siz dost ve müttefik bir ülkenin ajanısınız. M T'ten yardım istememiz çok do al. Ayrıca o bölgeye çok yakınsınız ve o yörede sizin de sızdırılmı ajanlarınızın oldu unu biliyoruz. Tahmininizin hilafına Irak'ta fazla adamımız yok. Tabii bir önemli neden de, Irak'ın bu

tehlikeli Silahı kullanması halinde yakını nız sebebiyle pek çok ehriuzin potansiyel bir tehdit altında bulunması. Sizi ismen neden seçti imize gelince, bu istek bizzat benden geldi. Siz Pavel Novotny'nin öldürülmesi anından beri bu i in içindesiniz; ben hâlâ açıklanmamı bazı bilgilere sahip oldu unuza inamıyorum. Operasyonu yürütecek beyin takımımıza yardımcı olabilirsiniz. Sıraladı m bu sebepler sizi tatmin etti mi?"

Ayktut kısa bir süre sessiz kaldı. Sonra ku kularını ifade eden ses tonuyla konu tu.

"Asıl sorun bana anlattı nız u operasyon. Daha hedef meçhul."

"Bunda da haklısınız. Gerekirse be hedefi de vuraca ız."

Ayktut hafifçe gülümsedi.

"Bu da elinizde henüz uygulanacak bir planın olmadı mı gösterir."

"Do ru. Henüz kesin bir operasyon planı yapmadık. Sadece bir karar aldık. İmdi tüm gücümüzle ana hedefi tespote çalı ıyoruz."

"Bu çok zaman alır. Neden CIFE'den veya MI 6'dan yardım istemiyorsunuz? Onların o bölgedeki istihbarat a ı çok geni tir. Ya da Mossad'dan."

"Gerekirse onlardan da yardım isteyebiliriz. Üzerinde durdu umuz be hedef var.

Yakaladı mız uzman Robert Rich'in ifadesine göre yeni kimyasal silahı Skarkat fabrikasında hazırlamı lar. Burası belli ba lı kimyasal sava malzemeleri üreten bir fabrika, ama El Muhaberat ve Cumhuriyet Muhafızlarının ellerindeki silahı daha güvenceye almak için orada tutmayarak di er kimyasal ve biyolojik silah üreten tesislere nakledeceklerini dü ünüyoruz. Bunlar Salman Pak, Tikrit, Tarter gölündeki fabrika ve Ra idiye olabilir. Elimizdeki uzman, iki sene süresince bu be merkezde de çalı mı . Daha önceleri Birle mi Milletler denetimcileri arasına soktu umuz ajanlar vasıtasıyla tüm bu odakların geni kroki ve planlarına sahibiz. Tek bilmedi imiz yeni silahın İmdi hangi merkezde saklandı ı.

Ayktut dudak büktü.

"Çok zor," diye dudak büktü. "Operasyona ba lamadan yeni silahın kesin olarak nerede muhafaza edildi ini ö renmeniz lazım. Hepsine aynı anda operasyon düzenlenemez, daha do rusu bu sivil istihbarat birimlerinin tertip edece i bir operasyonun ötesinde bir i . Askeri müdahale ve bütün bu noktaların havadan vurulması gerekir."

Harry buz gibi so uk bakan gözlerini Ayktut'a dikti.

"Biliyorum. Ama Irak ile Birle mi Milletler arasındaki krizi diplomatik çabalarla bir sonuca vardi ramıyoruz. 3iz de askeri müdahale ile vurmak istiyoruz, fakat gereken deste i bir türlü sa layamıyoruz, o zaman da ba ka ansımız kalmıyor."

"Söz konusu hedef noktayı tespit etmeniz ne kadar zaman alır?"

"Üzgünüm, ama İmdiden bir tahminde bulunamam. Elimizden geleni yapmaya çalı ıyoruz. Operasyon ekibini en geç bir hafta içinde Irak'a sokarız. Bahsetti im bütün fabrikaların planları, ilave in aatların girdisi çıktısı, zaten tarafımızdan biliniyor. Baskın ve imha i ini tamamen biz yürütece iz. Mossadlı ve M T'li dostlarımız da özellikle bize yabancı topraklara giri çıkı ta ve oradaki bilgi akı mın sa lanmasında lojistik destek sa layabilir."

Ayktut kar ısındaki adamı bir süre daha süzdü.

"Bu operasyonu siz mi yürüteceksiniz?" diye sordu.

"Hayır. Bu konularda çok deneyim sahibi bir arkada m. Çöl Harekâtı sırasında onunla birlikte Irak'ta sava mı tık."

Ayktut yine sustu.

Bu tahmininden çok daha zor bir operasyon olacaktı.

"Bu bir hafta içinde siz ne yapacaksınız?"

Harry dü ünceli bir edayla, 'Moskova'ya dönmek zorundayım. Orada bazı tamamlamak zorunda oldu um i lerim var. Siz de gereken talimatı kendi te kilatınızdan alırsınız. Sanırım artık sizinle Irak'ta bulu uruz. Tam detaylı operasyon planını ben de bilmiyorum," diye mırıldandı.

Ayktut, Fransa'ya gelirken hissetti i iç sıkıntısının yediden ruhunu kapladı mı duyumsadı...

Moskova Mayıs

ARTIK Moskova sokaklarında pahalı ve yabancı son model arabalara rastlamak hiç de a irtıcı bir olay de ildi. Batı kapitalizminin getirdi i fırsatçılık toplumun belirli bir kesiminde rahatlıkla yüksek alım gücü sa lamı ve bu fırsatçılıktan nasibini alamayan geni halk kitleleri hâlâ yoksullu un mücadelesini vermeye devam ederken yava yava da çevresindeki de i iklimi kabule ba lamı tı. Nitekim Lujniki Merkez Stadyumu'nun önünden geçen son model BMW'ye sadece yoldaki birkaç araba meraklısı Rus genci ilgi göstermi ti. BMW i çi bloklarının yakınında bir yerde durdu. Direksiyon ba ındaki Tarık bin Zeyd kısık bir sesle, "Adamımız, u gri boyalı blo un üçüncü katında oturuyor" dedi. Arka koltukta oturan Cemal Mahmudî ba ımı çevirip gösterilen yere baktı.

"Bu i çok uzadı Tarık," diye homurdandı.

"Emirlerinizi bekliyorduk. Biz hazırız."

"Öyleyse Yuri Karpın'i bugün temizleyin ve Moskova defterini kapatalım. Emri hemen adama ilet."

" İmdi mi?"

Cemal Mahmudî sırttı.

"Arabada yalnız bekleyebilir misiniz? Görü mem biraz uzayabilir."

Mahmudî ters ters adamına baktı.

"Ne demek bu? Sakıncası mı var yani?"

" ey, buralar tehlikelidir de biraz. "

"Ne tehlikesi? Ben tehlikeli bir ey görmüyorum."

"Gençler, efendim. Yeni yetmeler burada lüks otomobillere sık sık saldırırlar. Irkçılık olayları da bir hayli arttı. Özellikle Araplar ve Müslümanlar pek sevilmiyor."

"S en dedi imi yap. Beni dü ünme."

Tarık bin Zeyd arabadan indi. Acele adımlarla Feodor Vasilyeniç Chavadze'nin oturdu u blo a do ru yürüdü. çinden de küfrediyordu. Cemal Mahmudî'nin ani geli i rahatını kaçırmı tı. Tetikçi olarak ayarladı ı Rus'u dört be gündür görmüyordu. Onun bir alkolik oldu undan henüz Mahmudî'ye bahsetmemi ti. çinden, in allah Rus evdedir, diye dü ündü. Evde bile olsa, onu her zaman ayık yakalamak mümkün olmuyordu. Eylem saati yakla tıkça seçiminin isabetli olup olmadı ı içinde ku kular yaratmaya ba lamı tı. Rus çok istekliydi, ama acaba ona güvenmek ne ölçüde do ru ydu. Bir aksilik çıkarsa bunun bedelini kötü bir ekilde ödeyece ini de biliyordu; Cemal Mahmudî son derece acımasız biriydi.

Binanın içi sabah vakti oldukça bo tu.

Asansörü beklerken ya lı iki Rus kadınla kar ıla tı. Kadınlar ona biraz ku kuyla baktılar, ama bir ey sormadılar.

Tarık küçük dairenin zilini çaldı. Kapı açılmıyordu. Lanet olsun, diye homurdandı Arap. Belki de Chavadze dün gecedeki küfeli olmu , sızıp kalmı tı yata ında. Zaten onu hiçbir zaman tam ayık olarak gördü ünü hatırlamıyordu.

Bu defa kapıya vurmaya ba ladı. Fazla gürültü çıkarıp yan kom uların dikkatini çekmekten de çekiniyordu.

Nitekim yan dairelerden birinin kapısı açıldı ve orta ya lı bir kadın koridora çıktı. Rus kadınları genellikle meraklı olurlardı, Tarık yüzünü saklamak için kadına sırtını döndü, neyse ki kadın kendisiyle ilgilenmemi ve merdivenlere yönelmi ti. Kadın uzakla ınca Tarık kapıyı yumruklamaya devam etti.

Chavadze evde de olmayabilirdi. Bir süre daha bekledi. çinden kapıya tekme atmak geldi. Ashında kızmaya pek hakkı da yoktu; genellikle bulu madan evvel telefon ederek gelece ini ya da nerede bulu mak istedi ini bildiriyordu. Tam Cemal Mahmudî'ye ne diyece ini dü ünmeye ba ladı ı sırada içerden bir homurtu duydu. Durup, bekledi.

Kapı aralandı ve Feodor'un kan çana ma dönmü gözleri, da mık uzun saçları ve alkolden kızarmı yüzü aralıktan görüldü. Rus kapıyı tam açmamı tı. Bir süre bo nazarlarla, sanki Zeyd'i ilk defa görüyormu gibi yüzüne baktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sonra. Her zaman yaltaklanan, teklifi kaybetmemek için adeta yalvaran halinden eser kalmamı tı Feodor'da. Zeyd yadırgayarak Rus'u süzdü.

"Ne o? Beni içeri almayacak mısın?"

"Hayır," dedi Feodor. "Müsait de ilim imdi. Daha sabahın körü."

"Dün gece yine fazla kaçırımı sın galiba Chavadze. Saat on bire geliyor."

Alkolik adam gözlerini ovu turarak kapı aralı ndan homurdandı.

"Git imdi. Yarın ö leden sonra gelirsin.. kide.."

"Saçmalamayayı bırak! Zaman geldi. i bugün bitirmeliyiz. çeri gireyim de konu alım."

Feodor tereddüt ediyordu, hatta kapıyı Arap'ı, yüzüne kapatmak istedi. Ama Zeyd ondan atik davranarak aralı a ya mı soktu.

Chavadze hâlâ tam olarak kendine gelememi ti, fakat sorun çıkarmamak gerekti ini biliyordu. Arap'ı içeriye almak zorunda kaldı. Bir yandan da uyu uk beyнинin el verdi i ölçüde durumu muhakeme etmeye çalı yordu. Kendisini ziyarete gelen o Amerikalıya inanmı tı. Adam sözünde durmu , kararlar tırdıkları gibi Tram denilen lokantaya gelerek vaat edilen be bin doları ödemi ti. Ona inanmak zorundaydı, ayet gerçek bir tehlike olmasa parayı niçin ödemi ti? Ayrıca Arap'ı FSB'nin konu turdu una ya da onun FSB adına çalı tı mı da kabul etmek zorundaydı; aksi halde FSB'nin Zeyd'i bu kadar çabuk salıvermesi dü ünülemezdi. Belki de Arap, Amerikalının söyledi i gibi pis bir ispiyoncuuydu. Ne yazık ki her geçen gün biraz daha dumura u rayan beyni daha sa lıklı muhakeme yürütemiyordu. Feodor imdi Amerikalının sözünü dinleyip Moskova'yı terk etmedi ine hayıflanıyordu, ama kızını burada tek ba ma bırakamazdı. FSB mimli bir adamın kızını rahat bırakmaz ve mutlaka içeriye alırdı. Bunun ne anlama geldi ini de Feodor'dan ba ka kimse bilemezdi. Kendini toparlamaya çalı tı. Arap'ı ufak odada bırakıp do ru lavaboya gitti ve ba mı so uk suyun altına soktu.

Zeyd sessizce onu bekliyordu.

Onun da kafası karı ıktı. Beklenen saat gelip çatınca o da Cemal Mahmudî'ye bozulmaya ba lamı tı. Acaba neden Dimitri Pimenov'u öldüren kadını Yuri Karpın i inde de kullanmaktan kaçınmı tı? Kadının mükemmel bir i çıkardı ı da ortadaydı. tiraf etmeliydi ki kendisinin de hatası olmu tu; koca Moskova'da bu i i yapacak sürüyle insan bulmak kabilken o bula bula bir alkoli i seçmi ti.

Feodor az sonra yanma döndü ünde ıslak ba ından süzülen su damlacıkları omuzlarına dökülüyor, atletini ıslatıyordu. Biraz kendine gelir gibi olmu tu.

Arap zoraki bir tebessümle sordu. "Kendine geldin mi?"

"Tamam... yiyim" diye mırıldandı Feodor."

Zeyd sert bir sesle homurdandı.

"Artık i bitinceye kadar içmek yok, anladın mı? Bunu kafana iyice sok. Sonra istedi in kadar içersin, tamam mı? Ayık kalmanı istiyorum."

Feodor alkolden titreyen parmaklarını uzun ıslak saçlarının arasına sokarak kendine dü ünmek için biraz zaman kazanmaya çalı tı. imdi bu Arap'tan kurtulmanın yollarını aramalıydı, teklifi birden kabul etmektan vazgeçti ini söyleyemezdi, Zeyd'in dikkatini çekebilir, üphelenmesine yol açardı.

" bu ak am mı bitirilecek?" diye sordu.

"Evet. Sana temiz bir silah getirdim. Daha önce hiç kullanılmamı . Ücretinin de yarısını. Di er yarısını da herifi temizleyince alacaksın."

Tarik bin Zeyd belinden ufak kalibreli bir Makarov çıkardı. Ceketinin cebinden de ücretin yarısı olan dolarları.

Silahlı ve parayı masanın üzerine bırakmı tı. Feodor kısa bir an aç gözlerle paralara baktı. Nefsiyle mücadeleye ba lamı tı. Pırl pırl Amerikan Dolarlarıydı..

Fakat ne silaha ne de dolarlara dokunmadı.

Zeyd onun isteksizli inin farkındaydı ve ku kusu gittikçe artıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandı Rus. "Yuri Karpın ortalarda yok. Adam birdenbire kayboldu. ki gündür izini bulmaya çalı ıyorum. Önce onu bulmam lazım."

Zeyd gülümsedi.

"Sıkıntın bu mu?"

"Tabii.. Kayıplara karı mı birini nasıl vurabilirim."

"O hususu dert etme. Biz nerede oldu unu biliyoruz."

Rus göz ucuyla Arap'a baktı.

"Nerede?"

"Kuskova'da.. Ludmilla denen bir kadının yanında kalıyor. Herifin metresi."

Feodor kızarır gibi oldu. Arap'ın bu bilgiye sahip olu u onu a ırtmı tı.

"Nereden biliyorsun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Orası seni ilgilendirmez. Biz her eyi biliriz. i bu gece bitireceksin."

Feodor Chavadze'nin yüz hatları gerildi. Arap'ı atlatacak uygun bir bahane aklına gelmiyordu bir türlü. Tüm gücünü toplayarak homurdandı.

"Hiç sanmıyorum.."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu i çok tehlikeli. Burnuma pis kokular geliyor.. Bu paraya olmaz."

Zeyd'in ka ları çatıldı.

"Yani son anda döneklik mi ediyorsun?"

"Nasıl istersen öyle yorumla.. On bin dolar isterim."

"On bin dolar ha! Çıldırдың mı sen? Ben o paraya Putin'i bile öldürtürüm be!"

Feodor ilgisiz gibi görünmeye çalı arak omuzlarını silkti.

"Nasıl istersen.. Para yoksa ben de yokum."

"Buna döneklik derler. Son anda bize bu numarayı yapmayacaktın Feodor."

"Dedimya, bu i tehlikeli. Daha azma olmaz."

Zeyd sakın görünmeye gayret ederek mırıldandı.

" in tehlikeli oldu unu da nereden çıkarıyorsun?"

"Biliyorum i te.."

"Ne biliyorsun?"

O an Feodor Vasilyeniç Chavadze belki de hayatının en büyük hatasını yaptı. Dar bir mantıkla cinayeti i lemeden kendisine be bin dolar ödemeyi kabul eden Amerikalının varlı ı, o i in bilmedi i bir nedenle çok önemli oldu unu dü ünmeye sevk etmi ti. Amerikalı be bin doları ödedi ine göre belki neticenin alınması halinde Arap on bin doları da ödeyebilirdi.

"Sizden biri beni ziyarete geldi," diye homurdandı.

Arap birden ta kesildi..

Tetikçiyi ziyaret edecek hiç kimse olamazdı. Zira onu bulan kendisiydi ve ba ka kimse tammmıyordu..

"Bizden biri mi?" iye sordu.

"Tabii.. Sakın bana numara yapmaya kalkma ve onu tanımadı ını söyleme. O seni gayet iyi tanıyor."

Zeyd o zaman uyandı. Feodor'un isteksiz davranı larını, i i yoklu a sürmesini daha iyi anlamı tı. Ani bir hamleyle adamın gırtlı na sarıldı.

"Konu , pis ayya ! Kimdi o gelen? Bilmek istiyorum "

Rus silkinmeye adamın elinden kurtulmaya çalı tı. Cüssece ondan daha iriydi, ama bitkindi ve dirili ini kaybetmi ti, hiç ansı yoktu. Zeyd kendisinden daha güçlüydü.

Yalnızca, "Bırak beni" diye homurdandı.

Arap aynı anda masanın üzerinde duran tabancayı kavrayarak Rus'un bö rüne dayadı.

"S on defa soruyorum, o gelen kimdi?"

Ok yaydan çıkımı tı artık. Feodor geri dönemezdi.

"On bin dolar," diye hırladı sesi kısılarak Feodor. "Parayı vermezsen asla a zımdan tek kelime alamazsın."

Arap bir an bunun blöf olup olmadığını dü üdü. Bu ayya daha fazla para koparmak için her türlü çılgınlı a kalkı abilir, hikâyeler de uydurabilirdi. Önce onu dinlemesi gerekiyordu. Parmaklarını Rus'un bo azından çekti, tabancayı bö ründen uzakla tırdı.

"Pekâlâ," diye sinirli bir ekilde söylendi. "Teklifini kabul ediyorum, ama paranın geri kalanını i i bitirince alacaksın. İmdi söyle bakalım, seni ziyarete gelen kimdi?"

Feodor'un zaten da mık olan aklı, iyiden iyiye karı tı. Acaba Amerikalının tavsiyesini dinlememekle hata mı ettim, diye dü üdü. Ne olaylar ne de ki iler arasındaki ba ı bir türlü kuramıyordu, hatta Zeyd'in neden bu kadar hiddetlendi ini de kavrayamamı tı.

Gözü yeniden masanın üzerinde duran dolarlara kaydı. Banknotların sihirli görüntüsü ve çekicili i dü üncelerini daha da zayıflattı.

"Adını bilmiyorum," diye homurdandı. "Söylemedi.. Ama Amerikalı oldu u kesin."

Zeyd kulaklarına inanamıyordu.

"Amerikalı mı? " diye sordu gayri ihtiyari.

Chavadze ba mı salladı.

"Nasıl anladın?"

"S en beni ne sandın? Unutma, eski bir GRU subayıydım ben.. Ve onlar bir zamanlar en büyük dü manımızdı."

"Sana ne anlattı? "

Feodor yutkundu. Artık geri dönü ünün olmayaca mı bulanık zihniyle bile anlıyordu.

"Senin FSB tarafından tutuklandı mı ve onlara ispiyonculuk etti ini söyledi. in bitti ini ve hemen ortadan toz olmamı istedi."

Feodor, Amerikalıdan aldı ı parayı söylememeyi daha uygun bulmu tu.

"S en de ona inandın, de il mi?"

"İnanmamam için bir neden var mı? Adam her eyi biliyordu. Seni de, Yuri Karpın'in öldürülece ini de.. Sizden olmasa tüm bunları nereden bilebilir ki?"

"Ayya serseri! " diye homurdandı Arap.

Her ey berbat olmu tu. Hem de hiç beklenmedik bir anda. İmdi bu durumu a a ıda bekleyen Cemal Mahmudî'ye nasıl açıklayabilirdi? Mahmudî, tetikçi seçimindeki ba arsızlı ı nedeniyle kendisini suçlayacaktı.

Operasyonun bu aya ı tehlikeye girmi ti. Yalnız operasyon de il, kendi gelece i de, El Muhaberat ba arsızlı ma asla müsamaha etmezdi. Ayya Rus'u o anda öldürmeyi istedi, yapaca ı ba ka bir ey de kalmamı tı. Ama son anda iradesine hâkim oldu. Meselenin içyüzünü ö renmeden Chavadze'yi öldürmek sonuç getirmezdi. Bir iki dakika sinirlerinin yatı masını bekledi. Her eyden önce alkoli i ziyarete gelen o Amerikalının kim oldu unu anlaması gerekiyordu.

" u adamı bana biraz tarif et" diye söylendi.

Feodor hâlâ a kındı.

"Onu tanımıyor musun yani?"

"Hayır. O bizden biri de il."

Chavadze yutkundu.

"Kim peki? Bütün planlarınızı nereden biliyor?"

Zeyd de ürpermeye ba ladı.

Hiçbir fikri yoktu..

Yabancılar Dairesi Müdürü Vladimir Tropinin gülümsedi.

"Mr. Morgan sabah sabah bize anlattı nız bu hikâye hiç de inandırıcı de il" diye mırıldandı. "Yani Yuri Karpın diye bir kimyagerin Iraklılar tarafından öldürülece ini mi iddia ediyorsunuz?"

Harry Morgan, Paris'ten döner dönmez ilk i olarak FSB yetkilileri ile temas kurmu tu. "Kesinlikle öyle" dedi.

Vladimir Tropinin yanında oturan yardımcısı Piyotr Temorva'ya bir göz attı.

"Bu dü ünçeye nereden vardı nızı sorabilir miyim?" Harry Morgan kar ısındakilerin ilgisiz tutumuna illet oluyordu. Bu denli umursamaz görünmek FSB'nin takti i miydi yoksa.

"Paris'teki toplantıdan haberiniz yok mu?" Tropinin hayret etmi gibi bir ka nı kaldırarak sordu. "Ne toplantısı?" Harry kendini güç tutuyordu.

" nanamıyorum, herhalde aka yapıyorsunuz" diye söylendi. "Bir te kilatın bünyesinde bu denli kopukluk olamaz, hele bu kadar önemli bir olayla dünya kar ı kar ıya iken. Ciddi olamazsınız."

Tropinin aldırılmaz bir edayla mırıldandı. "Kıymetli meslekta nız bizi aydınlatırsa memnun oluruz."

"Bunu bana de il, FSB'nin Paris'e gönderdi i delegeniz Sergei Pomov'a sormalıydınız, o sizi yeterince aydınlatırdı. Ama gayeniz ne bildi imi ö renmekse açıklamaya daha önce öldürülen Dimitry Pimenov'dan ba layalım. Herhalde hatırlıyorsunuzdur, nisan ayı içinde ehrin arka sokaklarından birinde uzman bir mikrobiyolog öldürüldü ve katili bulunamadı."

"Evet, o olayı biliyoruz. Moskova'da her gün i lenen sıradan cinayetlerden biri. Ne yazık ki rejim de i ikli inin getirdi i yoksullu un sonucu adi bir sokak kavgası ve paraya tamahen bıçaklanma vakası. Kapitalizmi kabullenirken bu tür olayları da ya amaya alı ıyoruz artık. Ama hadisenin bizi ilgilendiren siyasi bir yönü oldu unu hiç sanmıyoruz. Bize ula an polis raporları bu merkezde." Harry adamları küçümseyen bir bakı fırlattı.

"E er öyle dü ünüyorsanız, çok yanlıyorsunuz. O sıradan bir sokak kavgası sonucu i lenen bir cinayet de ildi. Dimitri Pimenov gizlice Irak'ta iki sene çalı an ünlü bir uzmandı ve Iraklılar tarafından öldürüldü."

Tropinin sırttı.

"Ara tırdık. Pimenov'un bir uzman oldu u do ru, ama Iraklılar tarafından öldürüldü ü sizin varsayımınız."

Harry, FSB'nin bu tutumuna hâlâ bir anlam veremiyordu.

"Son iki senesini Irak'ta geçirdi ini kabul ediyor musunuz?" diye sordu.

"Bu iddianızı da ara tırabiliriz. ayet gerçek payı varsa.

"Yani henüz ara tırmadınız, yanlı mı anladım?"

"Do ru. Korumamızı istedi iniz Yuri Karpın'le ne ilgisi var?"

"Çünkü her ikisi de Irak'ta aynı tarihlerde yeni bir kimyasal silah için çalı tılar."

Tropinin yine bilgiççe sırttı.

"Bu fazla abartılı bir iddia de il mi? Do rusu bizi a ırtıyorsunuz Mr. Morgan.."

Harry gittikçe sinirleniyordu. Müzakereye devam etmenin anla ılan bir yararı olmayacaktı. Bu adamlar yardımcı olmaktan çok köstekleyici idiler.

"En iyisi, siz Paris'e gönderdi iniz delege Sergei Pomov'la görü ün. O size daha kapsamlı açıklama yapacaktır."

Bu kez Piyotr Temorva^lafa karı tı.

"Bizden istedi iniz nedir Mr. Morgan?"

"Yuri Karpın'i hemen korumaya almanız. Bu uzmanın mutlaka hayatta kalması lazım. Son defa söylüyorum, Irak büyük paralar kar ılı nda iki sene önce hepsi kendi sahalarında ba arılı yedi uzman Ba dat'a götürdü ve çok tehlikeli yeni bir kimyasal silah geli tirdi. leri

bitince de hepsini birer birer ortadan kaldırmaya başladı. O silahın gizini çözmek için bu ahısların bilgilerine muhtacdır."

Tropinin gülümsemeye devam etti.

"Bu teziniz çok saçma ve mantıksız. Öyle ise niye onları ipleri bitince Irak'ta ortadan kaldırmadılar? Niye ülkelerinin dışına çıkmalarına izin verdiler?"

Bu oldukça düündürücü ve yerinde bir soruydu.

Morgan, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Belki bir nedeni vardır."

"Yine de" diye soğuk bir şekilde fısıldadı Tropinin. "Uyarınızı dikkate alacağız. Tüm ilgili birimlerle temas geçeceğiz."

"Umarım öyle yaparsınız."

Vladimir Tropinin görüşlerini anlatmak istercesine ayağa kalktı. Yardımcısı da hemen yerinden fırlamıştı.

Harry beklediği ilgiyi bulamamanın çaresizliği içinde yeniden sordu.

"Yuri Karpın'ın şu sırada nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Yabancılar Dairesi Başkan Yardımcısı soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Endi elenmeyin, FSB her şeyi bilir" dedi.

Oysa Yuri Karpın hakkında henüz en ufak bir bilgileri yoktu...

Harry'nin daha yapacağı çok şey vardı. Ruslardan ayrıldıktan sonra hızla ikametgâhı olan Spaso Evi'ne yollandı. Rusya'da geçireceği dört günü daha vardı. Paris'ten yeni dönmüş ve henüz Tatyana ile temas kuramamıştı.

Kızı yeniden görmek için can atıyordu. Geçirdikleri o geceyi bir türlü unutamamıştı. Spaso Evi'ne döner dönmez telefona sarılıp kızı aradı.

Tatyana'nın sesini duymak sanki tüm dertlerinden bir an uzaklaştırmıştı onu.

"Döndün mü Harry?" diye sordu kız heyecanla. Onun bu kadar çabuk dönüşüne hiç tahmin etmemişti.

"Bu sabah geldim. Nasılsın Tatyana?"

"Yiyim ben. Seni özledim."

"Ben de. Bu akşam buluşabilir miyiz?"

"Çok iyi olur."

Ajan ürkererek sordu. "Baban nasıl?"

"O da iyi.. Halinden memnun."

Harry irkildi birden.

"Baban hâlâ Moskova'da mı?"

Tatyana aırımı gibi sordu.

"Nerede olabilir ki?"

"Ona bir süre buradan uzaklaşmasını teklif etmiştim. Gitmedi mi?"

"Harry neden bahsediyorsun sen? Hiçbir şey anlamıyorum."

Ajan endi elenerek içinden lanetler okudu. O ayağa güvenmemeliydi.

"Hemen buluşmalıyız Tatyana/" diye söylendi. "Akşamı beklemeden."

Genç kızın sesi çatallamıştı.

"Neler oluyor Harry?"

"Sevgilim hemen beni bırak, Lujniki Stadyumu'nun önüne gel. Telefonda anlatamam."

Tatyana telefonu kapattı. Babasının başının dertte olduğunu anlamıştı..

BMW'nin içinde oturmaktan sıkılmış olan Cemal Mahmudî, arabaya atlayan Zeyd'e sordu.

"Tamam mı?"

Zeyd kızarıp bozarak, "Hayır, efendim," diye kekeleyerek direksiyonun başına geçerken.

Mahmudî adamına ters ters baktı. "Hayır mı? O da ne demek?"



"Hiç ummadı ımız bazı aksilikler oldu, efendim." "Kafamı kızdırmadan çabuk konu Zeyd. A zında geveleyip durma."

" çimize Amerikalı ajanlar sızma , olayı biliyorlar efendim."

"Saçmalama!" diye homurdandı Mahmudî. "Yemin ederim, bizzat tetikçinin a zından duydum. Bizi tanıyan bir Amerikalı, adamı ziyarete gelmi ve bu i in bitti ini, FSB'nin durumu ö rendi ini söylemi ." Cemal Mahmudî i ittiklerini kavramaya çalı tı. "Ama bu olanaksız," diye söylendi. "Çok üzgünüm efendim, ama adam aynen böyle dedi."

El Muhaberat ajamı bir süre dü ündü. "Desene, i i berbat ettin. "

" nanın benim bir kusurum yok. Bana verdi iniz talimatları aynen uyguladım."

"Bunu daha sonra tartı ırız Zeyd. Ama üst makamlarımız bundan hiç ho lanmayacaklar.. Allah kahretsin!.."

Mahmudî dü ünmeye ba ladı. Boyun damarları hiddetten i mi , yüzü kızarmaya ba lamı tı.

"O tetikçiyi temizledin mi?" diye sordu.

Zeyd utanma gibi önüne baktı. "Onu imdilik öldürmeyi dü ünmedim. Önce durumu size rapor etmeyi ye ledim."

"Sür arabayı, gidelim buradan. i bok ettin. Seni Ba dat'a rapor edece im."

Zeyd arabayı çalı tırırken bir yandan kara kara dü ünüyor bir yandan da durumu kurtarmaya çalı yordu.

"Henüz geç kalma sayılmayız efendim. Yuri Karpın'ı hâlâ ortadan kaldırma ansımız var. Kaldı ı yeri biliyoruz, ani bir baskın yapabiliriz."

Cevap vermedi Mahmudî, dü ünçeye daldı.

Rus uzmanın ortadan kaldırılması gerekiyordu. Bir an Zeyd'e acıdı; onun hata yapıp yapmadı ını bilmiyordu hâlâ, ama kanaatince uyguladıkları tüm bu plan yanlış tı. El Muhaberat'ın en üst düzeydeki yöneticilerinin yaptığı ı büyük bir hata. Ne yazık ki, ba arısızlık halinde faturayı kendisi ödeyecekti. Acaba o Amerikalı kimdi? CIA ajamı mı? E er öyleyse CIA bunu nasıl ö renmi ti? Belki rejim aleyhtarlarından biri CIA'e ihbar etmi ti. Irak'taki en garip olgulardan biri de buydu zaten; halk Saddam'ın rejiminden ikâyetçi de ildi, ama yönetim kademesinde ona muhalif olan çok kimse vardı. Hepsisi de korkarak yeraltına çekilmi , gizli muhalefet yürütüyorlardı. Mahmudî basit bir muhakeme yürüttü. Üstlendi i görevi ba arıyla yürütmü sayılırdı; Pimenov, Micoud, Shepard ve Freeman ba arıyla ortadan kaldırılmı lardı. Tetikçi olarak Nina'yı tutması çok isabetliydi, kadın i ini mutlak surette en iyi tarzda ifa etmi ti. Geride tek iz bırakmıyordu. Kadın Pimenov'un katlinden sonra bir daha Moskova'ya gelmek istememi ti, ke ke onu ikna edebilseydim, diye dü ündü. Bu tür operasyonlarda Muhaberat ba arılı de ildi. Gerçi dönek Novotny'nin öldürülmesinde bir pürüz çıkmamı tı. ngiliz, Fransız, Rus ve Türk istihbaratlarının ölüm vakaları arasında bir ba kurmaları henüz mümkün görünmüyordu gözüne. Belki daha sonraları bir eylerden üpheleneceklerdi, tabii zaman içinde tüm bu ölümlerde mü terek bir amaç ve illiyet oldu unu saptarlarsa. Ama bu da oldukça zordu, zira bu uzmanlar zaten kendi ülkelerinde uzun zamandır çalı mayan insanlardı ve kendi toplumları tarafından dı lanarak ili kileri bir türlü kesilmi ti. Zihnini kurcalayan tek husus Robert Rich'di. O herifin i ini daha stanbul'dayken halletmeleri gerekirdi. Belki de CIA adamı yakalamı ve Rich'in Irak ba lantısını ortaya çıkarmı tı. O tür bir adamı konu turmak, CIA için çocuk oyunca ıydı.

Dü üncelerinden sıyrılmaya çalı tı Mahmudî.

Her ne olursa olsun, önce Yuri Karpın meselesini çözmesi gerekirdi, hem de hiç vakit kaybetmeden. Bu gece Ba dat'a, Abbas Azizî'ye rapor vermek zorundaydı. Operasyonun genel koordinatörü olarak buna mecburdu. Yanı ba ında sessizce oturup kendisine bakan Zeyd'e dönerek homurdandı.

"Bu pisli i temizlemek sana dü üyor Tark. Yoksa Ba dat'a dönü ünde seni kur una dizerler, sakın aklımdan çıkarma."

Ajanın beti benzi attı, sapsarı kesildi.

"Anlıyorum efendim," diye kekeledi.

"Yuri Karpın'ı bul ve gereğini yerine getir. Sana bu akama kadar mühlet veriyorum.

Raporumu sen döndükten sonra düzenleyeceğimsin."

Zeyd kendisine bir an daha verildiğini için memnundu, ama bunun son anısı oldu onun da farkındaydı. Arabaya biraz daha gaz verdi..

Stadyumun önünde kucaklaşırlar. Harry genç kızını iddetle özlediğini hissediyordu.

Tatyana daha kollarını Harry'nin boynundan çözmeden sordu. "Neler oluyor Harry, meraktan çatlayacağım, lütfen anlatsana."

Ajan artık bazı şeyleri kızdan saklamasının anlamı kalmadığını anlamıyordu.

"Babamın çoktan Moskova'yı terk etmesi lazımdı Tatyana," diye fısıldadı.

Kızın derin deniz mavisi gözleri şimdi eyle bu ulandı.

"Terk mi? Bunu telefonda da söyledin, o nereye gidebilir ki?"

"Hayatı tehlikede. Buradan bir süre ayrılması için ona para vermiştik."

Tatyana a kın a kın Harry'e baktı.

"Ne zaman?"

"Paris'e gittiğimiz gün."

"Ne parası Harry? Neden?"

"Hâlâ anlamıyor musun? Onun bu cinayete bulaşmasını engellemek istedim. Zeyd'in ödemeyi vaat ettiğini parayı ona ben verdim. Biraz korkuttum ve buradan uzaklaştırdım. Ama anlamadığını kadarıyla beni dinlememi."

"Ah Harry, bunu niye bana daha önce söylemedin. Belki onu ikna edebilirdim. Hiçbir yere gitmedi."

"Öyleyse hâlâ tehlikede. Hemen sizin eve gidelim."

Tatyana bir an minnetle hoşlandı ve adama baktı. Ne diyeceğini bilemedi. O elinden geleni yaptı, hatta elinden gelenin de fazlasını.

Koşar adım Feodor Vasilyeniç Chavadze'nin işçi bloku'na gittiler.

Tatyana ömrü boyunca ilk defa kendi evine bu kadar telaşla girdi. Babası kızarmış gözleriyle masa başında votka içiyordu.

Hayattaydı. Yaşıyordu babası..

Ludmilla Kornokova kırk iki yaşında uzun boylu ve çok kilolu bir kadındı. Bir zamanlar Moskova Devlet Opera Korosu'nda çalışırken sonra ses tellerindeki rahatsızlık nedeniyle ayrılmak zorunda kalmıştı. Sesi şimdi çok kısık çıkardı. Kilo almaya doğru tanrı müsaitti, ama sesi için kullandığı ilaçlar ve parlak bir gelecek vaat eden sesini erken yitirmesi onu ruhsal bir çöküntüye uğratmış ve anormal kilo almasına neden olmuştu. Yuri Karpın'ı yirmi yıldan beri tanırdı. Lakin ilişkileri hiçbir zaman düzenli olmamış, sık sık kavga ederek ayrılmışlar, yeniden birleşmişler, birkaç seferinde Ludmilla bir daha asla onunla bir araya gelmemeye yemin etmiş, fakat hiçbir seferinde de kendi kendine verdiği söze bağlı kalamamıştı. Doksanlı yılların başında Yuri Karpın bir kere kendi mesleğinden olan bir kadınla evlenmiş, fakat bu evliliğe ancak altı ay dayanarak kadından boşanmış ve yalvararak eski sevgilisine dönmüştü. Yuri ve Ludmilla asla evliliğinden ümitsiz değildiler, buna gerek de duymamışlardı. Çok sık tartışıp kavga etmelerine rağmen, sanki görünmeyen bir bağ daima onları birbirine çekmişti. Fiziki yapı olarak da tamamen birbirinin zıttı idiler. Ludmilla'nın devasa iriliği yanında, Yuri çok kısa boylu, ufak tefek ve zayıf bir adamdı.

Yuri'nin iki yıl, hiç haber vermeden birden ortadan kaybolması ve bu süre hakkında bir açıklamada bulunmaması Ludmilla'yı kızdırmış ve her zamanki gibi Yuri tüm sevecenliğiyle illemlenmiş, yine eski sevgilisini yumuşatmıştı. Belki, her geçen sene biraz daha

maddile en Ludmilla'nın yumu amasında Yuri'nin zengin bir adam olarak dönü ünün de payı olabilirdi.

Ludmilla artık kendini bırakmı bir kadındı. Makyaj yapmaz, süslenmez, giyinmez, hatta çok mecbur kalmadıkça soka a bile çıkmazdı. Geçmi le, sanat ya amıyla, daha do rusu hayatla ba lan kopmu gibiydi. Buna ra men Yuri ondan ayrılamazdı.

O gece Ludmilla sırtına allı güllü bol bir sabahlık giymi , tombul ayaklarını önündeki pufa uzatmı , televizyondaki bir komedi filmini seyrediyordu. Bir yandan da kuca ma koydu u tabaktaki meyveleri yeme e devam ediyordu.

Yuri ise televizyondan nefret ederdi. Haber bültenlerini bile dinlemezdi. Kadının evinin küçük salonunda, bir kö eye çekilmi , elindeki mesle i ile ilgili kitabı okumaya çalı ıyordu. Televizyondan akseden gürültü de onu rahatsız etmiyordu, öyle ki bazen Ludmilla'nın kısık sesiyle attı ı kahkahalarla ilgilenip, ba mı kaldırarak ona gülümsü yordu.

Yuri Karpın mutluydu.

Ta ki o gece kapı çalınıncaya kadar..

Zilin sesini ilk fark eden Yuri olmu tu. Genellikle ziyaretçileri ve misafirleri olmazdı.

Rus uzman biraz a ırarak sevgilisine baktı. O saatte kapıyı çalanın kim olabilece i hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ludmilla hiç istifini bozmadan, "Kapı çalmıyor Yuri," dedi.

Yuri Karpın bu beklenmedik zil çalı mndan tedirgin olmu tu.

Kadın oturdu u yerden kısık sesiyle emreder gibi homurdandı.

"Kapıyı aç Yuri.. Beni arıyorlarsa yattı ımı söyle."

Yuri Karpın oturdu u koltuktan kalktı, elindeki kitabı masanın üzerine bırakarak kapıya do ru yöneldi. Bu tamamen bilinçdi i bir tedirginlikti; gelen, muhtemelen yan kom ulardan biriydi. Çok nadir olmakla beraber yandaki kom u Olga bazen evde kalmayan bir eyi Ludmilla'dan istemeye gelirdi. Ama onun için bile bu saat geçti..

Yuri kapıyı açtı.

Kar ısında hiç tanımadı ı bir adam vardı. Ama uzman onun suratına bakar bakmaz bir eylerin ters gitti ini hissetmi ti. Irak'ta geçirdi i iki uzun yıldan sonra kar ısındakinin bir Arap oldu unu anlamak hiç de zor de il, di. Bu, içindeki tedirginli in endi e boyutuna ula ması için yeterli bir nedendi.

Yuri ufacık ve çelimsiz vücuduna ra men çok cesur biriydi; korkunun psi ik bir zaaf oldu una, korkuyu do uracak neden kar ısında kendini savunmasız ve yetersiz görmedi i sürece, korkmanın anlamsızlı ma inanırdı.

Tedirgindi, ama korkmuyordu henüz.

Kar ısındaki Arap muhtemelen yeni bir teklifin temsilcisi de olabilirdi. Belki de uzmanlar ayrıldıktan sonra teknik bir sıkıntı do mu tu Irak'ta, ya da oradaki teknisyenler büyük bir hata yapmı lardı. Buna benzer çe itli olasılıkları da dü ünebilirdi. Fakat kesin kararlı oldu u bir ey vardı; her ne sebeple olursa olsun bir daha o fabrikalara dönmek istemiyordu.

"Kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

Zeyd nazik bir ekilde gülümsedi.

"Sayın Yuri Karpın'le görüşmek istemi tim."

"Benim," dedi uzman.

"Mümkünse sizinle biraz yalnız görüşebilir miyiz, çok önemlidir."

Yuri kar ısındaki adamı ba tan a a ıya bir süzdü. Arap'ın ufak kara gözleri, kendinden ziyade evin içini kontrol etmek istercesine aralıktan görünen yerlerde dola ıyordu. Karpın bunu pek önemsemedi; bu tür temas kuran insanların a ırı tedbirli davranmak istemeleri do alarının ve görevlerinin gere iydi.

"Ne hakkında görüşmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Zeyd yine mahcup bir nezaketle gülümsedi.

"Konu önemli. Kapı aralı nda açıklayamam. çeri girmeme izin verir misiniz?"

"Hayır" dedi Karpın. "İmdi olmaz, içerde karım var. O durumumu bilmiyor. Sizinle ancak yarın dışarıda bir yerde konuabiliriz."

Zeyd adamın kendisini atlatmaya çalıştığını anlamıyordu. Bir defa uzmanın evli olmadığını biliyordu, ayrıca konu ma iste i kar ısında hiçbir merak ve tela emaresi göstermemi ti. İçerdeki iri yarı kadını da daha önce, Yuri'yi izlerken görmü tü. Günahsızdı kadın, ama Zeyd'in yapabilece i bir şey yoktu. Bu gece sadece uzmanın yanında olması ölmesini kaçınılmaz kılıyordu.

"Konu çok acil," diye mırıldandı. "Bekleyemez."

"Üzgünüm, ama imdi konu amayız. Yarın istedi iniz yerde bulu alım."

Zeyd son kozunu oynadı.

"Korkarım durumu anlayamadınız. FSB pe inizde, her an sizi tutuklamaya gelebilirler."

Adamın söyledi i do ru ise, i te bu korkması için yeterli bir sebepti. \*

Dik dik adamın yüzüne baktı.

"Siz nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Zeyd gülümsedi yeniden. Koridorda fazla görünmek istemiyordu. Kapı aralı nda da silahını çekip ate edemezdi.

"Bunu bizden ba ka kim bilebilir. Robert Rich hepinize ihanet etti."

"Rich mi? Saçma.. Niye böyle bir şey yapmış ki?"

"Galiba yurttanımız Dimitri Pimenov'un öldürüldü ünden haberiniz yok."

Yuri Karpın'ın yüzü bir anda sapsarı kesildi.

"Dimitri öldü mü?" diye kekeleydi.

"Gazete okumaz mısınız?"

Yuri Karpın ne gazete okurdu ne de televizyon seyrederdi.

Zeyd devam etti. "Geçen hafta öldürüldü. Tenha ve karanlık bir sokakta bıçaklandı."

"Kim., kim yaptı bunu?"

Arap bekledi i etkiyi yarattı ını anlamı tı.

"Kanımızca onu FSB öldürdü. Ve imdi de sizi arıyorlar."

Yuri beyninde hızlı bir muhakeme yürüttü. FSB, Rusya'yı muhtemel bir siyasi skandaldan korumak için böyle bir yola başvurabilirdi. Kısa bir an Arap'ın söylediklerinin do ru olabilece ini dü ündü; o zaman kendi hayatı da tehlikede demektir. Ama Iraklı bu riske neden girmiş ti? Onların artık uzmanlarla bir ili kileri kalmamı tı. Ba dat'taki beceriksiz teknisyenler büyük bir hata yapmamı larsa, orada her şeyin yolunda gidiyor olması lazımdı. Aynı anda Zeyd ise çok farklı şeyler dü ünüyordu.

Yuri Karpın çok çelimsiz ve ufak tefek bir adamdı. Üzerindeki kalın ve kendisine uzun gelen robdö ambri, kel kafası ve burnunun üstüne dü en kalın gözlükleri ile karikatürlere konu olacak kadar komik bir görünümü vardı. Zeyd onu bir yumrukta saf dışı edebilir ve rahatlıkla içeriye süzülebilirdi, ama durumu artık kesinlikle ikinci bir başarısızlık olanak tanııyordu. Bu defa i sessizce halletmeliydi. Pardösüsünün cebindeki eli Makarov'un kabzasındaydı ve dayanılmaz bir arzuyla bir an önce onu cebinden çıkararak ate lemek ve bu lanet görevi tamamlamak istiyordu.

Yuri nihayet, "Geç içeri," diye mırıldandı.

Ajan ufak salona bir göz attı. Hantal ve a ırı i man kadın, yabancıyı fark etmesine ra men istifini hiç bozmadı tı, hatta rahatının bozulmasını istemiyormu gibi elindeki otomatik kumanda aletiyle televizyonun sesini biraz daha açmı tı. Bu da Zeyd'in i ine geldi. A ırı gürültü silah sesinin duyulmasını engellerdi. Evde ikisinden ba kasının olmadığını anlamı tı artık. Yine de tedbiri elden bırakmadı,

Yuri'ye dönerek, "Umarım evde ba ka kimse yoktur," diye sordu. Uzman ba ını

sallamadı tı. O zaman Zeyd yava ça Makarov'u cebinden çıkardı.

Yuri Karpın'e sadece bir el ate etti.

Kur'un uzmanın tam kalbine isabet etmesi olmalıydı. Ufak tefek adam önce sendeledi, sonra gürültüyle yere yuvarlandı. Silah tahmininden de az ses çıkarmıya da televizyonun gürültüsü içinde bozulup kalmıyordu.

Onlarla ilgilenmeyen Ludmilla yine de ağızının yere yuvarlandığını görmüştü.

İnsan kadının gözleri irileti, dehşete kapılarak Arap'a baktı. Gözbebeklerinde Yuri gibi bir insanı öldürmek isteyen bir yabancıyı kabul edemeyen hayret ifadesi oluyordu. Kadının, korkudan mı yoksa hantal vücudunun tembelliğinden mi hareketsiz kaldığını anlayamadı Zeyd. Umurunda da değildi. Kadına biraz daha yaklaştı, namluyu doğrultup bir kur'un da ona sıktı. Kur'un göğüs kafesine isabet etmişti, ama kadın o kadar yağıydı ki merminin ne kadar derine girdiğinden emin olamadı. Ludmilla o tek kur'unla ölmeyebilirdi. Nitekim sabahlığının önü kıpkızıl olmasına rağmen kadın hâlâ inanamaz nazarlarla ona bakıyordu. Zeyd ikinci kur'unu da başına doğru sıktı. Sorun kalmamıştı artık.

Önce durup etrafı dinledi.

Silahı üç defa ateşlemesine rağmen seslerin etraftan duyulmadığını emindi. Geriye dönüp yerde yatan Yuri Karpın'a bir daha baktı. Uzmanın öldüğünden emin olduktan sonra Makarov'u cebine attı. Gözü televizyon ekranına ilikti; palyaço kılıklı bir adam aklabanlık yapıyordu. Kadının seyrettiği program cidden komik bir şeye benziyordu. Zeyd de gülümsedi, sonra evi gönül rahatlığı ile terk etti...

— 4 —

Paris Mayıs

AR, filozof, sanatçı ve her türlü radikal düşünürle özdeşleşmiş olan Paris'in sol yakası günümüzde bohem yaşamaya ve kaldırım kafelerine ev sahipliği yapar. Özellikle Fransa'nın ilk üniversitesi Sorbonne'un damgasını vurduğu çevredeki daracık, kargacık burgacık sokaklar, etnik dükkânları, avangart tiyatroları ile karakterini korumaktadır. Çoğu Parisli alışık buldukları patikalar ve çiçeklerle dolu bahçeleri ve eski sokaklarıyla sessiz bir bölge olan Luxembourg Bahçeleri civarında oturmayı diler. Burası öğrencilerin bulduğu, yaşlıların alışık oldukları satranç oynadığı bir yerdir.

O gün sıcak mayıs gününün altında Marcel Petit yanında eski dostu Fabien Blanc'la alışık yürüyorlardı. Temiz hava ve etrafı kaplayan taze çiçek kokuları sanki ikisine de enerji katar gibiydi. Blanc dost ve babacan edasıyla arkadaşını teselli etmek istercesine fısıldadı: "Sen elinden geleni yaptın Marcel, sonucun böyle olmasında hiçbir kusurun yok. Sistem böyle çalışıyor. Örgütler birbirine güvenmiyor."

"Biliyorum," diye mırıldandı Marcel.

"Öyleyse bu güzel havada niye surat asıp duruyorsun? Bence sen başlıydın."

"Sorunum o değil."

Fabien bir an durarak arkadaşını süzdü.

"Tahmin etmeliydim" diye homurdandı sonra. "Yine ne var?"

"Seni buraya çağırmamın sebebi bir eve götürmek."

"Eve mi? Kimin evine?"

"Öldürülen kimyager Alain Micoud'nun evine."

"Bir şey mi buldun?"

"Evet. Senin de görmeni istiyorum."

Fabien başından hiç çıkarmadığı beresini çekti tirirken, "Pekâlâ, görelim bakalım" diye söylendi. "Nedir bu bulduğun?"

"Bir günlük. Kimyagerin elyazısıyla tutulmuş."

Fabien yeniden arkadaşına baktı biraz sitemle.

"Niye bugüne kadar bana söylemedin?"

"Daha dün öğrendim."

"Nasıl olur?"

"Sebebe polis. Cinayet haberi üzerine olay yerine gelen dedektifler ilk ara tırma sırasında söz konusu günlü ü bulmu lar. Kimyagerin çalı ma odasındaki masanın gözünde. Ama birçok delil gibi onu da incelemeye almı lar. Tabii yeterince de erlendirme yapamamı lar. Daha do rusu günlükteki ifadelerden bir sonuç çıkaramamı lar. Bizde bürokrasinin biraz geç i ledi ini bilirsin, dün olaya bakan müfetti le konu urken tesadüfen bana söyledi."

" nanamıyorum, yani böyle bir günlü ün mevcudiyetini tesadüfen mi ö rendin?"

"Üzgünüm dostum, ama aynen öyle. Sonra günlü ü alıp inceledim."

"Ne buldun içinde?"

"Bazı dü ündürücü noktalar."

"Ne gibi?"

"Artık Alain Micoud'yu bir kadının öldürdü ünü biliyoruz. Yatak çar afında bulunan meni artıkları cinayetten az evvel bir kadınla ili kiye girdi inin delili. Ayrıca saç kılları, halının üzerindeki sivri ökçeli ayakkabı izleri üphemizi teyit ediyor."

"Bunu önceden de biliyorduk, yeni bulgular de il."

"Do ru. Ama günlükte kadının kimli i ile ilgili ba ka hususlar da var."

"Ne gibi?"

Marcel eski arkada mın koluna girdi, gülümsedi ilk defa.

"Anla ılan Alain Micoud tam bir Fransız'mı ; çapkın, a ırı kadın dü künü ve ate li. Kadınla yeni tanı tı ı belli. Bana sorarsan günlü ünden anladı m kadarıyla kadınla ikinci bulu masında öldürülmü . Son sayfadaki ifadesinde onunla yarın yine bulu aca m diyor, gerisini sen oku günlükten. Pornografik bir ifade. Uzun uzun kadınla nasıl sevi ti ini, hayatında hiç böyle bir kadına rastlamadı mı yazıyor. Kadın her istek ve fantezilerine itirazsız kar ılık veriyormu ."

"Yeni bulgu dedi in bu mu?"

"De il tabii."

"Öyleyse bulduklarını anlat Marcel. Artık ikimiz de bu fantezilerden etkilenmeyecek kadar ya lıyız."

"Ne yazık ki, haklısın. Ama defterde ilginç bazı notlar da var. Samırım kadın talyan'mı . Gerçi Micoud bunu açık açık yazmıyor, ama onun Yunanlı veya talyan olabilece inden dem vuruyor."

"Yani sadece kimyagerin bir tahmini, öyle mi?"

Marcel dü ünceli bir ekilde kısa bir süre sessiz kaldı.

"Pek öyle de il" diye mırıldandı. "Ü ç sene önce öldürülen solcu milletvekili Claude Coupet olayını hatırlıyor musun? Birlikte çalı mı tık."

Fabien ba mı salladı.

"Hatırlamaz olur muyum?"

"Katil ele geçirilememi ti, ama kadın oldu unu tespit etmi tik. Claude Coupet son nefesinde kadının sol kalçasında bir gül dövmesinden bahsetmi ti. Onu da hatırlıyor musun?"

Fabien tekrar ba mı salladı.

Marcel devam etti. "Alain Micoud da günlü ünde böyle bir gülden bahsediyor."

"Aynı yerde mi?"

"Evet, kadının sol kalçasında. Ne dersin, sence bu bir tesadüf mü yoksa aynı kadın tekrar sahneye mi çıktı? "

Fabien hemen kar ılık vermedi. ki olay arasında oldukça farklılık vardı; gerçi ikisi de siyasi cinayet kategorisine girebilirdi, ama uzmanların öldürülmesi i i çok daha sistematik ve geni çapta bir faaliyeti gerektirirdi. Bunu ancak siyasi bir örgüt yapabilirdi. El Muhaberat'ın ajanları dururken, Iraklıların ta eron olarak bir kadını kullanmaları uzak bir olasılıktı.

"Eee?" diye sordu Marcel. "Ne dü ünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana uzak bir ihtimal gibi geliyor, ama yine de ara tırılmalı."

"Claude Coupet olayında epey mesafe kat etmi tik, ama sonra hadise siyasi baskılar nedeniyle örtbas edilmi ti.

O dosyayı yeniden çıkardım. Kadın hakkında ele geçirdi imiz bilgileri bir daha okudum." Fabien sanki geçmi i gözünün önüne getiriyormu gibi gözlerini kısarak homurdandı.

"Bir herif yakalamı tik. Aracı.. Adı neydi.."

"Macar Molnar."

"Evet, do ru. Onu konu turmu tuk da.

"Kadının adının Nina oldu unu söylemi ti. talyan oldu unu da..

"Hepsi o kadar da de il."

ki ajan bakı tılar. Sonra umutla birbirlerine gülümsediler...

\* \* \*

Marcel Petit'nin deri koltuklarla dö enmi bürosu adamın tüm zarafetini aksettirecek kadar ık olsa da, Fabien bu odayı her zaman kasvetli ve karanlık bulurdu. Uzun uzun okudu u günlü ü Marcel'in masasına bıraktı.

"Nasıl buldun?" diye sordu Marcel gülümseyerek.

"A ırı erotik bir a k romanı gibi. Anla ılan kimyager Ba dat'tan döndü ünden beri sadece seks yaparak ya amı , tabii bu yazdıkları hayal ürünü de ilse.. nanması biraz zor, baksana her gün evine bir kadın götürmü ve devamlı o i i yapmı . Ayrıca ifadesi bir bilim adamına, uyar ve eri kin bir insana yakı mayacak kadar da baya ı. Her eyi en adi kelimelerle ifade etmi ."

"Do ru, ama ben bunun bir hayal ürünü oldu unu sanmıyorum. Tamamen günlük tarzında yazmı . sim, yer ve tarih vererek."

Fabien burnunu ka ırken homurdandı.

"Ama günlü ün son sayfasındaki dövmeli kadından Christian diye bahsediyor." bir isim kullanmı tır, do al de il mi?"

"Olabilir."

Marcel mütereddit nazarlarla arkada mı süzüyordu, sanki ona yeni bir teklifte bulunacak gibi. Onun bu bakı larını yakalayan Fabien, "Sakın" dedi. "Sakın, aklından geçirdi ini tahmin etti im eyi bana teklif etmeye kalkı ma.

Marcel Petit içtenlikle güldü.

"Çok zeki bir adam oldu unu her zaman kabul etmi imdir Fabien."

"Bak, bu olmaz Marcel. Senin için stanbul'a gittim, ama talya'ya gidemem. O i için uygun ki i de ilim, olmaz. Emeklili ime az bir zaman kala bu i i beceremem. Ba ka birini bul. Hem ya hım, hem de o heyecanı kaldıramayacak kadar içim geçti."

"Biliyorum. Onun içinde «ayanına Vincent Rame'yi vermeyi dü ündüm. O genç ve yakı ıklıdır. Belki kadımı ba tan çıkarabilir."

Fabien gözlerini iri iri açarak söylendi.

"Allahımı seversen açık konu Marcel, sen neyin pe indesin? Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Kadına bir cinayet teklifi götürmenizi."

"Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym Fabien. Bir senaryo yaratabiliriz."

"Nasıl bir senaryo?"

"Orası kolay. Asıl sorun kadımı Fransa topraklarına getirmek. O zaman yasal haklarımızı kullanır ve kadımı yakalayıp konu tururuz."

"Sırf o günlükte rastladı mın bir dövme üzerine mi bu çılgınlı a kalkıyorsun?"

Ba mı iki yana sallayan Marcel Petit, "Hayır" dedi. "Bilmedi in bir husus daha var. CIA'in verdi i liste yava yava tamamlanıyor. Dün gece Londra'dan, MI 6'dan yeni bilgiler geldi. ngiliz kimyager Graham Freeman da öldürülmü . Tahmin et bakalım, nasıl?"

Fabien bıkkın ve sıkılmı bir tarzda homurdandı.

"Hiçbir fikrim yok."

"Tıpkı Alain Micoud gibi. Evinde ve çırlıçplak. A zının içine sokulmu bir silahla adamın beynini parçalama lar."

"Yoksa o da günlük mü tutuyormu ?" diye sordu Fabien.

"Alayı bırak. Cinayetini i leni tarzı sana ilginç gelmiyor mu? O kurban da evinde ve çırlıçplak. Yani Nina tarzı. Kadında bir gariplik var. Sanki imza atıp kimli ini bir ekilde açıklamaktan ho lanıyor. Her cinayetinde seks ö esi var. Neden kurbanının kalbine bir kur un sıkılmıyor da, tabancaı adamın a zına sokuyor?"

"Yapma Marcel, fazla hayal kuruyorsun."

"Hiç de de il. ki uzmanı da o kadının öldürdü ü içime do uyor."

"Ama yanlıyorsun; öbür ngiliz Randy Shepard bir stadyumda öldürülmü . Toplantıya i tirak eden MI 6 temsilcileri öyle söylediler. Ruslar da Dimitri Pimenov'un sokakta bıçaklandı mı.. Yani bu iki cinayet senin faraziyelerine uymuyor."

Marcel Petit omuzlarını silkti.

"Ben de bütün uzmanların Nina tarafından öldürüldü ünü iddia etmedim zaten."

"Anla ılan, sen kararlısın dostum. Bu kadını kafana takmı a benziyorsun."

"Öyle, Fabien."

Fabien Blanc son bir kere daha itiraz etti.

"Haklı oldu unu varsaysak bile, kadının talyan oldu undan ba ka bir ey bilmiyoruz ki, onu nasıl bulaca giz?"

Marcel Petit sinsi sinsi sırttı.

"Onu da dü ündüm dostum. Macar Molnar'ı, hani u aracıyı evinden apar topar getirttim. A a ıda endi eli bir ekilde bekliyor. Eli aya ı titriyor, üç yıl önceki vaka nedeniyle onu tutukladı mızı sanıyor tabii. Biraz daha ya lanmı , biraz baskı yaparsak kadının yerini, saklandı ı mahalli bülbül gibi anlataca ma eminim. O zaman konu masına ramak kalmı tı, ama ne yazık ki biz tepeden emir almı tık, hatırlayaca ın gibi son anda herifi bırakıp, olayı örtbas etmi tik."

"Anla ıldı," diye homurdandı Fabien. "Bana talya yolu görüldü, desene."

— 5 —

Irak Mayıs

TERRY Farrell saçlarını gizleyen ya ma ın altına parmaklarını sokarak alında biriken terleri sildi. Sonra yol aldıkları aracın içinden biraz da ürkerek çölü seyre devam etti. Nefret dolu, affetmeyen bir bölgeydi burası. Kı aylarında rüzgârın kum taneciklerini savurdu u ve yazları huzursuz, bunaltıcı sıcakların ya andı ı uçsuz bucaksız bozkır ve çöllerle kaplıydı. Çölü geçtikten sonra ba layan bozkırın a ustos ortalarına do ru kuruyup çatlayan bombo yüzeyi, topraktaki derin yarıkları kızgın bir cehenneme dönü türüyordu. Bölgeye korkunç bir ıssızlık hâkimdi. Terry buranın gerçek hâkimlerinin çingiraklı yılanlar, akrepler ve di er sürüngenler oldu unu geçirdi aklından.

Genç kadın a ırı terlemi ti.

Alı ık olmadı ı a ırı sıcaktan ziyade, giymek zorunda kaldı ı kirli kıyafet onu rahatsız ediyordu. Üstü ba ı arabanın içinde dahi toz toprak içinde kalmı , bunaltıcı rüzgârla savrulan kum tanecikleri burnunun içine kadar dolmu tu.

Ba mı çevirip yanında oturan David Mc Neil'e baktı. Arabanın sarsıntısına ra men inanılmaz bir rahatlık içinde uyukluyordu arkada ı. Buna ku uykusunu demek belki daha do ru olurdu, zira her sert sarsıntıda hafifçe gözlerini aralıyor, ama sonra sanki evindeki rahat koltu unda televizyon kar ısındaymı gibi ba ı yine önüne dü üyordu.

Arabanın ön tarafında gizli gizli C FE adına çalı an, memleketlerindeki rejime muhalif iki de Iraklı vardı. Irak topraklarına girdikleri andan beri onları kar ılayarak kendilerine refakat ediyorlardı. Terry onlara güvenmeleri gerekti ini biliyordu, ama yine de insanda güven duygusu uyandırmayan görünüşleri vardı. Sert, ha in, çöl insanlarıydı. Yalnız bir tanesi



ngilizce konu abiliyordu, o da yetersiz ve kötüydü. Terry ve David her ne kadar kılık ve kıyafetlerini de i tirmi ler, yerel kıyafetlere bürünmü olsalar da, yabancı oldukları ciltlerinin renginden hemen belli oluyordu. CIFE'nin ve bu adamların yardımları olmasa Cumhuriyet Muhafızları tarafından ele geçirilmeleri an meselesi olurdu.

Genç kadın bir ara arabayı sürenin yanında oturan otomatik tüfekli adama dönerek sordu. "Daha ne kadar yolumuz var?" Bir karı sakallı adam ba mı çevirmeden "En az bir saat" dedi. "Fakat Ba dat'a girmeden önce iki kontrol noktasından geçmek zorundayız."

Terry sustu.

Güzergâh boyunca bir sürü kontrol noktalarından geçmi lerdü Cumhuriyet Muhafızları çok geni bir a olarak her yana yayılmı sıkı denetimler yapıyordu, ama genç kadının da gözlemedi i gibi Ba dat'a yakla tıkça çevirmeler sıkla mı tı. C FE her eye ra men Ba dat'ta iyi organize olmu tu, oraya kapa ı atarlarsa gerisi kolay gibi geliyordu Terry'ye. Genç kadın çıplak ve bo araziye ürkek nazarlarla bakmaya devam ediyordu. Güne batmak üzereydi. Plana göre Ba dat'a gece gireceklerdi. Araba yarım saat daha bozkırda ilerledi. Karanlık basarken ufak bir köye varmı lardı. oför mahallindeki adam kerpiç tek katlı bir yapının önünde arabayı durdurdu. Etraf sessiz ve karanlıktı. Araba durunca David gözünü açarak mırıldandı. "Niye burada durduk?"

Terry arkada mın ses tonundaki huzursuzlu u sezinlemi ti.

Silahlı olan Iraklı, "Burada yarım saat mola vermek zorundayız," dedi. "Neden?"

" llerdeki kontrol noktalarındaki adamlarımız ancak o saatte nöbeti devralacaklar. imdi lütfen bizi takip edin ve arabadan inin."

Terry ile David belli belirsiz bir ku ku ya adılar. nsan bu topraklarda kime güvenebilece ini pek kestiremiyordu. Arabadan indiler; öne dü en Iraklı muhalif mihmandarların arkasından izbe ve karanlık bir eve girdiler. Onları kara çar aflara bürünmü elinde gaz lambası tutan, kara kuru bir kadın kar ılamı tı. Tek kelime etmeden eliyle kendisini takip etmelerini i aret etti. Geleceklerinden haberdar oldu u belliydi. Biraz daha aydınlatılmı , duvarları toprak, tavanı a aç kütükleriyle desteklenmi , tezek kokusunun hâkim oldu u bir odaya aldı onları. Duvara asılmı bir lüks lambası etrafı aydınlatıyordu. Yere serilmı kilimler üzerine bir örtü yayılmı , onun üzerine de bakır bir tepsi içinde yiyecekler konulmu tu.

Terry açtı, ama tepsiye bakınca i tahi kaçtı. O yemeklere elini süremeyece ini anladı.

Yanlarındaki Iraklılar ba da kurarak hemen tepsinin ba ma çöktüler. Odada oturacak tek bir iskemle dahi yoktu. David rahattı, eliyle Terry'ye yanma gelmesini i aret etti. Genç kadın dizlerinin üzerine çömeldi. Biraz yassı ekmekten aldı ve bakır kaplar içinde ikram edilen ayrann tadına baktı. Ayrandan hiç ho lanmamı tı, kuru ekme i a zında gevelemeye çalı tı. David ka ı mı Iraklılarla birlikte aynı taba m içine daldırarak pilav yiyordu. Londra'dan aldıkları talimat gere i, yörede çok makbul olan keçi etini yememeleri özellikle belirtilmi ti, neyse ki sofrada et yoktu zaten.

Yemekten sonra Iraklılar sarma tabir edilen tütünlerini ince sigara kâ ıtlarına doldurarak tellendirmeye ba ladılar. Küçük oda kesif sigara dumamıyla doldu. Hatta adamlar be on dakika kadar uyukladılar da. Mecbur kalmadıkça kimse konu muyordu. zbe köy evinde verdikleri mola Terry'ye hiç bitmeyecek gibi geldi. Yarım saat doldu unda artık harekete hazırđılar.

Gecenin çökü üyle beraber ısı da bir hayli dü mü tü. Terry bedenine bol gelen çuvalımsı köylü kadın elbisesi içinde ü ümeye ba lamı tı. Araba bir süre daha tozlu yollarda ilerledi. Yava yava medeniyetin ilk belirtisi olan elektri e rastladılar. Takip ettikleri yolun uza nda kalmasına ra men önce ı ıkları parıldayan bir kasabamın uza ndan geçtiler. Önde oturan Iraklı, "Dikkatli olun, az sonra kontrol noktasına gelece iz. Ne olursa olsun sakın a zınızı açmayın," dedi.

Terry yüzünü ba ndaki örtüyle iyice kapattı. Sadece gözleri açıkta kalmı tı imdi. Az sonra karanlıkta yükselen sesler i itti. Araba yava ladı sonra da durdu. Genç kadın heyecanla

yakla an ayak seslerini dinledi. Kalın sesli bir adamın emredici edasıyla konu masını i itiyordu. Arabaya ba tan a a ı silahlı, koyu ye il üniformalarıyla Cumhuriyet Muhafızları yakla tı.

Onlar arabanın yanına gelirken Terry iyice gerginle ti. Güçlü kuvvetli muhafızları göz ucuyla takip ederken kalbi güm güm atıyordu. Muhafızlar önce arabanın içine bir göz atmı sonra direksiyondaki adamla Arapça konu maya ba lamı lardı. Terry konu malardan bir ey anlamı yordu, ama adamların ses tonlarının sertli i bir eylerin ters gitti i kanaatini uyandırmı tı ajanda.

Muhafızların biri elindeki cep fenerini arabanın içine do ru tuttu. Fenerin ı ı ı önce arabanın içini taradı sonra Terry'nin sadece gözleri görünen yüzünü aydınlattı. Genç kadın rahatsız olmu gibi gözlerini kapattı. Ter içinde kalmı tı. Elbisesinin içine sakladı ı elleri gayri ihtiyari belindeki tabancasına kayd. Yüzünü kapattı ı örtü altında kalan çehresi korkudan sararmı tı. Londra'dan ayrılırken aldıkları talimatta kesinlikle teslim olmamak emri söz konusuydu.

Bundan önceki kontrol noktalarından hızlı ve fazla beklemeden geçmi lardı, ama buradaki Cumhuriyet Muhafızları nedense bir eyden üphelenmi ler gibi direksiyon ba ındaki adama devamlı soru soruyorlardı. Terry, neden sonra muhafızların gülü erek kaba kahkahalar attıklarını fark etti. Direksiyondaki Iraklı da gülüyordu.

Bu, genç kadını rahatlatı.

Galiba bir sorun çıkmayacaktı. oför yeniden motoru çalı tırdı, muhafızlar da yolu açtılar.

Az sonra araba karanlık yolda tekrar ilerlemeye ba ladı.

David biraz çekinerek, öndeki Iraklıya sordu.

"Onlara ne söylediniz?"

"Arkada oturan hanımın yeni e im oldu unu" diye fısıldadı.

Terry'nin vücudunu so uk bir ter kaplamı tı, fakat önde oturan Iraklılar gülümsemiyor ve gayet tedirgin görünüyorlardı.

ngiliz ajanlar ehre yakla tıkça belirli noktalardaki kontrollerin daha ciddile ece ini anlamı lardı. Terry, herhalde bundan sonraki denetim daha da sıkıntılı olacak, diye dü ündü. Fakat hiç de tahmin etti i gibi olmadı. ehri giri indeki son noktadan gayet rahat geçtiler. Cumhuriyet Muhafızlarının ba ındaki nöbetçi subayı önceden ayarlanmı olmalıydı, zira arabanın içine bile bakmadan ehre girmelerine izin vermi ti. Ama David direksiyondaki adamla nöbetçi subayının bir an anlamlı bir ekilde birbirlerini süzdüklerini de gözden kaçırmadı. Iraklı yardımcıları rahat bir nefes almı lardı.

Bir zamanlar uygarlı ın be i i oldu u iddia edilen Ba dat ehri, Fırat ile Dicle ırmaklarının arasında kurulmu tu. Tarih boyunca muhtelif milletlerin i galine u rayan ehri, petrol zengini olmasına ra men harabeye dönmü tü. Son otuz yılı harp içinde geçirmi ti. Önce ran'la olan sava , sonra da iki kere ABD'nin müdahalesi ile etkilendi i açıkça belli oluyordu. Koca ehride insanlar hayatta kalabilmek için gerekli olan yiyecek içecek, temiz su ve ilaç temininin u ra ı içinde barınmaya çalı yıyorlardı. ehri caddelerinde ve arka sokaklarında siyah çar aflara bürünmü kadınlar sıkça görünüyordu. Terry ilk defa gördü ü kenti biraz da merakla seyrediyordu. Araçları iki yanma palmiyeler sıralanmı bulvarda hareket halindeydi. ehri içindeki turları uzadı. Aydınlik bir köprüyü geçtiler. Sonunda araba arka sokaklardaki bir evin önünde durdu. oförün yanındaki mihmandar elindeki otomatik silahı arabanın içinde bırakarak indi ve iki katlı bir evin kapısını çaldı.

Ajanların Ba dat'a sızı ı kazasız belasız bitmi e benziyordu. David ile Terry adamın ça rısı üzerine arabadan indiler. Kapıyı çalan adam, "Size bol anslar. Bizim görevimiz burada bitti," diye gülümsedi.

Girecekleri ev, yöresel mimari özellikleri ta ryan, beyaz kireç badanalı, pencerelerinde masrabiyyah denen tahta kafesleri olan tipik bir Arap eviydi. David kapının aralanmasına ra men henüz içerde kimseyi görememi ti. çeriye önce David girdi, arkasından da Terry.

Antrede uzun boylu, zayıf, esmer çehreli, kaim bıyıklı bir adamla karşılaşıyorlar. Onları karşılayan adam düzgün bir İngilizceyle, "Adım Hasan," diye mırıldandı. "Lütfen beni takip edin. Sizi Mr. Ian Barret'e götüreceğim." kişi de rahat bir nefes aldılar.

Ian Barret, Ba dat'ta temas kuracakları C FE yetkilisiydi. Uzun ve lo bir koridoru geçerek evin arka odalarından birine geldiler. Odada fazla e ya olmadığı gibi kimse de yoktu. Terry bir an burada bekleyeceklerini sandı. Ama Hasan duvara dayalı bir kitaplığın yanına giderek onların göremediği bir noktaya parmağını dayadı. Duvara sabitmiş hissi uyandıran kitaplık birden hareketlenerek bir kapı gibi içeriye açıldı. Ajanların ikisi de irkilerek duvardaki hareketi izlediler. Açılan gizli bölmeden içeriye bol ışık sızdı. İlerleyerek gizli bölmeden içeriye girdiler. Burası pırıl pırıl aydınlatılmış ufak bir odaydı. Biraz havasız olduğuunu hemen burunlarına çarpan pipo tütününü kokusundan anladılar. Tam karşılarındaki ufak bir masanın arkasında oturan sempatik yüzlü, babacan tavırlı bir adam, dipleri arasına sıkı tırdığı piposunu eline alarak ayağa kalktı.

"Ba dat'a hoş geldiniz," dedi.

Terry rahatlayarak derin bir soluk verdi. Nihayet kendilerinden birine ulaşmanın rahatlık ve güvencesini duyumsadı..

Ian Barret gerçekten sempatik bir adamdı. Oldukça havasız olan kapalı odasında sanki Buckingham'da yatıyormuş gibi rahat hissediyordu kendini. Yıllardır tatlı yormuş gibi hararetle ellerini sıkıyordu ajanların. Arın sakalı ve bembeyaz bıyıkları vardı, fakat yüzünün kılsız kısımlarına bakınca, yine de beyaz teni ve özellikle alınında belirginleşen kılcak damarları onun Arap olmadığını anlatıyordu için yeterliydi. O da mahalli Arap giysileri içindeydi.

Terry Farrell gülmemek için kendini zorladı. Uzun beyaz bir entari üstüne siyah bir ceket giymiş, başına da yine beyaz bir takke geçirmişti. Terry karşılarında beyaz entarili bir C FE ajanını görmeyi doğrusu hiç ummuyordu. Ian Barret genç kadının gizlemeye çalıştığı tebessümünü anlamış gibi gülümsedi.

"Kılık kıyafetimin için özür dilerim, yadırgadığımızı hissediyorum, ama bu kılıkla burada hiç dikkat çekmeden dolaşma imkânını buluyorum. Aç mısınız? Size hemen yiyecek bir şeyler hazırlatabilirim."

Terry açtı, ama bir şeyler atı tırmaktansa, rahat bir döşeme uzanıp deliksiz bir uyku çekmeye yerleşti. Uzun araba yolculuğu fena halde yormuştu kendisini. kişi de tok olduklarını, fakat biraz istirahat ihtiyaçları olduklarını söylediler.

"Biraz uyuyun," dedi Ian Barret. "Hatta tüm geceyi dinlenerek geçirin. Zor bir yolculuk yaptığımızı biliyorum. Yarın sabah daha rahat görüme imkânımız olur. Yarın sizlerle ufak bir gezi yapmak zorunda kalabiliriz, zinde olmak zorundasınız."

Sonra masanın altındaki görünmeyen bir zile bastı. Az sonra odanın duvarındaki gizli bölme yeniden aralandı. Ian Barret içeriye bir gölge gibi süzülen Arap yardımcısına onun dilinden bir şeyler fısıldadı. Adam sessizce uzaklaştı. Bölme açık kalmıştı. Bir iki dakika sonra adam bu defa yanında genç bir kadınla dönmüştü.

Terry içeri giren kadına dikkatle baktı. Esmer, iri siyah gözlü, ufak tefek bir kadındı. Ian Barret kadına İngilizce hitap etti. "Dr. Fatma, lütfen misafirimizi odasına götürün ve ona her türlü ihtimamı sağlayın, kendisi çok yorgun," dedi.

Doktor öne düştü ve Terry'ye yol gösterdi. Ajani üst katta temiz bir yatak odasına çıkarmıştı. Terry etrafa bir göz attı. Etrafta hafif sabun ve lavanta kokusu vardı. Odanın iki penceresinde de tahta kafesler mevcuttu. Duvara bitmiş temiz görünümlü yatak Terry'ye çok çekici gelmişti.

Dr. Fatma, "Yatmadan önce banyo yapmak ister misiniz?" diye sordu. Sesi yumuşak ve yardımcı olmak isteyen bir titreyiş içindeydi.

Terry, "Çok iyi olur," diye mırıldandı. "Kendimi çok pis hissediyorum."

"Banyodan sonra sıcak bir çay da içer misiniz?" "Eğer zahmet olmazsa.."

'Banyo, odadan çıkınca sa daki ilk kapıdır, içeriye temiz havlular ve sabun bıraktım. Umarım kusura bakmazsınız, burada ülkenizdeki rahatlı ı ve alı kanlıklarınızı bulamayacaksınız, ama imdilik elimizden ancak bu kadarı geliyor.'

Terry Do uluların misafirperverli ini daha önce de duymu tu. Kadına gülümsedi.

" u anda konfor pe inde de ilim, yıkanma imkânımı bulmam bile ne nimet."

Doktor Fatma'nın gözleri ı ıldadı. Terry kadından ho lanmı tı. Merakı da arttı, herhalde o da ngilizler hesabına çalı an rejim kar ıtlarından olmalıydı, yoksa burada ne i i olabilirdi. Bu ev CIFE'nin Ba dat'taki gizli üslerinden biriydi.

Terry banyoya girince bo yere du aradı. Oysa burası tipik ark usulü bir hamam görüntüsündeydi. Bir süre nasıl yıkanaca ını dü ündü. Mermer zeminin bir kö esinde o zamana kadar hiç görmedi i bir kurna, iki musluk ve kurnanın yanında oturmak için yine mermer bir çıkıntı vardı. Kurnanın içinde temiz bir bakır tas, kokulu sabun ve tertemiz bir sabunlanma bezi bırakılmı tı. Muslukları açıp sıcak suyu bulunca, du u filan unuttu. Toza bulanmı Arap giysilerini çıkarıp yere attı, sonra da beline sıkı tırdı ı tabancasını kirli elbiselerinin üzerine koydu. Suyu ılıkla tırarak kurnanın içindeki tasla bol bol su dökündü. Sabunun ferahlatıcı kokusu o güne kadar kullandı ı her parfümden daha iyi gelmi ti burnuna.

Temiz havlulara sarman Terry yıkandıktan sonra odasına döndü. Üst katta kimsecikler yoktu, daha do rusu evin içinde tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. Odaya dönerken kirli giysilerini ve tabancasını da almı tı yanma. Az sonra kapısı vuruldu. Terry havlular içinde yarı çıplaktı. "Kim o?" diye seslendi.

'Benim, Fatma.. çeriye girebilir miyim? Çayınızı getirdim.'

Terry kıyafetine aldırmadan, "Girin" diye cevap verdi. Fatma elindeki bir tepsi içinde ufak bir semaver, ince belli bir çay barda ı ve yanında iki kurabiye ile odaya süzüldü.

Ajannın yarı çıplak halinden utanmı gibi yüzüne bakmamaya çalı ıyordu.

Terry, "Sizi bu ekilde kar ıladı m için ba ı layın," diye fısıldadı. "O pis giysileri yıkandıktan sonra giyemedim."

'Dert etmeyin, isterseniz size yeni elbiseler tedarik edebilirim.'

'Do rusu çok makbule geçer.'

'Giysilerimin size uyaca ını sanıyorum, birkaç parça temiz e ya verebilirim.'

Terry, Fatma'nın uzattı ı çayı alırken sordu.

'Mr. Barret sizi doktor diye tanıttı. Tıp doktoru musunuz?'

Arap kadın gülümsedi. Di leri inci gibi bembeyazdı.

'Hayır, ben felsefe doktoruyum.'

'Öyle mi? Herhalde Ba dat Üniversitesi'nde çalı ıyorsunuz?'

" ki sene öncesine kadar orada çalı ıyordum. Ama üniversiteden uzakla tırıldım."

'Yaa.. Neden?'

'Uzun bir hikâye.. Babam yüzünden diyebiliriz. Babam Saddam Hüseyin'e muhaliflerdendi. Suçlandı ve kısa bir yargılama sonunda idam edildi. Mallarına el kondu, erkek karde im görevinden alınarak sürüldü, benim de üniversitedeki i ime son verildi. Sanırım anlıyorsunuz dur.'

Terry anladım dercesine ba ını salladı.

lan Barret'in, burada te kilatlanır ve her türlü bilgi istihbaratında bulunurken kimlerden ne ekilde yararlandı ını imdi daha iyi anlıyordu.

Alı ık olmadı ı bardaktan çayını yudumlarırken, "Ne kadar zamandan beri Mr. Barret'le çalı ıyorsunuz?" diye sormaktan kendini alamadı.

'Yakla ık bir buçuk yıldan beri. Yani babamın idamından bu yana.'

'Sizin için zor olmalı.'

'Do ru, çok zor.'

'Evli misiniz?'

"Dulum."

Doktor'un dul kalması için çok genç oldu unu dü ündü Terry. Muhtemelen bu bo anmayla biten bir evlilik olamazdı. Ama merakını gidermek için nasıl dul kaldı mı kadına soramazdı. Kocasının da aynı amaç u runa ölmü olması çok mümkündü..

"Çocu unuz var mı? "

"Neyse ki yok. Olmadı ma da seviniyorum."

Terry durakladı bir süre, konu acak mevzuu bulmakta zorlanıyordu.

"Çay için çok te ekkür ederim, nefis olmu ."

Dr. Fatma gülümsedi yeniden.

" ngiliz çayı. Daha do rusu, Mr.Barret'in kutusundan aldım. Biliyorsunuz, artık memleketimiz yoklar ülkesi. Ambargo yüzünden ne arasanız bulamıyorsunuz; kendi üretti imiz gıda maddelerinin dı nda ba ka bir ey bulunmuyor."

Terry üzüntüyle ba mı salladı. "Evet, biliyorum."

"Neyse, ben imdi müsaadenizle çekilmek istiyorum. Bu gece dinlenin, rahat bir uyku çekin. Sanırım yarın sizin için uzun ve yorucu bir gün olacaktır."

Ajan da öyle dü ünüyordu. Buraya turistik bir gezi için gelmedikleri muhakkaktı.

Fatma aya a kalkmı tı.

Terry, "Yarınki program hakkında bilginiz var mı?" diye sordu.

"Bu konuyu Mr. Barret'ten ö renseniz sanırım daha iyi olur. O size gerekli olan her eyi anlatacaktır." "Haklısınız."

"Yarın sabah sizi almaya geldi imde temiz ve bedeninize uygun giyecekler de getiririm. yi uykular Miss Farrell."

Dr. Fatma geldi i gibi sessizce odadan çıktı.

Yalnız kalan Terry bir bardak daha çay içti ve kadının getirdi i kurabiyeleri i tahla yedi.

Yıkandıktan sonra yorgunlu unu daha fazla hissetmeye ba lamı tı. Üstündeki ıslak havluyu çıkarıp çırılçıplak yata a uzandı ve temiz yorgana sıkı sıkı büründü. Burada emniyette oldu unu biliyordu, yine de tabancasını yastı nın altına soktu. Az sonra da derin bir uykuya daldı...

Amerika Mayıs

SEK Z silindirli Buick, Main'de 14 numaralı yolun göle do ru güzel bir manzaramla inen noktasında Texaco petrol istasyonuna do ru ilerledi. Mayıs ayı olmasına ra men hava so uk ve bardaktan bo anırcasına ya mur ya ıyordu. Asfaltın her iki yanındaki ye il alanlar sırlıklılandı. Gökyüzünü kaplayan koyu gri bulutlar ya murun daha uzun süre devam edece ini gösteriyordu.

Mavi renkli Buick'in yoldan kıvrılıp istasyona do ru geldi ini görünce isteksizce arabaya baktı benzin istasyonunun sahibi. Adam ayaklarını ufak masasının üzerine kaldırmı ufak ekran televizyonundan bir dizi filmi seyrediyordu. Önce Buick'in benzin alaca mı sandı, ama arabanın oförü benzin pompalarının önünde durmadı, aksine adamın oturdu u ufak barakaya do ru sürdü arabayı.

stasyon sahibi alı kanlıkla Buick'in plakasına bir göz atmı ve Georgia eyaletinden oldu unu anlamı tı. Yerinden kalkmadı, sürücünün içeriye girmesini bekledi.

Arabanın sahibi nihayet kapıyı aralayarak içeri süzölmü tü.

Uzun boylu, düzgün giyinmi , takım elbiseli, kravat takmı biriydi. Buraların yabancı oldu u hemen anla ılıyordu. Lacivert paltosu vardı. akakları a ırmı , saçları kısa kesilmi ti. Ya mura ra men siyah ayakkabıları pırıl pırıl parlıyordu.

Benzincinin ayakları hâlâ masanın üzerindeydi. "Merhaba" dedi içeri giren adama.

"Günaydın," diye kar ılık verdi mü teri.

"Ya mı de i tirmek istiyorsunuz?"

"Hayır," diye mırıldandı yabancı. "Size birini soracaktım."

Benzinci biraz yadırgayarak adamı süzdü. Benzin alan mü teriler bazen yol sorarlardı, ama bu ıssız yerde birinin sorulması pek alışık oldu u bir şey de ildi.

"Kimi?"

"Eski bir dostumu arıyorum. İki sene kadar önce buralara taşındı. Civarında başka benzin istasyonu olmadığına göre herhalde sizin mü terilerinizden biridir. Balık tutmayı çok sever, bu göl çevresine taşınması da ondandır. Gördü mü kadarıyla etraf oldukça tenha, sanırım tanıyor sunuzdur."

"Adı nedir?"

"Brian Show.. Oldukça iri yapılı, bir seksenin üzerinde, elli yaşlarında, saçları dökük biridir. Oklohamalı. Dili de oranın aksanına çalar."

İstasyon sahibi yabancıya dik dik baktı.

Tabii ki Brian Show'u tanıyordu, hem mü terisi hem de balık tutmaya gittikleri iyi bir arkadaş ıydı. Ama bu yabancı nın merakı hoşuna gitmemi ti.

"İnsanların nereli olduklarını dillerinden anlamam. Ne iş yapar?"

"Emekli."

"Ellisinde mi demi tiniz?"

"Evet.. Uzun süre devlete hizmet etmiş tir."

"Belli.. Yoksa ellisinde başka nasıl emekli olurdu. Adresi var mı?"

"Sadece bir posta kutusu numarası."

"Telefon?"

"Kendi adına bir şey bulamadım."

Alışık giyimli adam istasyon sahibinin aradığı kişiyi tanıdığını hissetmi ti.

Petrolcü homurdandı.

"Tanımıyorum."

"Emin misiniz?"

"Siz en iyisi Main Street'teki postaneye gidin. Orada bekler, mektuplarınızı almaya geldiğinde kendisini görürsünüz."

"Benim o kadar zamanım yok. Çok acil ve önemli bir iş bu."

"Belki postaneden size yardımcı olurlar."

"Postanenin posta kutusu sahiplerinin kimliklerini açıklamaları yasaktır. Sonra bu işi güürültüsüz patırtısız halletmek zorundayım."

Benzinci adamı bir daha süzdü. Alışık giyiminden hükme vararak adamın muhtemelen Bostonlu bir avukat olduğunu, herhangi bir borcunu ödemediği için zavallı Brian'ın sıkı tırmaya geldiğini dü ündü. Ona kesinlikle yardım etmeyecekti. Gerçi Brian Show arkasında borç takarak böyle tenha yerlere kaçmayacak kadar dürüst bir insana benzerdi, ama bir an onun içine kapanık, münzevi hayatı tercih etmesinin ardında belki bir sebep olacağını düşünmekten de kendini alamadı.

"Siz avukat mısınız?" diye sordu.

"Hayır" diye mırıldanan yabancı nın gözleri duvarda asılı plakete takılmıştı. Bir süre sessizce plaketi inceledi.

"Bakıyorum, siz de eski bir askersiniz," diye mırıldandı.

"Vietnam'da bulunmuş tum.. Yıllar önce."

Alışık giyimli yabancı birden elini cebine atarak bir kart çıkardı. Ortasında mavi bir mühür, hemen üstünde kel kafalı kartal profili vardı. Mührün etrafında halka şeklinde Merkezi Haberalma Örgütü (CIA) yazıyordu.

Her ne kadar a zı sıkıysa da, benzinci de çevre halkı gibi vatanseverdi. Ayrıca Show'un da asker kökenli olduğunu biliyordu. Ayağa kalktı, "14 numaralı yola gir, üçüncü ıkta sola dön, tepeye tırman. Sağdan üçüncü ev," dedi.

Adam, "Sağ ol," diye başını salladı. "Yardımanız için teşekkür ederim."

O günlerde Brian Show'un hayatındaki tekdüzeli i bozabilecek medeni dünyaya ait sesler öylesine azdı ki, gelen arabanın ıslak yollarda çıkardığı sesler onu a ırtmı tı. Ayrıca bu tenha yerle im biriminde ve günün bu saatinde bir ziyaretçisi olabilece ine hiç ihtimal vermiyordu. Sırtında eski ya murlu u, arka bahçede öminesi için kütük yarmakla me guldü. Buick'i görünce bir an eski 38'li ini evde bıraktığı için hayıflandı. Geçen son iki sene bazı alı kanlıklarını kaybetmesine neden olmu tu. Bu kim olabilir, diye dü ünürken arabadan çıkan adamı görünce rahatladı.

"Vay canına!" diye ba ırdı. "Böyle berbat bir havada ne i in var burada?"

"Sana geldim."

Brian Show elindeki baltayı kütü e saplayıp i ini bıraktı.

"Hayrola? Bu beklenmedik ziyaretin sebebinin neye borçluyum?"

"Beni içeri davet edip bir fincan sıcak kahve versen de, o zaman anlatsam daha iyi olmaz mı dostum.."

"Do ru.. Hadi, geç içeri."

CIA ajanı gülümseyerek yürüdü.

Show da ellerindeki deri eldivenleri çıkarıp arka cebine soktu, sonra öne dü erek misafirini içeriye aldı. Tek katlı evi son derece sade dö enmi ti. Misafirine yer gösterdikten sonra oca ın üzerinde kaynayan kahveyi fincanlara bo alttı. Odanın havasına biraz bayat puro kokusu sinmi ti. Formika çalı ma masasının üstünde açılmamı bir Silver Oak Cabernet Sauvignon ile yanındaki çöp sepetinin içine atılmı iki bo bira kutusu duruyordu. Koltu un üstünde spor sayfası açık Boston Globe vardı, ama en azından iki günlüktü. Show'un bahçede kırdığı odunlar düzgün bir ekilde öminenin yanına istif edilmi ti. Mayıs ayı olmasına ra men evin sıcaklığı tatlı gelmi ti ziyaretçiye.

"Kahveyi yeni koymu tum. Soyun, rahatla."

Show'un ziyaretçisi Langley'den gelen Martin Lee idi. Paltosunu çıkarıp yanına bıraktı.

Sonra, "Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Cynthia için."

Ev sahibi hüznü bir ekilde içini çekerek, "Sa ol," diye fısıldadı. " leri derecede kanserdi. Elimizden geleni yaptık."

"Biliyorum. Cenazeden sonra seni bir daha göremedim. artlarımızı bilirsin."

"Tabii tabii.. Fazla bir ey söylemene gerek yok."

Lee gülümsemeye çalı tı. Havayı de i tirmeye çalı ıyordu.

"Yaramazlık yapmıyorsundur herhalde. Onun yerini alacak birisi çıktı mı? "

"Yeri kolay kolay doldurulmaz. Cynthia mükemmel bir e ti."

Lee anlıyor dercesine ba ını salladı.

"Nasıl vakit geçiriyorsun?"

"Gölde bol bol balık avlıyorum. Bu da bana yetiyor. Yalnızlıktan da ho lanıyorum. ehre dönmem artık, burası sessiz ve sakin bir yer. ehriin gürültüsü, hengâmesi beni sıkıyor."

Show eliyle arkasındaki kitap raflarını i aret ederek güldü. "Ayrıca bol bol okuyup kültürümü artırıyorum ve hayatımda uzun bir süreden sonra örgütten gelen raporlardan ba ka eyleri okumak fırsatını buluyorum." Show elindeki fincanda tuttu u kahveyi

üfleyerek mırıldandı meraklı bir sesle: "Peki, bu ziyaret erefini neye borçluyum Martin?"

Lee bir süre arkada mın yüzünü inceledi donuk bakı larla.

"Senin i e geri dönmeni istiyoruz Brian," diye fısıldadı sonra.

Show gözleri irile erek arkada ma bakakaldı.

"Ne? Yanlı mı i ittim acaba? Geri dönmemi mi?"

"Evet, dostum. Te kilatın sana ihtiyacı var."

"Hadi canım sen de. Ne diye bana ihtiyacınız olacak ki?"

"Çünkü sen hâlâ mesle inin en iyisisin."

"Eee, ne olmu yani? u son iki yıldır yerime adam mı bulamadınız?"

"Bulamadık Brian.. Irak'ı operasyonel anlamda tanıyan en tecrübeli elemanımız hâlâ sensin. Yerin doldurulamadı."

Ev sahibi biraz a kınlık, biraz da merakla bakı larını arkada ma dikti.

"Çıkar u baklayı a zından Martin. Bunca yolu bo una tepmedin, ne istiyorsun benden?"

Lee yutkunarak fısıldadı.

"Irak'a gitmeni."

"Dalga mı geçiyorsun Martin? Ben iki senedir emekliyim. Paslanmaya ba ladım. Ne i im olabilir Irak'ta?"

"Langley'e döndü ünde alırsın bu bilgileri."

" nanmıyorum. Sen ciddisin galiba. "

"Hem de çok ciddiym. Sana imdilik u kadarını söyleyebilirim, daha do rusu benim bildi im kadarını. CIA tarihindeki en büyük operasyonlardan birine kalkı tı "

"Yoksa Saddam Hüseyin'i mi devirmek dü üncesin desiniz?"

"Onun kadar önemli, hatta daha da önemli. Irak'ın kimyevi silah fabrikalarından birinde dünyanın henüz tanımadı ı çok güçlü bir biyolojik silah yapıldı mı ö rendik. Mevcut ve bilinen silahlardan çok daha güçlü ve müessir. Diyebilirim ki yirmi kat daha kuvvetli. Bu silahın mutlaka imha edilmesi gerekli."

"Dur bir dakika, anlamadım. Tek bir bomba mı, yoksa seri üretim mi?"

"Onu dahi tam ayrıntılı olarak bilmiyoruz. imdilik tek bildi imiz örnek bir bombanın yapıldı ı. Bitimi yakla ık iki ay önceye rastlıyor. Irak'ın ellerindeki teknoloji ile hızlı üretime geçeceklerini sanmıyoruz, ama emin de de iliz."

Show bir an dü ündü.

"Öyleyse bu CIA'in imkânlarını a mı demektir, mutlaka askeri operasyon gerektirir. Ba ka yolu yok."

"Biliyoruz, ama siyasi ve hukuki destek sa layamadık. Bizim müdahalemizden ba ka çare yok."

"Bu aptallık olur. Irak'ı çok iyi bilirim. Farklı yerlerdeki üretim merkezlerine aynı anda baskın yapamayız. mkânsız. Hem oradaki te kilat a ı ne merkezde, yeterince adamımız var mı? [www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

"Senin zamanından daha da kötü."

"Buna hiç a madım.. Lanet olsun Martin, benden ne istedi inin farkında mısın?"

Lee ba mı salladı. Show elindeki kahve fincanını yanındaki sehpaye bırakarak homurdandı ters ters. "Operasyonun ba nda kim var?" "Harry Morgan'la Fred Williams olacak."

"Williams'i anımsıyorum, Harry dedi in de kim? Yenilerden mi?"

"Hayır, ama onu tanıdı mı sanmam. Körfez Harekâtı sırasında benimle beraberdi. Çok yeteneklidir. u sıralar Moskova'da görev yapıyor."

"Yani Operasyon Bölümü'nden de il mi?"

"Hayır."

"Çok garip. Öyleyse niye o adamı operasyon yetkilisi yaptınız? Operasyon Bölümü bu atamaya kar ı çıkıyor mu?"

"Senden sonra yöreyi en iyi bilen adamımız o."

"Bui te CIFE'nin ve Mossad'ın deste i de sa lanacak mı?"

Lee yine içini çekti.

"Hayır. Bu, standart operasyonlarımızdan biri olacak."

"Siz çıldırma sınız."

" imdi kararını ver Brian. Bu i e katılacak mısın?"

"Ne yani? Hemen mi kararımı vermemi istiyorsun?"

"Hemen. Portland Havaalanı'nda özel bir uçak bizi bekliyor."

"O kadar acele mi?"

"Evet, o kadar acele. Langley'e bir an evvel gitmemiz gerekiyor."



"Hiç olmazsa, di fırçamı, çorap, iç çama ırını filan almama izin ver."  
Martin Lee sırttı. "Yuvaya hoş geldin Brian," diye mırıldandı... .

— 7 —

Irak Mayıs

KÖY evinin toprak zeminine serilmiş hasırlar üzerinde sadece üçü oturuyor, diğerleri tam bir sessizlik ve saygı içinde ellerini önlerinde balyayarak beyaz badanalı duvarın dibinde bekliyorlardı. Hepsi o yörede kullanılan bol alvarlar giymiş, balarına a al sarmı lardı. Kadınlar mangaldaki ate i yakını lar, yemekleri da ıtını lar, sonra çekilmiş lardı. ki erkek misafir gidene kadar da dönmeyeceklerdi.

Ruhat köyü, Kuzey Irak sınırına en yakın yerle im birimiydi.

Köyün o geceki misafirleri ise El Muhaberat'ın ba kan yardımcısı Abbas Azizî ile muavini Cemal Mahmudî idi. Kar ılarında oturan adam ise Kurman a iretinin ba ıydı. A iret reisi Hamza Ceylanî yetmiş ya ında aksakallı bir ihtiyardı. Gümü sigaralı ından çıkardı ı sarma sigarayı Abbas Azizî'ye uzattı. Ba kan yardımcısı sigarayı keyifle yakarken, "Biraz da i konu alm," dedi.

A iret reisi saygılı bir sesle, "Emrin olur," diye mırıldandı. "Kürt kaynaklarından bazı haberler alıyoruz ya Seydî. Türkiye sınır çok hareketli. Bölgeye takviye birlikler geliyor mu ."

"Yani, Kuzey Irak'a Türkler yeni bir askeri harekât mı yapacaklar?"

"Yalnız o de il. Gelen birliklerin bir kısmı da ncirlik Hava Üssü'ne inmiş ."

Abbasî titizlenerek a iret reisini süzdü.

"Amerikan askerleri mi?"

"Bir uçak dolusu."

"Bunun ilginç yanı ne? O üste her zaman asker de i imi olur."

Hamza Ceylanî anlamlı bir ekilde gülümsedi.

"Bize intikal eden haberlere göre gelenler üniformalı de ilmiş ."

"S en ne demek istiyorsun Ceylanî?"

"Ben, efendimizin sadık bendegâmı, sadece duydu umu anlatıyorum. Yorum sizlere ait. Kürt dostlarımızın verdi i bilgiler böyle. Ama bir nöbet de i imi olmadı ı muhakkak, zira gelenlerin yerine giden olmuyormu ."

"Belki takviye asker gelmiş olabilir."

"Olabilir ya Seydî. Bunu siz daha iyi takdir edebilirsiniz. Ama bize bu haberi sızdıranlar böyle dü ünüyor."

"Öyle mi? Ne dü ünüyorlar peki?"

"Bunların ülkemize sızacak casuslar oldu unu tahmin ediyorlar."

Muhaberat ba kan yardımcısı gülümsedi.

"Bir uçak dolusu casus mu getirmiş ler yani? Bu pek ola an gelmiyor bana. Bunca insanı nasıl sızdıracaklar içeri? Bu i ler böyle olmaz."

A iret reisi ba mını önüne e erek fısıldadı.

"Beni de tedirgin eden bu zaten. Bu gelen ki iler asker de illerse ne olabilirler? Özel bir görevle gönderilmiş olmasınlar."

Abbas Azizî ilk defa irkildi. Adamın söylediklerini bir kere daha beyninde tarttı. Özel görev lafı midesini bulandırmı tı.

Köy odasını kesif bir sigara dumanı kaplamı tı. Abbas Azizî yakla ık üç ayda bir bürosunu bırakarak bazı sınır noktalarındaki özel kaynaklarını dola ır, onlardan en canlı ve gerçek bilgileri toplardı. Bunların ço u siyasi çıkar ve menfaatler do rultusunda hareket eden,

merkezi hükümetten taviz bekleyen a ıret gruplarıydı. Azizî onlara da pek güvenmezdi, ama ço u zaman sızdırdıkları haberler El Muhaberat'ın yeti mi elamanlarının istihbaratından daha do ru sonuçlar verirdi.

Aziz Abbasî yanında oturan yardımcısına bir göz attı. Cemal Mahmudî o ana kadar u toplantının bir an evvel bitmesini ve rahat evine dönmeyi dü lüyordu. u son ayı hiç durmaksızın yolculuk yaparak geçirmi ti ve yorgunluktan bitiyordu. Rusya, Türkiye, Fransa, talya arasında mekik dokuyup durmu tu. Ama a ıret reisinin son lafı üzerine o da birden dikkat kesilmi ve ba kamı ile göz göze gelmi lerdi.

Hamza Ceylanî verdi i haberin Azizî tarafından pek önemsenmedi ini sanarak saygılı ses tonuyla devam etti. "Bilirsiniz, a ıretim çok geni ve yaygındır. Yalnız kuzeydeki de il, güneydeki Kurman kabilelerinden de buna benzer duyumlar aldım."

Ba kan yardımcısı bu defa daha ilgilenmi gibiydi.

"Ne tür duyumlar?" diye sordu.

"Kuveyt sınırındaki Birle mi Milletler tampon bölgesine yakın E anîya havzasında a ıretim insanları mevcuttur."

"Oradaki üslerde de bugünlerde yo un hareketlilik varmı ."

"Yine sivil Amerikalılar mı? "

A ıret reisi ba mı salladı.

Abbas Azizî, "Te ekkür ederim Ceylanî," diye mırıldandı. "Verdi iniz haberleri adamlarım ara tıracaktır, yakında kokusu çıkar ve biz de gerçekli ini anlarız. kramlarınız ve hükümete ba lı mız için de te ekkür ederiz. Biz artık dönelim, malum yolumuz uzak."

A ıret reisi toparlanarak aya a kalktı. Onunla beraber duvarın dibine dizilmi adamları da hemen hareketlendiler. Misafirlerini jeeplerine kadar u urladılar. Az sonra jeep karanlık köy yollarından hızla geçerek Ba dat'a dönü e ba lamı tı.

Uzun bir süre ba kan yardımcısı hiç a zımı açmadı. Sessizli e dayanamayan Cemal Mahmudî nihayet cesaretini toplayarak sordu.

"Bu habere ne diyorsunuz, efendim?"

"Ya sen ne dü ünüyorsun Cemal?"

"Bana biraz saçma geldi efendim. Bir uçak dolusu casus gönderilmez. Haber do ru olsa bile onlar asker olmalıdır. Hamza Ceylanî'yi tanırıyorsunuz, menfaatlerine dü kün ve devamlı gündemde kalmak isteyen biridir. Siyasi ortam karı nca o da pastadan aklınca pay almaya kalkı ıyor."

"Acaba mı?"

"Ben oldum olası bu a ıret köylülerinden sızan haberlere pek itibar etmem."

"Yanlıyorsun Cemal. Bence bu haber çok önemli."

Mahmudî ürkerek sordu. "Ne bakımdan?"

"Burnuma kötü kokular geliyor. Bu bir CIA operasyonu hazırlı ı olabilir."

"Hiç ihtimal vermem efendim."

Azizî ters ters yardımcısına baktı.

"Bazen senin bu mevkiye kadar nasıl geldi ine a ıyorum. Amerika Birle ik Devletleri dünyayı acil bir askeri operasyona ikna edemedi ine göre duruma kayıtsız kalaca mı mı samıyorsun? Mutlaka bir eyler yapmaya kalkı acaklardır. Bunun tek yolu da CIA'in düzenleyece i bir sivil operasyondur. Bunu akıl edemiyor musun?"

"Fakat gizli silahımız hakkında hiçbir bilgileri yok. Belki Sayın Ba kanımız Saddam Hüseyin'e yönelik bir darbe planlıyor olabilirler."

"Yine seninle aynı fikirde de ilim Cemal. Öldürülen uzmanlar Batılı istihbarat servislerinin dikkatini çekti, bundan eminim. Planı ba arıyla uygulayamadık ve en önemlisi sen hâlâ Robert Rich'in izine rastlayamadım. CIA'in bizden evvel kimyagere ula mı olması ihtimali çok güçlü."

Cemal Mahmudî konu manın seyrinin gittikçe aleyhine döndü ünü hissediyordu. Önünde sonunda Abbas Azizî kendisini suçlayacaktı. Ba kan Yardımcısı sanki bilmiyormu gibi yeniden sordu.

"Robert Rich'ten yeni bir haber var mı? "

Ajan kızardı. Neyse ki jeepin içi karanlık oldu undan yüzünün aldığı sıkıntılı halin görülmesini engelliyordu, içinden lanetler okuyarak fisıldadı.

"Henüz yok, efendim. Elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Takdir edersiniz, Amerika'daki olanaklarımız,

Avrupa'daki kadar rahat ve elverişli değil. Hele On Bir Eylül olaylarından sonra. Yine de bir an önce izini bulacağımıza inanıyorum."

"Sanırım artık geç kaldık. En zor ve en öncelikli hedef o idi. Onun izini İstanbul'da bitirmeniz gerekirdi, beceremediniz."

"Çaresiz kaldık, efendim. Biliyorsunuz, Pavel Novotny bize ihanet etti."

Abbas Azizî sesini çıkarmadı. Ama Mahmudî'nin savunmasının onu tatmin etmediği pek belli oluyordu. Bir süre sessizce yol aldılar. Neden sonra ba kan yardımcısı aniden konuştu. "Ustan İstanbul'daki kadın, hani Novotny'nin yardımcısı, adı neydi?"

"Olga'yı yapın."

"Onu neden öldürmedin?"

"Bunu size daha evvel açıklamıştım, efendim. Onun hiçbir şey bilmediğine eminim; yok yere dikkat çekmemek için öldürülmesini uygun görmemiştim."

"Hata etmişsin Cemal. Kadının ne bildiğinden emin olamazdın."

Mahmudî cevap vermemeyi yeledi. Artık ne söylese faydası yoktu.

"Dua et de, köylüler yanlımsın olsun," diye homurdandı Abbas. "Ayat bir CIA operasyonu ile karı karıya kalırsak, bu ikimizin de sonu olur."

Adam haklı, diye düündü Cemal Mahmudî. Kurana dizilebilirlerdi. Ba kan yardımcısının çok üst düzeyde çalışan kimselerden torpili vardı, o belki paçayı kurtarabilirdi, ama operasyon amiri olarak kendisinin hiç ansı yoktu. Bu gerçeği idrak etmesi, ister istemez geleceği için yeni planlar yapmak zorunda oldu unu düündürdü Cemal'e...

— 8 —

Moskova Mayıs

FEODOR Chavadze gözleri irileyerek içeriye giren kızıyla Amerikalı yabancıya baktı, gördüklerine inanamıyordu, o Amerikalı Tatyana'nın yanında görmeyi düünebileceği son insandı. Uyuşuk beynini çalıştırmaya gayret etti, ama hadiseleri bir türlü toparlayamıyordu. Bu adamın kızının yanında ne işi olabilirdi.

"Tatyana!" diye bir hayret nidası yükseldi ağızından sadece. Kızma bakar bakmaz onun hiddetten köpürmüş bir eda ile karışına dikildiğini ve ilk defa bağırarak kendisiyle konuştuğunu fark etti.

"Hemen giyin baba.. Gidiyorsun" diye homurdanıyordu kızı.

Sersemliğini üzerinden atamayan Feodor, "Nereye?" diye sordu.

"Nereye olursa.. Önemli olan buradan uzaklaşman."

Rus'un nazarları hâlâ bir köşede sessizce durarak onları izleyen Harry Morgan'daydı.

"Saçmalama Tatyana.. Seni bırakıp nereye gidebilirim."

Adam alımlı gibiydi.

Genç kız onu omuzlarından tutarak sarstı.

"Asıl benim için buradan uzaklaşmak zorundasın baba, hâlâ anlamıyor musun?"

Feodor saf saf sordu.

"Neyi?"

"Seni pis bir emele alet ettiler. Tetikçi olarak kullanmak istediler.. Daha da önemlisi o i i yaptıktan sonra seni sa bırakacaklarını mı sandın? Sen hastasın baba, artık bu gerçe i kabul et. Bir alkoliğsin sen.. Bu an hâlâ hayattaysan bunu Harry'ye borçluyuz."

"Ama Tatyana..."

" tiraz etmeyi bırak artık. Bugüne kadar sana hiç kar ı çıkmadım, hep sana ba lı ve isteklerini yerine getiren bir evlat oldum, ama buncan sonra sen benim söylediklerimi yapacaksın. İmdi de hemen hazırlanmaya ba la, yanma birkaç parça e ya al ve hemen bu evden uzakla ."

Adamın gözleri dolmaya ba lamı tı.

"Nereye gidebilirim ki Tatyana?"

"Onu da dü ündüm. ehirdi ma, Kolomenskoe'ye, Vaftizci Yahya Kilisesi'ne."

"Delirdin mi sen? Ben orada ne yapabilirim?"

"Rahip van'ı hatırlıyor musun? O seni bir süre kilisede himaye eder. Sana bir minnet borcu vardır, bunu bana hep anlatır dururdun."

"Çok saçma! O yıllar önceydi. Rahibin hayatta bile oldu unu bilmiyorum. Hem artık ben o eski GRU subayı de ilim; u halime bir baksana, öz kızım bile benim bir alkolik oldu unu söylüyor. Bu halimle bir rahipten beni korumasını nasıl isteyebilirim?"

Tatyana, adamın çaresizli i kar ısında hiddetini unutarak onun a lamaklı gözlerine çevirdi bakı larını. O da çok üzgündü, ama aklına İmdilik ba ka bir çare gelmiyordu. Birden sarıldı babasına, adamı kollarının arasına aldı.

"Bunu yapmaya mecbursun baba.. En azından benim için."

Feodor Chavadze gözya larını tutamıyordu artık.

Harry bir süre önünde ya anan hazin tabloun etkisinde kaldı. Nihayet biraz acele edin lütfen, diye mırıldandı. O zaman Feodor kızının kollarından kurtularak Harry'ye döndü.

"Siz kimsiniz bayım?" diye sordu. "CIA'den misiniz gerçekten?"

"Evet," diye mırıldandı Harry. "Ama o kimyageri öldürmeye çalı anlardan de il de hayatta kalmasını sa lamaya çalı anlardanım."

Feodor utanmı gibi bir süre bocaladı.

"Öyleyse bana yalan söylediniz."

"Do ru, ama buna mecburdum."

Rus bir kızma, bir de Harry'ye baktı meseleyi anlamaya çalı arak. Sonra sıkılğan bir edayla mırıldandı.

"Bunu sadece Yuri Karpın'i kurtarmak için mi yapıyorsunuz, yoksa..."

Tatyana babasının cümlesini tamamlamasına fırsat vermedi.

" İmdi bunları tartı manın sırası de il baba. Tehlike hâlâ devam ediyor, sen bir an evvel hazırlanmaya bak. O Arap her an gelebilir."

Feodor ikisinin de kanını donduracak cümleyi a zından kaçırdı.

"O yarım saat önce buradaydı zaten."

Harry deh etle adama baktı.

"Ne konu tunuz?"

Chavadze içini çekti. Kafasını toparlamaya çalı tı. Bir kadeh içkiye iddetle ihtiyacı vardı. Masanın üzerinde duran yarısı içilmi votka i esine uzanmak istedi. Fakat son anda iradesini zorlayarak titreyen ellerinin i eye uzanmasına mani oldu.

"Benden cinayeti i lememi, artık zamanın geldi ini söyledi."

"Bu gün mü?"

"Evet... Ama..."

"Devam edin lütfen."

"Galiba... galiba bazı yeni geli meler oldu."

"Nasıl geli meler?"

"Benden kimyageri bu ak am öldürmemi istedi. Önce bir tabanca bıraktı.. Fakat.."

Tatyana dayanamayarak ba ırdı.

" unu do ru dürüst anlatsana baba, ne oldu?"

Feodor yıkılm çasına ba mı önüne e di.

"Ben., galiba bir hata,ettim. Size verdi im sözü tutamadım. Ona sizden bahsettim."

"Lanet olsun," diye homurdandı Harry. "Ne yaptı o zaman?"

"Beni sıkı tırdı biraz. Sizin hakkınızda bilgi almak istedi."

"Ona ne söylediniz?"

"Hiçbir ey.. Ne biliyorum ki zaten.."

Ajan kısa bir muhakeme yapmaya çalı tı. Tarık Bin Zeyd istese Feodor'u az önce yaptı ı ziyarette öldürebilirdi, ama öldürmemi ti. Bunun bir nedeni olmalıydı, ya hâlâ ondan elde edece i bir ey vardı ya da bu zavallı haliyle onu kesinlikle zararsız görmü tü. İlk ihtimali daha geçerli buldu; bu meslekte çalı anlar geride ayya ve her an dilinin çözülmesi mümkün bir adamı sa bırakmazlardı. Üstelik öyle birini ortadan kaldırmak çok kolaydı, ölümüne çe itli ve ikna edici bahaneler de bulmak kolaydı. Onu seçmeden önce eski ve lekeli bir GRU subayı oldu unu mutlaka ö renmi olmaları gerekirdi. Artık onu kimsenin dikkate almadı mı ve ölümünü polisin bile ipelemeyece ini dü ünürlerdi. O halde hâlâ bir beklentileri vardı. Harry homurdandı.

"Zeyd geri gelecek mi?"

"Bilmiyorum," diye kar ılık verdi Feodor. "Birden benimle tartı mayı kesip gitti."

Korkmu olmalı, diye dü ündü ajan.

u veya bu ekilde CIA'in durumdan haberdar oldu unu biliyorlardı artık.

"Hadi, acele edin," diye mırıldandı Harry...

Bindikleri taksi Kolomenskoe'den dönerken Tatyana, o ana kadar tuttu u gözya larını artık saklayamıyordu. Gözya ları yanaklarına süzülürken Harry cebinden çıkardı ı mendili ona uzattı. "A lama artık" diye fısıldadı. "Baban güvencede. Arapların onu asla bir kilisede arayacaklarını sanmıyorum."

"Ben de" diye mırıldandı genç kız. "Sana çok ey borçluyum Harry."

"Bo ver imdi bunları."

"Nasıl bo verebilirim. Rüyamda görsem bir Amerikalının bize bu denli yardımı dokunaca ma, babamın hayatını kurtaraca ma inanamazdım."

Feodor Chavadze'yi Vaftizci Yahya Kilisesi'nin rahibine emanet ettikten' sonra Moskova'ya dönüyorlardı. Harry kiliseye girmemi onları taksinin içinde beklemi ti. Feodor kızıyla birlikte süklüm püklüm kiliseye girmi ve yakla ık yarım saat kadar içerde oyalanmı lardı. O zamana kadar metanetini muhafaza eden Tatyana geriye dönünce iyice laçkala an sinirlerine hâkim olamamı tı.

Harry, ehirdı ındaki yerle im merkezlerini pek bilmezdi. Bir süre kızın toparlanmasını bekledi. Tatyana'nın gözya ları kesilip mendili iade ederken yava ça fısıldadı.

" imdi benim de senden bir ricam var."

"Tabii" dedi genç kız biraz da merakla.

"Beni Kuskova denen yere götürmeni istiyorum."

"Kuskova mı? Ne i in var orada?"

"Bunu sonra anlatırım. Uzak mı?"

" ehin merkezinin dı ında sayılır. Buranın tam aksi yönünde."

" oföre bizi oraya götürmesini söyle."

Tatyana, Harry'nin istedi ini yerine getirdi. oför bu istekten hiç de memnun olmamı gibi dikiz aynasından geriye öyle bir baktı, fakat mü terilerinin ngilizce konu malarından Harry'nin Amerikalı oldu unu anlamı tı. Bu da ödemenin muhtemelen dolarla yapılaca ı anlamına geliyordu, bo verip gaza bastı.

Genç kız merakını yenememi ti, dayanamayıp sordu yine.

"Kuskova'da ne i in var?"

"Yuri Karpın orada oturuyor. Metresinin evinde. Adresini babandan almı tım."

"İmdi oraya mı gidiyoruz?"

"Biz de il Tatyana, sadece ben. Evi bulmama yardımcı olduktan sonra sen geri döneceksin. O yöreyi hiç bilmiyorum."

Ajanın sesi tok ve kararlı çıkmı tı.

Ama genç kızın kalbi ku gibi atıyordu. Cesaretini toplayıp, "Ben de seninle gelmek istiyorum" dedi.

"Olmaz Tatyana. Bu bir oyun de il ve son derece tehlikeli. Seni böyle bir tehlikeye atamam."

"Ben korkmuyorum, hele sen yanımdayken. zin ver ben de geleyim. Sana yardımcı olurum."

"Hayır, Tatyana. Ayrıca senden ba ka istediklerim de var."

Kız derin deniz mavisi gözlerini yine Harry'ye çevirdi.

Sesini çıkarmadan söyleyeceklerini bekledi.

"Bir süre kendi evinde kalmanı istemiyorum. Özellikle bu gece. "

Hafifçe yüzü kızaran kız sordu.

"Spaso Evi'ne mi gelmemi istiyorsun?"

"Bu gece olmaz. Bu geceyi çok güvendi in birinin yanında geçirmeni istiyorum, ondan sonra senin tehlike geçinceye kadar Spaso Evi'nde kalabilmen için yetkililerden izin almaya çalı aca ım."

Tatyana utanarak sordu. "Sen yetkili de il misin?"

"Orası büyükelçimize tahsis edilmi bir yerdir. Unutma, sen bir Rus vatanda ısın ve orası Amerika Birle ik Devletleri'nin topra ı sayılır. Seni orada saklamam yasalara göre suç sayılır, ama bir yolunu bulup gereken izni alaca ım, merak etme."

Tatyana sesini çıkarmadı, fakat hayal kırıklı ına u ramı gibiydi. Harry usulca uzanıp kızın elini avuçlarının içine aldı..

Moskova'yı çoktan gecenin karanlı ı sarmı tı. Bindikleri taksi ehrin merkezini geçmi , kuzeyinden güneyine do ru iniyordu. kisi de acıklı lardı, ne ö le ne de akşam yeme ini yiyecek fırsatları olmamı tı.

Genç kız daha imdiden babasını dü ünmeye ba lamı tı, umarım kilisede alkol krizi tutmaz, diye dü ünüyordu. Böyle durumlarda müthi saldırgan ve çekilmez biri olurdu. Rahip van acaba bir zamanlar gördü ü himaye için babasına katlanabilecek miydi? Yoksa onu kiliseden atar mıydı? Babası gibi ateist bir insanın kim bilir orada barınması ne zor olacaktı.

Daldı ı dü üncelerden Harry'nin sorusuyla sıyrıldı.

"Daha çok yolumuz var mı?"

Tatyana silkinerek arabanın penceresinden karanlık sokaklara baktı.

"Geldik sayılır. Söyledi in adres iki blok kadar ötede."

"Tamam, anladım," diye fısıldadı Harry.

Araba söylenen soka a girince oför homurdanarak yava ladı. Rusça bir eyler söyledi.

Harry adamın huzursuzlu unu anlamı tı.

Sa taraftaki i çi bloklarının oldu u yana bakınca Harry durumu kavramı tı. Gidecekleri adresin önünde iki tane ı ldakları yanıp sönen polis arabası, iki de resmi plakalı araba duruyordu. Ajan durumu görür görmez geç kaldıklarını anlamı tı. Soka ın içi o saat için normalden çok daha kalabalıktı. Geni bir meraklı kitlesi evin önünde kümelenmi , polislerin çember içine aldıkları kapı önünde fısılda arak duruyorlardı.

Harry arabadan inmedi. Tatyana'ya, "Lütfen, orada neler oldu unu ö renir misin?" diye sordu. Genç kız hiç tereddüt etmeden arabadan fırlayarak, meraklı seyircilerin bulundu u yere do ru ko tu.

Ajan araladı ı camdan onu seyrediyordu. Tatyana orada bir iki dakika kadar oyalandı, sonra hızlı adımlarla geri döndü.

"Cinayet i lenmi " dedi. "Ludmilla Kornokova adında eski bir koristle..." "Evet?" "Yuri Karpın'ı öldürmüşler."

Harry kızın çıplak omuzlarını öptü.

Tatyana hâlâ titriyordu..

Sakinle mesinin bir hayli zor olacağını biliyordu ajan.

"Unutmaya çalış , " diye fısıldadı kula ma, sonra ate li dudaklarını kızın omuzlarından a ır a ır bel çukuruna kadar indirdi. Harry'nin Spaso Evi'ndeki yatak odasında idiler. Ajan Rus kimyagerin öldürülmesinden sonra, Tatyana'yı yalnız bırakmamı ve kendi resmi ikametgâhına getirmek zorunda kalmı tı. Yarın sabah ilk i i büyükelçi ile konu mak ve operasyonun bitimine kadar Tatyana'nın binada kalması için gereken izni almaya çalış mak olacaktı. Elçi Bill Brewster anlayı lı bir adamdı, biraz zor da olsa bu izni koparacağını sanıyordu.

Tatyana yata nın içinde yüzükoyun ve kımlıdamadan yatıyordu. Ajanın öpü leri kızın kalçalarına, baldırlarına kadar indi ama Tatyana bir türlü o ilk gecede ate li ve istekli haline kavu amıyordu. Harry sonunda onun yanına uzandı.

"Neyin var?" diye sordu. "Hâlâ babamı mı dü ünüyorsun?"

"Affedersin Harry," diye fısıldadı genç kız. "Elimde de il. u sıralar öyle olaylar ya adım ki bir türlü normale dönemiyorum."

"Sorun nedir? Baban ise, o artık emniyette. Araplar onu bulamazlar."

"Biliyorum, umarım öyledir.. Ama ben kendimden korkuyorum."

"Kendinden mi? Ne demek bu? Arapların sana da saldıracaklarını mı sanıyorsun?"

"Hayır Harry. O aklıma bile gelmedi."

"O halde?"

Tatyana ilk defa bakı larını yanında uzanan Harry'nin gözlerine odakladı.

"Sanırım ben sana â ık oldum. Bu duyguyu ilk defa ya ıyorum ve bu beni korkutuyor. Ben basit ve sıradan bir insanım, beni anlıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı Harry. "Anlamıyorum. Â ık olmanın korkulacak nesi var?"

"Bu ili ki asla fazla uzun sürmeyecektir sevgilim. Benim için çok ey yaptın, ama kısa bir süre sonra beni terk etmek zorunda kalacaksın ve ben o zaman duygularıyla birlikte yapayalnız kalacağım. Lütfen, beni anlamaya çalış . Bu ili kinin asla sonu olmayacaktır."

Harry içini çekti.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Sonumuz olmayacak. Daha çok gençsin Tatyana ve gördü üm kadarıyla hayatı dolu dolu ve gerçek yüzüyle ya amamı sın, ama hayat bu i te, insano lu bu gerçe e alı malı, onun bize verdi i nimetlerden de azami istifadeyi bilmeli."

"Yani gününü gün etmek gibi mi?"

Harry bir an dü ündü.

"Hayır, bu kadar basit anlamda söylemedim, ama Tanrı'nın bize verdi i nimetlere de yüz çevirmemeliyiz ve kaderimizde ne varsa onunla yetinmeliyiz."

Genç kızın yüre i burkuldu.

Kim bilir, belki de Harry haklıydı.

Ona sarıldı, ama büyülü dünyasının yıkıldı mını duyumsuyordu...

Kuzey Irak Mayıs

Kuzey Irak'taki Zaho Kürt yerle im alanlarının yakla ık be altı kilometre açı ndaki tepelerin üzerindeydiler. Aykut Sarp cebinden çıkardı ı paketten bir sigara da Harry'ye

uzattı. Amerikalı ajan te ekür ederek reddetti. Da tepesi oldukça so uktu. Bulutsuz gökte yıldızlar parlıyor, kuzeyden esen rüzgâr ikisini de ü ütüyordu. Bir süre karanlıkta yürüdüler. Harry Morgan yorgun ve sıkıntılı görünüyordu. "Önce Irak'ta olup bitenleri ve hükümetimin bu husustaki kararlılı mı size anlatmak zorundayım," diye mırıldandı.

'Irak'ın kitle imha silahları tedarik etmek, üretmek ve bunları yaymak yolunda yo un bir çalı ma içinde oldu undan kimsenin üphesi yok. Yalnız biyolojik ve kimyasal silahlar de il, nükleer silahlar da buna dahil maalesef. Hedeflerine ula mak için iki rota takip ediyorlar. Birincisi ve asıl tehlikeli olanı nükleer silah üretme çabaları muhakkak. Birle mi Milletlerin denetimi sürdürü ünden bu rotada hızlı geli me kaydedemiyorlar. Benimsedikleri yol Pakistan örne i; yava , ama metodik bir çalı ma. Kendi santrifüjünü kurup, yava yava parçalarına ayrılabilir malzeme imaliyle, kendi silahlarını kendileri yapmaya ba lamak. Yetersiz de olsa, teknolojik güce de sahipler. Tahminimize göre önü alınmazsa, 2005 yılında ba arıya da ula abilirler."

Aykut, "Eh," dedi. "Pek yakın tarih sayılmaz." "Ama takip ettikleri ikinci bir rota daha var. Hallerinden hiç memnun olmayan Rus subaylarını ikna ederek hazır silahlar elde etme pe inde ko uyorlar. ayet mevcut nükleer silahlardan birkaç parça ele geçirebilirlerse, bu onlar için en ideal yol olacak. Her eyi halledilmi ve kullanılmaya hazır bombalar. te, korktu umuz durum bu, asıl büyük tehlike burada. Halen nükleer silah alıcısı olarak piyasaya çıkmı durumdadır ve elimizde bunu ispatlayacak delillerimiz var. in en hazin tarafı, Rusların ellerinde nükleer ba lıklı kaç bomba oldu unu dahi bilmemeleri. Tahminlerimize göre yakla ık sekiz ile on üç bin bomba mevcut olmalı. Bunlar da 155 de i ik askeri depoya da ıtılmı durumda. Kendi ifadelerine göre bunlardan en az yüz tanesinin akabeti meçhul. Son bir sene içinde Langley'e bu konularla ilgili tonla rapor gönderildi ajanlarımız tarafından, ama içlerinden merkezi en rahatsız edici olanı altı ay evvel gönderildi. Bu raporda Iraklıların Kazakistan'daki eski Sovyet depolarından çektikleri nükleer füzelerden üçüne ula tıkları yazılıydı."

Harry derin bir nefes alıp devam etti: "Bazı telefon konu malarını, uzaydan çekilen foto rafları tetkik ettik. Hatta Irak'a adam gönderip içerden bir eyler ö renmeye çalı tık. Ne yazık ki tereddütlerimizi giderecek kesin bir sonuca ula amadık."

Aykut, ajanı can kula ıyla dinlemesine ra men konuyu nereye getirece ini henüz anlayamadı. Çünkü imdi planlanan operasyonun nedeni nükleer ba lık ta ıyan füzeler de il, biyolojik ve kimyasal silahlardı.

"Mr. Morgan, bütün bunlara ra men birkaç tane nükleer silaha sahip olmanın bir ülkeyi nükleer güce sahip devlet statüsüne çıkaramayaca ı da bir gerçek, de il mi?" dedi.

"Ku kusuz öyle. Ama Irak'ın terörün ba mı çeken ülke oldu una inanıyoruz. ran'dan da, Suudi Arabistan'dan da beterler. Liderleri dünyaya meydan okumak hevesinde. Bu silahların böyle bir devletin cüret ve saldırı gücünü arttıraca mı sanıyoruz. Önünde sonunda askeri bir müdahale yapılmak zorunda kalacaktır."

"Haklı olabilirsiniz."

" imdi bir de dünyanın ba ma kimyasal silah sorunu çıktı. Kimyasal silahlar hakkında yeterli bilginiz var mı?"

"Fazla bilgim oldu u söylenemez. Bu olay patlak verdikten sonra M T bünyesindeki bazı uzmanlardan bilgiler aldım. Özellikleri bazı sinir gazları. Bana anlattıklarına göre VX denen gazın bir damlası bile insanı öldürmeye yeterliydi . Sarin ve Tabun denilen gazlar da aynı kategoridenmi , insana büyük acılar vererek öldürürlermi ."

"Çok do ru. Ba kaları da var tabii. Antrax, Botuliniyum, Aflotoksin gibi. Hepsinin etki sahası farklı, ama sonuç öldürücü olu ları. 1991'deki Irak harekâtımızdan sonra Irak'ın elindeki 38 bin kimyasal silah içeren top mermisi, 480 bin litre kimyevi silah üretiminde kullanılan maddeyi, 30 adet füze ba lı mı ve 6 seyyar rampayı imha ettik. Bunlara silah üretmeye yarayan yüzlerce laboratuvar malzemesini de katabilirsin. Lakin aradan geçen süre



içinde Iraklılar hızla yeniden üretime geçtiler. Edindi imiz son bilgilere göre 18 kilometrelik alana kurulu El Hakim fabrikasında 50 bin litre Antrax ve Botulinium ürettiklerini biliyoruz, ama Irak bu fabrikanın hâlâ besi çiftli i oldu unu savunuyor. Belki bu rakamlar daha da arttı tır imdi."

Tepedeki rüzgâr daha da arttı tı. kisi de ü ümeye ba lamı lardı. "Operasyona ne zaman ba layacaksınız?" diye sordu Aykut.

"Langley'den emir bekliyoruz?" "Nasıl bir plan hazırladı ınızı sorabilir miyim?" "Ü ç ayrı noktaya adamlarımızı indirdik. Kuzeyde sizin de bildi iniz gibi ncirlik Hava Üssü'ne 60 adamımız indi. Güneyde Kuveyt ve Abadan civarında mevzilendik. Fakat operasyonu hangi ekibimizin yapaca ı hususunda henüz emir almı de iliz."

"Daha ne bekledi inizi sorabilir miyim? Bu kadar yı mak yaptıktan sonra bu biraz dikkat çekici olmayacak mıdır?"

"Sorunu biliyorsunuz, yeni silahın henüz nerede depolandı ı hakkında hâlâ elimizde sa lıklı bilgiler yok. Kesin ba arıya ula abilmemiz için silahın saklandı ı fabrika veya depoyu mutlak tespit zorundayız. Korkarım o ana kadar beklemek zorundayız."

"O zaman bu hazırlıklar biraz erken olmadı mı?"

"Ba ka çaremiz yok dostum. Gerekirse hepsine aynı anda müdahale edece iz."

Aykut homurdandı.

" u yakaladı ınız adam, Robert Rich, bu konuda size yeterince bilgi vermedi mi?"

"Verdi, ama mutlak de il. Bomba bittikten sonra ba ka bir yere nakledilece ini dü ünüyor. Güvenlik gerekçesiyle."

"Asıl yapımsafhası nerede gerçekleşe mi ?"

" ayet do ruyı söylüyorsa Tikrit'teki tesislerde. Fakat sonra Ra idiye silah fabrikasına gönderilmi olmas ı mümkündür diyor."

"Neden?"

"Orası Ba dat'ın içi. Ayrıca Cumhuriyet Muhafızlarının ana karargâhı, Irak gizli servisi El Muhaberat'm merkezi ve Irak Genelkurmayı da orada. Yani girilmesi en zor bölge, yine de kesin ernan olamıyoruz."

"Bu konudaki aydınlatıcı bilgi ajanlarımızdan ne zaman gelecek?"

"En fazla üç gün daha bekleyebiliriz. Sonra harekete geçmek zorundayız."

"Anlıyorum," diye\* mırıldandı Aykut. " imdi gelelim benim görevime. Burada bunun için bulu tuk, benden tam olarak ne istiyorsunuz?"

Harry gülümsedi.

"M T'in gerek Kuzey Irak'ta, gerekse Ba dat'ta çok iyi organize edildi ini biliyoruz. O yörelerdeki ajanlarımızın sayısı bizden fazla. Sizden ricamız oradaki ajanlarımızla görü üp bizimle gereken koordinasyonu sa lamamız. Bu i i en iyi yüklenecek vasıftaki ki i de sizsiniz."

"Üzgünüm, ama Irak'taki ajanlarımızdan merkezimize bu konuda hiçbir bilgi akı ı yok. Olsa Ankara'dan ayrılmadan önce mutlaka haberdar edilirdim."

"Mümkündür, ama yine de dahilden bilgi toplamak konusunda bizden daha anslı oldu unuzu biliyorum. Bunu daha önce Irak'a yaptı ınız iki askeri müdahalede de ya adık. tiraf etmeliyim ki C FE, MI 6 ve Mossad bizim ajanlarımızdan daha fazla yardımcı oldular. Sizden ne bekledi ime gelince, en geç yarın ö le vakti saat tam on ikide Ba dat tren garında olmanızı istiyorum. stasyonda Tom Payne adındaki ajanımız sizi bekleyecek. Onu tanımakta zorluk çekece inizi sanmıyorum. O sizi bulacaktır."

Aykut iki gündür tıra etmedi i sakalını ka ıdı.

"Ya i inize yarayacak bilgileri bulamazsak, o zaman ne olacak?"

"Sadece durumumuz daha da zorla acak. Kesin kararlıyız. O silah mutlaka imha edilmeli. Ba ka çaresi yok."

"Bu defa ngiliz ve srailli dostlarımızdan yardım istemediniz mi?"

"Kuzenlerimiz çok ilginçtirler. Dost görünmemize, bunca yıldır aynı cephede sava mamıza ra men, bizi kıskanırlar, zaman zaman kapris yaparlar. Hatta ba arsızlı ımız onları memnun da eder. Oysa her zaman i in yükünü biz çeker, pislikleri biz temizleriz."

"Ya Mossad?"

"Onlarla temas halindeyiz. Bize yine yardım ediyorlar."

Adımlarını sıkla tırdılar. Barındıkları da kulübesine yakla ırken Aykut yeniden sordu.

"Aklıma takılan bir konu daha var; artık önemi kaldı mı bilmiyorum, ama u yedinci uzman, onun kimli ini tespit edebildiniz mi?"

Harry manidar bir ekilde ajana baktı.

"Hayır, onun hakkında hâlâ bir bilgi ele geçiremedik."

Aykut sesini çıkarmadı.

"Neden sordunuz?"

"Hiç, sadece merak ettim."

"Bu sorunuz bana sadece merak gibi gelmiyor; bildi iniz bir ey mi var?"

"Kesinlikle yok. Ama..."

"Çekinmeyin, söyleyin lütfen."

Aykut kısa bir duraklamadan sonra mırıldandı. "Sizce yedinci ki inin mikrobiyolog veya bir kimyager olması art mı?"

"Anlayamadım," diye mırıldandı Harry. "Ba ka ne olabilir ki?"

Aykut omuzlarını silkti.

"Benimki sadece bir varsayım, üstelik herhangi bir bilgiye de sahip de ilim, fakat garipsedi im husus elinizdeki uzman Robert Rich'in onu tanımmaması. Oysa anladı ım kadarıyla di er altı uzman yeni silahın üretilmesi safhalarında ço u zaman birlikte çalı m lar, yanılıyor muyum?"

"Do ru. Nereyeçvarmak istiyorsunuz, henüz anlamadım."

"Çok basit ve düz bir mantık," diye mırıldandı Aykut. " ayet yedinci ki i onlarla beraber çalı madıysa onun uzmanlık alanı muhtemelen bu de il."

"Yani?"

"Yani o ki i kimyager veya mikrobiyolog de il. Mesela bir patlayıcı uzmanı olamaz mı? Belki de üretilen silahın alı lımı kalıplardan farklı bir çalı ma mekanizması vardır. Iraklılar da bomba bitinceye kadar onu uzmanlarla temas ettirmemi lerdir."

Harry Morgan hemen cevap veremedi.

Böyle bir olasılı ı hiç dü ünmemi ti. Ama hiç de yabana atılacak bir dü ünçe de ildi. Zaten öldürülen di er uzmanlarla görü üp onları konu turmak iste i biraz da bundan kaynaklamıyordu. Bomba hakkında\* hiçbir fikirleri yoktu. Genel olarak yeni yapılan silahın füzelere monte edilecek bir mekanizması ve ate leme sistemi olması gerekirdi, fakat bunun alı lımı n dı nda ayrı ve yeni bir tekni i gerektirip gerektirmedi i konusunda kendisinin de bilgisi yoktu. Bu apayrı bir uzmanlık mevzuuydu. Bir süre dü ündü.

"Yeni geli tirilmi bir ate leme sistemini mi kastediyorsunuz?"

"Veya buna benzer bir ey. Benim kastetti im sadece bir olasılık. Yanılıyor da olabilirim tabii. Ama yakaladı ımız Robert Rich'in iki yıl boyunca u yedinci uzmanla hiç kar ıla maması biraz garip de il mi? nsanın aklına ister istemez o uzmanın bir biyolog veya kimyager olmadı ı fikrini getiriyor."

Harry Morgan ba ka bir yorum getirmedi, soru da sormadı. Aykut'un sırtını ok adı sadece.

"Hadi, kulübeye gidelim, ü üdük," diye mırıldandı. Fakat Amerikalı ajanın akli karı ır gibi olmu tu. Bu, imdiye kadar hesaplamadıkları yeni bir problem demektir...

Hep beraber kahvaltı ederlerken Ian Barret, Terry'ye bakıp gülümsedi.

"Yeni giysileriniz size çok yakı mı Miss Farrell. Muhafazakâr bir Ba datlıdan hiç farkınız kalmamı ; ama kızıl saçlarınızı sokakta sıkı sıkı örtmenizi öneririm. Buralarda kızıl saçlı kadınlara hiç rastlanmaz.

David ve Dr. Fatma da gülümsediler.

Terry, "Evet, bunu anlayabiliyorum" diye mırıldandı.

Kahvaltıyı evin alt katında ufak bir odada yapmı lardı. Daha sonra hep beraber Barret'in gizli çalı ma odasına geçtiler. Ian Barret masasının arkasındaki koltu a oturunca birden ciddile ti ve sıcak bakı ları kayboldu.

" u son üç aydır Ba dat'ta garip eylemler oluyor," diye söze girdi. "Kaynaklarımız tutarsız, birbirine ters dü en bir yı nın haberler ula tırıyorlar bize. Çaresiz, elimizden geldi ince intikal eden haberlerin do rulu unu ara tırmaya gayret ediyoruz. C FE, MI 6'yı u kimyasal bomba olayından haberdar etti. Bildi iniz gibi bizim, yani CIFE'nin, operasyonel hareket yetkimiz yok. ayet bir operasyon kararı verilecekse buna MI 6 yetkilidir. Bugün size çe itli olasılıkları ve mevcut silahın nerede saklanabilece i hususundaki tahminlerimizi açıklayaca m." "

David lafa karı tı.

"MI 6 bu konuda bize bazı bilgiler aktardı. Özellikle Tikrit ve Ra idiye fabrikalarından bahsettiler. Galiba silahın orada güçlü bir olasılıkmı ."

"Sadece oraları de il, Skarkat ve Salman Pak'ta da olabilir."

"Ellerinde bu bombadan ne kadar var?" " in bir kötü yanı da bu ya, bilmiyoruz. Mossad'la yaptı mız temaslarda bize yedi adet kadar gizli bomba üretildi ini tahmin ettiklerini söylediler. Bunun gerçekçi verilere dayandı mı sanmıyorum, tahrik de olabilir. Çünkü onların asıl gayesi a ırtıcı bilgiler yayarak Amerikalıların askeri baskın düzenlemeleri, Ortado u'da yeni bir sava onların i ine geliyor. Ayrıca adımız fazla duyulmamasına ra men buradaki espionaj etkinli imiz Mossad'dan daha güçlü."

"Bu duruma CIA ne diyor?"

"O da ba ka bir sorun. Kuzenlerimiz bu defa pek suskunlar. Bilgi alı veri ine pek yana mıyorlar. Sebep de Ba kanımız Sir James Spader'ın açıklamaları. Ba kanın resmi olarak bu olayların arkasında askeri müdahale temini için CIA'in parma ı oldu unu söylemi ti. Bu ifade ili kileri biraz so uttu. Ama muhakkak olan husus onların da bu geli meleri çok yakından takip ettikleridir."

Terry Farrell, "Ne kadar yakından?" diye sordu.

Ian Barret endi eli nazarlarla genç kadını süzdü.

"Ortado u'da fitili ate leyecek kadar yakından."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Barret huzursuzca homurdandı. "Çok özel bazı kaynaklardan CIA'in Türkiye'deki ncirlik Hava Üssü'ne bol teçhizatlı ve ufak çaplı bir ajan ordusu indirdi ini istihbar ettik."

David, "Bu do ru olabilir mi?" diye sordu.

"Haber kayna ımız çok güvenilirdir."

"Yani CIA bombaların imhası konusunda bir operasyon arifesinde mi?"

Ian Barret yumu acık sesiyle, "Henüz kesin bir ey söyleyemem, ama bana kuvvetli bir olasılık gibi geliyor," dedi.

Bu defa Terry bir i güzarlık yapmaktan çekinerek sordu:

"Bu olası lı Londra'ya rapor ettiniz mi?"

"Evet.. ki gün önce."

"Ne cevap geldi?"

"Bekle ve gör talimatı. De i meyen klasik takti imiz. Anla ılan Londra bu kez durumu gözlemlemekten öteye pek geçmek istemiyor, en azından imdilik niyetleri bu.

Sanırım olabilecekleri uzaktan seyretmekle yetinece iz. Ayrıca apar topar buraya niye gönderildi inizi sanıyorsunuz ki? Sizler MI 6'nın gözlemcileri olacaksınız."

David mırıldandı.

"Neyi gözlemleyece iz?" Ian Barret her iki ajana da gülümseyerek baktı.

"Dostlarım, burada yetki tamamen CIFE'nindir. Benim aldığım talimat ise sizi MI 6 gözlemcileri olarak durum hakkında edindiğimiz tüm bilgileri nakletmek ve bombanın saklı olması mümkün yerleri göstermektir. Sizin için zor bir görev olmayacak bu, zira CIFE de MI 6 da, bu tesislere Birleşmiş Milletler Kimyevi Kitle Mühürleme Silahlarını Kontrol Komitesi adı altında gizli ajanlarını sokmuşlar ve her türlü bilgiyi almışlardır. Kısacası buraya en azından Amerikalılarla mütekerrek bir operasyon yapılmayacaksa, sizi Londra'nın niye gönderdiğini hakkında inanılmaz ufak malumatım yok. Bu bana çok anlamsız gibi geliyor, ama herhalde MI 6'nın işine karşı olacak halim de yok. Yine de ben Londra'dan aldığım emri uygulayacağım."

Terry kendini tutamadı. "Yani buraya sadece turist olarak mı geldik?"

"Ayet kurulu unuzdan aldığımız ve bana açıklamadığımız özel bir göreviniz yoksa, aynen öyle."

ki ajan bakıyorlar, ama ses çıkarmadılar.

Terry iktiklerine bozulmuş gibi söylendi. "Bahsettiğiniz bu turistik geziye ne zaman başlayacağız?"

Ian yeniden gülümsedi: "Bu gün. Ama bu gezinin sakın kolay ve rahat olduğunu sanmayın.

Irak'ı günlerde için için kaynıyor, Bağdat'ın her yanında anormal sıklıkta çevirme ve kontroller yapılıyor. Cumhuriyet Muhafızları her üphelendiklerini içeri atıp uzun

sorgulamalara alıyorlar. Özellikle de söz konusu fabrikaların civarı çok tehlikeli. Dışarıya çıktıığımızda sık sık çevrileceğiz. Yine de fazla endişelenmenize gerek yok; sizler için özel kimlikler hazırlattım. Elimizde Kürt, Türkmen, Kâburi ve Bedevi kimlikleri var.

Ayrıca, Cumhuriyet Muhafızları arasında dostlarım ve her an yardıma hazır muhalifler de mevcut. Haydi, hazır olun bakalım, Dr. Fatma ve Hasan hazırlıkları tamamlasınlar da sokağa çıkalım."

Gece zifiri karanlıktı. Sarp kayalar arasında uzanan keçi yolunda iki gölge avuçlarının içi gibi bildikleri dağda hızlı adımlarla yollarına devam ediyorlardı. Az sonra düzlükleri eceklerdi, fakat asıl mayınlanmış arazi de bundan sonra başlayacaktı. Otuz altıncı paralelin kuzeyinde kalan Irak topraklarına az kalmıştı. İlk yağmur damlacıkları da o zaman düştü. İki adam biraz daha hızlandılar. Karanlıkta göz gözü görmüyordu. Tepeden turna silahlıydılar. Omuzlarında Kalaşnikov, bellerinde yine Rus yapısı Stekin tabanca ve kemerlerine asılı dörder el bombası vardı.

Arkadaki, "Biraz yavaşla," diye seslendi.

Öndeki hızını kesmeden, "Ne o, yoruldu mu yoksa Koca Yusuf?" diye söylendi. Yağlı olanı nefes nefese homurdandı. "Eee, artık eskisi kadar güçlü değilim, bu işler için yağlılandım sayılır."

"Sık diğini, az kaldı. Birazdan buluşma noktasına geyeceğiz."

Yağlı olanı ağzının içinde bir şeyler homurdandı, ama ne dediğini pek anlamadı. Üç saatten beri dağların tepelerinde konuşuyorlardı.

Düzlükleri vardıklarında biraz durup soluklandılar. Geçit vermeyen zorlu dağ tepelerini arkada bırakmışlardı, şimdi önlerinde uzanan büyük bir düzlük vardı. Ama ikisi de asıl tehlikeli bölgenin burası olduğunu biliyorlardı. Burası cehennemi mayın tarlasıydı. Bu nedenle de Irak sınırında fazla gözcü olmazdı. İki kişi de bu alanı defaatle geçmişlerdi, ama henüz gün ağarmadan önlerindeki mayın tarlasını geçmeleri çok tehlikeliydi.

Sırtlarından tüfeklerini çıkarıp bir kayanın üzerine çöktüler.

Yusuf, "Günün doğmasına ne kadar var?" diye sordu.

"Sanırım, beş on dakika."

"Eyi.. Öyleyse biraz dinlenelim."

Genç olanı tedirgindi.

'Fazla bekleyemeyiz. Günün iyice a rmasını umuyorsan bulu mayı kaçıırız. Bizi fazla beklemezler.'

'Yanlıyorsun evlat. Bekleyeceklerdir. Zaten onların bir riski yok, kendi topraklarındalar, neden gocunsunlar ki?'

Genci sırttı.

'Korkuyor musun?'

Ya lı olanı hiç oralı olmadı.

'Evet.. Bunu sen anlayamazsın. nsan ya landıkça canı tathla ıyor. u iki yüz metrelik mayınlı arazinin ölüm kustu unu biliyor musun?'

Öteki küçümseyerek Yusuf a bir bakı fırlattı. Ya lı olanı, gencin yüzündeki alaycı ifadeyi karanlık nedeniyle göremedi, ama görse de umursamazdı zaten. Halil genç ve idealistti, bu da o ya taki herkes için ola andı, ama seneler ilerledikçe o duyguların ya am içinde fazla bir de er ta imadı nı nasıl olsa ö renecekti; tabii do al ya amını bu artlar altında daha uzun zaman sürdürebilirse. Yusuf a göre konuyu tartı manın fazla bir anlamı yoktu; Halil'in hakkındaki dü üncelerini de hiç umursamıyordu, önemli olan hayatta kalabilmektir. Az sonra do u ufkunda hafif bir aydınlık peydah oldu. Tanyeri a arıyordu.

'Hadi, yola koyulalım' dedi Halil.

Ya lı adam yerinden kımlıdamadı.

'Henüz erken, önümüzü göremiyoruz. Mayın tarlasını geçemeyiz. Biraz daha bekleyelim, yoksa bok yoluna gideriz.'

'Korkuyorsan, sen burada kal Koca Yusuf. Ben giderim. Bu alanı yüzlerce kere geçtim, imdi de geçerim.'

'Evlat hesaba katmadı nın bir ey var. Ya an ya mur.. Rahmet topra ı ıslatmı tır imdi. Kuru toprak suyu hemen içer, a ırlık yapar, iz süpürür. Yürüme hattını kolay seçemezsin, gömü emareleri yok olur. Acele etme..'

Halil ya lı adamı küçümseyen nazarlarla süzdü.

'Anla ıldı, sen kal.. Haberin Muhaberat'a mutlaka vaktinde ula ması lazım. Yazılı mesajı bana ver, ben gideyim. Sen dönü üümü burada bekleyebilirsin.'

Yusuf içinden lanetler okuyarak yerinden kalktı. Kendinden bunca ya küçük ve deneyimsiz bir delikanlı tarafından korkaklıkla itham edilmesi a ırına gidiyordu. Halil cesur ve yürekliydi ama kendisini ne tür bir tehlikenin bekledi inden hâlâ pek haberi yoktu. Kala nikov'u omzuna astı, dikkatli ol, diye homurdandı ve Halil'i takibe ba ladı.

Ashında çok önemli bir mesajı iletmekle görevlendirilmi lerdı. Amerikalılar uydu vasıtasıyla her türlü elektronik haberle meyi, telefon konu malarını çok yakından izleyebiliyorlardı; Yusuf un böyle eylere pek aklı ermezdi, cahil bir köylüydü ama a iret reisine ölümüne ba lıydı, onun verdi i emirleri gözü kapalı, sorgu sualsiz yerine getirirdi. vedi ve gizli haberle meler bu nedenle yine yazılı ve bazen de sözlü olarak yine aracı ki iler vasıtasıyla sa lanıyordu.

Halil öne dü tü.

'Beni adım adım izle,' diye mırıldandı.

Genellikle mayın tarlasından geçi te öncü olarak e ekleri kullanırlardı. Bu, yıllardan beri yapılan, kaçakçılıkta kullanılan bir yöntemdi ve e e in u uruna inanırdı kaçakçılar. Ama bu gece o ansları da yoktu. Yusuf içinden, ke ke bir e e imiz olsaydı imdi, diye geçirdi. Kural olarak önde gideni en azından on metre geriden takip etmek gerekirdi, zira mayının patlama anında yarataca ı parça etkisi o kadarlık bir alahda ölümceüldü.

Yusuf ferî kaçmı gözlerini önden giden Halil'in ayak izlerine dikmi ti. Ya an ya mur nedeniyle toprak ıslak oldu undan izler nispeten belirgindi, ama karanlık yine de rahat görü imkânı vermiyordu. Mayın tarlasını geçtikten sonra bulu ma noktasına varmak için

önlendinde yakla ık üç kilometrelik bir uzaklık daha kaıyordu. Iraklı ajanlar kendi topraklarında bile mayınlı araziye çok yakla mak istemiyorlardı.

Yirmi metre kadar ilerlediler.

Yusuf yerdeki Halil'in ayak izlerini görmeden adım atmıyordu. Ya an ya mura, tan vaktinin serin havasına ra men ter içinde kalmı tı. Önden delice bir cesaretle ilerleyen Halil'e irkilerek bakıyordu. Onun gösterdi i cesaret de il, çılgnlıktı. Gençli ini anımsadı bir an; yıllar önce Türkiye'den Suriye sınırına girip çıkarken o da buna benzer çılgnlık gösterilerinde bulunurdu, o zamanlar gençti, Halil'in ya larında, yani ya amın de erini tam kavrayamadı ı, hayatta kalmanın ne anlam ifade etti ini bilmedi i yıllarda.

stemese de içinden Halil'e hak verdi. O ya ta olsa, kendisi de onun gibi davranırdı herhalde. Bu, tecrübe kadar, do anın kuralıydı. Cesaret ve gözü peklik dürtüsü.

Otuz metre daha ilerlediler.

Yusuf önce biraz hızlı gittiklerini sandı. Durup arkaya baktı; daha mayınlı arazinin dörtte birini dahi a mamı lardı henüz. Halil sandı ı kadar hızlı ilerlemiyordu, hatta tedbirli bile sayılırdı. Ne var ki bu yalnız tedbir meselesi de ildi; önde giden ki i adeta yeri koklar, inisiyatif ve tecrübesini kullanır, topra ı iyice inceleyerek tehlikeyi sezinlerdi. Mayın tarlasından geçmeyi bilenler asla düz bir hat çizmezlerdi, hayatta kalmak için devamlı zikzaklarla yürürlerdi.

Yusuf birden irkildi. Son on metreyi düz gitmi lardı.

Halil'i uyarmak istedi. "Evlat," diye seslendi. "Düz yürüdü ünün farkında mısın?"

Halil arkasına bakmadan, "Sen beni takip et, Yusuf A a," diye homurdandı.

Ona inanmak istiyordu, lakin içindeki önseziler harekete geçmi ti. Genç Kürt delikanlısına, "Dikkatli ol!" diye ba ırdı yeniden.

Etraf hâlâ karanlıktı.

Ashında Yusuf da bu alanı gündüz gözüyle geçmenin ba ka sakıncaları oldu unu biliyordu. Çevre, devriye gezen askerlerin, PKK militanlarının ve ba ımsızlık isteyen Talabani ve Barzani yanlısı Kürt militanlarının da kontrolündeydi. Görülürlerse her an üzerlerine bu gruplardan biri tarafından ate de açılabilirdi. Tehlike sadece mayınlar de ildi. Gerçi Saddam Hüseyin'in topraklarına geçmenin daha güvenceli yolları da vardı, ama zamanları kısıtlıydı ve mesajı götürmek için en kestirme yolu seçmek zorundaydılar.

Yolun yarısına geldiklerinde Yusuf un dizleri titremeye ba lamı tı artık. Yeniden durup dinlenmeye çalı tı; ayet buna dinlenme denirse tabii. Önden giden Halil'in çamurlu yollarda bıraktı ı ayak izlerinin dı nda hiçbir yere kmıldayamıyordu. Sırtına astı ı Kala nikov nedeniyle tonlarca a rılıkta yük ta ıyormu gibi hissediyor, dizleri yükünü çekemeyecekmi gibi geliyordu.

Aralarındaki mesafe daha da artmı , on metreden hayli fazlala mı tı. ki yüz metrelik mayınlı saha hiç bitmeyecekti sanki. Yava yava önden giden Halil'in silüetini de kaybeder gibi oldu karanlıktı, ba ını çevirip do uya baktı; bu sabah gün de bir türlü ı mak bilmiyordu.

Yolun sonuna yakla tıklarında Yusuf korkudan tükenmi ti. Mayınlı araziye geçtikten sonra katedecekleri son üç kilometreyi nasıl yürüyece ini dü ünmeye ba ladı. Bu lanet bölgeden kurtulduktan sonra mutlaka bir sigara molası vermeliydiler. Kan ter içinde kalmı tı ya lı adam.

Halil'in önünde ise son on metre kalmı tı.

O mesafeyi de a tıktan sonra bu cehennemden kurtulacaklardı.

Yusuf alçaktan uçan birkaç ku sesi duydu; onları göremiyordu. Son gücünü toplayıp Halil'in taze ayak izlerine basarak arayı kapatmaya çalı tı. Genç kader arkada ı arkasını dönmü araziye kazasız belasız atlatmanın keyfi ile, acele et dercesine el sallıyordu.

Korkunç infilak da o sırada oldu..

Önce kulakları sa ır eden bir patlama; ardından kula ının dibinden geçen arapnel parçaları ve vınlamalar, aynı anda da yüzünü yalayan bir sıcaklı ı hissetti ya lı adam. Donakaldı birden. Gözlerine inanamıyordu. Bitime birkaç metre kala, kör talih genç Halil'in yakasına yapı mı tı. Sanki gün birden ı ımı tı, tan yerinin koyu gri aydınlı ı altında, kader arkada ının parçalanmış vücudunun etrafa yayılı ını görebiliyordu. Kopuk bir kol, ayakta fırlama lastik ayakkabılar ve hâlâ çamurlu toprak üzerinde titreyen yanık bir beden..

çi kan a lamasına ra men Yusuf un tecrübesi onu yerine mhladı.

Pani e kapılıp Halil'e ko ması, kontrolsüz hareketi, rasgele bir adım atması kendisinin de sonu olabilirdi. Kımlıdayamadı bir süre..

Pis metal kokusuna, yanık insan ve kan kokusu da karı ıyordu. Alacakaranlı a imdi patlamanın yarattı ı duman da ilave olmu tu. Ölüm sessizli i yeniden etrafı kaplamı , infilakın iddetinden az evvel üzerlerinde uçu an ku lar da uzakla ıp yok olmu lardı.

Yusuf a kın a kın etrafına bakındı, yakında kimseler olup olmadı ını gözleriyle ara tırdı. Ne ba ırıp ça ırma ne de mayından ari alanda ko u ma veya vasıta sesi kula ına

aksetmiyordu. Mayınlar ve Halil'in parçalanmış cesediyle ba ba aydı. Buna benzer olayı ilk defa ya amıyordu Yusuf; bundan önce de mayın tarlalarında pek çok dostunu kaybetmi ya da sakat bırakmı tı. Yapaca ı hiçbir ey yoktu imdilik. Halil'in parçalanmış cesedini orada bırakmak a ırına gidiyordu, ama so ukkanlı bir ekilde buradan uzakla malı ve üstlendi i görevi yerine getirmeliydi. En azından genç adamın bo u bo una ölmedi ini ezik vicdanına kanıtlamak zorundaydı. İlk oku atlatınca a ır

a ır Halil'in ayak izlerini takibe ba ladı. Mayının patladı ı yerdeki toprak de ilmi , ot ve ta parçacıkları etrafa saçılmı tı. O nokta artık temiz sayılırdı. Yusuf parçalanmış uzuvlara bakmaktan kaçındı. Daima, öndeki pilot yürüyücüyü takip edenler için en elem verici ve moral bozucu an, i te hep bu an olurdu. Son adımları büyük bir titizlikle attı Yusuf. Tan yeri iyice a arırken artık mayın tarlasından çıkmı tı..

Bulu ma noktasına yirmi dakika kadar gecikmeyle vardı.

Muhaberat'ın ajanları eski bir jeepin ba ında sigara içiyorlardı. Üç ki iydiler ve beklemekten sıkılmı bir halleri vardı. Çamurlu a yaslanıp sigarasını tütüren adamı daha önce de görmü lü ü vardı Yusuf un.

Ya lı adam onlara yakla ırken ajanlardan biri homurdandı.

"Geç kaldın.. Yirmi dakika önce burada olmalıydınız. Sabahın ayazında buz kestik sizi beklerken." Sonra birden hatırlama gibi sordu. "Genç arkada ın nerede? O neden gelmedi?"

çinde bir eylerin ezildi ini hissetti Yusuf.

"O artık yok.. Mayın tarlasını geçemedi," diye bo azı dü ümlenerek fısıldadı.

Ajanların da üzüleceklerini, en azından vah vah diyeceklerini dü ünmü tü. Ama adamlardan uzun boylu olanı kabaca, "Mesajı getirdin mi?" diye sordu. Tüm söyledi i iki kelimeden ibaretti.

Yusuf nefretle adamlara baktı.

Demek her ey bu kadar basitti. Halil'in yerine kendisi de ölse, ajan Halil'e de aynı eyi soracaktı. Kimsenin umurunda de ildi yarım saat önce ölen genç.

çinden isyan etmek geliyordu, ne var ki ya lı Yusuf hayatın acımasızlı ını yıllar önceden ö renmi ti. Ba ını sallayarak ceketinin cebinden çıkardı ı zarfı adama uzattı.

"Eyvallah," diyen adam arkasını dönmü di er arkada larıyla birlikte arabaya atlamı lardı bile; bir te ekkürü dahi çok görerek..

Yusuf bir süre uzakla an jeepin arkasından baktı.

Yapabilece i bir ey yoktu, ıslak otların üzerine çömelip bir sigara tütürdü. Genç Halil'in kurtlara ku lara yem olacak cesedini bile mayın tarlasından alamazdı. Oyunun kuralı buydu.

Ama bir daha o mayın tarlasına dönmeyecekti; gerekirse Irak topraklarından çıkmak için uzun yolu tercih edecek, da lara tırmanacak, gerekirse saatlerce yürüyecekti.

Yola koyuldu unda hâlâ beynini kurcalayan bir soru vardı.

Acaba ya ma bo verip mayın tarlasına girerken ba ı kendisi çekseydi Halil imdi hayatta olur muydu? Atak ve pervasız genç anlamsız cesaretinin bedelini hayatıyla ödemi ti.

Kendisinin hiç mi kusuru yoktu?

Yusuf daha fazlasını dü ünmek istemiyordu...

Sınırdan dönen ajanlar getirdikleri mesajı do ruca Abbas Azizi'nin sekreterine bıraktılar. Sekreter ayet gelen haber ve yazılı mesajlar çok acele de ilse, bunları günün belirli saatlerinde Azizi'ye ula tırdı.

O gün de öyle yaptı.

Ak am be sularında patronunun kapısını tıkratarak ak am postasını Azizi'ye sundu.

Bu düzenin belki çok gev ek ve sorumsuz oldu u dü ünülebilirdi, ama buna sebebiyet veren sekreter de il, Abbas Azizi'nin bizzat kendisiydi.

Masasına bırakılan evrakları birer birer, acele etmeden açmaya ba ladı.

Sakin ve huzurluydu, ta ki sınırdan gelen zarfı açm caya kadar...

— 2 —

talya Mayıs

NINA, Toscana'daki tarihi çiftlik evinin muhte em banyosunda çırılçıplak, aynadaki aksini seyrediyordu. Galiba Tanrı'nın kendisine en büyük lütfü bu mükemmel bedeniye; kusursuz ve eri ilmez vücudu. Tek kelime ile harikulade. Uzun uzun bedenine, erkekleri deliye çeviren girinti ve çıkıntılara baktı.

Nina kendisine â ıktı.

Ama sahip oldu u bu güzelli in nelere kadir olabilece ini ona bir papaz ö retmi ti. Gariptir, fakat ilk deneyimini Bernardini adında do du u köyün papazıyla ya amı tı. Kendisini vaftiz eden bu adamın, on altı ya ındayken de metresi olmu tu. Ba ka bir ifadeyle içindeki cinsellik duygularını ilk uyandıran ve ne denli ate li oldu unu da ö reten yine o papazdı. Nina on sekizine geldi inde köyünden bir gence â ık oldu; o delikanlı ya amı boyunca sevdi i tek erkek olmu tu. Bir gece papaz onları bir samanlıkta sevi irken bastı. Kıskançlıktan deliye dönmü tü, delikanlının üstüne yürüdü ve bo u maya ba ladılar. Papaz ya ı ilerlemi olmasına ra men çok güçlüydü, genci bo arak öldürdü. Sevdi i o lanın öldü ünü anlayan Nina da hiç tereddüt etmeden samanlıkta ele geçirdi i tırpanı papazın gö süne sapladı. Bu Nina'nın ilk cinayetiydi. Tamamen bilinçsizce, sırf â ık oldu u genci kurtarmak için yapılmı bir nefsi müdafaaydı. Köy halkı zaten papazı bu tutumu nedeniyle hiç sevmezdi. Cinayetin Nina tarafından i lendi ini hep dü ündüler, ama kimse Nina aleyhinde tek kelime etmedi. Aynı kadını seven iki erke in bo u ması olarak de erlendirildi. Duruma el koyan polis bir süre genç kadını sıkı tırdıysa da netice elde edemedi ve olay kapandı gitti. Bir sene sonra Nina do du u köyü terk etti. Zaten hayatta tek akrabası yoktu.

Bu olayın en ilginç yanı Nina'nın kendi kendisini tanmasıydı. Nina çok korkunç bir gerçe i kavramı tı. Öldürmekten zevk aldı mı. Önce bunun bilincine eri emedi, ama ilerleyen yıllarda vücudunun güzelli inin papazı öldüren tırpandan çok daha etkili bir silah oldu unu anladı. Her gitti i yerde erkekler kendisine deli oluyorlardı. Nina önceleri papazı mecburiyet altında öldürdü ünü ve tırpanı adamın gö süne saplarken içinde güçlenen dürtünün nefsinin müdafaadan kaynaklandı mı sanmı tı, ama daha sonraları aynı iddet ve güdüyü yeniden ya amak iste ine kapılınca bunun psikolojik bir araz oldu unu ve do asından kaynaklandı mı kavradı. O do u tan bir katildi ve bu i i yapmaktan zevk alıyordu. Geçen yıllar içinde birkaç defa seks yaptı ı erkekleri öldürdü ve gerçek doyuma o zaman ula tı mı da ke fetti. Bunun bir tür hastalık oldu unu anlamı tı, ama hiçbir doktora tedavi saikiyle



gidemezdi. Doksanlı yılların başında genç bir psikiyatristle tanıştı, adam yakınlıktaydı da. Sevişikleri bir gecenin sabahında merakla kapılarak durumunu, sanki bir arkadaşının ruhi tezahürlerini gibi doktora sordu. Psikiyatrist fazlasıyla ilgilendi, bunun bir hastalık olduğunu ve kadının kesinlikle müahede altına alınması gerektiğini söyledi; ne var ki adam Nina'yı biraz daha kurcalayınca söz konusu hastanın bizzat o olduğunu anlamıştı, kendisinin de bir kurban olabileceğini anlayınca korku emareleri göstermeye başladı ve bu doktorun da sonu oldu. Nina ruhen hasta biri olabilirdi, ama üstün zekâlı olduğu da tartışılmazdı. Nitekim sahip olduğu gücün kısa bir zaman sonra kendisine maddi çıkarlar sağlayabileceğini de keşfetti. Bundan sonra da içindeki öldürme güdüsünü profesyonelce kullanmaya başladı. Aynanın karşısında vücudunu keyifle seyretmeye devam etti. Önce uzun parmaklarını memelerinin üzerinde gezdirdi, sonra beline ve kasıklarına doğru indirdi ellerini. Bedeninde titremeler hissedince sıcak suyla doldurdu ve küvetin içine girdi. Uzun süre bol köpüklü küvetin içinde kaldı. Yanı başında bir televizyon ampanyası ve telefonu duruyordu. Henüz ampanya kadehinden ilk yudumu almıştı ki telefonunun çalmasıyla gözlerini aralayıp telefona uzandı.

"Alo."

"Bayan Nina ile mi görüşüyorum?"

Tok ve etkili bir erkek sesiydi bu. Nina onun ismi adıyla ve gerçek adını kimse bilmezdi.

Sıcak suyun içinde rahatlıkla mırıldandı. "Evet."

"Ben, Vincent Rame," dedi o tok ses düzgün bir Fransızcayla.

"Bu isimde birini tanıdığımı sanmıyorum," dedi kadın.

"Haklısınız Bayan Nina. Henüz tanışmadık."

"Öyleyse numaramı nereden buldunuz?"

"Paris'te yaşıyan eski bir Macar dostunuzdan. Istvan Molnar'dan."

"Ne istiyorsunuz?"

"Mümkünse çok acele bir randevu."

"Ne için?"

"Bunu telefonda konuşamayacağımızı takdir edersiniz herhalde. Yardıma ihtiyacımız var ve sorunumuzu ancak siz halledebilirsiniz."

"Beni nereden arıyorsunuz?"

"Paris'ten tabii.."

"Hallini istediğiniz sorun da Paris'te mi?"

Vincent Rame kısa bir tereddüt geçirdi, sonra "Hayır," diye mırıldandı.

"Nerede peki?"

"Cannes'da.. Evinden hiç çıkmıyor."

ayrıca yeni müsterisi Paris'te deseydi, Nina kesinlikle teklifi kabul etmeyecekti. Yakın aralarla cinayet işlediği mahallere gitmemeyi prensip edinmişti.

"Ortalarda uyumabilirsek, olabilir."

Telefondaki ses sevinmiş olarak fısıldadı.

"Teşekkür ederiz Bayan Nina. Ortalarda anlaşabileceğimize inanmıyorum. Sizinle nerede görüşebiliriz?"

Nina hiçbir zaman tedbiri elden bırakmazdı.

"Roma'da" dedi. "Sizin için uygun mu?"

Vincent duraklamıştı bir an.

"Bize daha yakın bir yerde görüşme imkânınız yok mu?"

"Hayır."

"Pekâlâ, Roma'da.. Sizi nasıl bulacağız."

Kadın hiç duraksamadan cevap verdi.

"Piazza della Minerva'daki Pantheon Oteli'nde. Orayı biliyor musunuz?"

"Hayır, ama sorun değil, buluruz. Ne zaman?"

"Yarın. Saat on sekizde odamdan arayabilirsiniz."

'Te ekkürler Bayan Nina.'

Telefon kapanmı tı.

Nina ampanyasından bir yudum daha aldı. Vücudunu tatlı bir ürperti kaplamı tı.

Telefondaki adamın ses tonu çok tahrik ediciydi; ke ke o sese sahip adam mü teri de il de, hedef olsaydı. Her zaman yakı ıklı ve çekici erkekleri öldürmekten daha keyif alırdı, ama ne kadar cazibeli olursa olsun mü terileri ile yata a girmezdi.

Du u açtı ve üzerindeki köpükleri akıtmaya ba ladı.

Aklı hâlâ telefondaki o sesteydi...

'Lanet olsun!' diye homurdandı Fabien Blanc. 'Paris'e gelmiyor mu?'

'Üzgünüm efendim, ama ilk bulu mayı Roma'da yapmamız için diretti. Sanırım önce bizi tanıyıp, ciddiyetimizi ve kararlı ımızı sınavacak. En azından bizim güvenilir olup olmadı ımızı ö renmek isteyecektir. Kadını bırakamayız.'

'Do ru,' diye ba ını salladı Fabien. 'Onu Cannes'a gelmeye ikna edinceye kadar u ra mak zorundayız. Hadi bakalım, imdi hazırlıklarımı tamamla yarın Roma'ya uçuyoruz.'

Fabien Blanc kar ısındaki genci öyle bir süzdü; itiraf etmeliydi ki Marcel Petit cidden iyi bir yem kullanıyordu.

Vincent Rame tam zamane kadınlarının pe inde ko aca ı yakı ıklı biriydi. İlk bakı ta aktör Brad Pitt ile erkek model Travis Fimmel arası, çarpıcı, havalı ve uçarı bir görünümü vardı. Uzun sarı saçları, modern havası ile deneyimli bir ajandan ziyade magazin dünyasına ait bir insan imajı veriyordu.

çinden gülümsedi.

Ama aklından geçirdiklerini delikanlıya söylemedi..

Roma'daki Pantheon Oteli, Holiday Inn zincirine ba lı be yıldızlı, mükellef bir tesisti. Yarı effaf Venedik camı ve mermerleriyle iç mekânlar post modern mimari ekinde tefri edilmi ti. Odaları ferah ve aydınlık, çatıdaki geni yemek salonu ise harika bir manzaraya sahipti.

Nina geni bir süit kiralamı tı. Yan odada ise her zamanki gibi iki yardımcısı alıyordu. Otele tam ö le vakti gelmi lerdı.

Saat altıya be kala odanın telefonu çaldı. Telefonu açan genç kadın, 'Evet,' diye mırıldandı. O etkileyici ses, 'Biz Fransa'dan gelen misafirleriniz,' dedi kısaca.

Nina'nın içi gıcıklandı. Do rusu sesin sahibini çok merak ediyordu.

'Odamda sizi bekliyorum. Yukarı çıkabilirsiniz.'

Bir iki dakika sonra kapı vuruldu.

Genç kadın yüksek ve incecik topuklu ayakkabılarının üzerine basarak yumu ak halıların üzerinde kapıya do ru yürüdü. Kahverengi bir pantolon, sırtına da bol balıkçı yaka bir kazak giymi ti. Gür ve uzun saçlarını da ba ında topuz yapmı tı.

Kapıda biri ya lıca, kilolu, ba ında beresi ile güler yüzlü bir adamla, genç, yakı ıklı, sert bakı lı bir delikanlı vardı. Nina, o etkili sesin sarı ın, da mık saçlı gence ait oldu unu daha konu maya ba lamadan anlamı tı.

Eliyle içeriye girmeleri için yol gösterdi.

Adamlar biraz tedirgin, biraz da kar ıla tıkları kadının tesiri altında kaldıklarını hemen belli edercesine süitin oturma salonuna geçtiler.

'Lütfen oturun, beyler,' dedi Nina.

Fabien ve Vincent geni kanepeye yan yana oturdular. Nina ise ayakta durmayı tercih etmi ti. Önce odaya kısa ve sıkıcı bir sessizlik hâkim oldu. ki erkek biraz a kın vaziyette kar ılarında ayakta duran kadını incelemekle me guldüler. Nina, onların bu a kınlı ını gayet iyi anlıyordu; i hayatında sık sık ya adı ı bir haldı. Erkek mü terileri daima daha

önce ne kadar öhretini i itmi olurlarsa olsunlar, kar ılarında bu denli güzel ve zarif bir kadını görünce, onun çok tehlikeli bir katil oldu unu kabulde zorlanırlardı.

'Evet, sizleri dinliyorum,' diye mırıldandı Nina. 'Sanırım tanı ma vakti geldi. Gerçek isimlerinizi vermek zorunda de ilsiniz, ama en azından teklifinizi açıklamadan önce sizlere ne ekilde hitap edece imi ö renmek isterim.'

kisinin de yüzlerini inceledi.

Ya lı olanın daha çabuk toparlandı mı fark etmekte zorlanmadı, ama sarı nın genç hâlâ bir rüyadaymı gibi a kın a kın yüzüne bakıyordu. Üzerlerindeki etkisi müthi ti ve Nina bundan her zaman, hem mesleki olarak hem de bir kadın olarak daima gurur duyardı. Önce ya lı olanın konu maya ba layaca mını sandı, ama zor da olsa söze ilk giren Brad Pitt'e benzeyen delikanlı oldu. Ses tonu yine ahenkli çıkıyordu, ama kekeleyememi ti. 'Adım Vincent,' diyebilirdi. 'Bu bey de Max.. kimiz de Fransızız.'

Nina uh bir ekilde gülümserken hafifçe ba mını salladı. Sanki bu kadarlık tanı ma merasimi ona yetmi gibiydi.

'Evet, Mösyö Vincent.. Benden istedi iniz nedir?' Nina سوالini Vincent'e sorarken, kendi kendine de, inanılmaz derecede yakı ıklı, diye dü ünüyordu. Nina bir Akdeniz kadınıydı ve sarı nın erkeklere de daima zaafı olmu tu.

Henüz kadının çarpıcı cazibesinden kurtulamayan Vincent güçlkle devam etti.

'Mösyö Max büyük bir sanayi kurulu unun iki orta ndan biridir..' Lafının devamını getirmekte zorlanır gibiydi genç ajan. Kısa bir süre durakladı.

'Evet?' diye fısıldadı Nina.

'Di er ortak Dartiel Cohen'le son zamanlarda anla amıyorlar. Umarım ne demek istedi imi anlıyorsunuz dur..'

'Hayır anlamıyorum. Ama zaten anlamı olmam da önemli de il. Siz ne istedi inizi anlatmaya çalı n.' [www.cizgiforum.com](http://www.cizgiforum.com)

Vincent yeniden kısık sesle mırıldandı.

'Tabii, haklısınız.. Mösyö Max'ın iste i..'

Acaba yatakta da bu kadar ürkek ve çekingen mi, di , ye dü ündü Nina. Kanepede oturan delikanlıyı gözleriyle soymu , kar ısında çıtırçıplak görüyormu gibi canlandırmaya gayret ediyordu. Tahminlerin aksine kas yapısı fazla geli mi erkeklerden ho lanmazdı. Hatta onlardan tiksiniyordu. O tip erkekler vücutlarıyla fazla gururlanırlar, kendilerini bulunmaz hint kuma ı sayarlardı. Nina fazla zayıf erkekleri de pek sevmezdi, ama bu delikanlı tam kıvamındaydı; ne fazla iri ne de zayıf. Yataktaki performansı da önemli sayılmazdı, nasıl olsa onu maksimum seviyeye çıkarırdı kendisi.

'Ortadan sessizce kalkması mı?' diye mırıldandı. Vincent rahat bir nefes alır gibi, 'Evet, aynen öyle,' diyebilirdi.

Bu durumda parayı Max denen adamdan alaca mını anlamı tı Nina. Bu kez bakı larını a ır a ır sessizce oturan ya lı adama çevirdi, onu incelemeye ba ladı. Do rusu hiç de zengin ve ünlü bir sanayiciye benzemiyordu. Sırtındaki elbisenin bile basit konfeksiyon i i oldu una emindi. Ellerinin arasına alıp büktü ü beresi ile ünlü bir sanayiciden çok ressam veya yazar havası vardı adamda. Ama bu ilk gözlemleri yanıltıcı da olabilirdi tabii. Belki de dikkat çekmemek için böyle giyinmi ti. Dökük saçları ve gözlerinde parıldayan ı ıklardan onun insanları sömüren biri oldu u sonucuna da varılabilirdi. Ayrıca so ukkanlı ve kararlı görünüyordu, tıpkı çok sayıda insanı çalı tıran ve kullanan büyük patronlar gibi. Babayani görünümüne aldanmamalıym, diye dü ündü.

Nina'nın Fransızcası oldukça düzgündü.

'Musevi misiniz Mösyö Max?' diye sordu.

Fabien hemen mukabil bir soru sordu.

'Bu, i i kabulünüz için bir engel mi?'

'Kesinlikle de il. Ya orta mız Daniel Cohen?'

"O da Musevidir."

"İmdi bana onun hakkında yeterli bilgi vermek zorundasınız. Tabii, daha önce ücretim hususunda bir anlaşmaya varabilirsek."

Fabien tam bir iş adamı edasıyla mırıldandı.

"Ne kadar istiyorsunuz?"

"Üç milyon dolar."

Fabien dikkatle kadını süzdü.

"Biraz fazla değil mi?"

Nina'nın dudaklarında alaycı bir tebessüm peydah oldu.

"Öyleyse niye bu işi çözümlenmek için Fransa'da bir adam aramadınız? Ben pazarlık etmem ve söylediğim rakamdan daha asla aşağıya çıkmam. Ayrıca paramın tamamını da peşin isterim."

Fabien yine itiraz eder gibi yaptı.

"Ya netice alamazsanız, o zaman ne olacak?"

Kadın bu defa iyice güldü.

"Verdiğiniz para boşa gidecek."

"Bakın, paramın boşa gidebileceğini siz de kabul ediyorsunuz. Bu konudaki ana kural ücretin yarısının peşin, yarısının da iş tamamlandıktan sonra ödenmesidir."

"Lütfen bana işimi özetmeye kalkmayın. Burada artılan ben tayin ederim. Benim gibi bir profesyoneli özellikle aradığınıza göre mesele çok önemli olmalı. Bu da benim hakkımda öğretilimi gösterir. Bu konuda münakaşa istemem."

Fabien'in itirazı sadece usulden, sırf kadının üphelenmemesi için. Sonunda mecburi kabul ediyormuş gibi başını salladı.

"Tamam," diye homurdandı. "Kabul ediyorum. Ancak ödemeyi size Cannes'a geldiğinizde yapabilirim."

Bu nokta çok önemliydi, Fabien içinden, umarım buna da itiraz etmez, diye geçirdi.

Nina başını salladı onaylarcasına.

"Anlatık sayılır. İmdi bana ortamız Daniel Cohen hakkında istediğiniz bilgileri vereceksiniz. Bu nokta çok önemli ve kaçamak cevaplar istemiyorum. Ya adı, adresi, çevresi, korunması, artılan, ailesi vesaire."

Fabien birden ayağa kalktı.

"Vincent bunları benden daha iyi bilir. Size gereken tüm detayları ondan rahatlıkla alabilirsiniz. Ona güvenim tamdır. İmdi müsaadenizi istiyorum. Benim daha fazla konu olacak bir şeyim kalmadı."

Tam tahmin ettiği gibi, diye düşündü Nina. Büyük patronlar sadece esasa karar verir, teferruatların hallini yardımcılara bırakırlardı. Max'in sanatkar görüntüsüne aldanmamalıydı.

O yumuşak havasının ardında ne yaptı mı bilen, otoriter ve acımasız biri vardı. Nina buna sevindi, ya da adamla kendisi arasında da benzerlikler vardı. Artık rahatlayabilirdi de, Mösyö Max iyi bir müsteri olacaktı.

Onu kapıya kadar uğurladı. Çıkarken de el sıkıştılar, ama başka tek kelime etmediler.

Nina salına salına Vincent'in yanına döndü. Genç adam ona yiyecek gibi arzulu bakıyordu hâlâ. Kadın içinde bir şeylerin kıpırdadığını, yavaş yavaş bir arzu selinin içeriye geldiğini duyumsadı. Prensiplerini anımsadı, genelde müşterileriyle ilişkiye girmezdi, ama ara sıra bunun istisnasının pek de büyük bir sorun yaratmayacağını düşündü. Bu gencin tadına bakmalıydı.

Yanına gidip oturdu.

"İmdi yalnız kaldık, Mösyö Vincent" diye fısıldadı. "Söyleyin bakalım, benimle yatmak istiyor musunuz?"

Vincent sapsarı kesildi.

Aldı ı talimatta bu hiç yoktu. Acaba BCRA'daki amirleri ne dü ünürdü? Kadının açık sözlülü ü ve damdan dü er gibi sordu u soru genç ajanı iliklerine kadar türetmi ti. Ama sonuçta o bir Fransız erke iydi ve böyle tekliflere bigâne kalamazdı. Çapkınca gülümsedi...

— 3 —

Irak Mayıs

AYKUT Sarp uzadı ı için kendisini rahatsız etmeye ba layan sakalını ka ıdı. Dört günden beri yıkanmamı tı. Sıcak mayıs rüzgârı bindi i TIR'ın açık penceresinden içeri dolarak yüzünü yalıyordu. Kuzey Irak'taki Dihok kentinden otostop yaparak bindi i bir Türk TIR'ı ile 36'ncı paraleli geçerek Bayef e do ru ilerliyorlardı. TIR oförü Silopili bir Türk'tü. Birle mi Milletlerin uyguladı ı ambargoya ra men kaçak yiyecek ve ilaç götürüyordu Ba dat'a. Elli ya larında, konu kan, hatta geveze bir adamdı. Dihok yakınlarında Aykut TIR'a binmek istedi inde hiç kar ı koymamı tı. Onun Süleymaniyeli Türkmen oldu unu sanmı tı. Irak'ta kaçak yolcu ta mmak çok ola an bir eydi, hele vasitanızda Irak'ın i ine yarayan ve ambargoyu delen mal naklediyorsanız. Cumhuriyet Muhafızları size daha da anlayı lı davranırlardı. oför yanındaki adamın bir M T ajanı olabilece ini hiç dü ünmemi ti.

Baytî'ye saat sabahın onunu biraz geçe vardılar. Baytî ufak bir kentti, ama Ba dat'a ula an ana ve geni otoyolun da ba langıç noktasıydı.

Aykut TIR'dan indi inde günün sıcak geçece ini, sabahın erken saati olmasına ra men tepesinde kaynayan güne in kavurucu ısısından anladı. TIR'ı burada terk etmek zorundaydı. Bunun bir nedeni de Tikrit kimyasal silah fabrikasının bu yol üzerinde olmasıydı. Ne olursa olsun yolun bundan sonrasının daha tehlikeli olaca ını ve yabancı plakalı bir aracın Ba dat'a yakla tıkça daha sıkı kontrollerden geçirece ini tahmin edebiliyordu. Bu noktadan sonra Ba dat'a yoldan sık sık geçen ehirlerrarası otobüslerden biriyle gitmek en güvenilir yoldu. Baytî'den Ba dat'a, hatta Kerbelâ'ya kadar uzanan bu yol günün her saatinde trafik olarak yo unluk ta ırdı. Aykut, asıl tehlikeli yolculu unun bundan sonra ba ladı ını biliyordu. Bir süre bu ufak kentte dikkat çekmemeye çalı arak dola tı. Kılık kıyafeti yerel halkın giysilerinden farklı olmadı ı için kimse onunla ilgilenmiyordu. Irak'ta daha evvel de bulundu u için merakımı anlatacak kadar, çat pat Arapça konu abiliyordu, ama mecbur kalmadıkça konu mayacaktı.

Ba dat'a giden otobüslerin kalktı ı ufak bir terminalden bilet aldı. Yirmi dakika sonra eski püskü bir otobüsle yola çıktı. imdilik her ey yolunda gidiyordu. Yol boyunca otobüste uyuyor taklidi yaptı. Üç saat sonra Ba dat'a varmı tı.

O ana kadar programa aynen riayet etmi ti. Otobüsten inince etrafına bakınmaya ba ladı. Burada kendisini kar ılamaya bir M T görevlisi gelecekti. Yolcular kısa zamanda da ıldılar. Aykut endi eli nazarlarla etrafına bakınıyordu.

Galiba ilk aksilik ba ma gelmi ti. Kendisiyle irtibat kuracak ajan ortalarda yoktu. Otobüs terminali Eski Ba dat denilen yerdeydi. Genellikle ehriin bu yöresi az kalkınmı , geleneksel Arap ya amının tüm özelliklerini aksettiren bölümüydü. Daha medeni ve ehirli olan kısım bu yörede daha azdı.

Çaresiz biraz daha bekledi. Az ilerde taburemsi ufak hasır iskemlelerin kaldırım üstüne yayıldı ı bir kahvehane vardı. Ba ka yöne gidecek yolcuların bir kısmı orada vakit öldürüyorlardı.

Nihayet orada oturan adamlardan birinin yerinden kalkarak yakla tı ını gördü.

Kısa boylu, gözlüklü, hafif i man biriydi.

"Selamünaleyküm" dedi Aykut'a.

Giysilerinden ve yüzünün esmer olu undan Aykut onu Ba datlı biri sandı. Ayrıca çevrede bekleyi inden üphelenmi olan bir El Muhaberat ajanı da olabilirdi. Ne de olsa böyle

noktalara ajan yerle tirmek, gelen giden yabancıları kontrol için sık sık kullanılan bir yöntemdi. Aykut verilen selama mukabele etmek zorundaydı.

"Ve aleykümselam dedi.

Adamın art arda sıraladı ı ikinci cümleden sonra tek kelime anlamamı tı Aykut. Yüzü sararak adama bakakaldı. Ama adam gülümsüyordu. Sonra birden onun koluna girerek bulundu u yerden çeki tirerek uzakla tırırken kula ma Türkçe olarak, "Endi elenmenize gerek yok Aykut Bey, ben bekledi iniz ki iyim," diye fısıldadı.

Aykut rahat bir nefes alabilmi ti sonunda, ama yine de ters ters adama baktı.

"Niye daha önce yanına gelmediniz? Ba lantı kurulamadı diye korkmaya ba lamı tım."

"Otobüsten indi inizden beri sizi kahveden izliyordum. Emin olmak istedim; gerçi e kâliniz hakkında gelen emirde yeterince açıklık vardı, fakat giyiminiz yine de buraya pek uygun dü müyordu. Henüz onları tanımyorsunuz, ama burası Muhaberat'ın elemanlarıyla kaynıyor, tedbirli olmak zorundaydım. İmdi bir an evvel buradan uzakla alım. Benim adım Salih Mert. Altı aydan beri Ba dat'ta görev yapıyorum. Sizi Yafa Caddesi'ndeki gizli bir eve götürece im. Burada kaldı mız sürece orada ikamet edeceksiniz."

"yi olur," diye homurdandı Aykut. "Birkaç saat uyu sam çok iyi olur, yorgunluktan ölüyorum."

ki ajan bir taksiye atlayarak Yafa Caddesi'ne yollandılar..

Terry Farrell siyah çar afına sıkı sıkıya sarılmı tı, ayakuçlarına kadar uzanan bol örtü onun bir yabancı oldu unu kesinlikle gözlerden saklıyordu. Gün boyunca da ye il gözlerini örtmek için koyu renkli güne gözlü ü kullanmı tı. Bu kıyafetle sokakta onu eski kocası bile görse tanımazdı. Ne yazık ki aynı eyleri arkada ı David için pek söyleyemezdi, uzayan sakalları bile onun çehresindeki Anglosakson havasını pek silememi ti. nce ve beyaz cildi Iraklıların esmer tenleri yanında dikkat çekmeye yeterliydi. Neyse ki Ian Barret yanlarındaydı ve onun mevcudiyeti kendilerine huzur ve güven veriyordu.

Bindikleri eski model Amerikan arabasını Hasan kullanıyordu. Araba 76 model bir Chevrolet'ydi. Ba ka bir ehirde olsa özellikle dikkat çekici olan eski arabaya Ba dat'ta kimse ba mı çevirip bakmıyordu bile. Hasan'ın yanına Ian Barret oturmu , iki ngiliz ajanla Dr. Fatma'da arkaya yerle mi lerdı.

Yorucu bir gün geçirmi lerdı ve İmdi Barret'in gizli evine dönüyorlardı. Bütün günü ehirdi İnda geçirmi sayılırlardı. ehirin bu kısmında Dicle Nehri'nin üzerinden geçen dört büyük köprü vardı. u an A udad Köprüsü üzerinden El Karh bölgesine gidiyorlardı. Bugün ilk olarak yakla abildikleri ölçüde Ra idiye biyolojik silah fabrikasını uzaktan görmü lerdı. Fabrikamın fazla yakınma yakla mak adeta imkansızdı; bo ve atıl gibi görünmesine ra men çevresinde çok güçlü askeri çemberler mevcuttu. Yakınına hiçbir araç sokulmadı ı gibi üç ayrı kordonu ancak özel izinle geçmek kabildi.

Arabaları Kahire Caddesi'ne saptı. Oradan Meçhul Asker Anıtı'nın önünden geçerek El Kindi Caddesi'nin kesi ti i noktadan 14 Temmuz Köprüsü'ne ula acaklardı. Ian Barret her zamanki rahatlı ı ile onlara geçti i yerler hakkında bilgi veriyordu.

Terry çok acıkmı tı.

"Yarın da sizi Salman Pak'a götürece im," dedi Barret. "Buraya yakın sayılır. Orada da Ra idiye benzeri alınmı sıkı önlemlerle kar ıla acaksınız."

Terry aslında sabahtan beri yaptıkları araba gezisinin anlamsızlı mı çoktan kabul etmi ti; tehlikeli, fakat turistik bir dola maydı bu. Fabrikaları ve çevresindeki güvenlik tertibatlarını görmenin ne yararı vardı? Bu MI 6'ya ne sa layacaktı? Bir ara yalnız kaldıklarında, beynine ü ü en bu sualleri David'e de sormayı aklından geçirdi.

Ian Barret birden hatırlamı gibi sordu.

"Acıktınız mı? Ak am oldu, vakit iyice ilerledi. sterseniz, sizi burada Arap yemekleri yenen ünlü bir lokantaya götürebilirim" dedi.

Terry'ye hiç de cazip gelmedi teklif. O bir an önce kaldıkları eve dönüp sabahtan beri üstünde ta ıdı ı çar aftan kurtulmak istiyordu. Çünkü gibi kurnanın ba ında yıkanıp günün terinden ve pisli inden arınıp temizlenmek,

Arap yeme i yemekten çok daha evla idi. Fakat David, "Hiç de fena fikir de il," deyince susmak zorunda kaldı.

Arabayı Merkez Garı'nın otoparkına bıraktılar. Hasan eski Chevrolet'nin içinde kalmayı ye ledi. Terry isteksizce arabadan çıktı. Koyu güne gözlüklerini saat gecenin dokuzuna yakla masına ve etraf karanlı a bürünmesine ra men gözünden çıkaramıyordu.

Ian Barret, " u gördü ünüz gar binası eskidir ve Osmanlılardan kalmadır. stanbul Ba dat tren yolu yapılırken in a edilmi . O zamandan beri de hizmette," dedi. "Sizi götürece im lokanta da hemen garın yakınında."

Terry gar binasına ba mı çevirip bakmadı bile, bu kentteki en büyük sorunlardan biri de kadınların rahatlıkla gidebilece i umumi tuvaletlerin olmamasıydı, ya da o imdiye kadar görmemi ti. Yanından hiç ayrılmayan Dr. Fatma'nın kula ına e ilerek, "Burada gidebilece im hiç tuvalet yok mu?" diye fısıldadı. "Sabahtan beri çok sıkı tım da." Fatma gülümsedi.

"Var tabii, ama girece imiz lokantadakini rahat kullanabilece inizi sanmam, sizin tarzınıza ters dü er. En iyisi sizi garın tuvaletlerine götüreyim. Orası yabancı yolcuları da dü ünerek in a edilmi tir."

Terry, "Çok iyi olur," diye fısıldadı.

Dr. Fatma, Barret'e dönerek Arapça bir eyler fısıldadı ve iki kadın erkekleri arabanın önünde bırakarak gar binasına do ru yollandılar. Terry'nin ba ma gelen ilk aksilik de orada zuhur etti. Umumi tuvaletlere giden koridorda ilerlerken da köylüsü kıyafetinde saç sakalı uzamı bir adama gözü takıldı. Genç kadın öyle sıkı mı tı ki, adeta ko ar adım gidiyordu. Fakat beyni bir an adamın gö-rüntüsünü algılayarak tehlike sinyalleri verdi. O adamı tanıyordu, ama kim oldu unu çıkaramamı tı...

Yafa Caddesi'ndeki ev, M T'in kullandı ı pek dikkat çekmeyen ufak bir daireydi. Genel haberle me, bulu ma ve arızı ziyaretçilerin ikametgâhı olarak da kullanılıyordu. Aykut Sarp daireye girdi inde onu iki M T görevlisi kar ıladı. Elini yüzünü yıkayan ajan hemen kendisine gösterilen odaya çekilerek üç dört saat kadar deliksiz bir uyku çekti. Saat yedi buçukta kalktı nda ilk i i Salih Mert'i sorguya çekmek oldu. Bir yandan ak am yeme i yiyorlar bir yandan da Aykut sordu u suallerin kar ılı mı almaya çalı yordu. Ba dat ve yöresinde çalı an M T elemanlarının henüz gizli kimyasal bir bombanın imal edildi i yönünde hiçbir bilgileri yoktu. Ankara'dan da henüz bu konunun ara tırılması mevzuunda bir emir almamı lardı. Hatta Salih sorunu Aykut'tan ö renince bir hayli yadırgadı ve i ittiklerine inanmak istemedi. Sadece Ba dat'taki ortamın çok gergin oldu u ve halk arasında üçüncü bir Amerikan askeri müdahalesi beklentisinin yaygın oldu unu söyledi. Aykut biraz bozulmu tu. Bu durumda Ba dat tren garında bulu aca ı CIA ajanlarına ula tıraca ı bir bilgi bulunmuyordu. Sofradan kalktılar. Salih, "Ne yapmayı dü ünüyorsunuz?" diye sordu çekingen bir ifadeyle.

" imdilik yapacak bir ey yok. Bu konuda bilgisiz oldu umuzu iletme zorundayım."

"Yine de o kadar acele etmeyin."

Aykut tedirgin bir ekilde Salih'i süzdü.

"Ne geçiyor aklından?"

"Hâlâ bilgisine ba vurabilece imiz bazı kaynaklar var, ama bize ne denli bilgi aktarırlar emin de ilim."

"Yabancı kaynaklar mı?"

"Hayır, bazı Iraklılar."

"Güvenilir mi?"

"Bilmiyorum. Burada Saddam rejimine muhalif olanlar oldukça sindirilmiş durumda, lakin halk arasında savaştan yana değil. Yoksulluk had safhada, açlık, ilaçsızlıktan halk kırılıyor. Yine de seslerini çıkarıp muhalefet edemiyorlar rejime. Karşı çıkanlar en azından cezalandırılıyor. Herkes geleceğinden ümitsiz."

"Bilgi sızdıracağını bazı kişiler var mı?"

"Tanıdığım önemli kişiler var. Bunların güvenine dayanıyorum. En azından arızalarını aramam var."

"Asker mi?"

"Hayır" dedi Salih. "Biri Salman Pak'ta ustabaşı."

"Çi yani?"

"Doğru. Ama bahsettiğiniz yeni silah kayıtları orada saklanıyorsa mutlaka bir şeyler biliyordur."

"Hiç zamanımız yok. En geç dört gün sonra Irak'ta yer yerinden oynayacak. Bu adamla ne zaman görüşebilirsiniz?"

Salih omuzlarını silkti.

"Bu gece olabilir."

"Güzel. Önce sizinle dokuzda gar binasına gideceğiz. Orada bulduğumuz CIA görevlisine biraz daha beklemesini söyleyebiliriz."

"Bu bir garanti değil. Ustabaşının bana ne denli açılacağını da bildimden kestiremem, ama en azından denemeye değer. Bu arada size bir şey daha hatırlatırım, Amerikalı ajanlarla tren garında buluştuktan vazgeçin, onları daha güvenli bir yere çağırın."

"Neden?"

"Nedeni çok basit. Gar, havaalanı, otobüs terminali yabancıların şehre ana giriş merkezleri olduğundan haliyle çok sıkı denetim altında, orada yakayı ele vermemiz çok mümkün. Size orada bulduğumuz Amerikalı ajanlar mı teklif etti?"

"Evet," diye homurdandı Aykut.

"Buna hiç şaşımadım. Tahmininizin aksine buradaki istihbarat en zayıf olan örgüt CIA'dir. Burada onlara nefes aldurmuyorlar. Amerikalılar, Bağdat'ı kendi ülkeleri gibi sanıyorlar. Yabancıları burada tehis etmek çok kolaydır ve her yabancı ne kadar masum olursa olsun potansiyel casus olarak görülür."

"Tamam," diye mırıldandı Aykut. "Bir sonraki buluşma yeri için nereyi önerirsin?"

"El Fettah Meydanı'ndaki parkı."

"Neden?"

"Oraya yabancılar pek gitmez. Halkın da rahat ettiği bir yer değildir. Dikkat çekmeden görüşme imkânımız olabilir."

"Pekâlâ Salih. Hadi şimdi Merkez Garı'na yollanalım."

Salih son bir kere Aykut'u uyarmak zorunda kaldı.

"Üzerinizde silah yok, değil mi?"

"Hayır, yok."

"Burada silah taşımak bizler için son derece sakıncalıdır, lütfen bunu unutmayın. Hadi şimdi çıkalım," diye mırıldandı.

Merkez Garı'nın tuvaletlere giden ufak siyah beyaz karolu ince koridorunun her iki yanında yer alan banklar akşam saat dokuzu yaklaşıncaya kadar kalabalık değildi. Terry, Dr. Fatma ile girdiği tuvalette rahatlayıp ellerini yıkarken hâlâ az önce koridorda gördüğü adamı nereden tanıdığını anımsamaya çalışıyordu. Herhalde bir göz yanılması olmalıydı; Bağdat'ta köylü kıklı adamı herhangi bir yerden tanıması olanaklıydı. Üzerinde fazla durmaya değmez diye düşündü. Ama kendisini rahatsız eden bir şey vardı ve bu mesleki içgüdüüne her zaman değer verirdi.



Tuvaletten çıktı nda Dr. Fatma kendisini dı arıda bekliyordu. Birlikte koridorda ilerlemeye başladılar. Ian Barret'la David'i sokakta daha fazla bekletmek istemiyorlardı. Terry gayri ihtiyari yolculara ayrılan bankta oturan adama tekrar baktı. Yanında i man ve tıknaz yapıda biri daha vardı. Birlikte olmalarına ra men konu madan oturuyorlardı. Her ikisi de önlerinden geçen kadınlarla hiç ilgilenmemi lerdı.

Tam o sırada Terry'nin beyninde bir im ek çaktı ve deminden beri zihnini me gul eden ki inin kim oldu unu birden hatırladı. Bankta oturan adam Paris toplantısında tanı tı ı ve bir süre akala tı ı Türk ajan Aykut Sarp'tı. Emin olmak istedi, onların önünden geçmi olmalarına ra men durup, geri dönerek bir daha baktı. Sırtındaki köylü kıyafeti ve uzamı sakalına ra men bu oydu. Dayanamadı, parma nın ucuyla gözlü ünü hafifçe indirerek koyu renkli gözlük camlarının ardından de ilde, çıplak gözlerle bir daha baktı.

Aykut da önlerinden yürüyüp geçen kadınlardan birinin kendisiyle ilgilenip durup baktı mı fark etmi ti. Önce ilgisizce bir göz attı kadına, ama siyah çar aflar içinde olmasına ra men ye il gözlerinden onun Terry Farrell oldu unu hemen anlamı tı. Hayretle kadına baktı. Her ikisinin de birbirlerini tanımazmı gibi hareket etmeleri en uygun davranı tı, fakat kendisini tutamayan Terry, "Mr. Sarp" diye mırıldandı.

Terry'yi kara çar aflar içinde görmek Aykut'u a ırtmı tı. Bir an hayretle kadına baktı ve gayri ihtiyari gülümsedi. te, her ey o anda patlak verdi. Dar koridorda ayakta duran bir adam Terry'nin ne söyledi ini i itmemele beraber indirdi i gözlüklerinin arkasındaki ye il gözlerini görmü tü. Zeki bir El Muhaberat ajanının durumu fark ederek kadınları durdurup, kimlik tespiti yapması için yeterliydi gördü ü.

Nitekim aynı anda hızla harekete geçerek kadınların yanına geldi.

"Kimlikleriniz hanımlar!" diye söylendi.

Terry yaptı ı hatayı çabuk anlamı tı, ama toparlanması vakit aldı. Hafiften pani e kapılır gibi oldu. Eli aya ı titredi bir an.

Koridordaki bekle en yolcuların kılı bile kıpırdamamı tı. Bu türlü üpheli ahısların çevrilip denetimden geçmesi çok sık rastlanan bir olaydı. İlk toparlanan Dr. Fatma olmu tu, hemen çantasından kimli ini çıkardı ama ne yazık ki kontrol yapan memurun yanında ngilizce konu arak Terry'yi uyarması ve sakın davranmasını söyleme ansı yoktu. Terry de çantasına el atarak tela la Ian Barret'in kendisine verdi i sahte kimli i çıkarmaya gayret ediyordu. Durumları birden nazikle mi ti. Çünkü Terry memurun söylediklerinden tek kelime anlamıyordu ve sorularına kar ılık verme ansı yoktu.

De ifre oldu unu ve yakalandı mı anladı. Memur üphelenip kendisini götürürse her ey sona erecekti. Yabancı bir ülkede çalı an bir ajan için en talihsiz andı ve Terry affedilmez bir hata yaptı mı bir kere daha acı acı anlamı tı. Cevap veremedi i için susmu tu genç kadın. Dr. Fatma ile memur arasında hızlı hızlı bir konu ma cereyan ediyordu, ama Terry bu diyalogdan ne yazık ki hiçbir ey anlamıyordu.

Aykut bir süre önünde cereyan eden olaylara seyirci kaldı. ngiliz ajanın yakalandı mı anlamı tı; o anda yapması gereken tek ey olaya karı mamaktı. Üzgündü, ama onun da yapılacak bir görevi vardı ve hadiseye müdahale edemezdi. Fakat memurun sertçe Terry'yi kolundan tuttu unu görünce tepesi attı. Paris'te genç kadınla yaptı ı kısa konu ma gözlerinde canlandı birden. akacı, ne eli, hayat dolu bir kadındı Terry Farrell. Arapların eline geçerse ne tür bir muameleye maruz kalaca mı çok iyi biliyordu.

Salih Mert olanları pek anlamamakla beraber, peçeli kadının yanında oturan ajanı tanıdı mı anlamı , ona ismiyle hitap etti ini duymu tu. Olaydan uzak kalmak istercesine elini Aykut'un dizine bastırarak, sen sakın karı ma, diye uyardı. En ufak bir müdahale ba larına çok i açabilirdi.

Iraklı memur sesini yükseltmi ba ırarak konu maya ba lamı tı. Koridorda oturanlar imdi olayla daha fazla ilgileniyorlardı. Bütün nazarlar iki kadınla memura çevrilmi ti.

Aykut bu kadar kayıtsız kalamayacağı anlamıydı. Görev uuru, Salih uyarıya da kesinlikle olaya burnunu sokmamasını söylüyordu, ama göz göre göre İngiliz ajanın yakalanmasına seyirci kalamazdı. Hem kadını tutuklamaya kalktı, biraz uyanıksa, az sonra kadının kimle ilgilendiğini de araştırmaya kalkılabilirdi.

Ani bir kararla yıldırım gibi yerinden fırladı.

Olay iki metre önünde cereyan ediyordu. Ne kadar yanlı olursa olsun yapacağı tek şey vardı ve Aykut da onu yaptı. Sert yumruğunu bir anda Iraklı memurun suratına indirdi. Yumruk tam burnuna isabet etmişti ve memur beklemediği saldırı karşısında külçe gibi yere serildi. Ortalık bir anda karıştı.

Orada bekleyen yolcular çil yavrusu gibi kaçmaya başladılar.

Aykut, Terry'nin kolundan yakaladığı gibi, "Hadi, durmayın, komün Miss Farrell," diye söylendi. Genç kadın Aykut'un arkasından kaçmaya başladı. Dr Fatma öylece ortada kalmıydı.

Aykut onunla ilgilenmemiştir. Salih ise ilk oku atlatınca yerinden fırladı. Ajanın yaptığı tek kelime ile çılgınlıktı, o kadını nereye götürebilirdi? Başlarına bir yığın açılacağına bilmesine rağmen onların peşinden kaçmaya başladı. Bir yandan komün Aykut'la kara peçeli kadına yeti meye çalışıyor, bir yandan da arkaya bakıp Iraklı memurun ne yapacağını görmeye çalışıyordu.

Adamın yüzü kan revan içinde kalmıydı ve yüzüne aldığı darbenin tam etkisinden kurtulamamıydı. Hâlâ yerdeki karoların üzerinde toparlanmaya, dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu. İmdi tammadığı ikinci kadın da ilk oku atlatmıştı o da kaçmaya başlamıydı. Ama akıllı davranarak onların peşinden değil, daha rahat kalabalığın arasına girip izini kaybettireceği peronlara açılan kapıya yönelmişti..

Salih Mert'in yüzünden düğün bin parçaydı.

"Çok tedbirsizce hareket ettiniz" diye söylendi. "Başımıza büyük dert açtınız."

Türkçe konutu için kendilerini oturduğu koltukta dinleyen İngiliz kadının anlamasına imkân yoktu.

Kayıtsızca omuzlarını silkti Aykut.

"Mecburdum, başka türlü davranamazdım," diye homurdandı.

Yafa Caddesi'ndeki küçük apartman katındaydılar imdi. Merkez Gar'ındaki firardan sonra Salih onlara yeti mi ve bir taksiye atlayarak oradan kaçmayı başarmışlardı. Salih o andan itibaren ehirde müthiş bir casus avına çıkılacağına bildiğinden aynı taksiyle kaldıkları daireye dönmenin sakıncalı olduğunu idrakindeydi. Bu nedenle taksiye önce Kahire Caddesi'ne gitmesini söylemiş, sonra taksi de i tirerek Yafa Caddesi'ne dönmüşlerdi. Bindikleri ilk taksi Merkez Garı'nın önünde mü teri bekleyenlerdi; Muhaberat ajanlarının o gecedan itibaren bütün yöredeki oförleri araştıracaklarını bildiğinden başka bir şey yapamazdı. Zlerini imdilik kaybettirmişlerdi, ama bunun bir garantisi yoktu.

Terry Farrell oturduğu koltukta alımlı gibiydi. Aykut'a kaç kere teklif etmiş, hayatını kurtardığını söylemişti, ama imdi lan Barret'la temas kurması oldukça zordu. Barret'in gizli merkezinin bile henüz nerede olduğunu bilmiyordu, Başdat'a çok yabancıydı ve daha geldiğinin ikinci günü başına bu olay gelmişti.

Yeniden, "Size çok şey borçluyum Mr. Sarp," dedi. "Eğer orada duruma müdahale etmeseydiniz halim haraptı, muhakkak Başdat hapishanelerinde hayatımı kayacaktı. Tek kelime Arapça bilmiyordum ve üzerimde sahte bir kimlik vardı. Casus olarak bir şekilde sızdığımı anlamaları için de ildi. O sırada orada bulunmamız ne büyük bir rastlantı, değil mi? Bunu hiç unutmayacağım."

"Zikre bile demez Miss Farrell. Önemli olan kaçmayı başarmamız."

Terry önce etrafına bakındı, sonra bir sırı paylaşıyor mu gibi sesini kısarak sordu.

"Burası M T'in gizli yuvası mı?"

Aykut başını öne arkaya salladı.

Genç kadın merakla fısıldadı.

"Ba dat'a ne zaman geldiniz?"

"Daha bugün."

"Ne ans! Sizin ba mızı da belaya soktum desenize.."

"Unutun imdi bunları. Ya siz ne zamandan beri buradasınız?"

"Ben de dün geldim."

"Nerede kalıyorsunuz?"

"Bizim örgütlerimizden birinin gizli evinde, fakat i in kötü yanı o evin nerede oldu u hakkında hiçbir bilgim yok."

"Buradaki irtibat ajanınız kim?"

"Ian Barret diye biri. Ama ona ula ma ansım yok."

Aykut yadırgayarak genç kadına baktı.

"Ama nasıl olur? Dün onunla nasıl temas kurdunuz?"

"Biz iki ki iydik, Kuveyt üzerinden Irak topraklarına girdik. El Haleybe'den uzun bir kara yolculu u yaparak çölü geçtik. Örgütümüzün i yaptı ı Saddam aleyhtarı iki Arap bizi Ba dat'a kadar getirdi."

"Di er ajan arkadaşınız, garda gördü üm öbür hanım mıydı?"

"Hayır, de ildi, ajan arkadaşım David gara gelmemi ti. "

"Anlıyorum" diye mırıldandı Aykut.

O zamana kadar konu maları sessizce dinleyen Salih lafa karı tı.

"O hanımı izledim. Olay patlak verince kalabalı a karı ıp kaçmayı ve izini kaybettirmeyi becerdi. u anda sizin adamlarınıza çoktan haberi ula tırmı tır" dedi.

Terry ümitsizce bakı larını Salih'e çevirdi.

"Umarım öyle olmu tur. Ama beni o badireden kimin kurtardı ı hakkında hiçbir fikirleri olamaz, çünkü aralarında Mr. Sarp'ı tanıyan kimse yok."

Salih fütursuzca sordu.

"CIFE'ye mi mensupsunuz?"

Terry biraz tedirgin bir ekilde kar ısındaki yabancıyı süzdü. Türk ajanlar hayatını kurtarmı lardı, ama yava yava fazla konu maya ba ladı mı hissediyordu.

"Ben, MI 6'danım" dedi. "Ama irtibat ajanım C FE mensubudur."

"Buna hiç a madım" diye sırttı Salih.

Arkada mın rahatladı mı fark eden Aykut, "Burada CIFE'den tanıdı mın biri var galiba" diye mırıldandı.

"Hem de birkaç ki i. Fakat aramızın pek iyi oldu u söylenemez."

Terry a ırarak Salih'e bakmı tı yeniden.

"Neden?" diye sordu.

"Sebebi basit. Meslekta larınız di er yabancı örgüt ajanlarıyla çıkarları aynı yönde olsa da bilgi payla masını pek sevmezler."

"Bu do al de il mi? Her örgüt biraz öyledir."

Aykut çıkı ır gibi söylendi. "Salih, bırak imdi bu tartı mayı. O tanıdı mın ki ilerden birine Miss Farrell'in güvende oldu u haberini uçurabilir misin?"

Salih olumsuzca ba mı salladı yeniden.

"Bu sandı mız kadar kolay de il. Sizler burada yenisiniz ve bilmedi iniz çok ey var daha. En önemlisi El Muhaberat tahmininizden çok daha güçlü ve oturmu bir te kilattır. Tabii, özellikle kendi memleketlerinde çok iyi organize olmu lardır. Burada faaliyette bulunan yabancı ajanların ço unu tespit etmi lerdir, ama onları yakalamak ya da bertaraf etmek i lerine gelmez. Çünkü onların yerlerine gönderilecek yeni ajanları arayıp bulmak daha zor ve zaman alır. Fakat ne zaman ki istemedikleri bir bilginin dı arıya sızaca na inanırlar, ancak o zaman yakalama ve tevkif i ine kalkı ırlar. u sıralar tanıdı mın C FE ajanlarına

bilgi uçurmak ve Miss Farrell'in burada oldu unu haber vermek bence oldukça sakıncalı. Biraz daha sabredip ortalı nı yatı masını beklemeliyiz. "

Salih haklı olabilirdi.

"Allah kahretsin!" diye homurdandı Aykut. "Burada sadece oturup bekleyecek miyiz yani? Yapaca mız hiçbir ey yok mu?"

Salih sırttı.

"Bu geceyi sohbet ederek geçerseniz çok iyi olur. Miss Farrell'i bir süre burada a ırlayabiliriz. Siz de artık Merkez Garı'na gitmeyi unutun. Bu gece orada ku uçulmayacaklardır."

— 4 —

Roma Mayıs

NINA çevik bir hareketle Vincent'in üstüne çıktı. Henüz sevi meye doymadı ı, gözlerindeki ehvet parıltılarından açıkça belli oluyordu.

"Ne o, yoksa tükendin mi?" diye hafif alaycı bir ekilde sordu Fransız'a.

Vincent gerçekten de bitkin dü mü tü.

Saatlerdir yata nın içinde sevi mi ler ve ili i kemi i kurumu tu delikanlımın. Hayatında onun gibi bir kadınla kar ıla madı mı kabul etmek zorundaydı. Birkaç defa orgazma eri mesine ra men kadın bir türlü sevi meyi noktalamıyor, ilk ba ladıkları anki gibi Vincent'i tahrik eden ok amalarla sevi meye devam etmek istiyordu. Sanki asla doymayacak gibiydi..

Vincent kadının son sorusuna inanmak istemedi.

Gerçekten de artık devam edebilece ini sanmıyordu. Tükenmi , kalmı tı. En azından uzunca bir süre soluklanması, dinlenmesi ve gücünü yeniden toparlaması lazımdı.

Nina ayrıca son derece hoyrat sevi iyordu. Gö sü ve sırtı tırnak izleri içindeydi, her iki omzu ve boynunda da ısırık yerlerinin sızlamalarını duyuyordu.

"Bir sigara içebilir miyim?" diye sordu.

Nina a ırımı gibi, " imdi mi?" diye sordu.

"Benden daha iyi bir performans istiyorsan, biraz dinlenmeliyim."

Nina güldü. "Ama ancak bir sigara içimlik. Daha fazla bekleyemem."

"Fakat..." diye itiraz edecek oldu ajan lakin kadın onun konu masına fırsat vermeyerek ince uzun parma mı dudaklarına dayayarak bastırdı.

"Konu ma.. Sana sigara verece im, ama senin yerinde olsam u performansımı artırma i ini benim mahir ellerime ve a zıma bıraktırdım. Bu i te çok ustayımdır. Bir sigara içimlik dinlenmenin sana sa layaca ndan çok daha iyisini yapabilirim."

Vincent zoraki bir ekilde gülümsedi.

"Eminim. Buna hiç ku kum yok. Sen müthi bir kadınsın," diye fısıldadı.

Nina hâlâ genç Fransızın üzerinde oturuyordu. Yata nın ba ucundaki komodinin üzerinde duran sigara paketini ve çakma ı almak için uzanırken, dizlerini ve bacaklarını yanlardan iyice erke e bastırarak sıkı tırmı , elleri komodinin üzerine uzanırken de iyice Vincent'in üzerine yaslanarak memelerinin birini dudakları üzerinde dola tırmaya ba lamı tı.

Fransız tüm yorgunlu una ra men yeniden uyandı mı fark eder gibi oldu. Kadın da hissetmi ti bunu. Hafifçe kasıldı, "Hadi," dedi. "Durma öyle.. Dilini çıkar ortaya.. Bak, kımldamaya ba ladı bile."

Vincent son anda toparlanmaya çalı tı. Hem bedenem hem de zihnen peri andı, kesinlikle dinlenmesi lazımdı. Yava yava da bu durumdaki her genç erkek gibi komplekse kapılmaya da ba lamı tı. Kadının cinsel açlı önüne geçilmez cinstendi. Nina'yı omuzlarından kavradı ve üzerinden itti. Genç kadın sırtüstü yata a dü tü.

Ajan soyunurken acele ile halının üzerine fırlattı ı külotunu yerden alıp giydi, kadına hiç bakmaksızın sigara paketine uzandı ve titreyen elleriyle bir tane çekip sigarasını yaktı.

Birbiri ardına birkaç nefes çekti. Yorgunluktan her yanı titriyordu. Sava tan çıkımı gibiydi.

Nina yattığı yerdense fısıldadı.

"Erken pes etmedin mi? Seni daha güçlü sanıyordum."

Bu kadın hasta, tam bir seks manyası diye düşünüyordu Vincent. En azından üç defa orgazma ulaşmıştı emindi. Böyle birine gerçekten de rastlamamıştı hiç.. Ajan kendini savunmaya kalkmadı. "Öyleyse biraz konuşalım," diye fısıldadı Nina yatağının içinden. Vincent sigarından bir nefes daha aldıktan sonra arı arı bağımlı geriye çevirdi. Kadının gülümseyerek yüzüne bakıyordu.

"İmdi mi? Bu halde mi?" diye sormak zorunda kaldı Fransız.

"Neden olmasın? Zaman kıymetlidir ve ben vaktimi boşuna harcamayı hiç sevmem."

Vincent yorgunluktan öylesine uyuşturmuştu ki, herhangi bir hata yapmaktan çekiniyordu. Tüm kasları ve sinirleri kadar, zihni de bitmişti. Açık vermektense korktu; uyuşturmuş veya bu şekilde açık vermektense korktu.

"İn canı cehenneme," diye homurdandı. "Onu daha sonra konuşuruz, mesela akşam yemeğinde. İmdi soğuk bir duş almak istiyorum."

Sigarayı komodinin üzerindeki tablaya bastırıp ayağa kalkmak istedi. Ama Nina koluna yapışmıştı.

"Duş için henüz erken," dedi kadın. "Anlıyorsun, değil mi? Henüz beni tatmine ulaştırmadın. Arzularım yatmazsa çok aksi biri olurum."

Vincent bu kez irkilerek kadına baktı. Ne demek istiyordu acaba? Yanlıyordu muydu yoksa; bu son cümlesinde sanki tehdit edici bir ifade yok muydu?

Kolunu kadının sıkı sıkıya kavradığı bileğinden kurtarmaya çalışmadı.

"Korkarım, sen haklısın," diye fısıldadı çekinerek. "Beni tükettin. Hiç halin kalmadı."

Hâlâ gülümseyen kadının onu tahrik edici, sevişmeye itici bazı kelimeler kullanacağını sanıyordu, ama Nina hiç beklemediği bir şey sordu.

"Sen Mösyo Max'in nesisin? Bodyguardı mı?"

"Biraz da öyle sayılır. Ayrıca özel işleriyle de ilgilenirim."

"Hımm!" diye azından bir ses çıkardı Nina. "O ya da adam homoseksüel mi? Görevlerin arasında onu becermek de var mı?"

Kulaklarına inanamadı Vincent. Hatta içinden gülme arzusu geldi. Acaba Fabien Blanc bunu duysa ne derdi? Babacan amirinin bir an nasıl küplere bineceğini hayal etti. Sonra kollarını çatarak, "Yanlıyorsun," dedi. "Mösyo Max homoseksüel değildir."

Nina hafif bir kahkaha attı.

"Seni zorladığımı farkındayım," diye mırıldandı. "Aslında tam azgın bir beygir gibisin. Hiç de fena değildin. Beni rahatlattın."

Vincent kadının hâlâ samimi olup olmadığını kuşkuluydu. Her şey kendisinde biraz güç bırakmış olsa, aynı tempoyla sevişmeye devam edeceğini düşünüyordu. Ama o da bozuntuya vermedi.

"Daha gün bitmi sayılmaz. Bir duş alalım yine devam ederiz."

"Çok iyi olur."

Vincent otel odasının banyosuna doğru ilerledi ve kapıyı kapatıp kendini soğuk suyun diriltici etkisine bıraktı. Kadından birkaç dakikalık olsa bile kurtulduğunu için memnundu. Aynı anda Nina da yatağından top gibi fırlamıştı. Max diye tanıdığı adam odadan çıktığından beri nedense kendisini rahatsız eden bir şey vardı. Belki anlaşmanın çok çabuk başlanması, belki de ücret konusundaki itirazsız kabul ya da detayların konuşulmasının az evvel yatakta boşu boşu bir çaylak gence bırakılması..

Nina çok deneyimli bir profesyoneldi. Bu işte kendisini rahatsız eden bir şey seziniyordu. Yataktan fırlayınca doğru Vincent'in iskemlenin üstüne bıraktığı deri ceketine uzandı. Banyodan su sesleri gelmeye devam ediyordu. Delikanlıyı hamura çevirmişti, kaçmak için bahaneler arayacağından da emindi, çaylak zevkin doruklarına çoktan ulaşmıştı.

Ceketi yokladı. Silah yoktu. Eline geçen sadece ince bir cüzdandı. Hızla cüzdamı açıp içine baktı. ki kredi kartı, az miktarda nakit para, ba kalarına ait birkaç kartvizit buldu. Böyle zengin bir adamın yardımcısı için hiç de tatmin edici de ildi içinde buldukları. üpheleri biraz daha yo unla ır gibi oldu. Ama Nina ne aradı mı da bilmiyordu henüz. Cüzdamı yerine koydu ve yeniden yata a girdi. Vincent'in cüzdanını aramasının bir sonuç vermeyece ini biliyordu zaten. çine dü en kurt anlamsızdı, tehlikede de ildi. Ayrıca iki Fransız ona talya'da ne yapabilirlerdi ki?

Onlara aracılık yapan ya lı Molnar'ı dü ündü bir an. O ya lı Macar'la bir iki kere çalı mı tı; a zı sıkı, güvenilir bir adamdı. O da seneler önce aynı i i yapmı tı. Anımsamaya çalı tı, yakla ık dört seneden beri Molnar'dan yeni bir i teklifi gelmemi ti. Molnar daima yüzde be le çalı ırdı. te o zaman beynini kurcalayan eyin ne oldu unu birden kavradı. Her teklifin sonrasında Molnar kendisini arar ve anla maya varılıp varılmadı mı sorardı, zira kendisinden alaca ı yüzde be komisyon da anla manın tahakkukuna ba lıydı. Ovsa Molnar bu defa telefon etmemi ti.

Bir an yata n içinde kaskatı kesildi Nina.

Onun mesle inde çalı an insanlar böyle ufak tefek görünen detaylara çok dikkat ederlerdi. çinden lanetler okudu. Kim olabilirdi bunlar? Max denen adamı hiç gözü tutmamı tı zaten. Yoksa bu yakı ıklıyı da tav olarak mı göndermi lerdi kendisine?

Nina yıldırım gibi yataktan fırladı.

Banyodan du un sesi hâlâ geliyordu. Geç kalmı sayılmazdı. stese yan dairede kalan iki yardımcısına da telefon ederek hemen yanma ça ırabilirdi. Onlar artlar ne olursa olsun, gözü kapalı yardım ederlerdi kendisine.

Nina so ukkanlılı mı çabuk toparladı. Pani e kapılmaya gerek yoktu. Belki de Molnar kendisini çiftli inde bulaca mı dü ünerek orayı aramı olabilirdi. Tela a gerek yoktu. Yine de e yalarının bulundu u dolabı açarak tabancasını çıkardı ve alı ık hareketlerle namluya susturucuyu taktı, valizin üzerine bıraktı. Diledi i anda onu çıkarabilirdi artık.

Yeniden yata a uzandı.

Banyoda du un sesi kesildi inde aklı henüz karı ıktı. imdiye kadar her kesimden insan öldürmü tü. Pe ine polisler dü ebilece i gibi siyasi örgütler de adam yollayabilirlerdi. Ne de olsa daha çok yakın bir tarihte Paris'te Alain Micoud adlı bir kimyageri öldürmü tü. Acaba Max ve Vincent'in o i le bir ilgisi olabilir miydi?

Çıplak ayak, yumu ak halının üzerinde sessizce yatak odasına gelen Vincent'i kar ısında görünce gülümsemeyi ba ardı. Aklından geçenleri ona belli etmemeliydi.

Yakı ıklı Fransız toparlanmı ve yorgunlu unu üzerinden atmı tı galiba. Bakı larının yine vücudunda dola tı mı, gö üslerine, ince beline, kasıklarının arasına ihtirasla baktı mı görüyordu. Vincent sadece beline bir havlu ba lamı tı. Uzun sarı saçları sırlıklam ve alınna yapı mı haldeydi. Omuzlarından ve gö sünden su damlacıkları süzülüyordu. Nina oldu olası güçlü erkeklere bayılırdı. ayet onu öldürmek zorunda kalacaksa, sonuna kadar ondan yararlanmak ve azami istifadeyi sa lamak isterdi. "Nasıl, dinlendin mi bari?" diye sordu. Vincent ma rur bir ekilde sırıtıyordu. Beline ba ladı ı havlu hareketlenmeye ba lamı tı...

Piazza di Spagna otelinin ufak odasında Fabien Blanc sinirli sinirli homurdandı.

"Niye bu kadar geç kaldın?"

" nanılmaz eyler oldu Mösyö Blanc," diye inledi Vincent.

" nanılmaz mı? Ne demek istiyorsun?"

Genç ajan kekeleyerek mırıldandı.

"O normal biri de il.. Tam bir seks hastası.. Siz odadan çıkar çıkmaz üstüme saldırdı, itirafa utanıyorum, ama bu saate kadar yataktan çıkmama izin vermedi."

Fabien gülümsemesini güçlükle engelledi. kinci a amayı da ba arıyla geçmi sayılırlardı.

a ırımı gibi, "Yani seni cinsel ili kiye mi zorladı?" diye sordu.

"liklerime kadar beni sömürdü efendim. Üzgünüm, ama üphelenmemesi için isteklerine katlanmak zorunda kaldım."

"Bo ver," diye söylendi Fabien. "Hiç olmazsa Roma tatilin biraz renklenmiş oldu."

Blanc'ın kızaca mı sanan Vincent biraz rahatlamıştı.

"Öyle düşünüyorsanız, mesele yok efendim."

"Daniel Cohen hakkında sana bir şey sormadı mı?"

"Beni azat etmeden on on be dakika önce birkaç soru sadece."

"Ne anlattın?"

"Sizden aldığı talimatı efendim."

"Bir şeylerden üphelenmedi, değil mi?"

"Hayır efendim, hiç sanmıyorum."

"Cannes'a ne zaman gidecek?"

"Öbür gün sabah on uça ıyla. Havaalanında kendisini kar ılayacağı mı söyledim."

"İtiraz etti mi?"

"Etmedi efendim. Gerekli her türlü bilgiyi, foto rafları, adresi ve alacağı ücreti orada vereceğimi söyledim."

Fabien Blanc bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Umarım bir aksilik zuhur etmez," diye homurdandı...

— 5 —

Irak Mayıs

FRED Williams ve Harry Morgan devamlı çiklet çi neyen Brian Show'un biraz kendini beğenmiş, biraz da onlara tepeden bakan haline sinirlenmekle beraber kendilerini tutmayı beceriyorlardı. Martin Lee'nin son anda operasyonun başına danışman olarak bu adamı göndermesine hiçbir mana verememişlerdi. Show sanki olumsuz düşünceler kumkumasıydı; her şeyi itiraz ediyor ya da menfi iddialar ileri sürüyordu. Konu mayaya başlandıktan beri operasyon planının uygun gördüğü hiçbir yanı olmamıştı.

Show küçük portatif barakanın içindeki masanın üzerine yayılmış haritayı dikkatle inceleyip konu masını sürdürürken Harry, Fred Williams'a kaçamak bir nazar attı. Fred'in de aynı sıkıntıyı yaşadığı açıkça belli oluyordu. Harry, bu adamı hiç tanıymıyordu, hakkında tek bildiği birkaç sene evvel emekliye ayrılmış olduuydu. Fred'in de adamı çok az tanıdığını bizzat kendisi a zından duymuştu.

Show bakışlarını haritadan kaldırmadan sordu.

"Baylar, bu operasyon planı sizlerin mi?"

Harry kısa bir an düşündü, sonra sakin bir sesle, "Merkezin" dedi. "Ama genel hatlarıyla bizim bir itirazımız yok."

Show ukalaca homurdandı.

"Askeri güçlerin, özellikle hava kuvvetlerinin desteğ i olmadığı sürece bu iş yatar. Başarı şansımız asla olamaz. Çok aptalca bir teebbüs."

Barakanın içinde buz gibi bir hava esti.

Harry ve Fred danışman diye başlarına gönderilen adama endişeyle baktılar.

Fred, "Başka alternatifimiz yok Mr. Show," diye mırıldandı. "Bu işi CIA kendi imkânları içinde halletmek zorunda."

"O halde yeni bir başarisızlığa hazır olun. Vereceğimiz zayıflığı da unutmayın. Çok insan ölür, imhaları halledendeyiz. Bir an için başarıya ulaştığımızı düşünseniz bile aramızdan geriye dönecek kimse kalmaz."

Fred, "Sizi bu kadar olumsuzluğa sevk eden nedir Mr. Show," diye sordu.

Brian bu sorunun nasıl sorulduğunu anlamaması gibi nazarlarını haritadan kaldırıp Fred'e çevirdi. "Çok basit," diye söylendi. "Bu, askerin işi. Olayın çapı çok büyük, sivil örgütün becereceği şey değil, bunu göremiyor musunuz? Duruma göre saldırmak zorunda olduk umuz

dört be ayrı nokta var. Anladım kadarıyla da istihbarat faaliyeti çok yetersiz. Bilgi akışı yok. Hedefin nerede depolandığını bile bilmiyorsunuz. Her şey hedef sabit olsaydı nispeten başarı ümidi artabilirdi, ama en can alıcı noktayı bilmiyoruz."

Bu defa Harry lafa karıştı.

"Çok seçme ve e-tilmi ajanlar gönderildi. Pentagon'dan çok özel bir silah kullanma izni aldık. Hepsinin ellerinde bireysel muharebe tüfekleri olacak. Ateş kontrollü lazer menzili bulunuyor. Bilgisayar çipi hedefe olan uzaklığı hesaplıyor, 20 milimetrelük mermi ayrıca havada hedefin üzerinde patlıyor. Tüfeklerin iki arjör yatağı var, hem standart 5.56'lık NATO mermisi atıyor, hem de 20 mm. Tık 6 mermi. Bunların tahrip gücü çok yüksek. O fabrikalara rahatlıkla sızabiliriz."

Show kahredici nazarlarını Harry'ye çevirdi.

"Ya sonra? Ajanlarınızı Irak'ın dört bir yanından nasıl toplayacaksınız? Hadi bir şekilde be noktaya da sızdığımızı var sayalım, bombayı imha ettiğinizi de kabul edelim, dünyayı nasıl sağlayacaksınız? Düğününü bilmiyor musunuz, o gece Irak'ta yer yerinden oynayacak, onların gücünü de asla hafife almayın. Askeri kuvvetleri operasyona iştirak eden elemanlarımızı rahatlıkla imha ederler. Sonra çıkacak skandalı da siz hesap edin artık."

Fred Williams dayanamadı.

"Mr. Show, biz sadece emir alır ve onları en iyi şekilde uygulamaya çalışırız. Bizim görevimiz yüklendiğimiz işi gerçeğe tirmektir sadece."

Brian Show gülümsedi.

"Kıyak laf ediyorsun evlat. Ama bu emri verenler sizin sağ salim evinize dönmenizi de düşünmek zorundalar. Bence bu bir intihar eylemi. Başaramazsınız, basarsanız bile, bedelini çok ağır ödersiniz."

Harry, "Sizin başka bir öneriniz var mı?" diye sordu.

"Olabilir tabii, neden olmasın. Merkezle temas kurun, Pentagon'a baskı yapın, hava desteği sağlasınlar. Ortak Özel Operasyonlar Komutanlığı ne güne duruyor, onların Delta Gücü son derece hassas ve güç durumlarda görev yapacak şekilde tasarlanmıştır. Buraya onları gönderinler."

"Bunu unutun. İmkânsız. Görev bize verildi."

Show ağızındaki çikleti yere tükürdü.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Emekli olduğumdan bu yana işler daha da kötüye gitmiş anlaşılan. Sizlerin hayatımı düşünen tek bir sorumlu yok mu yahu? Sizin operasyon dairesi uyuyor mu? Neden kıpırdamıyorsunuz, o herifler rahat koltuklarında oturup sizi ölüme gönderiyorlar."

Harry kaşlarını çatarak homurdandı.

"Artık emri tartışmaktan vazgeçin de, damı man olarak tavsiyenizi söyleyin."

Show sustu bir süre, sonra omuzlarını silkerek, "Ne bileyim ben," diye mırıldandı.

Barakanın içinde yeni bir gergin bekleyiş yaşandı. Show burnundan soluyarak konu mayaya başladı.

"Bu herifler herhalde bahsettiğiniz bombayı ellerindeki füzelere monte etmek zorundalar. Bildiğim kadarıyla ellerinde Scud ve kendi, ürettikleri El Fahd füzeleri var. Bunlar tam bizim füzeler."

"Hepsi o kadar değil," dedi Fred.

Show meraklı bakışlarını Fred'e çevirdi.

"Başka neleri var ki?"

"Uzak menzilli Temmuz 1 leri."

"Ha, evet.. Hatırladım. Ama menzil uzadıkça risk de artar."

"Ne riski?" diye sordu Harry.



"Özellikle uzak menzilli füzelere ba lık takıldıkça hedef saptama ve isabet oranı dü er. Bir saldırı anında o bombayı kullanacaklarsa bu riske girmek istemeyeceklerdir. Bana sorarsanız Temmuz 1'i unutun. Yeni bombayı onlarda denemezler."

"Sizce en uygunu hangisidir?"

"Bu biraz da monte edilecek bombanın a ırlı ma ba lı. O bombanın özelliklerini ö renmeden kesin bir ey söylenemez, ama yine de Scudları tercih edeceklerini sanırım." Fred ku kuyla sordu.

"Bu Scudların ate leme sisteminde bir de i ikli i gerektirir mi?"

Show dikkatle ajanları süzdü. "Bu o kadar önemli mi?" diye sordu. Harry Morgan içini çekti.

"İraklıların yeni bir ate leme sistemi geli tirdiklerinden üphe ediyoruz da.." diye geveledi a zının içinde.

"Hadi canımsen de.. Onlar böyle bir ey gerçekle tiremezler."

"Zaten onların de il, Batılı bir bilim adamının gerçekle tirdi inden üpheleniyoruz."

"Ne diyorsunuz siz kuzum? Scudlarda yeni bir ate leme sistemi mi? Bunu da nereden çıkardınız? Onlar elektronik merkezlerden kumanda ile fırlatılırlar. Hem bana Langley'de sözünü etti iniz Batılı uzmanların kimyager ve mikrobiyolog olduklarını söylemi lerdü." Harry dudaklarını büktü.

"Kimli ini tespit edemedi imiz yedinci bir uzman daha var," dedi kısık sesle.

Show odadakilerin yüzüne ayrı ayrı baktı. "Burada neler döndü ünü kim bana anlatacak?" diye homurdandı. "Apar topar getirildim, ama kimse asıl sorunun ne oldu unu tam olarak söylemiyor."

Harry Morgan ellerini cebine sokarak odada bir süre ileri geri sessizce dola tı, sonra tam Show'un basma gelerek dikildi.

"Bak dostum," diye mırıldandı. "Önünde sonunda Saddam Hüseyin'i devirmek için bir harekât yapılacak. Bu, siyasi ve askeri bir karar, ne zaman verilece ini biz bilemeyiz. Ama bu kez Saddam da onu ortadan kaldırmaya kararlı oldu umuzun farkında. Buna emin oldu u için de elindeki yeni silahı her an kullanmaya kalkı abilir. Ö rendi imize göre yeni silahın etkisi bildi imiz silahlardan çok daha güçlüymü ve henüz bu yeni bombaya kar ı korunma çaresi bilinmiyor. u an Saddam'ın elinde 20 veya 30 adet kadar Scud füzesi oldu unu biliyoruz. Bunlarla srail veya Türkiye'ye saldırabilir. Bu da inanılmaz ölçüde zayıya yol açacaktır. Her ne olursa olsun askeri bir operasyona ba lamadan evvel bu yeni silahın bir ekilde yok edilmesi lazım. El Muhaberat iki sene önce Batılı yedi uzmanı para kar ılı ı satın alarak Irak'a getirdi. Bunlar alanlarında sivrimli mikrobiyolog ve kimyagerdi. Neticeyi elde edince de Iraklılar hepsini memleketlerine geri gönderdi. Ama sonra da birer birer öldürmeye ba ladı onları. Amerikalı olanı yakaladık, zaten bu bilgileri de ondan ö rendik. Yedinci uzman hâlâ bilinmiyor, ne ihtisas alanını ne de milliyetini biliyoruz."

Show a zının içinde bir eyler homurdandı. Sonra hırsıyla sordu.

"Bu bombadan kaç tane üretmi ler."

Harry, "Bilmiyoruz," dedi.

"O lanet Amerikalı uzmanı konu turamadınız mı?"

"Bilmedi ini söylüyor."

"Allah kahretsin! Langley ona inandı mı?"

"Hiçbir fikrim yok, ama do ru söyledi ini dü ünüyorlar."

Show isteksizce yeniden haritaya e ildi.

Fred ve Harry adamın ne diyece ini beklediler.

"Kanımca beklemekten ba ka çaremiz yok," diye homurdandı. "Böyle karaku î bir saldırıda bulunamayız, çok aptalca olur. Fikrimi daha önce de belirtmi tim. O yeni bombaların nerede depo edildi ini ö renmek zorundayız. Irak'taki ajanlarımızdan kesin tespit haberi gelinceye

kadar baskına kalkı mak cinnet olur. Ba arısızlık bir yana çok da zayıat veririz. Fikrimde ısrarlıyım."

Odayı yeniden bir sessizlik kapladı.

Aslında Fred de Harry de Brian Show'un haklı oldu unu kabul ediyorlardı. İlk itiraz Harry'den geldi.

"Üç günden fazla beklemeye imkânımız yok. Güçlerimiz Adana'da, ncirlik askeri bir üs, gerçi Türk yetkililer operasyondan haberdarlar, ama süre uzadıkça bundan rahatsız olacaklardır, bizler de ne de olsa siviliz. Ayrıca Langley'den aldı ımız emirler derhal harekete geçmemiz yolunda."

Show omuzlarını silkti.

"Ben sadece fikrimi söyledim beyler. Yetkili ve kararı verecek olan sizlersiniz."

Fred ile Harry tekrar göz göze geldiler.

Fred Williams yutkunarak fısıldadı. "Üç uzun günümüz daha var. Bu kısa bir zaman sayılmaz, her an Ba dat'tan yeni haberler alabiliriz. Kim bilir, belki oradaki ajanlarımız bize bekledi imiz haberi iletirler."

Show hayretle ajana baktı.

"Yani bu denli ciddi bir eylemi son dakikada gelecek haberlere mi ba layacaksınız?"

"Durumun çok acil oldu unu hâlâ anlamıyor musunuz?"

"Anlamasına anlıyorum da, bu kadar yetersiz enformasyon üzerine nasıl operasyona kalkı ıldı ma inanamıyorum. Olacak ey de il bu."

Fred sustu. Ama Show homurdanmaya devam etti.

"Trak'ta kaç ajanımız var?"

"Yeterince çok de il."

"Bu sorunun kar ılı ı de il dostum. Sayıyı ö renmek istiyorum."

"Adetlerini kesin olarak ben de bilmiyorum. Oraya çok zor adam sokabiliyoruz; bu nedenle daha ziyade yerli kimselerden istifadeye çalı ıyoruz."

"Yani vatanına ihanet edenlerden, öyle mi?"

Fred tepki gösterdi.

"Vatan haini yerine, idealist ve gerçe i gören hakiki vatansever deyimini kullanmanızı beklerdim sizden."

"Hadi camm, sen de.. Buz gibi vatan haini i te.. Peki, bize dost görünen ülke ö ütlerinden istifadeye kalkı mıyor musunuz? Mossad, C FE, onlarla bilgi alı veri i yapılmıyor mu?"

"Mossad'la ili ki halindeyiz."

"Ya ngilizler?"

"Onlar maalesef pek suskunlar u sıra."

"Mossad ajanları bu yeni bomba veya bombaların nerede depolandı mı ö renememi ler mi hâlâ?"

Fred ba ını salladı.

"Kesin bilgi yok."

"Desenize kendi ba ımıza kaldık. Anla ılan CIA tarihine kötü bir sayfa daha açaca ız."

Harry müdahale etti.

"O kadar karamsar olmaya gerek yok. M T'in de orada çok iyi çalı an elemanları var, her an yeni bilgilere ula abiliriz."

Brian Show küçümser bir edayla Harry'yi süzdü.

"M T'in mi dedin?"

"Evet, öyle."

"Seninki ham bir hayal, dostum. Hiç ansımız yok.."

Celal Mahmudî, ba kan yardımcısının kapısını tıktatırken ceketinin önünü ilikledi. Abbas Azizî'nin asık yüzünü görür görmez de kötü bir haberle kar ıla aca ını hemen sezindi. Ne de olsa üç yıldır onun yanında çalışıyordu.

"Beni emretmi siniz efendim." "Otur Cemal," diye homurdandı Abbas. Gecenin bu ilerleyen saatinde evinden apar topar çağırılması kesinlikle hayra alâmet de ildi. Endi eli bakı larını ba kan yardımcısına çevirdi.

Abbas Azizi yorgun ve kısık sesiyle konu tu. "Az önce Zaho yöresindeki Kürtlerden yeni bir haber geldi."

Cemal rahatlar gibi oldu. Bu tahmin etti i kadar kötü bir haber olamazdı. En azından kendisiyle ilgili de ildi; ayrıca Kürt kaynaklı istihbarat bilgileri ço u zaman eksik, yanıltıcı ve do rulu u ku kulu haberlerdi. Cemal, Kürtleri hiç sevmezdi, oldu olası Irak'ın basma problem olmu lardı ve hâlâ da sorun olmaya devam ediyorlardı. Kuzey Irak'taki bazı yerel a iretler, sayıları az olmakla beraber, Irak'ın siyasi bünyesi içinde kalmayı tercih eden gruplardan birinden gelmi olmalıydı bu mesaj. Kaynayan Kuzey Irak'ta taraf tutmaktansa, Saddam rejimine ba lı kalmayı tercih edenler de vardı. Bu nedenle de asıllı asılsız bilgi sızdırmak gayreti içindeydiler.

Cemal Mahmudî sessiz kalıp patronunun açıklama yapmasını bekledi.

Abbas Azizî gözlerini dikmi ona bakıyordu. Yine de huzursuzluk hissetti Cemal; bazen az da olsa önemli haberler de sızardı Kürt kaynaklarından. Zaho bölgesi Türk sınırına çok yakındı, bu nedenle sızan bilginin de Türklerle ilgili oldu unu dü ündü.

"Bizim a iret reisi Hamza Ceylanı yanılmamı , Türkiye'deki ba ka kaynaklardan da aynı mealde haberler aldım. CIA Adana'daki Amerikan hava üssüne kalabalık bir ajan ordusu göndermi ."

Cemal Mahmudî haberi pek önemsemedi, hatta bu saatte yataktan kaldırılarak neden merkeze getirildi ini de anlamadı. Haber yarın sabaha kadar bekleyebilirdi, üstelik biraz abartılı olarak gönderildi ine de emindi. Zira u sıralar Irak'ın her kentinde Batılı istihbarat örgütlerinin elemanları vardı ve daha güçlü bir haber a ı kurmaya çalışmaları da son derece ola andı. Tahminler hilafına CIA ise Irak'ta çok zor barınabiliyordu. Olsa olsa yeni sızmalar için biraz daha dikkatli olmaları gerekecekti, hepsi o kadar. Ama Cemal Mahmudî, her zamanki saygılı ifadesini bozmadan, "Anlıyorum, efendim," diye mırıldandı.

Abbas Azizî, "Bu mesajı hemen General Tark Hassan'a ula tırmanı istiyorum," dedi. Tark Hassan, Cumhuriyet Muhafızlarının merkez komutanıydı ve El Muhaberat'tan ba ımsız olarak askeri istihbarat i lerini yönetirdi.

Cemal yine saygılı görünmeye çalışarak mırıldandı.

"Haberin geçerlili ini kontrol etmeyecek miyiz, efendim? Ayrıca stratejik konumu itibarıyla Adana bize casus evki için hiç de uygun bir mahal de ildir, ayet haber do ru ise onca insanı buraya nasıl sokacaklar? Onlar genellikle Kuveyt üzerinden, yani güneyden ülkeye sızarlar. Ben hâlâ haberin..."

"Yeter!" diye ba ırdı Azizî. "S en ne diyorsam onu yap. Tahminlerini kendine sakla." Cemal Mahmudî durakladı.

Bazen ba kan yardımcısından nefret ederdi. Mevki hırsı gözünü bürümü , oturdu u makam koltu una yapı mı , ülkedeki nice çalkantıya ra men yerini korumayı her zaman becermi biriydi. Tek korkusu daima koltu unu kaybetmek olmu tu. Ufak tefek, sakın ve sessiz görünümü altında tilki kadar kurnaz biri oldu unu da bilirdi. Beyni yeni fesatlar yaratırken bıyıklarını çeki tirme gibi bir alı kanlı ı vardı ve imdi kendisine gürlerken yine bıyıklarını çeki tiriyordu.

"Ba ka bir emriniz var mı?" diye sordu. Önce cevap alamadı.

Kurnaz tilki, dirseklerini masaya dayamı hâlâ bıyıklarıyla oynamaya devam ediyordu. Sorusuna cevap alamayınca odadan çıkmayı dü ündü Cemal.

Tam odayı terk etmeye hazırlanırken, zor soru geldi. " talya'daki o kadın tetikçi ile temas kurdun mu?" Mahmudî yutkundu. "Henüz kuramadım, efendim." Ba ka açıklama yapmasına gerek de yoktu, zira Amerika'dan uzman hakkında bilgi akı ı olmuyordu El Muhaberat'a. Robert Rich'i unutmak zorundaydılar. Abbas Azizî yeniden gürlledi.

" İk vasıtayla talya'ya git ve o kadını bul yine. Bu senin son ansın. Robert Rich mutlaka ortadan kaldırılmalı. Sana bir tavsiyem daha var. Netice almadan Ba dat'a dönme. Bilmem anlıyor musun, hayatta kalman için bu sana tanıdım son fırsat."

Cemal Mahmudî elinde olmadan ürperdi.

Bu adam aklını yitiriyordu galiba. Kendisinden imkânsız istiyordu. Koca Amerika'da Rich'i bulmak, samanlıkta i ne aramak gibi bir eydi.

Bu görevi ba arması olanaksızdı. Cemal i te o an, harcanmış hissetti. Abbas Azizî kendi yaptığı ı planın tüm ba arısızlı mını onun omuzlarına yıkmak niyetindeydi. Bu i lerde daima bir sorumlu aranır ve Azizî hiçbir zaman elini ta mına sokmazdı. çini yava yava bir ürperti kapladı, ba kan yardımcısı söylediklerinde ciddiydi. Bu i in sonu gerçekten kur una dizilmeye kadar varırdı. Daha da kötüsü günah keçisi olarak kendisinin seçildi ini anladı.

Tam o esnada Azizî'nin telefonlarından biri çaldı. Ya lı adam telefonu açarken kısık gözleri hâlâ Mahmudî'nin üzerindeydi. Kısık sesle konu uyordu Abbas, ama yüzünde

memnuniyetsizi bir ifade belirmi ti. "Anlıyorum," diye mırıldandı sadece. Sonra "Yarın sabah geni raporunu masamda görmek isterim," diye telefonu kapattı. Sanki Cemal Mahmudî 'nin varlı mını sonradan hatırlamı gibi, "Arayan Yedinci Uzmanı" diye fısıldadı.

Ümitsizli e kapılan ve gelece inden endi elenen Mahmudî'yi de heyecanlandıran bu kısa açıklama oldu. ayet ba kan yardımcısı o iki kelimeyi söylemese, belki asla uyanamayacaktı. Ama galiba hayatını kurtaracak formülü bulmuştu imdi.

Tek kelime etmeden ba kan yardımcısını selamlayarak odayı terk etti.

Dü ündü ünü gerçekle tirebilirse, bu onu son görü ü olacaktı...

— 6 —

Roma Mayıs

NINA yata mında içinde hâlâ çırlıçlıplaktı. Gözlerini otel odasının tavanına dikmiş dalgın ve dü ünceli bir ekilde kıvıldamadan yatıyordu. Bedeni tatmine ula manın tüm rahatlı mını

ya amasına ra men, ruhunda garip bir çöküntünün sıkıntısını duyuyordu. Huzursuzdu.

Bu yeni teklifte kendisini rahatsız eden, endi eye sevk eden bir eyler vardı. Bir süre öylece yattı. Neden sonra banyoya geçmeden evvel Istvan Molnar'a bir telefon etmeye karar verdi.

Ya lı Macar'ın kendisini daha önce arayıp aramadı mını merak etmeye ba lamı tı, huylu huyundan vazgeçmezdi, imdiye kadar çoktan komisyonunun pe ine dü mesi, anla maya

varılıp varılmadı mını ö renmeye kalkı ması gerekirdi. Yataktan fırladı, çantasından ufak bir defter çıkardı. Kendisine i getiren bazı araçların telefon numaralarını ezber bilirdi, ama

uzun zamandır Istvan Molnar'la çalı madı ı için numarada bir hata yapmak istemedi.

Defteri eline alıp telefonun yanındaki berjere oturdu, bacaklarını karnına do ru çekerek dü ünmeye ba ladı. Acaba Istvan'ı araması bir hata olur muydu? Macar'ın kendisine bir

oyun oynayaca mını hiç sanmıyordu, araçlar kolay kolay tetikçileri ihbar etmezlerdi, zira bu kendilerinin de sonu olur ve hemen mimlenirler, bir daha i yapamazlardı.

Sonunda numarayı çevirdi.

Zil uzun uzun çaldı, telefon açılmıyordu. Tam Istvan'ın evde olmadığı na kanaat getirdi i anda telefon açıldı. Ya lı adamın titrek sesi duyuldu.

"Buyrun."

"Merhaba Istvan. Nasılsın bakalım."

"Te ekkürler Nina. Sen nasılsın?"

"Bildim gibi dostum. Hayat devam ediyor i te."

"Sana gönderdim ki ilerle temas kurdun mu?"

"Bugün görü tük Istvan. "

"Anla tınız mı?"

"Hemen hemen.."

"Bir pürüz mü var?"

"Yok sayılır."

Bu noktada Nina, Macar'dan memnuniyet ifade eden kelimeler bekledi. Hatta hemen kendi komisyonundan söz edece ini umdu. Ama Istvan Molnar nedense alaca ı komisyonundan henüz laf etmemi ti. Nina ku kulanmakla beraber sesini çıkarmadı.

"Bana u Mösyö Max'ın ne i yaptı mı anlatsana."

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu.

Neden sonra Macar fısıldadı. "O anlatmadı mı?"

"Hayır."

Yine bir duraklama ya andı.

"Ünlü bir sanayicidir."

"Hangi sahada?"

"El atmadı ı saha yoktur."

Bu temiz bir i mi Istvan?"

"Kesinlikle. Ben yüzde yirmi komisyonumu isterim Nina. Her zamanki banka hesabıma havale et lütfen."

Bu ifade Nina'nın uyanması için yeterliydi. Birincisi Macar her zaman yüzde be le çalı ırdı, hadi bir an için geçen süre içinde komisyonunu arttırdı mı var saysa da, Nina imdiye kadar onun banka hesabına hiç para yollamamı tı. Tahsilâtı her zaman ba ka yollarla yapardı.

"Tamam, anla tık dostum," diyen kadın telefonu usulca kapattı..

Aynı anda Paris'teki BCRA'nın özel bir konutunda gözaltında tutulan Istvan Molnar telefonu kapatırken konu mayı banda alan ve dikkatle onu gözleyen ajanlara ürkerek baktı. çinden, umarım Nina konu mamdaki uyarıları anlamı tır, diye dü ünüyordu. Onun çok zeki bir kadın oldu unu bilirdi; nitekim Nina ne yüzde yirmilik komisyon talebine ne de banka havalesi ile para transferine ait tek bir a kınlık belirtisi göstermemi ti. Oysa itiraz etmesi, en azından banka hesabını sorması gerekirdi. Nina'nın mesajı aldı ına inandı.

Ajanlar memnundu.

Kadının basit de olsa bir ara tırma yapması, aracıyla temas kurması bekledikleri bir eydi. Istvan sıkıntılı bir ekilde memurlara baktı.

"Sanırım ben üstüme dü eni yaptım; beni hâlâ tutacak mısınız?" diye sordu.

Aralarında en genci olan Christophe Candela yüksek sesle homurdandı.

"Ne o babalık, yoksa misafirperverli imizden memnun de il misin?"

Macar onlara kar ı gelmenin anlamsızlı mı bilecek kadar tecrübeliydi. Ses çıkarmadı.

Orta ya lı ve durmadan sigara içen Frank Coupet yeni bir sigarayı yakarken, "Daha birkaç gün misafirimiz olacaksın," diye mırıldandı. "Ta ki o kadın Fransız topraklarına girinceye kadar, anladın mı? Ondan sonra seni salveririz. Bunun için de bize te ekkür etmelisin. Seni polise ihbar edersek, sittin sene delikten çıkamazsın."

Istvan Molnar önüne baktı.

Adamlara hak vermek zorundaydı..

Nina oturdu u koltukta öylece kaldı.

Max denen adamın kendisine yaptı ı teklifin bir tuzak oldu una kanaat getirmi ti artık. O ikili polis olamazdı; öyle olsalar Interpol aracılı ıyla i i resmiyete sokar ve talyan polisinden yardım isterlerdi. Interpol tarafından aramp aranmadı ı konusunda bilgi sahibi de ildi, bu adamların siyasi bir örgüt mensubu veya istihbarat ajanları olmaları daha mümkündü. O an

aklına Iraklı adam geldi. u sıralar onun hesabına üst üste i ler yapmı ve ekibiyle dört kimyager öldürmü tü.

Berjerin üzerinde biraz daha kaykıldı.

Beyni hızla çalı maya ba lamı tı. Mesle inin bir özelli i de hedeflerin niçin öldürülmek istendi i hususunda soru sormamaktı. Ama dört kimyagerin üst üste kısa bir süre içinde öldürülmesi iste i çok manidardı. i kendisine getiren bir Iraklı olsa da, bu projenin arkasında Batılı devletlerin, hatta uluslararası bir kumpanyanın var oldu unu dü ünme bir hayli akla yakındı. Bir Rus, bir Fransız, iki de ngiliz bilim adamını öldürmü tü. Hem de iyi paralar kar ılı nda. Ama bu son teklifin bir kimyagerle ilgisi yoktu.

Yine de emin olamıyordu.

ayet bu cinayetler rakip bir kurulu tarafından organize ediliyorsa, neyin pe indeydiler? Ve en önemlisi adamları öldürülen o uluslararası firma imdi kendisini ortadan kaldırmaya te ebbüs edebilir miydi? Bu hiç de yabana atılacak bir fikir de ildi.

Ama izini nasıl bulmu lardı?

O Arap'ın bu i te bir parma ı olabilir miydi? Nina buna benzer suallerin bin bir tanesini beyninde ekillendirebilirdi. Ama kesin olan husus bu son teklifin bir tuzak oldu uydu. Önce Macar aracıya öfkeleni; kendisini o ele vermi ti, ama sonra bunun haksızlık oldu unu dü ündü, Istvan gerekli uyarıyı da yapmı tı telefonda.

Gö süne çekt i dizleri meme uçlarına tazyik yapıyordu.

Nina garip bir ekilde yeniden uyarıldı mı hissetti. Bazen kendisini anlamakta bile zorlanıyordu. Seksle dolu bir gün geçirmesine ra men hâlâ sevi meye hazır oldu unun farkına vardı. Gözünün önünde Brad Pitt'e benzeyen Vincent canlandı yine. Delikanlı umdu undan da ate li çıkmı tı. Onu öldürmeyi hiç istemiyordu, ama galiba ba ka çaresi de kalmamı tı. Hâlâ avucunda tuttu u telefonun tu larına basarak Vincent'in kaldı ı Piazza di Spagna otelini aradı. Vincent kendisine yarın Fransa'ya dönece ini söylemi ti ve telefonu onun açmasını diliyordu içinden. Neyse ki telefona sarı m genç çıkmı tı. "Benim, Nina," dedi kadın.

"Söyle Nina, bir sorun mu var?"

Vincent'in sesi derinden ve yorgun geliyordu.

"Evet, Vincent.. Önemli bir sorun var."

"Nedir Nina?"

"Hâlâ seni istiyorum."

Hattın öbür ucunda kısa bir duraklama oldu. Genç adam bunun bir davet oldu unu henüz kavrayamamı tı. Gülmeye çalı arak, "Ben de," dedi. Bunu sevi erek geçirdikleri bir günün sonunda son bir gönül alma, ona ya attı ı mutlu dakikalar için bir te ekkür telefonu sanmı tı.

"Beni hâlâ istiyor musun?" diye sordu Nina.

"Hem de nasıl."

"Öyleyse atla gel yanıma."

Bir an, bu ciddi olamaz, diye dü ündü Vincent. Saatlerce kadınla bo u urcasına sevi mi ti. Aceleyle kolundaki saate baktı.

"Ama saat gecenin biri\*. Çok geç de il mi?"

"Sevi menin saati mi olur Vincent. Hem sana tattıraca m çok zevkler var."

Genç adam öteki karyolada çalan telefonun ziliyle uyanan Fabien Blanc'a a lân a kın bakarken eliyle reseptörü a zını kapatıp homurdandı.

"Bu karı çıldırmı . Beni otele yeniden sevi meye ça ırıyor."

Fabien gülümsedi.

"Senin ya nda olsaydım, tereddütsüz kabul ederdim delikanlı," dedi. " nсан her zaman i le oyna ı böyle bir arada bulamaz."

"Zaten pestilimi çıkardı patron! "

Fabien yorganına bürünürken, "Enayilik etme," diye mırıldandı. "Böyle bir kadına rastlamak şanslıdır. Hem unutma, bu senin görevinin bir parçası. Ama dikkatli ol, onun gözü kanlı bir katil olduğunu da unutma sakın."

Vincent reseptörü tekrar kulaklarına götürürken, "Tamam tatlım," diye fısıldadı. "Yarım saat sonra yatağına gideceğim."

Genç adam söylenerek yataktan kalktı ve giyinmeye başladı.

Aynı dakikalarda Nina huzursuz bir şekilde odanın içinde dönüp duruyordu. Sırtına sabahlığı geçirerek yardımcılarının kaldığı odaya gitti nihayet.

Beş dakika kadar onlarla konuşup odasına dönmüştü..

Vincent odadan çıkınca Fabien Blanc başını kaşıyarak battaniyeyi üzerinden atıp ayakta kalktı. İçine bir kurt düştü mü tüydü ya da değil. Nina'nın bu ikinci daveti biraz garipti; kadının erkeklerle düştüğü üzümleri biliyordu, ama bu kadar doyumsuz olmasına inanamıyordu bir türlü. İster istemez aklına kötü şeyler gelmeye başladı. Hatta bir ara Vincent'e gitmesine izin verdi i için pişman da oldu; genç ajan gitmeye hiç istekli görünmemiştir. Acaba kadın bir şeylerden üşelenmiş miydi yoksa?

Bir süre pijamalarıyla odanın içinde kararsız adımlarla dolaştı. Pencerenin kenarına giderek canlılık ve hareketini kaybetmiş Roma sokaklarını seyretti. Bir türlü içindeki huzursuzluğu yenemiyordu. Sonra telefona sarılıp Paris'ten Marcel Petit'yi aradı. Pek tabiidir ki o saatte eski dostunun, i ko karısı Simone'la derin bir uykuda olduğunu emindi. Simone başucunda top atılsa duymayacak kadar ağır uyuduğunu Marcel'den hep i itirdi; Marcel'in ise yılların verdiği i alı kanlıkla daha zilin ilk çalığında gözlerini açacağını biliyordu. Nitekim az sonra hattın öbür ucunda arkadaşının sesini duydu.

"Alo."

"Bu saatte seni rahatsız ettiğim için üzgünüm dostum ama..."

"Ne oldu Fabien? Roma'dan mı arıyorsun?"

Fabien Blanc kekeleydi.

"Evet.. Otelden arıyorum.."

"Sorun nedir?"

"U kadını.. Nina.."

"Atlattı mı sizi? Kaçtı mı yoksa?"

"Hayır, Marcel.. Fakat.."

"Konu sana dostum. Neden cümleleri tamamlamıyorsun? Neler oluyor orada?"

"Bunu sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum, ama huylanıyorum dostum."

Marcel uyku sersemi homurdandı.

"Yanılmıyorsam gece yarısına doğru senden her şeyin yolunda gittiğine dair bir telefon aldım. İmdi neden huylanıyorsun."

"Kadının seks yapma isteğinden."

Marcel kulaklarına inanmadı.

"Ne diyorsun sen? Saatin kaç olduğunu haberdar mısın Fabien? Beni Roma'dan bunun için mi aradın yani?"

"Birisinle konuşmaya ihtiyacım var Marcel. Çok huzursuzum. Galiba Vincent'in yeniden o karının yanına dönmesine izin vermemeliydim. Nina gece yarısı kaldığımız otele telefon ederek Vincent'i yeniden çağırdı."

"Bunun büyütülecek nesi var, dostum. Kadının bu konuda hasta olduğunu bilmiyor muyuz?"

Niye huylanıyorsun? Zaten Vincent'i biraz da çekiciliği için bu işe atamadık mı?"

"Orası öyle ama o lan zaten otele bitik döndü."

"Eee, ne olmuş yani? Bizim artık yalandığımızı unutuyorsun, o genç, bırak işini yapsın."

"Burnuma kötü kokular geliyor Marcel. Çocuktan endişe etmeye başladım. Bu bir tuzak olmasın.."

Marcel kısa bir tereddüt geçirdi.

Bunca yıllık deneyimli arkadaşının saçma sapan bir endişeyle gecenin bu saatinde kendisini rahatsız etmeyeceğini üzdü. Kendinden de biliyordu, bu meslekte yıllar geçince kazanılan bunca deneyime rağmen, evham ve korkular da artar, basit sorunlar gözde büyütülürdü.

Onu rahatlatması gerektiğini üzdü. Nihayet, "Telefon et, bir bahane yarat ve onu geri çağır," diye homurdandı.

"Ya kadın huylanırsa?"

"Yapma Fabien. Senin gibi yıllarını bu mesleğe vermiş birine yol gösterecek değilim ya. Bana sorarsan, en iyisi sabahleyin onun dönüşünü beklemen; ama çok merak ediyorsan ara ve gelmesini söyle. Yine de bir kadeh arap içip uyumamı tavsiye ederim."

Marcel Petit telefonu kapatmıştı.

Fabien bir an kendini küçük düşmüş gibi hissetti. Ama sonra dayanamayarak kadının oteline telefon etti. Santral memuresi telefonu odaya bırakmıştı. Odanın zili kulaklarında çınlıyordu Fabien'in. [www.cizgiliform.com](http://www.cizgiliform.com)

Fakat telefon bir türlü açılmıyordu...

Vincent otel odasının kapısını tıkırdatırken içinden bu kadının kendisini ne sandığını düşünüyordu hâlâ, damızlık boğazı mıydı yani? Her erkeğin belirli bir sınırı vardı. Böylesini hiç görmediğini kabulleniyordu. Kapı hemen kolundan tutarak hafifçe içeri çekti. Henüz kim olduğunu kesin bilmediği yakınlıkta adamın daha yüzüne bakar bakmaz, bu gelişinde biraz isteksiz olduğunu sezindi.

"Hoş geldin Vincent," diye ona sıkı sıkıya sarıldı. Dudaklarına ateşli öpücükler gönderirken elleri hızla adamın vücudunda dolaşmaya başladı. Ama bu bir ihtiras sarılığından çok, delikanlının elbiseleri içinde saklı bir silah olup olmadığını anlamak için yapılmış bir aramaydı. Yoktu. Vincent silahsız gelmişti.

"Bıraktığımız yerden bakalayalım Vincent," diye mırıldandı Nina. "Keşke bu gece beni hiç bırakmasaydın, değil mi?"

Vincent inanmaz nazarlarla kadına baktı. Sırtında incecik, effaf, kısa bir gecelik vardı. Çiğnek baka bir şey giymemişti. Tüm yorgunluğuna, bu akşamın ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar sevişmelerine rağmen, onu yeniden arzuladığını kendisi de biraz aşırı olarak fark etti. Elinden tutup çektiğini Nina, yatağın kenarına kadar getirmemişti şimdi onu.

Pespembe diliyle dudaklarını ıslatan kadın, "Beni istiyor musun?" diye sordu.

"Tabii, Nina," diyen genç adam gerçekten de o an kadını yeniden arzulamaya başlamıştı.

Nina çapkınca göz kırptı.

"Gecenin bu saatinden sonra biraz fanteziye ne dersin?"

"Çok hoşuma gider tatlım. Ama önce soyunayım."

"İmdilik buna gerek yok."

Vincent hayret ederek kadını süzdü.

"Soyunmamı istemiyor musun?"

"Ben yeterince çıplak sayılmaz mıyım? Sen sadece u koltuğa otur ve beni izle."

Vincent tam bir teslimiyetle Nina'nın gösterdiği koltuğa gidip oturdu. Kadının nasıl hislerini tahrik edeceği bir numaraya kalkacağına merak etmeye başlamıştı. Nina otel odasının gömme dolabına giderek kapısını açtı. Dolabın içinden eğilerek bir şey almaya çalıştığını gördü. Bu kadarı bile heyecanının artmasına yetmişti. Kadının eğilmesiyle kısacık ve effaf geceliğinin arkasından gördüğü manzara harikaydı. Kalçaları harika denecek kadar güzeldi. Herhalde az sonra mükemmel bir ova kalkıyordu.

Ama Nina geriye döndüğü zaman tüyleri birden diken diken oldu.



Kadının elinde susturuculu bir Walther PPK vardı. Mesle i gere i bu silahı iyi tanırdu. Kısa ve hafifti. Sadece 600 gram a ırlı nda. Silahın tek kusuru çok güçlü olmamasıydı. Bu tabanca 22 kalibrelik kur un atardı..

Nina gibi bir katilin elinde mükemmel öldürücü bir silahtı.

Bir anda dili dama ı kurudu Vincent'in..

Bir oyuna geldi ini, tuza a dü tü ünü anlamı tı. çinden, Allah kahretsin, diye homurdandı; yanında kendisini savunacak silahı da yoktu. Kadının bu daveti kesinlikle sevi me iste inden kaynaklanmıyordu.

"Neler oluyor, bu tabanca da neyin nesi?" diye kekeledi.

Nina'nın her zaman ki davetkâr bakı ları imdi buz gibi dondurucuydu.

"Bunu bana sen anlatacaksın Vincent.. Öt bakalım.. Kimsin sen?"

Sesi de en az bakı ları kadar so uk çıkmı tı kadının.

Vincent birden çaresizli in acı sıkıntısını duyumsadı. Kar ısındaki afeti u anda sadece bir di i gibi de il, ünü tüm Avrupa'ya yayılmı katil olarak görüyordu. Mutlaka bir yerde açık vermi olmalıydılar. İlk aklına gelen bu oldu genç ajanın.

Ama nerede ve nasıl? Bunu bulamıyordu..

akaklarında ve sırtında so uk ter taneleri beliriver di. Bu kadının asla akası olmazdı..

Kendini toparlamakta zorluk çekti.

"Ne demek istiyorsun?" diye kekeledi.

"Oyun bitti Vincent veya adım her ne ise.. Bana imdi tüm gerçekleri birer birer anlatmalısın, aksi halde beynini da ıtırım. Herhalde elimdekini ne derece ustaca kullandı mı biliyorsun, de il mi?"

Genç ajan ta kesilmi ti..

"Biliyorsun.. Anlattık ya.. Ben Mösyö Max'ın yardımcısıyım.."

"Bırak bu palavraları imdi. Polis misin sen?" "Hayır.. Ne münasebet.."

"Yoksa her hangi bir istihbarat örgütüne mi mensupsun?"

"Çıldırдың mı sen? Benim öyle kurulu larla ne ilgim olabilir."

Nina susturuculu tabancasıyla biraz daha yakla tı ajana.

So uk bir ekilde sırtıyordu kadın.

"Acaba kimyasal i lerle u ra an uluslararası bir firmanın adamı olabilir misin?"

Bu soruyu duyan Vincent aniden sapsarı kesildi. Bu kadın her eyi biliyordu ve imdi ustaca a zını arıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı güçlkle. "Benim hiçbir kimyasal i ler çeviren firmayla da ili kim yok.."

"Ya Max denen o ihtiyarın?"

"Seni temin ederim ki onun da yok.."

Nina isterik bir kahkaha attı.

"Demek onun da yok, öyle mi?"

"Seni temin ederim yok, Nina.. Ne oldu unu hâlâ anlamıyorum."

"Yalan söylüyorsun Vincent.. Oysa hayatta kalabilmen için bana gerçekleri anlatman arttı.

Neden biraz anlayı lı oluyorsun."

Fransız ajan yutkundu.

"Yemin ederim sana do ru söylüyorum."

"Öyleyse söyle bakalım, aracı Istvan Molnar'la kim ili ki kurdu?"

"Max tabii. Macar böyle i lerin tam adamı. Onu bulmakta zorlanmadık."

"Büyük bir hata yaptınız Vincent. Çünkü Istvan'la konu tum. Beni oyuna getirmeye çalı tı mızı o söyledi."

Vincent buna inanmak istemiyordu.

Onlar dönüp kadını Fransa'da tutuklamadan önce Macar'ı BCRA'nın serbest bırakması olacak ey de ildi.

"Yalan bu," diye ba ırdı ajan.

"Asıl yalan söyleyen sensin Vincent. Biliyor musun, senin için çok üzülüyorum. Çok samimiyim, seni öldürmek istemezdim. Bana yatakta çok keyif verici dakikalar ya attın. Güçlü erkekleri öldürmekten nefret ederim, ama buna mecburum."

"Yapma Nina! Yanlıyorsun," diye inledi Vincent.

Fakat kadının gözlerindeki o korkunç ifadeden bunun kuru bir tehdit olmadığını çoktan anlamı tı. Son çare olarak kadının üstüne atlayıp onu etkisiz hale getirmeyi dü ündü; hiç de kolay de ildi bu, lakin ba ka hiçbir olana ı kalmamı tı.

Tam atak yapmaya hazırlandı ı anda silah patladı.

Nina kur unu genç Fransız'ın tam alınına isabet ettirmi ti..

Vincent külçe gibi oturdu u koltuktan yumu ak halıların üzerine yı ılırken telefon çalmaya ba ladı..

Belki Marcel Petit haklıydı, ama Fabien'in içindeki endi e gittikçe vicdan azabına dönü meye ba lamı tı; buna daha fazla katlanamazdı. Nina'nın kaldı ı oda telefona cevap vermiyordu.

Delikanlının ba ına bir hal geldiyse, bundan biraz da kendini sorumlu tutacaktı.

Soka a çıktı ında ılık bir mayıs havası geceye hâkimdi. Ama ya lı ajan ü üyordu, ince pardösüsünün yakalarını kaldırdı ve kapının önünden bindi i taksiye Pantheon Oteli'ne çekmesini söyledi.

Hemen hemen aynı dakikalarda Nina'nın yardımcılarında biri resepsiyona inerek hesabı kesiyordu. Gece nöbetçisi memur gecenin bu saatinde otelden ayrılan mü terilere biraz yadırgayarak baktı. Ama istenileni nezaketle yaptı ve kendilerini yine a ırlamaktan eref duyacaklarını belirtti.

Nina ve yardımcılarının oteli terk edi lerinden yakla ık on dakika sonra Fabien Blanc lobiye giriyordu. Onun otel mü terisi olmadığını sezen bell boylardan biri usulca yanına yakla arak ne istedi ini sordu. Fabien tatsızlı a mahal vermemek için nereye gitmek istedi ini söylemek zorunda kaldı. Aldı ı cevap a ırtıcıydı. Görmek istedi i mü teriler az evvel oteli terk etmi lerdi.

Ba ka çaresi kalmamı tı. Cebinden telefonunu çıkararak Roma'daki Fransız büyükelçili ine telefon ederek kimli ini verdi ve acil yardım istedi. Vincent'ın ba ına gelenleri tahmin edebiliyordu artık..

Nina'nın Fransa'ya getirilmesi operasyonu tam bir fiyasko ile neticelenmi , kiralık katil izini kaybettirmi ti. Fransız elçili inin giri imiyle olay örtbas edildi, fakat ya lı ajan o kadın dünyanın öbür ucuna da gitse, onu bulup öldürecek im, diye yemin etti..

— 7 —

Irak Mayıs

TERRY Farrell için huzursuz bir bekleyi ba lamı tı. Ajan Aykut Sarp'ın güvenilir bir insan oldu unu ve o gece hayatını kurtardı mı biliyordu, ama ne olursa olsun yabancı bir istihbarat örgütünün gizli hücrelerinde kurtulu u için C FE ile irtibat kurulmasını beklemek hiç de iç açıcı bir durum de ildi.

kram edilen Türk tarzı kahveden hiç ho lanmamı tı; sonuna do ru ufak telve parçacıkları a zına gelmi , diline yapı mı tı. Ama bunu kar ısında oturup kendisini nezaketle oyalamaya çalı an Aykut'a belli etmemeye çalı tı.

Saatler hızla ilerliyordu ve kendilerini buraya getiren M T ajanı hâlâ dönmemi ti. Sık sık saatine bakıyordu Terry. Yakında sabah olacaktı. Salih denen ajan tanıdı ı C FE elemanını gece aramaya çıkmak için nazlanmı , geceleyin denetimlerin çok arttı ından dem vurarak bu i i gündüz gözüyle yarma bırakmayı istemi ti. Neyse ki Aykut Sarp onu zor da olsa ikna etmi ve ngiliz ajanla temas

kurması için soka a çıkarabilmi ti. Fakat Salih hâlâ görünürlerde yoktu.

Aykut da yava yava endi elenmeye başlamıştı. İrtibat kurmanın bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu. Ayrıca kendi durumu da daha ilk günden zorlaşmıştı. Salih'in aslında CIA elemanı ile kontak kurup bundan böyle Merkez garında buluşamayacaklarını onlara bildirmek için, şimdi MI 6 ajanının kurtuluşu için uğraşıyordu. Terry, "Arkadaşınız gecikti, değil mi?" diye sordu. "Merak etmeyin," diye mırıldandı Aykut. "Herhalde irtibat kuramamış olmalı. O işi bilen biridir, sizi mutlaka örgüt elemanlarınıza teslim edecek bir yol bulur."

Kendi söylediğine kendi de inanmak istiyordu Aykut. Oysa Salih'i hiç tanımıyordu, onunla ilk defa bu gün görüşmüşü ve becerisi hakkında hiç fikri yoktu. Gerçi Salih'in Bağdat'taki süresi uzamış ve herhangi bir nedenle merkeze alınmadığına da bakılırsa işi başlarıyla götürüyor sayılabılırdi.

Terry'nin bütün bir gece gözünü kırpmadığını gören Aykut bir kere daha sordu.

"Biraz uyuyup dinlenmek istemez misiniz? Yarın pek rahat geçecek bir güne benzemiyor, istirahat etseniz iyi olur, en azından bir iki saat uyumalısınız."

"Haklısınız, ama uyuyacak gibi değilim. Çok huzursuzum."

"Endi elenmenize gerek yok. Sanırım örgütünüz de şu an sizi arıyordur. Sahi, garda yanınızda gördüğüm o hanım kimdi?"

"O bir Iraklı, Saddam muhaliflerinden, bir felsefe doktoru. Babasını Saddam idam ettirdi için CIFE'ye yardım ediyor."

"Öyleyse mesele yoktur, O hanım kimseye görünmeden kaçmayı başarmış. Durumu çoktan sizinkilere iletmiş tir. En az Muhaberat kadar sizinkiler de sizi arıyorlardır."

"Umarım, öyledir."

Terry'nin uyuyamayacağını anlayan Aykut sordu.

"Bir kahve daha içmek ister misiniz? Sinirleri yatırtmaya iyi gelir."

Telveli kahveyi hatırlayan Terry başını iki yana salladı.

"Hayır, teşekkür ederim."

Aykut ısrar edemedi. Aslında o da yorgun ve uykusuzdu. Ama genç kadını yalnız bırakarak bir köşeye çekilip uyumak istemiyordu. Ayrıca garda Iraklı memura attığı yumruk sırasında incinen elinin kemiği de sızlamaya başlamış, eli biraz şişmişti de.

Kısa bir sessizlik oldu. Kimisi de söyleyecek bir şey bulamamanın sıkıntısını yaşıyorlardı.

İlk konu başkanı Terry oldu. Hafifçe gülümsedi.

"Siz de buraya şu kimyasal silah için geldiniz, değil mi?"

Artık bu bilinen bir konuydu, saklamanın anlamı yoktu. Aykut başını salladı.

"Evet."

"Biz de," diye mırıldandı Terry.

"Bombaların nerede depolandığı hakkında bir şey öğrenemediniz mi?"

"Üzgünüm, ama hayır. Ya siz?"

Aykut, genç kadının büyük bir içtenlikle konuştuklarına emindi.

"Henüz öğrenemedim," dedi.

Tam o sırada sokak kapısının açıldığını duydular. Ne de olsa ikisi de buldukları yerin yabancıydılar. Aykut yerinden fırladı.

Salih nihayet dönmüştü.

MI 6 ajanının yüzü gülüyordu.

"Artık korkmanıza gerek yok Miss Farrell," dedi. Ajan Kevin Pallockla temas kurmuştu.

Kendisi CIFE'dendir. Önce bana inanmak istemedi, ama birileriyle irtibat temin ettikten sonra anlattıklarına inandı. Bu sabah saat dokuzda sizi alacaklar."

Terry'nin solgun yüzü önce pembeleşti sonra dalga dalga sevincin sıcaklığı kapladı yanaklarını. Gülümseyerek sordu.

"Buraya mı gelecekler?"

Salih olumsuz bir şekilde başını salladı.

'Kusura bakmayın, onları buraya ça ıramazdım. Er Rasafa'daki Ermeni Kilisesi önünde sizi teslim edece im.'

Genç kadın ehri hiç tanııyordu.

'Buraya uzak mı?' diye sordu.

Salih Terry'yi endi elendirmek istemedi.

'Artık korkacak bir ey yok. Ba dat fazla büyük bir ehir de ildir. Yarın halk uyanınca sizi rahatlıkla kalabalık arasında oraya götürürüz.'

Terry rahatlamı tı.

'Te ekkür ederim,' diye mırıldandı. 'Çok te ekkür ederim. Benim için kendinizi riske attınız.'

Salih sevecenlikle bir gözünü kırptı.

'Ne de olsa aynı taraftan sayılırız. Ama korkarım ben gitti imden beri siz hiç uyumamı sınız, hiç olmazsa gün a arıncaya kadar biraz kestirseniz iyi olacak. Biz de biraz dinleniriz.'

Terry de gülümsedi: 'Bu tavsiyenize uymaya çalı aca im.'

ki erkek kıızı odada bırakarak dı arı çıktılar, karanlık koridorda yürüyüp ba ka bir odaya geçerlerken Aykut sordu.

'CIA ile de temas kurabildin mi?'

'Evet,' diye mırıldandı Salih. 'Yarın ak am ilk görü meyi El Fettah Meydan'ndaki parkta yapaca ız.'

Aykut derin bir soluk aldı. Salih bütün gece iyi çalı mı tı anla ılan; hem CIA ile gereken irtibatı kurmu , yeni bulu ma yerini ayarlamı hem de Terry için zor da olsa C FE ile temasa geçmi ti. Ama ne yazık ki ellerinde henüz Harry Morgan'ın adamlarına ula tıracakları tatmin edici tek bir bilgi yoktu.

Aykut odadaki divanlardan birinin üzerine ayakkabılarını çıkararak uzandı.

Gözünden uyku akıyordu. Az sonra da uykuya daldı...

El Muhaberat'ın genel merkezinde Abbas Azizî'nin odasından çıkan Cemal Mahmudî kesin kararlıydı, yapaca ı fazla bir eyi kalmamı tı, öncelikle kendi camını kurtarmak zorundaydı. çinden küfürler savurarak bir alt kattaki kendi odasına yürüdü.

Kattaki nöbetçi memurlar onu saygıyla selamladılar ve tabii hiçbirisi bu saatte niye odasına girdi ini de sormadılar. Mahmudî hâlâ ürküten ve etrafına korku salan biriydi.

Odasının ı ı mı yakan Mahmudî hemen çok gizli bazı evrakların saklandı ı kasasına do ru yürüdü. Cebinden özel anahtarını çıkararak kasayı açtı. Bu anahtarın bir teki de yalnız ba kan yardımcısında bulunurdu.

Cemal'in elleri titriyordu, aradı ı dosyanın artık kendisinden ümidi kesmi olan Abbas Azizî tarafından alınmı olmasından korkuyordu. Alnında ince bir ter tabakası olu mu tu, ama sonunda rahat bir nefes aldı. Dosya yerindeydi..

Hızla dosyayı kasasından çıkararak içine bir göz attı ve evrak çantasının içine yerle tirdi. Bu onu özgürlü üne kavu turacak belge olabilirdi. inin pek kolay olmadı mı çok iyi biliyordu, ama ba ka çaresi kalmamı tı ve o gece son kozunu oynayacaktı. Gayri ihtiyarı eli belindeki silahına gitti. Tabancasını çıkararak kontrol etti, namluya bir kur un sürdü. Titremesi hâlâ geçmemi ti. Önce sa salim bu binadan çıkması gerekiyordu. Merkez binayı terk etmedikçe yakayı kurtardı ma emin olamazdı. Ba kan yardımcısı onu ana kapıdan çıkarken bile tutuklatabilirdi.

Derin bir nefes aldı, soluklarını ayarladı, dikle ti.

Artık çıkabilirdi ofisinden. Son bir kere odasına baktı, sonra kötü kaderine lanetler okuyarak ı ı ı söndürüp dı arı çıktı. Koridordaki memurlar tavırlarını de i tirmemi lerdı, onu yine saygıyla selamlayıp iyi geceler dilediler.

Mahmuđî binayı terk ederken özel makam oförü yerinden çıkıp arabanın kapısını açtı. Arabaya binince oförüne tek kelime etmedi, ama eli her an silahına gidebilecek gibi hazırlıktı. Araba a ır a ır binanın bahçesinden çıkınca rahatladı Cemal. Araba evinin yolunu tuttu, daha do rusu oförü bu saatte adamın evine dönece ini tahmin etmi ti, fakat iki yüz metre sonra Mahmuđî arabayı durdurdu ve oförünü ba mından savdı. Artık planını uygulamaya geçebilirdi.

Ian Barret gizli bölmesinde çok huzursuzdu. Odanın havasız olmasına aldırmadan a zından eksik etmedi i piposunu tüttürmeye devam ediyordu. Kar ısında oturan Kevin Pallock'a sordu.

"Nasıl biri bu? O adamı daha önceden tanıyor muydun?"

"Evet, ama fazla uzun boylu de il tanmam. Kendini Türkmen tüccar diye tanıtmı tı, lakin ticaretten ba ka her i i yaptı ma emindim. Me er M T ajanımı . Birkaç kere otelde kar ıla mı tık, fazla giri ken ve meraklı görünüyordu. Hatta onun Muhaberat ajanı olmasından bile üphelenmi im."

Ian Barret hâlâ tedirgindi.

"Peki imdi bu fikrinin de i mesine ne sebep oldu?" diye sordu.

Kevin Pallock hayretle bölge efine baktı.

"Miss Farrell'in kaçırılması tabii," dedi. "Aksi halde olayı nereden bilebilirdi?\*"

"Bunun bir tuzak olmadı mı nereden biliyorsun Kevin? Ya Muhaberat bize bir oyun oynuyorsa? Ya teslim anında kar ımızda M T elemanlarını de il de, Cumhuriyet Muhafızlarını bulursak, o zaman ne yaparız?"

Odada oturan David Mc Neil ve Dr. Fatma sessizlik içinde onları dinliyorlardı. Dr. Fatma söze karı tı.

"Bunun bir tuzak oldu unu hiç sanmıyorum Mr. Barret," dedi. "Olay anında bildi iniz gibi ben de oradaydım. Miss Farrell koridordaki banklarda oturan o yabancıyı tanıdı, zaten her ey de o birkaç saniye içinde oldu. Yabancı da onu gözlü ünü çıkarır çıkarmaz tanıyiverdi. Yani ikisinin daha önce görü mü lü ü var, ben buna ahidim."

Ian Barret tatmin olmamı tı.

"Gar binasından kaçmayı ba armı lar, ama ondan sonrası hakkında bilgimiz yok; ya dı arıda Cumhuriyet Muhafızlarına yakalandıysa? Ya imdi onların elinde tutsaksalar? Ben bunda bir tuzak havası sezinliyorum. Miss Farrell'i konu turmu olabilirler."

İlk tepki MI 6 ajanı David'den geldi.

"Ne yapaca ız peki? O bahsetti iniz Ermeni Kilisesi önüne gitmeyecek miyiz?"

Ian Barret bir süre cevap vermeden piposunu çeki tirdi.

Cevap alamayınca David homurdandı.

"Ben giderim. Arkada mı o durumda yalnız bırakamam. Bir tuzak söz konusu olsa bile ansımı denemeliyim."

Dr. Fatma da atıldı.

"Ben de Mr. David'e e lik edebilirim. Zaten yalnız gitmesi söz konusu olamaz. Ne Arapça biliyor ne de ehri tanıyor, yanma birini katmamız art."

Barret nihayet a ır a ır konu tu.

"Size izin veremem doktor. Siz zaten mimli ve tanınan birisiniz. Üstelik garda saldırıya u rayan adam da orada olursa hemen sizi hatırlayıp te his edebilir. Bence Mr. David'in de gitmesi uygun de il. Bu i i yine Kevin ile bizim Hasan'a verelim. Saat tam dokuzda kilisenin önünde olsunlar. Ama itiraf edeyim ki burnuma tuhaf kokular geliyor."

Kısa bir an odada sessizlik oldu. Ian Barret tekrar Kevin Pallock'a dönerek sordu:

"Henüz vaktimiz var, kısa bir ara tırma yapabiliriz. Burada Türk istihbaratından tanıdı mın kimse var mı?"

Kevin olumsuzca ba mı iki yana salladı.

"Altı ay öncesine kadar vardı. Musa Özo uz diye elçilikte ata e olarak çalı an birini tanıyordum, ama sanırım tayini çıktı. Onu uzun zamandan beri görmüyorum. Yine de elçili e telefon ederek yardım talebinde bulunabiliriz."

"Bu olmaz, kesinlikle olmaz. Bütün telefonların dinlendi ini biliyoruz. Ayrıca elçilik de bu talebimizi kaale almaz. yine senle Hasan'a kahyor."

Kevin sordu. "Miss Farrell'i bulursak, nereye getirelim?"

"Kuteybe Caddesi'ndeki öbür üssümüze. imdilik buraya getirmenizde sakınca var. Bunun bir tuzak olmadığı na kesin emin oluncaya kadar Miss Farrell'i buraya getiremeyiz."

El Savra Caddesi'ndeki büyük saat kulesi gecenin üçünü gösterirken Cemal Mahmudî bindi i taksiden inerek etrafına bakındı. Taksi gözden uzakla ncaya kadar da kıvıldamadı. Yeni bir günün ilk saatlerindeydi ve do acak afa m ona ne getirece i hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Gün pek çok eye gebe olabilirdi, ama artık onun da fazla seçene i kalmamı tı ve hayatının kumarını oynamaya kalkı ıyordu. Son bir kere daha arkasına dönüp bo caddeyi gözden geçirdi.

Tenhalık, sessizlik ve mayıs gecesinin tatlı rüzgârından ba ka bir ey yoktu etrafta. A ır a ır caddenin kuzeyine do ru yürüdü. Hedefi elli metre kadar ilerdeki bir kuma deposuydu. Fakat bu depo içindeki ticari faaliyetin gündüzden ziyade gece yapıldı mı çok iyi biliyordu. Adımlarını sıkla tırdı.

Cemal Mahmudî akıllı ve kurnaz bir adamdı. Hayatta daima kendi sahasında çalı an insanlardan bir adım önde olmak isterdi, bu yalnız bir hırs de il, yaptı ı i te bir emniyet supabıydı da. Gerçekten de bu son çareye ba vurmamak istemezdi, hele bir vatan haini olmayı asla dü ünmemi ti; ne var ki Tanrı'nın ihsam olan canı her eyden mukaddesti. Gerçek hain, çevirdi i desise ve dolaplarla Abbas Azizî idi; ayet kendisini harcamaya kalkmasaydı o da bu durumlara dü meyecekti imdi. Ama elinde sahip oldu u çok kıymetli bir hazine vardı ve bütün dünya bu hazineyi satın alabilmek için olanca imkanlarını ayaklarının önüne sermeye hazırdu. Cemal bunu çok iyi biliyordu ve sadece özgürlü ünü istiyordu.

El Savra Caddesi, Körfez Sava ı'ndan evvel ticari hayatın en geli ti i, büyük ma azaların, pahalı i yerlerinin bol oldu u bir yerdi, fakat bombardımanlardan sonra bir harabeye dönen cadde eski itibarını kaybetmi , ticaret hayatı da durma noktasına gelince imdi daha ziyade yıkık, harabe binaların yer aldı ı, metruk bir kesime dönü mü tü. O eski a alı dükkânlar kalmamı , ayakta kalan binalar da depo ve ardiye olarak kullanılmaya ba lamı tı. Gece karanlık bastıktan sonra, i siz güçsüz ve serseri takımının barındı ı yerler haline gelmi ti. Mahmudî kuma deposunun demir kapısı önünde durdu.

Bu demir kapının üç sene evvel yapıldı mı biliyordu. Onun, kendisine bilgi sızdıran gayri resmi bir sürü kayna ı mevcuttu. Bu kaynaklardan gelen bilgileri toplar, bir kısmını tasfiye ettikten sonra i e yaramayaca ma inandı ı bilgileri resmi bir ekilde Muhaberat'a iletirdi. Mevcut kaynaklarından bazılarını örtülü ödenekten para çıkarır, bazılarının gizli kapaklı i ler yapmasına göz yumar, bazen de o ki ileri belirli menfaatler kar ılı mda tanımazlı a gelirdi. Aslına bakılırsa, istihbarat faaliyetlerinde bunların hepsi geçerli yollardı; ne var ki Mahmudî bazı bilgilerin sadece kendinde kalmasından yanaydı, zira o akıllı bir adamdı ve er veya geç günün birinde bu bilgilerden kendi yararına olarak istifade edebilece ini hep dü ün mü tü.

Bu kuma deposu CIA'nin Ba dat'taki gizli üssüydü. Yabancı ba kentlerde ço u zaman ülkeler büyükelçiliklerini hep merkez olarak kullanırlardı. Ama Amerika gerek Körfez Sava ı ve gerekse Çöl Harekâtı sırasında büyükelçiliklerini geçici de olsa kapatmak zorunda kalınca istihbarat faaliyetlerinde büyük aksamalar olmu tu. Bu nedenle de Çöl Harekâtından sonra CIA Ba dat'ta gizli üsler kurmaya çalı mı , fakat taunda pek ba arıya ula amamı tı. El Muhaberat bu üslerden ancak birini tespit edebilmi ti ve orası da gece gündüz, günün yirmi dört saati gözet lenirdi. Ama bu deponun da bir üs olarak kullanıldı mı sadece

Mahmudî bilirdi. Ona bu bilgiyi sızdıran kaynağı bir şekilde ortadan kaldırmca kaynak kurumu, fakat kendisine çok büyük bir avantaj sağlamıştı Mahmudî. Bu yuvanın bakaları tarafından bilinmesini de istemiyordu.

CIA'in bütün zenginliği ve olağanüstü teknik donanımına rağmen Irak'ta fazla barınmadığını en iyi bilen insanlardan biriydi o. Bu depoda elektronik kontrol olmadığını da biliyordu. Yine de heyecanlıydı. Son kez derin bir nefes aldı. Sonra yandaki zile bastı. Kapının hemen açılmasını bekledi.

Yanılmamıştı, az sonra kapıdaki sürgünün içerden çekildiğini duydu.

Orta boylu, beyaz entarili, sırtına siyah bir ceket giymiş, bıyıklı bir adam açmıştı kapıyı. Bir süre Mahmudî'yi süzdükten sonra sert bir şekilde homurdandı. "Ne istiyorsun?" "Bir yetkili ile görüşmek istiyorum." Adam huzursuz bir şekilde Mahmudî'ye baktı, sonra da aynı tedirginlikle gelenin arkasında bakalarının olup olmadığını anlamak istercesine öyle sokağa bir göz attı.

"Saatin kaç oldu bunun farkında mısın be adam? Burası bir depo gecenin üçünde yetkili mi olur burada?" diye söylendi kapıyı açan kişi.

Adamın Arapçası kusursuzdu, ama onun gerçek bir Iraklı olmadığını hemen anlamıştı Cemal. Hafifçe gülümsedi.

"Çeri git ve Mr. Robin Farley'e Cemal Mahmudî'nin dostça bir ziyarete geldiğini söyle" diye mırıldandı.

Adamın Robin Farley adını duyunca irkildiğini hemen fark etmişti.

Beyaz entarili adam önce inkârı kalkıştı. "Burada öyle biri yok," diye mırıldandı, hatta yüzüne karşı telaşlı bir şekilde kapıyı kapatmak istedi. Fakat Mahmudî daha atak davranmış ve ayağına aralı sokmuştu. "Korkma, bu dostane bir ziyaret. Tek istediğim onunla görüşmek, başka bir niyetim yok."

Adam bir süre Cemal'in karanlıktaki yüzüne baktı. Karar vermekte zorlanıyordu. Nihayet, "Bekle biraz," diye mırıldandı. Mahmudî ayağına aralıktan çekerek niyetinin samimi olduğunu kanıtlamak istemişti. Kapı kapandı ve uzun bir bekleyiş başladı.

Muhaberat ajanı kahredici bir bekleyişe başladı. Saniyeler sanki geçmek bilmiyordu. Ona saatler gibi uzun gelen bir iki dakika sonra adam yeniden kapıyı açtı ve "Girin," diye fısıldadı. Cemal içeriye adımını attığı anda da tam belinin ortasına bir tabanca namlusunun dayandığını hissetti. Aynı anda deponun ışıkları yandı ve karanlık ortam birden aydınlandı. Mahmudî gözlerini kırptırarak çevresine bakındı.

Koca depoda bir köye atılmış birkaç top kumandan başka bir şey yoktu. Saatin tarafta ufak ve eski bir masayla birkaç iskemle gördü; bir de arka tarafa açılan ufak bir kapı daha. Kapının önünde elinde silahıyla duran bir adam daha fark etti Cemal. Gözlerini kısarak adama baktı. Onu birkaç kere daha görmüşü yalnız yaptığı takiplerden bir kaçında. Robin Farley denen adam oydu.

Mahmudî tehdit altında olmasına hiç aldırmadı. Gelişim niyetini anlayıncaya kadar böyle davranmaları çok olağandı, zira bu çok sıradışı bir durumdu. Herhalde CIA ajanları gecenin saat üçünde El Muhaberat'ın en üst düzey elemanlarından birinin ziyaretini kesinlikle beklemiyorlardı.

Cemal, "Lütfen silahlarınızı indirin Mr. Farley," diye mırıldandı düzgün İngilizcesiyle.

"Bu tamamıyla iyi niyetle yapılmış bir ziyaret ve yalnızım. Sizin için bir tehlike yok."

Deponun kapısı kapanmış ve Mahmudî senelerdir düşünman bildiği insanların gizli inine girmişti. Heyecanlıydı, ama korktuğunu söyleyemezdi. Aynı anda Robin Farley de hâlâ silahını Cemal'e doğru tutarak bulunduğuyerden yaklaşılmıştı. Ama CIA ajanının yüzünde çok belirgin bir hayret ifadesi ekillenmişti. Robin'in kendisini tanıdığını anladığı Cemal. Bu daha iyiydi; tabii gerçek niyetini anlayıncaya kadar bir süre üphelenecekler ve sorgu suale kalkışacaklardı. Cemal bunu da anlayılabilecekti.

Robin, Mahmudî'nin beline silahı dayayan adama seslendi.

"Üstünü ara bakalım, silahı var mı?" dedi. Arkasındaki adam koltuk altlarına elini attı ı anda Cemal konu tu.

"Belimde bir King Cobra Colt var. Sizin imalatınız." Bu arada gülümsemeyi de ba armı tı. Arkasındaki adam usta bir hareketle belindeki tabancayı kılıfından çekip aldı.

Robin elindeki silahı hâlâ Cemal'e yönelik tutuyordu. "Ne istiyorsun? Buraya niçin geldin?" diye sordu CIA ajanı. Yüzündeki a kın ifade henüz kaybolmamı tı. Mahmudî mukabil bir soru ile kar ılık verdi. "Bunu tahmin edemiyor musunuz?" Robin'in elleri terlemeye ba lamı tı. "Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı. "Anlayaca ınızı sanmı tım." "Neyi?" Cemal Mahmudî dik dik CIA ajanına baktı. "Amerika Birle ik Devletleri'ne sı nmak istiyorum." Kısa bir tereddüt anı ya adı Robin. "S iz kimsiniz?" Cemal ka larını çattı. "Artık oyun oynamayı bırakalım Mr. Farley. Benim kim oldu umu çok iyi biliyorsunuz. Ben de sizin bu iste ime kendi ba ınıza karar veremeyece inizi biliyorum. Çok kısıtlı vaktimiz var, hemen harekete geçin elçili inizle temas kurun, ya da beni yurt dı ına çıkarmaya kim yetkili ise o ajanımızla."

Bu tür iltica talepleri istihbarat dünyasında nadir görülen vakalardan de ildi. Fakat Robin emin olmadıkça bunu amirlerine iletemezdi. Onu asıl dü ünçeye sevk eden husus kar ısındaki adamın El Muhaberat içindeki önemli mevkiydi. Adam ayet iste inde samimi ise bu fevkalade bir fırsat olabilirdi, hele tam bu sıralarda. Verebilece i bilgilerin de eri tartı ılmazdı. Ama Robin her eyden önce bunun bir tuzak olup olmadığını anlamak zorundaydı. Kar ısındaki adam inandırıcılı ı olan, mevki yüksek bir tav an da olabilirdi. u anda deponun çevresinin Cumhuriyet Muhafızları tarafından sarılıp sarılmadı ını da bilemezdi.

"Bu talebinizi niye kabul edelim ki?" diye sordu.

"Hadi dostum, bo una zaman kaybetmeyin. Ortadan kayboldu um te kilatım tarafından anla ılırsa her taraf toz duman olabilir. Ben çok önemli bir ki iyim ve u an zamana kar ı yarı yorum. Aklınıza belki bu giri imin bir tuzak oldu u gelebilir, ama sizi temin ederim ki Muhaberat'ın bundan haberi yok."

"Yine de bu sorunun cevabı de il. Sizi kabul etmemiz için bir sebep göremiyorum. Bize ne sa layacaksınız?"

"Ciddi olamazsınız."

Tabancanın namlusu hâlâ Mahmudî'ye yönelikti.

Robin, "Çok ciddiyim" dedi.

"Öyleyse ben de size u kadarını söyleyeyim. Muhaberat, CIA'in çok yakında geni çaplı bir operasyona kalkı aca ını haber aldı. Bu operasyonun nedeninin elimizdeki yeni kimyasal silah oldu unu da biliyoruz. Hem kuzeyden hem de güneyden bir saldırıya geçece inizi de istihbar eyledik. Bu operasyon tam bir fiyasko ile neticelenecektir. Zira kaynaklarınız bu silahı nerede gizledi imizi ö renemediler. Hem yalnız siz de il, müttefikiniz olan di er ülke istihbarat birimleri de. Kayba mahkûmsunuz, ayet içerden biri bu çok önemli bilgiyi size vermezse. Bilmem, ne dedi imi anlıyor musunuz?"

Robin'in elindeki silahın namlusu yava yava a a ıya kaydı...

Gün do du.

Sabahın ilk ı ıkları Ba dat'ın üzerinde parıldarken Terry Farrell gözlerini açtı.

Sıkıntıyla yerinden fırladı. Bir iki saat kadar uyudu unu sanıyordu. Saatine bir göz attı. çerden birtakım sesler geliyordu.

Genç kadın saçlarını düzelterip kılı ma çekidüzen verdi. Üzerindeki siyah çar aflardan fena falde sıkılmı tı. Buru an uzun eteklerini toparlamaya çalı tı, arklar ne olursa olsun, her kadın gibi aynaya bakıp uykusuz geçen bir geceden sonra halini görmek istedi. Ajan Salih ona tuvaletin yerini göstermi ti. Uyandı ını belli etmek istercesine öksürerek tuvalete do ru yürüdü. Aykut, koridora çıkarak ona gülümsedi.



"Günaydın. Uyuyabildiniz mi biraz?"  
"Sanırım bir iki saat kadar içim geçti."  
"Tamam," dedi genç ajan. "Sonra gelin de bir çay içelim."  
Terry ba mı sallayıp tuvalete girdi..

Kahvaltı masası pek zengin sayılmazdı. Biraz krem peynir, bisküvi ve çay. Aykut gülümseyen bir çehre ile, "Sizi daha iyi a ırlayamadı ımız için çok üzgünüm," diye fısıldadı. Ne yazık ki burada artlarımız ancak bu kadarına elveriyor."

Terry rica ederim, tarzında bir eyler geveledi a zının içinde.  
Ufak bir masanın üzerinde bir eyler atı tırıp sessizce çaylarını içiyorlardı üçü de. Do an sessizli i yine Aykut bozdu.

"Paris'teki sandviçleri anımsadım imdi; çok lezzetliydi, de il mi?" diye sordu.  
Terry ajanın kendisini rahatlatmaya çalı tı mı anlamı tı. Ona gülümseyerek kar ılık verdi.  
"Siz de yememek için epey direnmi tiniz."

kisi birden gülü tüler.

Salih onların ne zaman ve nerede tanı tıkları hakkında bilgi sahibi de ildi, ama merak ederek bir ey sormadı. Sadece anlamadan onların yüzlerine bakarak o da sırttı.

Yine bir sessizlik oldu.

Terry bu defa Salih'e bakarak, "Buradan saat kaçta çıkaca ız?" dedi.

"Ermeni Kilisesi'ne yarım saatte varırız. Ama her eye ra men önce bulu ma yerini bir gözden geçirmemiz gerekebilir, bu nedenle sekizde yola koyulsak iyi olur."

"Siz de geleceksiniz, de il mi Mr. Sarp?"

Aykut, genç kadının korktu unu hissediyordu. "Tabii," dedi. "Ben de gelece im."

Bir an Salih'le göz göze geldiler. Salih'in bu karara pek sıcak bakmadı mı anlamı tı Aykut, ama hiç orali olmayarak, "Silaha gereksinimimiz olabilir," diye homurdandı. "Bize uygun silah temin edebilir misin?"

Salih istemeye istemeye ba mı salladı.

"Evet," diye mırıldandı. " in o yamı kolay. çerde yeteri kadar tabanca var."

Artık çıkı saatlerini beklemekten ba ka yapacakları bir ey kalmamı tı...

## Irak Mayıs

KEVIN Pallock ihtiyatlı bir adamdı. Taksiden Ermeni Kili sesi'ne oldukça uzak bir yerde indi. Mükemmel Arapçasına ra men sokakta tedbir olarak a zını açmıyor, gerekli konu maları tamamen Hasan'a bırakıyordu. Kevin'in kıyafetini Ba dat sokaklarında dola an herhangi bir Iraklıdan ayırmaya imkân yoktu.

Semtın bu bölümü kısmen, fakat sayıları oldukça azalan Hıristiyan kökenli Iraklıların yerle ti i bir bölümdü. Kilise eski ve tarihi bir yapıydı. Binanın do usuna rastlayan yüksek duvarının altında genellikle ufak seyyar satıcılar tezgâhlarını açarak günlük nafakalarını çıkarmaya çalı ırlardı. O sabah da erken saatte kilisenin duvarı altında hareketlenme ba lamı tı..

Terry Farrell'la burada bulu mayı Kevin istemi ti. Bunun ana nedeni de ehirde ya ayan yabancılardan buraya pek itibar etmemeleri ve dolayısıyla Cumhuriyet Muhafızlarının burada fazla kontrolde bulunmamalarıydı. Fakat Kevin o gün çok dikkatli olması gerekti ini biliyordu. Çünkü ne olursa olsun, Merkez Gar'ında ya anan o olaydan sonra Cumhuriyet Muhafızları çok daha tedbirli olacaklar ve ara tırmalarını hızlandıracaklardı. Son yirmi senedir Ba dat'ta görülen her yabancının potansiyel casus olarak tanımlanması alı kanlı ı çok yaygınla mı tı.

Kevin, Hasan'la birlikte önce bir mü teri gibi dola ıp durdu. Tezgâhlar önünde duruyor, gerçek alıcı gibi satılan mallara bakıyorlardı. Gerçekte ise mallardan ziyade gittikçe

kalabalıkla an duvar dibindeki insanları ara tırıyorlardı. Hasan, Miss Farrell'ın sırtında siyah bir çar af oldu unu, ye il gözlerini de koyu bir güne gözlü ü ile sakladı mı söylemi ti. Irak kadını kesin tesettüre bürünmü de ildi, aralarında ba ı açık ve medeni dünyanın kabul etti i giysiler içinde dola an bir yı ın kadın da vardı. Ama bu semtteki kadınların büyük bir kısmı örtülüydü. Kevin tüm dikkatini toplayarak özellikle kara çar afı kadınları seçmeye çalı ıyordu. Kendini Salih diye tanıtan M T ajanını ise artık tanıyordu. Saatine baktı, dokuza on vardı, ama henüz aradıkları ki ileri bulamamı lardı."

Kevin onlar kadar Cumhuriyet Muhafızlarını da kollamak zorundaydı. Salih denen ajana pek güvenemiyor du, adamı yeterince tanımmıyordu henüz. Her eye ra men kendini M T ajanı diye tanıtmaması tuzak da olabilirdi.

Kilise duvarı boyunca bir kere daha gidip geldiler. Hasan te bih satan bir tezgâh önünde oyalanarak derin bir pazarlı a giri ti ve bu ekilde Kevin'e oyalanıp etrafı tetkik ansı tamdı. Ama Terry Farrell hâlâ ortalarda yoktu. Saat dokuza iki vardı..

" te!" diye fısıldadı Salih, çok kısık bir ekilde Aykut'un kula ına. "Kevin Pallock denen adam u ilerdeki tezgâhın önündeki hurpanı kılıklı ki i. Boncuklara bakan.."

Aykut dikkatle gösterilen yere baktı. Adamın kendisine kısa gelen buru uk bir pantolonu, yakasız bir mintanı ve uzun duran kirli siyah ceketı vardı. Aykut'un dikkatini çeken hususlardan biri de buradakilerin genellikle siyah ceket giymeleri idi.

"Emin misin?" diye sordu.

"Tabii, onu tanıyorum."

Aralarında Türkçe fısılda tıkları için Terry konu maları anlamamı tı. Yol boyunca erkeklerin hep bir adım gerisinden yürüyen genç kadın mırıldandı.

"Gördünüz mü? Gelmi mi?"

Aykut, Terry'ye döndü. "Lütfen sakın olun Miss Farrell. Galiba bizimle irtibat kuracak olan adam u boncukçunun önünde duran ki iyimi ," dedi.

Terry de o noktaya baktı. Aykut'un kolunu çeki tirirken sevinçle, "Evet, onlar olmalı, çünkü yanındaki adamı tanıyorum. Adı Hasan. C FE adına çalı an bir Iraklı o."

" yice emin misiniz?"

"Dedim ya, onu tanıyorum. Güvenilir ki idir. Sanırım bizi bekliyorlar."

"Tamam" diye mırıldandı Aykut. "Yava yava yakla alım."

Terry birden ajanın koluna girdi.

"Size çok ey borçluyum Mr. Sarp. Benim için yaptıklarınızı hiç unutmayaca ım," diye fısıldadı. "Pek çok insan bu riske girmezdi. "

"Hiç önemli de il/ ' diyen Aykut hâlâ huzursuzdu. Mesle inde kendisini o hiç yanıltmayan önsüzleri yine faaliyeteydi. çinde bir his son anda bir aksili in do aca mı söylüyordu sanki. "Acele etmeyelim" diye mırıldandı sadece.

Aradaki mesafeyi kapatıp kilise duvarına do ru yakla tılar. Aynı anda titizlikle etrafı kolaçan eden Kevin Pallock da Salih'i görmü tü. Usulca Hasan'ı dürttü. Taraflar ilgisizce birbirlerini süzdüler.

Her ey normal görünüyordu.

Etrafta belirgin hiçbir fevkaladelik yoktu. Daha evvel kararlar tırdıkları gibi gruplar yan yana gelince Terry onlardan ayrılıp sessizce bir yabancı gibi Kevin ve Hasan'ın pe ine takılacaktı. Genç kadın son bir defa daha minneti göstermek ister gibi genç ajanın kolunu sıkıp sonra da usulca kolundan çıktı.

Ekipler yan yana geldi.

Tam zamanydı. Terry çok kısa bir an boncuk tezgahıyla ilgileniyormu gibi durakladı, Aykut ve Salih sanki o kendilerinden biri de ilmi gibi yürümeye devam ettiler. O kısa zaman diliminde gözler anlayı la bulu mu tu.

Ama her şey tam o anda patlak verdi. Aykut arkasına bakmadan iki üç adım atmıştı ki önce keskin bir düdük sesi işitildi sonra da köşeyi dönen araçların patinaj sesleri..

Meydan bir anda karıştı, insanlar çil yavrusu gibi dağınarak dört bir yana kaçmaya başladılar. Aykut'u kolundan çekişiren Salih, "Koş!" diye bağırdı. Ama ajanın bakışları kilisenin her iki yanında duran askeri kamyonlardan hızla yere atlayan yeşil üniformalı Cumhuriyet Muhafızlarına takılmıştı. Hepsi tam teçhizat silahlıydılar ve buldukları yere doğru koşuyorlardı.

Artık bir tuzağa düştükleri kesindi. Biri onları ihbar etmişti..

Aykut geri dönüp arkada bıraktığı İngiliz grubuna baktı. Ama ne yazık ki göremedi; olası bir silahlı çatışmadan korkan halk hızla kendilerini güvenli bir yere atmaya çalıştı için alan bir anda karmakarışık oldu. Salih çevreyi daha iyi bildiği için önden koşuyordu, ama Aykut yakalanma ihtimallerinin yüksek olduğunu anladı. İlk silah sesini de o anda duydu.

Cumhuriyet Muhafızları kargaşaya aldırılmadan ateş başladılar. Kulağının hemen dibinden geçen bir kurşunun vınlamasını işitti. Belli ki bu bilinçli bir atıştı, hedef gözeterek kurşun sıkıyorlardı. Kimisi de zikzaklar çizerek koşmaya devam ettiler. Önlerindeki kalabalık çil yavrusu gibi dağılıyordu. O hengâme içinde art arda patlayan birkaç el silah sesi daha duydu. Ama herhangi bir isabet almamışlardı. Aykut bir ara önünde koşan Salih'i kaybeder gibi oldu. Salih ondan biraz daha gençti, fakat kilosuna rağmen pire gibi hareketliydi. Birden kendilerini meydana açılan dar bir sokakta buldular. Meydanın gürültüsü buralara kadar aksediyordu. Olaya şahit olamayan sokak sakinlerinin bir kısmı evlerinden dışarıya fırlamaya da pencerelere üşüşmüştü.

Aykut bu uursuz kaçışın daha ne kadar süreceğini düşünürken bir yandan da o sabah Salih'ten aldığı tabancayı belinden çıkararak eline aldı. Silahlı bir adamı kimse durdurmaya kalkışmıyordu. Sokakta birkaç sivil önlerini kesmeye çalışır gibi olduysa da, tabancayı görür görünmez hemen kaçmışlardı. Hata yaptıklarını kısa süre sonra anladılar. Aykut, Salih'e güvendiği için içinden küfretti; zira aceleyle daldıkları dar sokakın hafif bir kavis çizerek yine kaçtıkları meydana açıldığını görmüştü.

Daha da kötüsü Terry, Kevin ve Hasan da buldukları sokakta doğru koşuyorlardı. Peşlerinde ellerinde AK-47 taşıyan en az on Cumhuriyet Muhafızı vardı. Aykut durumun her geçen saniye ümitsizleştiğini anladı birden. Arkasına dönüp baktı, dört muhafız da sokakın öbür yanındaydı. Dengesizlikle rağmen silahlı çatışma artık kaçınılmazdı. Fakat hiç anlaşılmadığı bir gerçektir, ellerindeki vuruş gücü kısıtlı tabancalarla, otomatik AK-47'lere karşı ne yapabilirlerdi ki? Ayrıca Cumhuriyet Muhafızları sayıca onlardan çok üstündü ve her an yeni takviye de gelebilirdi.

Aykut hiç tereddüt etmedi, önce silahını arkalarından koşan dört muhafızdan en önde olanına doğrultup ateşledi. Sıktığı ilk kurşun hedefi bulmuştu. Adam kütük gibi yere devriliyordu. Muhafızlar galiba ateş edeceklerini sanmamışlardı. Diğer üçü kısa bir anlık ya da hiç. Bundan istifade eden Aykut silahını kaldırarak ikinci bir kurşun daha sıktı. O da hedefe ulaşmıştı. Diğer ikisi o zaman AK-47 lerini ateşlediler. Sokak bir anda cehenneme döndü. Barut kokusu ve duman kapladı havayı. Mermiler etraflarında vızıldayarak uçuşuyordu adeta. Aykut da, Hasan da önce kendilerini ilk salvodan korumak için yere attılar. Sonra hızla yerde sürünerek sokaktaki evlerden birinin kemerli dar girişine doğru ilerlediler. Evin kemerli girişi korunmaları için olanak sağlıyordu. Hızla yerden kalkıp kemerin arkasına geçtiler. Bir an için arkalarından gelenlerden kurtulmuşlardı.

Ama sokaktaki çatışma devam ediyordu. Çünkü M. T. ajanı bu defa Cumhuriyet Muhafızlarıyla İngiliz grubunun çatışmalarını anladı. Onların durumu daha da kötü olmalıydı, zira onlar sokakın iki tarafı arasında çemberi daraltan muhafızların ateş hattı arasında kalmışlardı. Önce soluklandılar. Salih de nihayet belinden silahını çekip çıkarmıştı. Aykut bir evin girişinde sıkıştıklarını sanmıştı, ama başını çevirip nasıl bir yerde durduklarına bakınca, neredeyse sevinçten bir çığlık atacaktı.

Arap mimarisinin özelli i onlara yeni bir kaçış ansı tanımlı tı. Kemerle kaldırılmı kısım aslında evi arka soka a ba layan bir dehlizin ba langıcıydı. Salih'i dürterek arkalarındaki bo lu u i aret etti. Ko arak yollarına devam etmeleri için bir fırsattı bu. Kemerin öbür yanı daha تنها bir soka a açılıyordu. Tam o sırada Terry ile Kevin de buldukları yere varmış lardı. Ama bu tamamen bir rastlantıydı, firar yolu ve kaderleri onları bir kere daha bulu turmuş tu.

Aykut, genç kadını kolundan yakalayarak kemerin altına çekti aniden. Terry önce yakalandı mı sanmı , gözleri irile erek kendisini bo lu a çeken adama bakmı tı. Koluna yapı an adamın Aykut oldu unu anlayınca soluk solu a söylendi. "Yine mi sizsiniz? Bu gidi le hayatımı kurtarmayı alı kanlık haline getiriyorsunuz galiba." Genç kadının gözleri yine sevinçle ı ıldamı tı. Ama M T ajanı hiç de öyle dü ünmiyordu.

"Henüz yakayı kurtarmı sayılmayız. Soka ın ortasında kısırdık. Çok kalabalıklar ve nereye kaçaca ımızı da bilmiyoruz."

Kevin Pallock da yanlarına gelmi ti. Buldukları kemerin her iki yanı duvar oldu undan Cumhuriyet Muhafızları önlerine çıkamıyorlardı. Salih soldan yakla anlara, Kevin de sa dan gelenlere do ru bir iki el ate ettiler.

Aykut sordu. "Yanınızdaki Hasan denen o Iraklıya ne oldu?"

"O öldü. Arkadan sıkılan bir kur un tam kafasına isabet etti. Ne yapaca ız imdi?"

Sorunun cevabı Salih'ten geldi.

"Burada kalamayız. Nidal Caddesi yönüne kaçmalıyız" dedi.

Aykut kastedilen yerin neresi oldu u hakkında hiçbir fikri yoktu, ama basit bir mantıkla kemerli dehlizin arka soka ma açılan çıkı oldu unu anlayarak, "Ko un," diye ba ırdı ve Terry'yi elinden tutarak yerinden fırladı. Muhafızların kısa duraklamaları onların arka soka a eri meleri için gerekli zamanı kazandırmı tı. Dördü de soka ın ba ma geldiklerinde ba larını çevirip geriye baktılar. Muhafızlar nihayet dehlizin öbür ucuna girmiş lardı. Sabahın henüz erken saati sayılırdı ve daha dokuz buçuk bile olmamı tı, ama duyulan silah sesleri ve uzaklardan akseden sirenler yöredeki halkı yeterince tedirgin etmi olmalıydı. Çaresizlik içinde girdikleri yeni soka a bir göz attılar. Burası daha da تنها bir yerdi. Salih öne fırladı ve hızla kar ılarındaki bir dükkânın içine daldı. Aykut o an bunun ümitsizlik içinde yapılmı içgüdüsel bir davranı mı, yoksa bilinçli bir tercih mi oldu unu kavrayamamı tı...

"Saat ilerliyor, daha ne kadar bekleyece iz?" diye sordu Cemal Mahmudî.

CIA ajanı Robin Farley, "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Üstlerimden bir haber alıncaya kadar yapabilece im bir ey yok. Beklemek zorundayız."

Mahmudî hiçbir ey anlamıyordu.

Daha neyi bekliyordu bunlar? Onlara ba arının altın anahtarını sunmuş tu, fakat CIA hâlâ karar veremiyordu anla ılan. Bu olsa olsa ahmıklık olabilirdi.

Mahmudî sinirli sinirli tozlu depoda dola maya ba ladı.

"Gecikiyorsunuz," diye homurdandı. "Firar etti im anla ılırsa, bu her eyin sonu anlamına gelir. Ben sizlere her türlü bilgiyi verebilecek tek yetkiliyim. ayet gücümden ve bilgilerimden istifade etmek yoluna gidekseniz geçen her dakikanın bile önemi var. Taraf de i tirdi imden üphe edilirse Muhaberat elindeki tüm imkânları kullanacaktır."

Farley kar ısındaki adamı süzmeye devam etti. Haklı olabilirdi, ama ona bir türlü güvenemiyordu, taraf de i tiren ajanlar onun indinde asla makbul olmayan, itimat telkin etmeyen, sözüne güvenilmez a a ılık ki ilerdi. Sebep ne olursa olsun vatanlarına ihanet ediyorlardı.

"Dedi im gibi bu konuda ben karar vermeye mezun de ilim," diye homurdandı.

Mahmudî ba ırdı. "O halde kim yetkili ise bir an evvel onunla temas kurmak' istiyorum, anladın mı beni?"

Ajan hiç oralı olmadı.

"Lütfen, oturun," diye mırıldandı. "Sabırlı olmanız gerek."

Cemal Mahmudî oturmadı, deponun içinde hızlı hızlı adımlarla ileri geri dola mayı sürdürdü. Olanlara hiçbir anlam veremiyordu, CIA'in böyle bir fırsata ilgisiz kalı ı inanılır gibi de ildi. Yoksa onlara ba vurmakla hata mı etmi ti? Ama ba ka ne yapabiliirdi, iltica talebinde bulunabilece i tek yer CIA'di. El Muhaberat'a girdi i günden beri, i lerin ters gitmesi halinde kendisini aklamak veya hayatını kurtarmak için daima alternatif çözümler üretmeye çalı mı ve bunlarda da ba arılı oldu unu sanmı tı. Asla vatan haini oldu unu dü ünmüyordu, ama kendi memleketinin insanları en kritik zamanlarda onu suçlayıp, kendileri tereya ndan kıl çeker gibi sıyrılıp tek sorumlu olarak onu göstermeye kalkı ırlarsa, o da kendini ve gelece ini dü ünme zorunda kalabilirdi. Bunu çok önceden sezinledi i için de muhtelif planlar hazırlamı tı, ingilizler her zaman kaypak ve hilekâr olurlardı, onlara güvenemezdi, ama Amerikalılar para ve menfaat u runa her türlü pazarlı a oturabilirlerdi. Saatine baktı aceleyle. Bire çeyrek vardı.

Muhaberatın merkezinde ortadan kayboldu u anla ılımlı olmalıydı. Abbas Azizî kurt gibi bir adamdı ve üstü kapalı tehdidinin böyle bir sonuç do uraca mı dü ünürdü. Dün geceden bu yana kayıp olu unu bir ekilde açıklayabilirdi belki, ama özel kasası ara tırılmı ve çok gizli dosyayı yanma aldı ı anla ılımlı sa bunu izah edemezdi. Artık geriye dönü ünün mümkün olmadı mı kabul zorunda kaldı..

Brian Show sinirli bir ekilde alt duda mını di ledi. Bu operasyonu i itti i andan itibaren ba arısız olaca ma inancı tamdı. Tasarlanan plan CIA'in gücünün çok üstündeydi; ayet tam anlamıyla askeri bir müdahale yapılmayacaksa, en azından Ba dat'a ABD'nin çok gizli Antiterör Özel Kuvvetler Birli i'nin Delta Gücü denen ekibi sevk edilmeliydi. Ye il Bereliler, Delta Gücü'nün daha da seçkin bir grubuydu. Onlar bile, ayet çok iyi tasarlanmı bir operasyon planı yoksa ba arıya zor ula ırlardı. stihbaratçıların en büyük görevi daha önceden olu an artları ve imkânları birliklere ula tırmaktı. Show, 1993'te Özel Kuvvetler Birli i'nin Somali'de u radıkları ba arısızlı ı asla unutamazdı. Tarihe Mogadi u rezaleti diye geçen olayda sırf plansızlık ve hatalı istihbarat yüzünden büyük kayıplar vermi lerdi. Bu artlar altında Ba dat operasyonu gerçekleşir se u rayacakları zayıf ve ba arısızlık çok daha büyük olacaktı.

Show yanı ba nda duran Fred Williams'a sordu.

"Yeni bir geli me var mı?"

Fred sessizce ba mını salladı.

"Yok. "

"Lanet olsun," diye homurdandı Show. imdi bu i e bula tı ma bin pi mandı. Hatta bir ara bütün bunların düzmece haber oldu unu, Iraklıların asla böyle bir bomba imal etmediklerini, di er Batılı istihbarat kaynaklarının bir oyununa geldiklerini dahi dü ündü. Zira bütün haber alma örgütleri böyle uydurma bilgi sızdırmaya bayılırlardı. Ama sonra haberin gerçek oldu unu, istemese de kabullenmek zorunda kaldı. Öldürülen kimyagerlerin varlı mını reddedemezdi.

Operasyonun ba y elcisi Fred Williams'di. Ona dönüp homurdandı.

"Bu artlar altında hâlâ planı uygulamayı dü ünüyor musunuz?"

Fred de en az onun kadar sinirliydi.

"Aldı m emri uygulamak zorundayım, bunu biliyorsunuz," dedi.

"Ben bir dam manım ve görevim bu operasyon hakkında fikirlerimi söylemek. Sizi son defa uyarıyorum. Ba arısızlık kaçınılmazdır. Hemen Langley'i arayın ve uygulamanın ertelenmesini isteyin. Sonra bu i in bütün vebali ve sorumlulu u omuzlarınıza kalacaktır."

Ashında Fred de eldeki yetersiz veriler ve mevcut kadro ile bu i i gerçeikle tirmenin ne denli zor olacağını farkındaydı. Show'a uygun bir cevap vermeyi düşünürken barakanın kapısı açıldı ve içeriye Harry Morgan girdi.

"Ba dat'tan çok ilginç bir haber aldık," diye gürlledi.

kisi de dönüp Harry'ye baktılar.

Fred heyecanla sordu. "Bomboanın nerede saklandı mı öğrenmeler mi?"

"Öyle tahmin ediyorum," diye mırıldandı Harry.

"Tahmin mi? O da ne demek? Yani gelen haberler hâlâ kesin değil mi?"

Harry mütebbessim bir şekilde onları süzdü.

"Bu farklı bir haber. El Muhaberat'ın üst düzey yöneticilerinden biri iltica talebinde bulunmuş. Kendisine Amerika'ya sığınmasını sağlamak için bize istediğimiz her bilgiyi nakledeceğini söylemiş."

Fred ellerini ovuşturdu sevinçle.

"Bu harika bir haber," diye mırıldandı.

Brian Show ise aynı memnuniyeti göstermemiştir.

"Bir tuzak olmadı mı nereden biliyorsunuz?" diye sordu. "Zamanlama çok düşündürücü değil mi? Tam operasyon arifesinde beklenmeyen bir iltica talebi. Bence bu El Muhaberat'ın bir taktik olabilir. Yanlı hedefe saptırma. Muhtemelen bizi ilgisiz ve aktivitesini kaybetmiş, hatta faaliyetlerini kesmiş bir silah fabrikasına yönlendirmek gayreti içinde olabilirler. Bu tuzakla düşmemeliyiz. Çok dikkatli olmamız gerekiyor."

Fred irkildi. Pek de yabana atılacak bir düşünce değildi.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Harry'ye.

"Emin değilim. Mr. Show haklı olabilir. Onlarında bu durduklarını sanmıyorum. Herhalde kaynakları yapacağımız operasyondan haberdardır. Bu işi yerinde incelemek istiyorum, bu nedenle de Ba dat'a uçmaya karar verdim. Adımı bizzat dinlemeliyim."

"Ne zaman?"

"Hemen harekete geçiyorum. Üssü'ne dönüp oradan bir FST 26 ile Irak radarlarına yakalanmadan Taktakana'ya gideceğim."

Her üçü de Irak topraklarını iyi bilen insanlardı.

Fred Williams hayretle Harry'ye bakıp homurdandı. "Deli misin sen, orası tam bir çöldür.

Ne işin var orada?"

"Biliyorum," diye başını salladı Harry. "Unuttun mu orada Körfez Savaşı sırasında çarpışmış, araziyi iyi bilirim. Bizden biri beni orada karıştıracak. Uçaktan paraşütle atlayacağım. O ajan beni Ba dat'taki üssümüze götürecektir."

Fred endişeli bir şekilde arkadaşını süzmeye devam etti.

"Bunu becerebileceğini aklın kesiyor mu Harry?" diye mırıldandı. "O yılların üzerinden çok zaman geçti ve artık yalandık."

Harry yalnız gülümsemekle yetindi. Show ise sesini çıkarmadı..

Ufak dükkânın sahibi bir anda içeriye dalan elleri silahlı dört kişi iyi görünce afalladı, ama Salih'i fark edince tek kelime etmeden işaret parmağıyla dükkânın öbür ucunu gösterdi. Salih hemen adamın gösterdiği noktaya doğru koştu. Aykut ancak o zaman Salih ile dükkân sahibi arasında bir tanıdıklık olduğunu kavramıştı. Elinden tuttuğu Terry'yi çekti tirdi. Genç kadın sırtındaki çarşaf nedeniyle rahat hareket edemiyordu. Burası sıra sıra toprakları vardı bir kuma dükkânıydı. Sıradan basit kumaçı dükkânlarının Ba dat'taki mallarını tehir tarzı, büyük ve modern mağazalardakine hiç benzemiyordu. Envai çeşitli kumaşlarda yer almaktan ziyade, toprak açılmış olarak tavandan sarkıyordu. Ne var ki Aykut o an bu tarzı pek görecektekti. Fakat yan yana sıralanmış ve tavana tutturulmuş kumaşların dükkânın içinde adeta bir perde görevi yaptığını neden sonra fark etti. Dükkân sahibi onları bu perdenin arkasına doğru yönlendirmemiştir.

Asılı topların arasından geçerek perdenin arkasına süzülüler. Hepsi nefes nefese idiler. Etraf sabah olmasına rağmen asılı kumalar dar dükkânın cam vitrininden sızan ışık kesti için bir an kendilerini karanlık gölgeler içindeymi gibi hissettiler. Dükkânda şimdi yalnızca ayarlayamadıkları soluklarının hırıltıları işiliyordu. Salih sağma soluna bakınarak onlara işi aretle az ötede yükselen geniş balyaları gösterdi ve usulca arkalarına geçmelerini anlatmaya çalıştı. Dördü de dizlerinin üzerinde sürünerek kocaman balyaların arkasına geçerek siper aldılar.

Az önce gerçek bir cehennemden çıkmışlardı. Aykut hemen yama bama çömelen Terry'nin korkudan çok çaresizlikten kıvrandı mı hissetti. Genç kadın haklı da olabilirdi, buraya kısıtılmış sayılırlardı. Cumhuriyet Muhafızları er geç onları gözden kaybettiklerini anlayınca her tarafı ayrı ayrı ara tıracaklar, çevredeki her dükkânın içine girerek karı karı gözden geçireceklerdi. Aynı telaşı Aykut da hissetti.

Kevin Pallock hâlâ nefesini ayarlamaya çalışıyordu.

Aykut, Salih'e endişeli nazarlarla baktı. Bakışlarında buraya sınımlamakla hatalı bir iş yaptık diyen ifade vardı, ama Salih işi aret parmağını dudaklarına götürerek "sus" işi areti yaptı. Her halde bir bildiri var, diye susmak zorunda kaldı ajan.

Üç beş dakika sonra Cumhuriyet Muhafızları gürültüyle dükkâna doldular. Adamların barmalarını, tahtam zeminde postallarının seslerini duyuyorlardı. Dükkân sahibi de en az onlar kadar barmarak bir işeyler anlatmaya çalışıyordu. Adamın ses tonunda korkmuş bir hava mevcuttu. Aykut az buçuk Arapçasıyla, dükkân sahibinin, az evvel üçü erkek biri kadın dört kişinin yıldırım gibi dükkâna girdiklerini ve kendisini tehdit ederek arka kapıdan çıktıklarını askerlere anlatmaya çalıştı mı anladı. Şinden de askerlerin Allah inanırlar, diye geçirdi. Dükkânın içini aramaya kalkıştırlarsa bu hepsinin sonu olacaktı.

Sesler birden kesildi. [www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

Cumhuriyet Muhafızları, adamın korku dolu ifadesine inanmış olacaklardı ki, ara tırmaya gerek duymadan öteki kapıdan çıkıp koymaya başladılar.

Aykut derin bir nefes aldı.

Galiba tehlikeyi imdilik atlatmışlardı, ama kimse yerinden kımlıdayamıyordu. Hareketsiz bekleyi uzun sürdü. Salih çömeldi işi yerde düünmeye başladığı imdi; ama bunun bir tuzak oldu u, aranan kişiler sabah saat tam dokuzda Ermeni Kilise'sinin önünde buluşacaklarını birinin Cumhuriyet Muhafızlarına ihbar etmiş olması gerekirdi. Zira askerlerin tam o saatte kamyonlarla birden ortaya çıkmaları tesadüf olamazdı. Ayrıca yakalama işleminin başlaması için birinin keskin bir düdük çaldığını ve askerleri getiren kamyonun aniden belirmesi ve muhafızların araçlardan atlayarak üstlerine doğru koymaları, bunun daha evvelden planlanmış bir ameliye olduğunu gösteriyordu.

Salih'in aklı karı r gibi oldu. Bu buluşmayı Cumhuriyet Muhafızlarına kim ihbar etmiş olabilirdi? Anımsadığı kadarıyla dün gece bu konuda sadece Kevin Pallock denen adamla konu muştı. Konuyu başka kimseye açmamıştı, açamazdı da.

Yoksa Kevin Pallock çift taraflı çalışmış bir ajan mıydı?

Buna ihtimal vermek istemedi. CIFE'nin ajanlarını çok sıkı tarama ve ara tırmadan sonra seçtiklerini işitti hep. Tabii bu genel kanı fazla bir işey ifade etmezdi. İster istemez az ilerde bacaklarını uzatmış, sırtını kumabalyalarına dayamış, dinlenmeye çalışmış ngiliz ajanı süzmeye başladı. İsyet ortada bir muhbir varsa, bu Kevin Pallock'tan başkası olamazdı. Onu yeterince tanıymıyordu, ne iş yaptı rı hakkında da fazla bilgisi yoktu. CIFE adına çalıştığını muhalif bir Iraklıdan işitti. Dün gece geç saatte onunla yaptığı görüşmeyi bir daha anımsamaya çalıştı. Adam oldukça tereddüt etmiş, Terry Farrell diye birini tanımadığını iddia etmiş ve işi yokuş sürmüştü. Daha sonra da kendisini bekletmiş ve birileriyle temas kurup işin aslım öğrenmeliyim, demişti.

Ama Terry de onu tanıymıyordu. Üstelik kadın kendisinin MI 6'dan olduğunu söylüyordu, aynı ülkenin istihbarat memurları olsalar da birbirlerini tanımaları artık imdi. Sonra bir an

aklına ölen Hasan adlı Iraklı geldi. Belki de muhbir oydu. Terry'nin onu tanması da fazla bir ey ifade etmezdi, hele adamın Irak kökenli olması yabancı ajanların arasına sızma bir Muhaberat elemanı olmasına mani de ildi. Çatı ma ve rasgele sıkılan kur unlar yüzünden istemeden de kazara vurulmu olabilirdi.

Yine de ku kularını tam olarak yenemedi Salih. Yanında oturan Aykut'un kula ma e ilerek Türkçe fısıldadı.

"Galiba aramızda bir muhbir var."

Aykut da aynı ses tonuyla kar ılık verdi.

"Ben de öyle dü ünüyorum. Iraklıların bu bulu madan daha önce haberleri oldu una kalıbımı basarım. üphelendi in biri var mı?"

Salih kızdı. Onlara Kevin Pallock'tan kendisi söz etmi ti. imdi yardım istedi i adamı muhbir olarak tanıtmaktan utanıyordu, ama ba ka çaresi kalmamı tı.

"Sanırım yanımızdaki ngiliz," diye mırıldandı.

Aykut hiçbir tepki göstermemi ti.

"Emin misin?" diye sordu.

"Aklıma ba ka biri gelmiyor."

"Ya u dükkân sahibi, güvenilir biri mi?"

"Onu dert etme. O sa lam adamdır. Türk asıllı. Ailesi iki yüz yıldan beri burada ya ar; artık Arapla mı tır, ama bizi koruyaca ma emindim, gördü ün gibi yanılmadım da."

"Senin bir casus oldu unu biliyor mu?"

"Emin de ilim, ama tahmin etmi tir."

"Bu yaptı m tehlikeli bir oyundu Salih. Hepimizi riske soktun."

Salih alınmı gibi Aykut'a baktı.

"Ba ka bir ansımız var mıydı?" diye sordu...

Pilot yardımcısı endi eli nazarlarla Harry Morgan'ı süzdü.

"Daha evvel para ütle atlamı mıydınız hiç?" diye sordu.

"Evet. Merak etmeyin," diye homurdandı Harry Geçmi ini uzun uzun anlatmaya hiç niyeti yoktu o anda.

"Öyleyse atlayabilirsiniz artık. u an tam hedefin üzerindeyiz. Tanrı yardımcınız olsun.

Umarım inece iniz Taktakana'nın nasıl bir çöl oldu u hususunda bir fikriniz vardır."

Harry ba mı salladı.

Pilot yardımcısı son bir kere daha sırtına vurdu Harry'nin. Bu artık bo lu a kendisini fırlatmanın zamanı geldi inin i aretiydi.

Harry hiç dü ünmeden karanlık bo lu a kendisini fırlattı.

Uçak gecenin karanlı nda uzakla rken Harry altında uzanan uçsuz bucaksız çölün ürkütücü karanlı ma bakmaya ba ladı. Gerçekten de yıllardır para ütle atlamak durumunda kalmadı ı için havada süzülürken biraz heyecanlanmı tı. Gözleri kendisine a a ıdan verilen sinyalleri aramı , bir ara yakalamı sonra yine kaybetmi ti. Kör atlayı yapmayı hiç istememi ti, ama buna mecburdu da. Uçak radarlara yakalanmamak için oldukça dü ük irtifada seyretmi ve atlayı ı tehlikeli sayılabilecek bir yükseklikten gerçekte mi ti. Aradan geçen yıllar melekelerini kaybettirdi i gibi en kötüsü, iyi bildi i Taktakana Çölü' nün atlayı a pek müsait olmayan bir bölümüne inmesiydi.

Uçak çoktan uzakla mı , sesi kaybolmu tu. Harry'nin gözleri fıldır fıldır a a ıdan verilecek i aretleri arıyordu. Nihayet onları yeniden gördü. Zayıf ve yetersiz iki ate yakalmı tı çölün ortasında. Yukardan yakla ık bir hesap yapmaya çalı tı; en azından be yüz metre kadar gerisine inecekti hedefin. Karanlık nedeniyle mesafe tayin etmek zor oldu u gibi, satıh çorak, kısmen kum, kısmen de çatlamı sert topraktan olu uyordu. Tek tesellisi takılıp kalabilece i a aç türünden bitki örtüsünün olmamasıydı.

Hesaplan tuttu Harry'nin.



Biraz sert bir ini yaptı, ama hemen toparlamp aya a kalktı. Para ütünü sırtından çıkarıp katladı. Çölde gece öylesine ürktücü ve karanlıktı ki kendisini bekleyenler hâki renkli para ütü havada görüp kar ılamaya gelemezlerdi.

Ajan tedbir olarak belinden otomatik tabancasını çıkarıp eline aldı. Plan imdilik yürüyordu, ama yine de neyle kar ıla aca ı belli olmazdı. Ate in yandı ı yere do ru ihtiyatlı bir ekilde yürümeye ba ladı. O kısım yükselen alevler nedeniyle çölün ortasında bir ate topu gibi parlıyordu. Harry önce iki adamın karanlıktaki suretini gördü. Net olarak seçmesi mümkün de ildi. Adımlarını biraz daha yava lattı. Az sonra onların bedevî elbiseleri içinde iki erkek oldu unu gördü. Taktakana ne de olsa bedevilerin yerle im merkeziydi. Sonunda onlarda karanlı m içinde yakla an adamı fark ettiler. çlerinden biri seslendi. "Morgan? Harry Morgan?" Ajan nihayet rahat bir ^efes aldı. Soruyu soranın aksanı onun kesin bir Amerikalı oldu unu göstermeye yetmi ti...

— 2 —

Ba dat Mayıs

CEMAL Mahmudî tepsi içinde kendisine sunulan yemekleri yemiyor ya da azıcık alarak bırakıyordu. CIA ajanı Robin Farley'den tek istedi i sigaraydı. Ajan önüne üç paket Luck Strike marka paket bırakm ı. Beklemekten bitkin hale dü mü tü Cemal. Ön kötüsü de neyi bekledi ini bilmemesiydi. Önce bunu tahammül sınırını ölçmek için yaptıkları bir sınav sanm ı; belli ki ona inanmam ı lardı. Hatta bir ara kendisini gizli bir bölmeden sinsice izlediklerini dü ünerek öyle bir bölme bile aram ı, ama kuma deposunda ne öyle bir bölme vardı ne de saklanacak bir yer. Sonra bu dü üncesinden vazgeçti. Birisini bekledikleri açıkça belliydi, fakat kimi ve neyi bekliyorlardı, anlamadı ı buydu.

Böyle bir iltica talebi kar ısında bu denli beklemek anlamsızdı. Genellikle oradaki bir üst düzey CIA görevlisi gelerek bu meseleyi çözerdi. O ki i ise genellikle yarı deklare olmu ve ço u zaman elçilikte görev yapan ajanlardan biri olurdu. Ama hâlâ ne gelen vardı ne de giden.

Üstü ba ı kirlenmi , sakalı uzam ı. Yorgunlu u ise had safhadaydı. Sigaranın birini yakıp di erini söndürüyordu. Neredeyse buradaki yirmi dört saati dolmak üzereydi. CIA ajanı da en az kendisi kadar tedirgin ve huzursuzdu. O da geçen geceden beri yanından ayrılmam ı ve kendisiyle konu maya pek hevesli görünmemi ti; sadece Cemal soru sordu u zaman kar ılık veriyordu.

Mahmudî o gece de beklenen ki inin gelmeyece ini anlam ı.

Gece yarısı birden sonra uykuya yenik dü tü. Oturdu u iskemlede uyuklamaya ba ladı, ama bu tam bir tav an uykusuydu, ikide bir gözlerini açıyor ya da sokaktan akseden en ufak bir gürültüde dikkat kesiliyordu.

Sabahın be ine do ru deponun kapısı çalındı. Zil ikisi uzun biri kısa yankılar yaptı içerde. Gözleri kan çana ına dönmü CIA ajanı yerinden fırladı. Deponun arkasındaki küçük odada uyuyan beyaz entarili, fakat Cemal Mahmudî'nin Iraklı olmad ını sandı ı, kendisine de dün gece kapıyı açan adam, ortalı a çıkarak kapıya do ru yürüdü.

Hepsi dikkat kesilmi lardı.

Mahmudî sırtının so uk' so uk ürperdi ini hissetti. Beklenen ki inin geldi ini anlam ı.

Tüm dikkatini toplamaya çalı tı. Terleyen ellerinin avuç içlerini bilinçsizce buru uk pantolonuna sürterek silmeye çalı tı. Bakı larını deponun kapısına dikmi ti.

Aralanan kapıdan içeriye bedevi kılıklı bir adam girmi ti. Kapının önünde beyaz entarili adamla Cemal'in duyamayaca ı kadar kısık sesle bir eyler konu tular. Depoya gelen Harry'den ba kası de ildi.

Hızlı adımlarla masaya yakla tı. Robin Farley oturdu u iskemleden kalkm ı ve yerini yeni gelen bedevi kılıklı adama terk etmi ti.

Mahmuđi, onun yüzüne bakar bakmaz, so uk mavi gözlerinden onun gerçek bir bedevi olmadığını hemen anlamı tı tabii.

Hafifçe yutkundu, önündeki sigara paketinden yeni bir sigara çekerek yaktı ve beklemeye başladı.

Harry onunla pek ilgilenmiyormu gibi davranıyordu. Hatta yüzüne bile bakmamı tı henüz. skemleye oturdu, hafifçe öne eildi ve ilk defa dikkatle Cemal'i süzdü. "Adınız nedir?" Sesi tok ve mütehakkim çıkımı tı Harry'nin. Adamın sorgulama iinde uzman oldu unu hemen sezinledi Cemal; kendisi de bir zamanlar bu i i çok yaptı ı için kar ısındakinin kıratımı anlamakta çok mahirdi. Gelece i asıl imdi verece i ifadeye ba lıydı. "Cemal Mahmuđi" "El Muhaberattaki göreviniz nedir?" "Ba kan yardımcısının muaviniyim." "Demek siz Abbas Azizi'nin muavinisiniz, öyle mi?" Cemal tekrar genzini temizleyerek "Evet" diye mırıldandı.

Harry Morgan, El Muhaberat'ın asıl ba kanının pasifize edilmi , kukla bir adam oldu unu, sadece Saddam Hüseyin'e yakınlı ı nedeniyle o mevkiyi i gal etti ini, gerçek güç ve idarenin Abbas Azizi'de oldu unu Langley kanalıyla biliyordu. Kısa bir an durarak kar ısındaki yorgun ve bitik haldeki adamı süzdü.

"Ajanlarımız ABD'ye iltica talebinde bulundu unuzu söylediler. Niçin?"

"Bu tamamen ahsi bir tercih," diye fısıldadı Mahmuđi.

"Yine de sebebi bilmek zorundayız."

"Ba kan yardımcısıyla ihtilaf diye özetleyebiliriz."

Harry buz gibi bakan mavi gözlerini Iraklıya dikti.

"Bu yeterli bir açıklama sayılmaz."

çini çekti Cemal. Bunların hepsinin ba ına gelece ini biliyordu ve durumunun en zor tarafı onları ikna etmek, samimiyetine inandırmak zorunda olu uydı. Bu kesinlikle güçlü iki iradenin çarpı ması olacaktı. Belki bu kadar saat bekletip, insan ruhunun ve beyninin en yorgun oldu u bir anı sorgulama için seçmeleri bo una de ildi. Cemal gerçekten de hem fiziki hem de ruhi olarak yorgunlu unu kabul etmek zorundaydı. Belki ya ı daha genç olsa kısa sayılacak bu bekleyi i ve u radı ı ruhi sarsıntıyı çok daha az kayıpla atlatabilirdi.

"Neyi ö renmek istiyorsunuz?"

"Tüm gerçekleri, tabii öncelikle de sizi böyle bir karar almaya sevk eden asıl nedeni."

Mahmuđi sigarasından derin bir nefes aldı. Aslında bunlar basit suallerdi imdilik, yani meselenin en basit yanı. Ci erlerine çekti i dumamı salıverirken mırıldandı.

" hanet diye yorumlayabilirsiniz. Ba kan yardımcısı bana ihanet etti. Sorumlulu u üzerime atmaya kalkı tı. Daha üst makamlara ba arısızlı ın tek nedeni olarak beni gösterecek."

"Hangi ba arısızlı m?"

Cemal Mahmuđi ilk defa cesaretle Harry'nin so uk gözlerine bakı larını çevirdi ve hafif alaycı bir edayla söylendi.

"CIA'in kimyasal silah üreten tesislerimize bir operasyon düzenleyece ini biliyoruz. Çok yakında harekâta geçece inizi de. Plan aslında ba arıyla uygulandı, çok güçlü bir bomba yapmaya muvaffak olduk. Ama daha sonra ba kan yardımcısının aldı ı bir kararla her ey ters gitmeye başladı. imdi bu ba arısızlı ın nedeni benim omuzlarıma yıkılmaya çalı ılıyor. Olay bu kadar basit. Bu sorumluluktan kaçamayaca ımı anlayınca son çare olarak iltica etmeyi dü ündüm." "Nasıl yani? Açıklayın."

"Planımız hakkında ne denli bilgi sahibi oldu unuzu bilmiyorum, ama Batılı ülkelerden bir takım uzmanları büyük paralar kar ılı nda elde ederek Ba dat'ta çalı tırdı ımızı herhalde biliyorsunuzdur. Bunlardan biri de Amerikalı Robert Rich'ti. Onu bulup konu turdu unuzu tahmin ediyorum. Mesele böylece birden ortaya çıktı.." "Devam edin."

"Bombanın yapımından sonra bu uzmanları ortadan kaldırmayı ve teknik bulu un sadece inhisarımızda kalmasını planlamı tık. Ama sonra aramızda ihtilaf çıktı." "Ne ihtilafı?"

"Ben bu uzmanların ba arıdan sonra hemen Irak'ta ortadan kaldırılmasını teklif ettim, zira bütün dünya ve özellikle de kendi ülkeleriyle irtibatları iki yıl boyunca tamamen kesilmi ti. Ne telefon konuşmalarına, ne de elektronik haberleşmelerine kesinlikle izin veriyorduk. Normal posta ile mektup göndermeleri ise zaten söz konusu olamazdı, devamlı gözaltındaydılar. Ama ba kan yardımcısı Abbas Azî bu uzmanların ülkelerine gönderilmeleri ve kendi memleketlerinde öldürülmeleri hususunda ısrar etti."

"Bu iddianız inandırıcı değil."

"Haklısınız. Ba kan yardımcısının kararını öğrenince ben de aynı şekilde isyan ettim. Bu durum barmıza i açacak ve bir sürü problem yaratacaktı. En önemlisi te kilatımız El Muhaberat, Avrupa da pek organize değildi, Amerika da ise çok yetersizdik. Ba kan yardımcısı itirazlarımı dikkate almadı. Uzmanların ortadan kaldırılması için de uluslararası bir kiralık katilin tutulmasını önerdi."

"Kabul ettiniz mi?"

"Ba ka çarem yoktu ki?"

"Kiminle anla tınız? Eski STB ajanı Pavel Novotny ile mi?"

Cemal Mahmudî hafifçe sarardı.

Galiba CIA sandığından da fazla şey biliyordu.

"Evet" diye fısıldadı. "Onunla anla tım."

"Cinayetleri organize etmeyi siz mi üstlenmi tiniz?"

"Ba kan yardımcısı bu görevi benim üstüme yıkmı tı."

"Muhalefet etmenize razı mıydık?"

"Anlıyorsunuz ki te, emri kabule mecburdum.. Ben bir emir kuluydum."

"Sonra?"

Mahmudî isteksizce homurdandı: "sterseniz ufak tefek teferruatı geçelim ve hadisenin en önemli kısmına gelelim. O cinayetlerin artık bir önemi kalmadı."

"Hayır," diye mırıldandı Harry "Bir karara varmak için her şeyi öğrenmek zorundayım. Siz sorularıma cevap vermeye devam edin."

"Peki, ama önce kendime bir garanti verilmesini isterim. Tüm suallerinize kar ılıklı verirsem bana iltica hakkı tanıyacak mısınız?"

"Bu beni inandırmanıza bağlı. Tatmin olursam sizin Amerika'ya gitmenizi sağlarım."

"Hepsi o kadar değil. Massachusetts veya Maryland'de bir ev, bir kimlik ve bankada yüklü bir hesap açmanızı da istiyorum. Oraya gidince kendime rahat bir yaşam sağlamalıyım, umarım beni anlıyorsunuzdur.."

"stediklerinizi temin edebilirim, ama bunlara kar ılıklı siz bize ne vereceksiniz?"

Mahmudî sırttı.

"stediniz her bilgiyi."

"Öyleyse," diye homurdandı Harry. "Benim vaktim var, en ufak teferruatı dahi bilmek istiyorum. Siz kaldığınız yerden devam edin."

"Pekâlâ. Uzman Robert Rich'in memleketine dönmeden önce İstanbul'a, oradan da Paris'e geçeceğini, iki uzun senenin yorgunluğunu üzerinden biraz elemenerek atacağını öğrenmi tim."

"Kimden?" diye sordu Harry.

Cemal a rını gibi ajana baktı.

"Kendisinden tabii. Uzmanların hepsiyle sıkı sıkıya ahab olmu tum ve onlardan ben sorumluydum. Robert Rich İstanbul'a gidince onun i ini orada bitirmeyi uygun gördüm. Grubun ortadan kaldırılmasında en sorun te kil edecek kişiydi."

"Neden?"

"Dedim ya, Amerika'da çalışmak bizim için çok zordu."

"Sonra ne oldu? Robert Rich'i neden İstanbul'da öldürmediniz?"

Mahmudî tekrar içini çekti.

'Belki de olayların bu hale dönü mesinin tek nedeni o olay oldu. Kiralık katil Çek Novatny'ye güvenmi tim. Haklı bir öhreti vardı, onu tanıyorduk, ama kendisini gözümüzde fazla büyüttü ümüzü kısa zamanda anladık.'" "Nasıl?"

'Bize oyun oynamaya kalktı. Robert Rich'in yanında çok para oldu unu biliyordu ve bu paraya göz koymu tu.

Haris olmanın kötü sonucu. Ba ka bir ifadeyle tam profesyonel olamamak. Niyetini anlayınca El Muhaberat onu kaldı ı otelde öldürmek zorunda kaldı."

'Peki niye Robert Rich'i öldürmediniz?"

Cemal Mahmudî yine alaycı bir ekilde gülümsedi.

'En istedi im ey uzmanın i ini stanbul'da bitirmektir, ama olmadı maalesef. Bana verdi i bilgiye göre en az bir hafta kalacaktı, lakin bilmedi im bir sebeple cinayetin ertesi günü stanbul'u terk etti."

'Bir eyden mi üphelenmi ti?"

Arap ba ını iki yana salladı.

'Hiç sanmıyorum. Belki stanbul'da kalmaktansa vaktini Paris'te geçirmeyi tercih etmi ti; bunu hiçbir zaman ö renemeyece im, ama muhakkak olan husus onu elimizden kaçırdı ımızdı."

Harry pür dikkat kar ısındaki Arap'ı süzüyordu. Onun imdilik do ruları konu tu unu sanıyordu. Zaten bütün bunlar Mahmudî'nin de söyledi i gibi teferruat ve önündeki büyük sorunun can alıcı noktaları de ildi elbette. Fakat Harry'nin ona güvenebilmesi ve daha sonra yapaca ı itiraflara dayanarak karar vermesi için önünde çok az zaman kalmı tı. ncirlik Üssü'nden Langley'le temas kurmu ve operasyonun ba lama emrini bir süre geciktirmi ti; tüm bunlara ra men merkezin ne kadar süre kendisini bekleyecekleri hakkında hiçbir bilgiyi yoktu. Yerinde huzursuzca kıpırdandı; duydu u rahatsızlı ı kar ısındaki adama belli etmek istemiyordu kesinlikle.

'Yuri Karpın'i kim öldürdü peki?" diye sordu.

Mahmudî hiç duraksamadan cevap verdi.

'Tark bin Zeyd adlı bir Muhaberat ajanı."

'O imdi nerede? Hâlâ Moskova'da mı?"

'Hayır, burada. İni bitirir bitirmez onu Ba dat'a ça ırdık."

'Dimitri Pimenov'u da o mu vurdu?"

Mahmudî yine aynı kararlılıkla suali cevapladı.

'Hayır. Onu kiraladı ımız bir katil öldürdü.

'Rus bir tetikçi mi buldunuz?"

Arap ajan olumsuzca ba ını salladı.

'O bir Rus de ildi. Milliyetini kesin bilmiyorum, ama talya'da ya ayan bir kadındı. Adına Nina diyorlar, takma bir isim de olabilir tabii."

'Neden bir Rus'u tercih etmediniz? Oysa Yuri Karpın için eski bir GRU subayını ayarlamı tımız, alkolik Feodor Chavadze'yi.."

Cemal oturdu u iskemlede bir kere daha ürperdi ve a knlı ını belli edercesine kısa bir süre Harry'ye baktı. Öldürülen uzmanlar hakkında CIA'in çok eyler bildi ine emindi artık.

'Chavadze i e yaramazdı. Onu tutmak bir hataydı. Yuri Karpın'in öldürülmesi i ini Tark bin Zeyd'e havale etmi tim, ama o bula bula kocaman Moskova'da bir alkoli i seçti tetikçi olarak. Neyse ki son anda yaptı ımız hatayı anladık."

Harry bilmiyormu gibi sordu.

'Peki Chavadze'yi ortadan kaldırmadınız mı? Ne de olsa o adam çok ey ö renmi ti."

Iraklı ilgisizce omuzlarını silkti.

'Bizim için önemli olan Yuri Karpın'in ortadan kalkmasıydı ve biz istedi imiz sonucu elde etmi tik, gerisi mühim de ildi."

'Peki, Chavadze'ye ne oldu?"

Mahmuđî ku kulu bir ekilde ajana baktı. Bu nokta gerçekten de olayların yanında çok basit kalıyordu, kendisini sorgulayan ajanın niye bu noktaya kafasını taktı mı anlamamı tı. "Bilmiyorum," diye söylendi. "Sanırım ba mı ne tür bir belaya soktu unu anlayınca izini kaybettirmeyi ba ardı." Sonra gülümseyerek ekledi. "Herhalde haberdarsınız, onu bir CIA ajanı uyarmı ."

Harry herhangi bir yorum yapmadan sorularına devam etti:

" İmdi söyleyin bakalım, ngiliz uzmanlar Randy Shepard ve Graham Freeman'ın katilleri kim? Zeyd dedi iniz ajanınız mı?"

"Hayır. O iki ngiliz'i Nina dedi im kadın öldürdü. Fransız uzman Alain Micoud'yu da. Yani dört uzmanın katili o kiralık kadındır."

Harry Morgan uzun süre dü ündü. Sonra kısık sesle sordu.

"Ya yedinci uzman? O hâlâ hayatta mı?"

Cemal Mahmuđî bir an gözlerini dalgın bir ekilde havasız ve iki gündür sigara dumanına bo ulan deponun tozlu zeminine kaydırđı. Hayatını kurtarabilmek için vatanına, sahip oldu u de erlere ve mesle ine ihanet etmi ti, fakat bunun hiç de sandı ı kadar kolay olmadı mı imdi daha iyi anlıyordu. Acı bir ekilde gülümsedi. İmkiye kadar hep do ruları söylemi ti kar ısındaki ajana, ufak bir yalanın hiçbir mahzuru olmazdı, ayrıca yedinci uzmanı ismen bildi ini de hiç sanmıyordu, zira anladı ı kadarıyla CIA'in asıl bilgi kayna ı ele geçirdikleri Robert Rich'ti ve o da yedinci uzmanın kimli ini tanmıyordu.

"O Ba dat'ta öldü," dedi. "Geçen sene.. Kendi eceliyle.. Deney sırasında bir i kazasında."

"Hangi millettendi?"

Mahmuđî yine duraksamadan uydurdu. "Fransız'dı."

Harry üstelemeyince Mahmuđî de rahatladı. Yedinci uzman aslında kendilerinden biriydi ve Cemal'in onunla bir sorunu yoktu.

"Evet, İmdi gelelim asıl konuya," dedi Harry. Yarısına kadar içti i sigarayı önündeki tablaya basıp söndüren Mahmuđî de sakin bir ekilde mırıldandı, "Ben hazırım."

Harry öncelikle Robert Rich'ten ö renilen bilgileri adama da teyit ettirmek istiyordu.

"Bana yaptı ınız bombanın gücünden bahsedin." "Çok güçlü.. Bilinen kitle imha silahlarının en korkuncu. Etkileri müthi . Ana maddesi Antrax gazı. Benim bildi im kadarıyla 5 litrelik Antrax gazı içinde 362 bin adet zehirli zerrecik bulunuyor. Dünya üzerinde üretilmi en tehlikeli kimyasal silah. Getirdi imiz uzmanlar bunu VX sinir gazıyla birle tirmeyi ba ardılar. Ben bu konuda bir uzman de ilim, ama onların asıl ba arısı elde ettikleri kar ımın içine üçüncü bir kimyasal gazı daha katmaları." "Hangisini?"

"Bilmiyorum, dedim ya, ben bu konulardan hiç anlamam. Ama bize verdikleri bilgiye göre elli kiloluk bir bombanın herhangi bir ehrin tepesinde havaya kar ıtılması en azından yirmi milyon insanın ölümüne yol açacakmı ."

Harry Morgan elinde olmadan ürperdi yeniden. Ama so ukkanlılı mı bozmadan mırıldandı.

"Bunu nasıl bilebilirsiniz ki? Bomba hiç denenmedi." Mahmuđî acı bir ekilde gülümsedi.

"Yanlıyorsunuz. Ufak bir deney yaptık. Uzmanların da ba arıya ula tıklarına ancak ondan sonra inandık. Ba ka türlü onları bırakmazdık."

Harry hayretle sordu.

"Deney mi? Nerede? Ne zaman?"

"Çölde tabii.. Çok ufak ölçekte. Kimseye duyurmadan."

"İnsanlar üzerinde mi?"

Bu kez a ırma sırası Mahmuđî'ye gelmi ti. "Gayet tabii," diye homurdandı. "Ne sandınız ki? dama mahkûm rejim aleyhtarı otuz ki iyi çölde bir araya getirdik ve denemeyi yaptık.

ran sava ında Kürtlere kar ı siyanürle birlikte hardal gazı da kullanmı tık. Onun üretilmesi çok kolaydı. Ama bu yeni bombanın do uraca ı neticeler onunla kıyaslanamaz bile."

Bu defa Harry'yi de ter bastı.

"Elinizde yeni imal edilmi bombadan kaç tane var?" diye sordu.

"Sadece iki tane."

" ki mi?"

"Seri imalatta epey zorlandı ımızı takdir edersiniz umarım."

Galiba en rahatlatıcı cevap bu olmu tu.

"Bunları neyle kullanacaksınız?"

"Roketlerle tabii."

"Bombalar roketlere monte edildi mi?"

"Henüz edilmedi."

Bu da iyi bir haberdü.

"Onları nerede muhafaza ediyorsunuz?"

"Bu sorunuza cevap vermeden önce biraz da benim gelece im hakkında konu sak iyi olmaz mı?" diye sırtarak Harry'ye baktı Cemal Mahmudü. Anla ılan en can alıcı itirafı kendisini güvenceye aldıktan sonraya bırakmak iste indeydi...

— 3 —

Ba dat Mayıs

KÜÇÜK dükkânda bir saat kadar hareketsiz kalarak beklemi lerdü. Etraf sessizle mi sokaklar eski sakinli ine kavu mu tu. Ermeni Kilisesi çevresindeki ya am her zamanki alı ılmı hareketlili ine dönmü gibiydi. Ufak dükkânın sahibi çevreyi kolaçan ederek yeniden i yerine döndü ünde asılı kuma ların arkasına süzülerek davetsiz misafirlerinin yanma gitti. Salih'e dönerek Arapça, "Artık çıkabilirsiniz," diye mırıldandı. "Askerler uzakla tı. Güvendesiniz. Ama buralarda fazla dola mamamızı öneririm. Muhafızlar önünde sonunda yaptıkları hatayı anlayarak geri döneceklerdir. Çevrede de sıkı çemberler olu turduklarına eminim. Dördünüz bir arada dola mayın, en azından ikili gruplar halinde çıkın buradan, hatta mümkünse birer birer."

Salih dükkân sahibinin söylediklerini arkada larına ngilizce'ye çevirdikten sonra te ekkür etti. Adam fazla tevazu göstermeden güne ten kararını yüzünü hafifçe asarak, lütfen bunu bir daha tekrar etmeyin, beni de tehlikeye sokuyorsunuz diye homurdanmayı da ihmal etmemi ti.

Aykut, adam haklı, diye dü ündü. Böylesine bir himayeyi bile göstermesi büyük bir lütuftü. Önce dükkândan birer birer çıkmayı planladılar. Önce Aykut çıkacaktı, onun arkasından da Salih. Birle meyecekler, fakat yakın mesafeden Aykut Salih'i takip edecekti. Daha sonra Kevin çıkıp aynı ekilde Terry'yi bekleyecekti. Dükkânı son terk eden de genç kadın olacaktı. Birbirlerinin ellerini sıkıp, ans dileyerek vedala tılar.

Aykut soka a çıktı nda kimse onunla ilgilenmedi. Arka sokak تنها ve oldukça bo tu. A ır a ır oyalanarak yürümeye ba ladı. Göz ucuyla da Salih'in çıkı mı bekliyordu, fakat belirli bir süre geçmesine ra men Salih hâlâ görünürlerde yoktu. Daha fazla ilerlemedi kaldırımında, gölge bir kenara çekilip ayakta dikildi. Bu bekleyi Ba dat sokaklarında hiç de yadırganmazdı, nitekim Aykut da sa ma soluna bakındı nda az da olsa sokak boyunca avare avare bekle en birkaç ki i daha gördü.

Salih hâlâ dükkândan çıkmamı tı.

Aykut huylanmaya ba ladı. Bu kadar gecikmemesi gerekirdi. Bir iki dakika daha oyalandı, sonra tam gerisin geriye dükkâna dönmeye karar verdi i sırada iki silahlı Cumhuriyet Muhafızının kendisinin çıktı ı kapıdan dı arıya fırladıklarını gördü. Askerler avına saldıracak kartallar gibi soka a bakıyorlardı.

O an dükkândakilerin yakalandı mı anladı Aykut. Ne bir arbeye olmu tu ne de bir silah sesi i itmi ti. Askerler bu kez sessiz ve ba arılı bir baskın yapmı olmalıydılar; ya da onlara silahla kar ılık verme ansı tanımadan kaskıvrak yakalamı lardı.

Soka a çıkan iki asker Aykut'un bulundu u tarafa da bakmı ve onu görmü lerdü, ama hiçbir reaksiyon göstermediklerine göre kendisini tanımamı olmalıydılar. Ajan bir an ne

yapacağına karar veremedi. Yeniden koşarak uzaklaşmaya çalışırsa bu defa yakalanma ihtimali daha yüksekti, ayrıca nereye kaçacaktı, Bağdat'ta daha evvel bulunmuş olmasına rağmen dün sıvındıkları M. T.'in gizli evini bile kolay kolay bulamazdı.

İlk akınlı sını üzerinden attıktan sonra arı arı dükkân istikametinde yürümeye devam etti. Geriye dönüp aksi istikamette uzaklaşması bile dikkat çekebilirdi.

Askerler içeri girmemi etrafı gözleriyle aratırmaya devam ediyorlardı. Bağdat halkı hem meraklı hem de ürkekti. Sabah yaşanan silahlı arbededen sonra neler olduğunu anlamak için yeniden toplanmaya başlamışlardı bile. Cumhuriyet Muhafızlarını görünce sokak birden hareketlenmiş, dükkânlardan çıkan esnaf neler olup bittiğini anlamak için o yöne doğru koşu tutmaya girişmişti. Sokak bir anda ana baba gününe döndü. Nitekim askerlerden biri bağırarak toplanan meraklılara da uyarılarını ihtar etti. Ama pek aldırman olmadı.

Kalabalığın arasına karışan Aykut da ilerlemeye devam etti. Çıktığı dükkânla arasında zaten yirmi metre kadar bir mesafe vardı ya yoktu. Dükkânın önünden geçerken o da sıradan bir sokak sakini gibi başını çevirip içeriye baktı. Biriken kalabalık yine de kapının tam önünü kapatmamış, askerlere fazla yaklaşmamıştı.

Tüm korkusuna rağmen o da arka kapının aralığından görebildiği kadarıyla içeride olup bitenlere bir baktı, içeride dört beş asker ve başlarında bir subay vardı. Askerlerin tüfekleri tam ortada toplanan üç ajanın ve dükkân sahibinin üzerlerine çevrilmişti. Subay bağırarak bir şeyler söylüyordu ama Aykut itemedi. Daha sonra onları itekleyerek dükkânın öbür kapısından dışarıya çıkardıklarını gördü.

O an yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çinde tarifsiz bir burukluk hissetti. Her şey boşa gitmişti..

Dr. Fatma ikide bir saatine bakıyordu. Nihayet dayanamayarak fısıldadı.

"Sizce biraz gecikmediler mi Mr. Barret? İmdiye kadar çoktan gelmeleri lazımdı, yoksa başka bir aksilik mi çıktı?"

Ian Barret piposunu çekti tirdi, o da bile indiki saate bir göz attı, ama bir yorum yapmadı. Fakat Dr. Fatma onun da yavaş yavaş meraklanmaya başladığını hissediyordu. David Mc Neil ise somurtuk bir edayla oturuyordu. Terry'yi getirmeye gidecek ekibe dahil edilmediği için de bozuktü.

Sıkıcı sessizliği sonunda yine Fatma bozdu.

"Ben endişelenmeye başladım. Mohsin Al Saharani'yi Ermeni Kilisesi'nin oraya göndereyim mi, ne dersiniz? Gidip bir baksın."

"Tamam," diye mırıldandı Ian Barret kısa bir tereddütten sonra. "Ara tırsın bakalım, umarım yeni bir olay olmamıştır."

Dr. Fatma sessiz ve telaşlı adımlarla odadan çıktı.

Yalnız kalan iki erkek hiç konu madan huzursuz bekleyişe devam ettiler.

Yarım saat sonra Mohsin Al Saharani Ian Barret'in gizli bölmesine asık ve üzüntülü bir suratla girmişti. Bütün yüzler adama çevrildi.

"Evet Mohsin, ne örendin?" diye sordu Ian Barret. Fakat karışındaki Iraklının yüzüne bakar bakmaz alacağı haberin hiç de hoş olmadığı anlamıştı.

"Tutuklanmışlar efendim" dedi Al Saharani üzgün bir ifadeyle. "Ermeni Kilisesi'nin önünde silahlı çatışma çıkmış. Bizim Hasan'ın Cumhuriyet Muhafızları tarafından öldürüldüğünü örendim. Hasan'ın cesedi ibret olsun diye hâlâ meydanda duruyor. Diğerleri önce kaçmayı başarmışlar, fakat daha sonra bir dükkânda kısırlı olarak yakalanmışlar."

Odada bir an buz gibi bir hava olmuştu.

Mc Neil, "Yaşıyorlar mı?" diye sordu korkarak.

"İmdilik öyle olması gerekir," diye fısıldadı Mohsin.

"Ya sonra?"

Bu sorunun cevabını Dr. Fatma verdi.

"Kısa bir muhakemeden sonra kur una dizerler. Aynen babama yaptıkları gibi. Tabii daha önce de konu maları için sıkı bir sorgulamadan ve i kenceden geçeceklerdir."

David Mc Neil geli melere inanamıyordu.

"Ama bu adaletli bir davranı de il," diye homurdandı.

Gözleri dolan Dr. Fatma utanırımı gibi fısıldadı.

"Trak adaleti böyle i ler oldu Mr. Neil.. Çok üzgünüm."

Ian Barret sapsarı kesilmi ti. Mohsin'e dönerek sordu.

"Nereye götürüldüklerini ö renebildin mi?"

"Hayır, efendim. Sanırım El Muhaberat'ın merkezine götürülmü lerdir ya da Cumhuriyet Muhafızlarının askeri haber alma üssüne. Ama ne fark eder ki, ikisi de eri ilmez yerler.

Bence yapaca ımız fazla bir ey kalmadı."

Mc Neil yerinde duramıyordu. Bal mumu gibi sararmı çehresiyle, elçili e ba vuramaz mıyız?" diye söylendi lan Barret'e.

CIFE'nin yetkilisi zor da olsa sükûnetini muhafaza etmeyi becermi ti.

"Hemen pani e kapılmayın" diye fısıldadı. "Önce nereye sevk edildiklerini ö renmemiz lazım. Gerekeni ondan sonra dü ünürüz."

Aykut kendini bir an yapayalnız hissetti. Buraya özel bir görevle gönderilmi ti. Asıl vazifesi

Ba dat'taki M T ajanlarından bilgi toplayacak bunları operasyona kalkı acak CIA

ajanlarına iletmektir. Yetkileri ve görevi sınırlı oldu undan da ona sadece rehber M T

ajanının adını vermi lerdir. O ise imdi Cumhuriyet Muhafızları tarafından tutuklanmı tı.

Bundan sonra ne yapaca ımı kestiremedi. Daha önce de Ba dat'ta geçici de olsa çalı mı tı,

ehrin tamamıyla yabancı sayılmazdı, elçili e sı nmaktansa Salih'le kaldıkları evi bulmaya

çalı manın imdilik daha do ru oldu unu dü ündü. Dün gece ba ka kimseyi görmemi ti, ama

herhalde günün bu saatinde orada kendisine yardım edecek ba ka M T elemanlarını

bulabilirdi, o üssü herhalde tek ba ına Salih kullanmıyordu. Ayrıca Salih'in yakalandı ını da

birilerine bildirmek zorundaydı. Mesle inin riskli ve her zaman tehlikelerle dolu oldu unu

bilirdi, Salih için üzülüyordu, ama onu kaygılandıran noktalardan biri de görevini yerine

getiremeyecek olmanın üzüntüsüydü. Zira CIA ajanlarına yapacakları operasyonla ilgili

nakledebilece i hiçbir bilgiye sahip olamamı lardı.

Salih dün gece CIA ajanlarıyla temas kuramadı ı için kendisini hâlâ Merkez Garı'nda

bekleyeceklerdi. Aykut ak am saat dokuzda ne olursa olsun gara yeniden gitmeye karar

verdi. Ba ka yapaca ı bir ey yoktu.

Yafa Caddesi'ni ve M T'in kullandı ı daireyi bulmakta zorluk çekmedi. Yol boyunca ne

dikkat çekmi ne de birileri tarafından takip edilmi ti. Gergin sınırları biraz daha yatı mı ve

sabahki olayların etkisini üzerinden atmı gibiydi. imdi tek endi esi dairede birilerini

bulamamaktı. Dairenin zilini çaldı. Kapıyı esmer bir genç açtı.

Aykut rahat bir nefes aldı..

Abbas Azizi, Cemal Mahmudî'nin hemen odasına gelmesini istiyordu. Sabah saatin

dokuzuydu, telefona sarıldı ve sekreterinden hemen Mahmudî'yi ça ırmasını istedi. Az sonra

kapı vuruldu ve iri kıyım sekreter kapıda belirerek saygıyla fısıldadı.

"Cemal Bey henüz gelmemi ler efendim."

Azizî irkildi. Tanıdı ı kadarıyla Mahmudî bu saatte çoktan merkezde olurdu. Her ne kadar

dün gece burayı çok geç bir saatte terk ettiyse de görevine zamanında gelmeyi hiç

aksatmazdı. Bir iki saniye dü ündü; ona ilk uçakla talya'ya gidip Nina denen kiralık katille

yine temas kurmasını emrettiyse de, kendisiyle son bir görü me yapmadan gidece ine ihtimal

vermiyordu. Sekreterine dönüp, "Evinden de aradın mı?" diye sordu.

Adam, "Evet, efendim," diye mırıldandı. "Dün gece evine hiç u ramamı ."

te bu a irtıcıydı.



Sürdürdükleri meslek gere i bir ajanın evine döne memesi çok ola andı, ama dün gece o saatte Mahmudî yanından ayrıldıktan sonra nereye gidebilirdi ki? Acaba aldı ı emri uygulamak için birtakım ön hazırlıklar mı yapm ıtı? Ne olursa olsun, bu hazırlıkların bir kısmı için de evine gidip en azından bir bavul hazırlaması gerekmez miydi?

Yapı olarak çok ku kulu ve herkesten üphelenen bir yaradılı taydı Azizî. Her eyi daima önce en olumsuz yanıyla dü ünme alı kanlı ındaydı. Bunca yıl bu mevkide kalmasını biraz da buna borçluydu.

Gözleri kısıldı, yüzü buru tu.

Bütün bir geceyi nerede geçirmi olabilirdi bu adam? Ondan ho lanmadı ı kesindi, ama aklına gelen ilk ihtimali yine de kabullenmek istemedi.

" oförü burada mı?" diye sordu sekreterine.

"Hemen ara tırayım," diyen adam odadan çıktı.

Azizî dü ünmeye devam etti. Galiba dün gece ona fazla yüklenmi ti. Korkutmu da olabilirdi. Biraz fazla sert çıktı ını biliyordu.

Az sonra Mahmudî'nin makam oförü ürkek adımlarla içeri girdi. Merkez binada çalı an her personel gibi o da Azizî'den ürker ve çekinirdi.

"Buyrun efendim, beni emretmi siniz," diye fisıldadı oför.

"Bu sabah Cemal Beyi evinden almadın mı?"

"Sabahleyin almaya gittim efendim. Ama dün gece eve dönmemi , ben de buradadır diye geldim."

"Dün gece kaçta merkezden ayrıldınız?"

"Saat yakla ık gece yarısı iki sularıydı efendim."

Azizî bir hesap yaptı. Bu kendisiyle görü me yaptığı ı saatlere denk geliyordu.

"Sonra onu evine bırakmadın mı?"

oför yutkundu.

"Hayır efendim. Burayı terk eder etmez Cemal Bey arabayı durdurdu ve yürüyece ini söyledi."

"Gecenin o saatinde mi?"

"Evet, efendim."

Azizî'nin aklına gelen olasılık gittikçe kuvvetleniyordu. çinden lanetler okudu, bir bu eksikti imdi; ayet dü ündü ü gerçekle irse ba ı büyük dertte demektir. Ani bir kararla yerinden fırladı.

"Dün gece binada nöbetçi olan personeli acele toparlayın," diye ba ırdı. "Evlerinde olanları da derhal ça ırın. Özellikle ikinci kat personelini."

Azizî avaz avaz ba ırıyor.

Sekreteri hemen gereken yerlere telefon etmek için ko u tu. oför neler oldu unu bilmemekle beraber korku içindeydi.

Abbas Azizî asansöre bile binmeden do ru bir alt koridora indi. Tela lı adımlarla Cemal Mahmudî'nin odasına daldı. Hayatının en heyecanlı ve öfkeli anlarından birini ya ıyordu.

Dü ündükleri do ru ise geç kalmı sayılabılırdi.

Hı ımla kilitli dosya dolabının yanına gitti. Cebinden çıkardı ı ve bir e i de Mahmudî'de olan anahtarla dolabı açtı. Ne aradı ını gayet iyi biliyordu. Ama aradı ı dosyayı yerinde bulamadı. O zaman da kanaat getirdi; artık Cemal Mahmudî'yi vatan haini ilan edebilirdi, ama bu hiç de sandı ı kadar kolay olmayacaktı..

"Ba ka hiç ansınız yok," diye homurdandı Harry Morgan buz gibi mavi gözlerini Cemal Mahmudî'ye dikerek. "Her soruma cevap vermek zorundasınız."

Iraklı ajan bütün köprülerin atıldı ını biliyordu, bundan sonra geri dönmesi de söz konusu olamazdı. Ama kendisini ucuzda da satamazdı.

"Ben yalnızca kendimi garantiye almak istiyorum," diye homurdandı.

"Bu dürüstlü ünüze, bizi ikna etmenize ve size inanmamıza ba lı."

"Elimden geleni yaptım ve hemen hemen her sorunuza da cevap verdim. İmdi kendi gelece imi dü ünme de hakkım. Bana bir açıklama yapın."

Harry kısa bir an dü ündü. Epey ey ö renmi ti ama en hayati konu, yani bombaların nerede oldu u hâlâ muammaydı. Bu kadarını ö rendikten sonra en canlı noktayı geri bırakamazdı Harry. Fakat adama biraz daha cesaret vermesi gerekti ini anladı. Mahmudî'nin teklifini hemen kabul etti ini söylemesi de dikkat çekebilirdi.

"Bu pek kolay olamayacak," diye mırıldandı.

Cemal hemen ters ters ajana bakmaya ba lamı tı bile.

"Ne demek istiyorsunuz? Operasyon arifesinde bu bilgileri ba ka kimden bulabilirdiniz ki? u an kar ınızda en yetkili a ızlardan biri konu uyor. ayet ba ka bir örgüte ba vursaydım, benim için neler ödeyeceklerini tahmin edebiliyor musunuz?"

"Ama siz onlara de il, CIA'e ba vurdunuz."

"Çok do al de il mi bu? Çünkü operasyonu onlar de il siz gerçekle tireceksiniz. Ayrıca konu mamızın ba nda ben ne istedi ini size açıkça söylemi tim. İmdi pek kolay olmayacak demekle neyi kastediyorsunuz?"

Harry gev emeye çalı tı.

"Bakın," diye fısıldadı. "Bize yakla ımınızı küçümsemiyorum. Daha bir yı ın önemli bilgiler aktaraca ınızı da biliyorum. Hükümetim istediklerinizin ço unu size sa layacaktır; ama yine de önemli bir durum var."

"Nedir o?"

Harry sırtmaya çalı tı.

" u an ki durumunuz."

"Anlayamadım?"

"Genellikle iltica talepleri, sı nımak isteyen yabancı tarafından mensup olmadı ı ülkenin topraklarında ileri sürülür. O zaman mesele kolaydır. Taleple kar ıla an ülke o ki iyi hemen korumaya alır, ayet bu talebe sıcak bakmı sa. Ama sizin unuttu unuz bir nokta var; siz u an kendi topraklarınızdasınız. Bu iste inizi kabul etsek bile sizi ülke dı na nasıl çıkarırız?" Cemal Mahmudî rahatlar gibi derin bir nefes aldı.

"Bütün sorun bu mu?"

"Yetmez mi? Sizi resmen elçili e kabul edemeyiz. Hele u sırada. Gizli yollardan dı arıya çıkarmaya da kalkı amayız."

"Ben o i i hallederim. Tek iste im talep etti im imkânların bana sa lanması. Benim dünyanın her yanıyla ba lantılarım vardır. Bana gerekli imkânları sa larsanız yarın Roma'daki elçili inizde olabilirim."

Harry a ır mı gibi sordu.

"Roma mı?"

"Evet. Roma elçili indeki CIA görevlisini hemen haberdar etmenizi istiyorum. Fakat çok acele etmeniz lazım, zira her geçen dakika beni burada zor duruma dü ürecektir. Örgütüm durumdan üphelenmeye ba lamı olabilir, hatta belki de çoktan dı arıda beni arıyorlardır. Sanırım, hâlâ Roma'ya ula ma ansım var ve bu imkânımı mümkün oldu unca çabuk kullanmak zorundayım. İmdi son defa soruyorum, istediklerimi bana temin edecek misiniz?"

Harry yeniden dü ünür gibi yaptı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı sonra. "Bunu temin edebilirim. Siz de İmdi bana o bombaların nerede saklandı ını söyleyin. Ra idiye'de mi?"

Mahmudî olumsuzca ba mı iki yana salladı.

"Tikrit'te olabilir mi?"

"Hayır."

"Öyleyse Skarkat veya Salman Pak'taki fabrikalarda saklı."

"Hayır bayım," dedi Iraklı.

Harry'nin suratı asılmı tı. Galiba en sevimsiz ihtimalle kar ı kar ıyaydı. Bombalar Saddam Hüseyin'in sayısız saraylarından birinde saklı olmalıydı ve buralara yapılacak bir baskın silah fabrikalarına yapılacak bir saldırıdan çok daha zordu.

"Anlıyorum," diye homurdandı Amerikalı ajan. "Onları saraylardan birinde muhafaza ediyorsunuz, de il mi? Yanılıyor muyum?"

Mahmudî gülümsedi.

"Öncelikle buraları dü ünece inizi tahmin etmi tik zaten. ayet bir saldırı veya hava harekâtı olursa bütün o noktaları bombalayaca ınızı da çok önceden dü ündük. i ansa bırakamazdık. Bombaları hiç aklınıza gelmeyecek bir yere götürdük."

Harry nefesini keserek sordu.

"Nereye?"

Saat dokuza do ru Aykut, M T'in gizli evinden çıktı. imdilik yapaca ı fazla bir ey yoktu. Merkez Garı'na tüm tehlikelerine ra men gitmek zorundaydı. O gün ö leden sonra Ba dat'taki iki M T ajanıyla daha tanı mı tı. Ankara ile haberle me ancak elçilik kanalıyla sa lanıyordu. O gün durumu açıklayan kısa bir raporu hazırlayarak evdeki elemanlardan birine teslim etmi ve elçili e gönderilmesini sa lamı tı. Elçilik tutuklanan Salih hakkında da resmi giri imlerde bulunacak ve olayın kesinlikle bir casusluk olayı olmadı ını resmi ve politik kanallardan açıklayacaktı. Yine de Salih'in durumunun pek parlak olmadı ını kabul ediyorlardı.

Gara gidi i sırasında Aykut'a refakat eden ajanın ismi Birol'du. Otuz be ya larında aslen Mu lalı, hukuk e itimi görmü ve on seneden beri M T bünyesinde hizmet gören cin gibi bir gençti. Salih'le Ba dat'ta tanı mı lar ve iyi kayna mı lardı. Çok üzgün olmasına ra men elinden geldi ince bunu belli etmemeye gayret ediyordu Aykut'a. Ölçülü ve davranı ları çok mesafeliydi, kendisinden daha kıdemli oldu u için de Aykut'a son derece nazik davranıyordu. Gara girdiklerinde dikkatle etrafi incelediler.

Tıpkı o geceki gibi her ey sakin ve yolunda görünüyordu. Bilet gi elerinin önü pek kalabalık sayılmazdı, ama bekle en yolcular, kanepelerin üzerine uzanıp yatan insanlar vardı. Tren garları toplumun bir aynasıydı adeta; petrol zengini bir ülkenin tablosu de ildi ortadaki manzara. Fakirlik ve ke meke lik hâkimdi etrafa.

Bekleme salonuna girip ayrı ayrı banklara oturdular. Birbirini tanımayan ilgisiz iki yabancı gibiydiler. Ara sıra göz göze gelseler de bakı ları daha çok salona giren çıkanlara kayıyordu. O gecedен sonra buraya gelmenin bir hata oldu unu biliyordu Aykut, fakat ba ka türlü davranma imkâmı yoktu; hele Salih'in yakalanmasından sonra CIA ajanlarıyla kuraca ı irtibat sadece Merkez Gar'daki irtibata kalmı tı.

Bekleme salonuna girip çıkan yolculardan ço unu El Muhaberat'ın adamı zannederek üpheleniyordu; sanki her an yeni bir vaka çıkacakmı gibi tetikteydi. Duvardaki saat dokuza iki kala heyecanı doru a çıkmı tı. nsanları tüm dikkatiyle incelemesine ra men aralarında Amerikalı oldu una ihtimal verebilece i kimseyi görmemi ti henüz. Ku kusuz onlar da kimliklerini belli etmemek için çe itli kılıklara girebilirlerdi, ama yine de kendisiyle ilgilenen veya kaçamak nazarlarla süzen tek kimseyi görememi ti u ana kadar.

Ufak ve ucuz bir kilime sarılmı dengin üzerine oturan, orta ya lı, en azından on günlük sakalı tıra yüzü görmemi , köylü kılıklı bir adam cebinden sigara tabakasını çıkararak bütün sardı. nce kâ ı dilinin ucuyla ıslatarak kenarını yapı tırdı. Sonra kirli ve kendisine bol gelen ceketinin ceplerini ara tırarak sigarasını yakacak kibriti veya çakma ı bulamamı gibi ceplerini ara tırmaya ba ladı.

Aykut'a bir hayli yakın oturuyordu.

Ajan onu daha bekleme salonuna girerken görmü , ama kesinlikle ilgilenmemi ti; belki kıyafet de i tirerek dola an bir Muhaberat ajanı olabilirdi, ama CIA'e mensup olaca mı asla ihtimal vermezdi.

Adam ceplerini ara tırdıktan sonra yakacak bulamayaca mı anlayınca en yakınında bekleyen bir yolcuya yakla arak ate inin olup olmadı mı sordu. Aykut adamın sorusunu duymu tu. Temiz ve düzgün bir Arapçaydı, hatta bir köylüye yakı mayacak kadar düzgün aksanı vardı. Soruyu sordu u yolcu, homurdanarak yok dedi. O zaman adam Aykut'a yakla tı. Yüksek sesle "Ate in var mı?" diye sordu. Aykut da tam yok diyece i sırada, adam fisıltı halinde, "Arkamdan dı arıya çıkın Mr. Sarp" diye fısıldadı ngilizce.

Ajan gerçekten a ırmı tı. Biraz da kendi kendine kızdı tı. Onun bir CIA ajanı oldu unu anlayamamasına bozulmu tu.

Adam önünde fazla durmadı, ba kalarından da ate istedi. Bekleme salonunda sigara içen çok insan vardı zaten, sonra sigarasını tüttüre tüttüre a ır a ır uzakla tı. Birkaç dakika ufak denginin üzerinde oturdu. Aykut'a hiç bakmıyor, onunla ilgilenmiyordu. O sırada gara giren bir tren yolcularını bo altıyordu. Adam aya a kalkarak pencereden bir süre peronu seyretti ve dengini sırtlayarak dı arı çıktı.

Aykut'un ku kusu kalmamı tı artık, irtibat kuraca ı ajanı bulmu tu. Yeniden etrafı inceledi. Bir an Birol'la göz göze geldiler. Onun, irtibatın sa landı ından henüz haberi olmadı mı anlamı tı. Yerinden kalktı. Birol'un imdi onun neden kalktı mı ve nereye gitti ini merak etmeye ba layaca mı biliyordu. Neyse ki Birol hemen yerinden fırlamamı tı.

Perona do ru yürüdü.

Trenden inen yolcular, mü teri kapmaya çalı an hamallar ve vakit geçirmeye çalı an i siz güçsüz bir kalabalık peronu doldurmu tu. Aykut o kalabalık arasında CIA ajanını görmeye çalı tı. Adam a ır adımlarla trenin sonuna do ru yürüyordu. Aykut ona son iki vagonun oldu u yerde yeti ti.

Burası nispeten tenhaydı. Yolcular çoktan inmi ve garın ana binasına do ru ilerlemi lerdı. CIA ajanı nihayet konu tu.

"Sizi dün gece de bekledik, ama randevuya gelmediniz" dedi.

"Geldim, ama dün gece burada birtakım olaylar geli ti. Tanıdı ım bir MI 6 ajanıyla kar ıla tım sonra da bazı hadiseler patlak verdi."

"Biliyoruz, olanları gördük. O sırada biz de buradaydık. Hatta yakalandı ımızı da dü ündük. Ayrıca bu sabah Ermeni Kilisesi önünde olanlardan da haberdarız."

"Öyle mi?"

"Tutuklanan ki iler arasında sizin de oldu unuzu sanıyorduk."

"Ben paçayı kurtardım, ama tamamen tesadüf neticesi. Bu gece buraya gelemeyebilirdim de."

CIA ajanı gülümsedi.

"Ba dat'ta yeni oldu unuzu biliyorum; burada görev yapmak daima kelle koltukta ya amayı gerektiriyor. Siz de epey hızlıymı sınız, daha geldi iniz ilk gün olay yarattınız."

Bunun bir espri mi yoksa iltifat mı oldu unu kestiremedi Aykut. O da gülümsemekle yetindi sadece.

"Buradaki elemanlarımızla görü tünüz mü? Bize nakledece iniz bir bilgi var mı?" diye sordu CIA ajanı.

Aykut ba mı üzüntüyle iki yana salladı.

"Üzgünüm, ama bizim örgütümüz de bu konuda bilgi sahibi de il."

"Neyse dert etmeyin. Bu arada size Harry Morgan'dan selamlarımı getirdim."

M T ajanı hayretle Amerikalıya baktı.

"O burada mı?"

"Evet."

"Yoksa., yoksa operasyon ba ladı mı?"

"Hayır, Mr. Sarp."

"Ama onun operasyonun ba lamasıyla buraya gelece ini sanıyordum."

"Ben o konuda fazla bilgi sahibi de ilim. Size iletECE im bir haberim daha var, u yakalanan ajanlar hakkında. Sanırım onların arasında sizin elemanlarınız da var. Dedi im gibi biz sizin de onların arasında olabilece inizi dü ünüyorduk."

"Nedir bu haber?"

"Onları El Karh'daki özel bir Muhaberat evine hapsedtiler."

Ay kut, El Karh'ın Ba dat'm seçkin ve genellikle varlıklı ailelerin ya adı ı bölgelerden biri oldu unu biliyordu.

"Bu evin yerini tam olarak biliyor musunuz?" diye sordu.

CIA ajanı hafifçe gülümsedi.

"Yoksa onları kurtarmayı mı dü ünüyorsunuz? Bunu hiç tavsiye etmem, çünkü orası çok iyi korunuyordur, çevresinde ku uçurtmazlar."

"S iz yine de söyleyin."

"O kadar da gizli de il, sizin elemanlarınız da bilir. Oraya Gönüllüler Evi denir. Daha do rusu Ba dat'ta herkesin bildi i bir yerdir."

Ay kut kar ısındaki adamdan pek ho lanmamı tı. Adamın nedense itici bir hali vardı ve kar ısındakine tepeden bakar gibi konu uyordu. Sabırlı olmaya çalı tı.

"Harry Morgan'la görü ebilecek miyim?"

"Hiç sanmıyorum Mr. Sarp."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Ay kut. "Örgütlerimiz arasındaki irtibat kesiliyor mu yani? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Bunu bilemem. Ben sadece söylenenleri size iletmekle görevliyim."

Ay kut a ırımı tı; ne oldu unu da anlamıyordu. Adama dikkatle bakmaya ba ladı. CIA ajanı hiç oralı olmadı. "Benim i im bitti Mr. Sarp," dedi. "S ize iyi geceler dilerim."

Sırtına dengini yükleyen ajan Ay kut'u yalnız bırakarak peronda hızlı adımlarla uzakla ıp kalabalı ın arasına karı tı...

— 4 —

Ba dat Mayıs

M T'in Yafa Caddesi'ndeki gizli üssüne dönerlerken Birol, Ay kut'a tek kelime sormamı tı yol boyunca.. Daireye girince içerde o zamana kadar görmedi i yeni biriyle kar ıla tı Ay kut. Zayıf, uzun boylu, enerjik görünü lü ve temiz pak giyinmi biriydi. Ay kut'a gülümseyerek yakla tı ve elini sıkarak kendini tanıttı.

"Ben Ba dat Elçili imizden kültür ata esi Nedim Ak soy. Sizinle tanı tı ma memnun oldum Ay kut Bey."

"Ben de" diye mırıldandı Ay kut. "Gerçekten hariciyeci misiniz?"

"De ilim tabii. M T'in Yurt Dı ı Temsilcili inde görevliyim. Yakla ık bir yıldır burada çalı yorum. Gizli bir görevle buraya gönderildi inizden de haberdarım."

Ay kut omuzlarını silkerek mırıldandı.

"Sanırım görevim sona erdi."

"Ne demek istiyorsunuz? Bize Ankara'dan gelen bilgiler öyle demiyor."

"Bunu ben de yarım saat önce ö rendim. CIA bizimle irtibatı kesti. Artık görü mek istemiyorlar."

"Fakat nasıl olur? Daha bugün ö leden sonra yeni..."

"Bo una nefesinizi yormayın. Amerikalılar yardım taleplerinden vazgeçtiklerini söylediler az önce. Nedenini bilmiyorum. Operasyonu yöneten yetkililerden biri Ba dat'a gelmi , onu tanıyordum, zaten bizden yardım isteyen ki i de oydu, Harry Morgan adında biri."

Aldı ı haber Nedim Aksoy'u da a ırtmı tı.

"Fakat.." diye kekeleydi ata e. "Bu neyi de i tirir? ki örgüt arasında yapılmı bir anla ma var. İmdi bir ajanın çıkıp artık sizin yardımınızı istemiyoruz demesinin hiçbir anlamı olamaz. Biz resmi kanallardan bu tip bir uyarı almadık."

Aykut da yol boyunca aynı eyi dü ünümü tü; sonunda aklına geleni söylemeden duramadı. "Sanırım CIA bir ekilde gayesine eri ti. Yani gizli bombaların yerini ö rendiler. Bunu nasıl ba ardıklarımı bilmiyorum, ama İmdi kendilerini yeterince güçlü hissediyor olmalılar. Kısacası ne bize ne de di er Batılı istihbarat örgütlerine ihtiyaçları kaldı."

Odada bir sessizlik oldu.

Hepsi Aykut'un ileri sürdü ü savı dü ünmeye ba ladılar.

Ajan devam etti. "Bu arada ilginç bir ey daha ö rendim. Bizim Salih ve ngiliz ajanları Gönüllüler Evi diye tanınan bir merkeze sevk etmi ler. Orayı biliyor musunuz?"

Nedim Aksoy'un yüzü asıldı.

"Evet," diye mırıldandı. "El Muhaberat'ın ünlü evlerinden biridir. yi korunur ve genellikle orada yapılan sorgulama ve i kencelerle tanır. Bu kötü bir haber."

"Galiba öyle. Bu bilgiyi acaba buradaki C FE merkezine ula tırma ansımız var mı?"

"Dolaylı olarak elbette var. Tabii ki C FE ile do rudan temas kuramam, ama ngiliz Büyükelçili i'nde tanıdı m dostlarım var ku kusuz onlar bir ekilde bu haberi C FE'ye iletirler."

"Bunu derhal yapmanızı rica edece im. Ama yalnız o kadar de il."

"Ba ka ne istiyorsunuz?" "CIFE'nin benimle temas kurmasını?" "Bunu neden istedi inizi sorabilir miyim?" "Bildim kadarıyla C FE buradaki en güçlü istihbarat örgütüymü . Belki ajanlarımı kurtarmak için bir giri imde bulunacaklardır. Herhalde biz de Salih'i kendi kaderine bırakamayız."

"Onun için zaten resmi giri imlerde bulunaca ız." "Kendimizi aldatmayalım Nedim Bey. Hepimiz o giri imin sonuç vermeyece ini biliyoruz. Aylar sürecek yazı ma çizi me, görü meler olacak ve bir netice elde edilmeyecek."

"Ba ka ne yapabiliriz ki?"

"Belki C FE ile Gönüllüler Evi'ne bir saldırı düzenleyebiliriz."

Nedim Aksoy, Aykut'un aka yapıp yapmadı mı anlamak istercesine irile en gözlerini ajana dikti. Hayretten hafifçe dudakları aralanmı tı...

Aykut eski Chevrolet'den inen adama baktı. Üzerinde ma lah denen ipekten bir harmani vardı. Yüzündeki itinaayla taranmı sakalına ra men Arap olmadı mı hemen anlamı tı. Yanında ba ı türbanlı bir kadın vardı. Arabayı kullanan oförün ise Iraklı oldu u kesindi. Kadın da arabadan inmi ti, ama arabanın yanında durmu , yakla mamı tı. Adam kendinden emin adımlarla yakla ırken Aykut daha ziyade arabanın yanında duran kadına baktı, onu anımsamı tı. Yanılmıyorsa Merkez Garı'ndaki saldırı sırasında Terry Farrell'ın yanında olan kadındı.

Sakallı adamın CIFE'nin Ba dat'taki en üst seviyeli temsilcisi oldu una inanmı tı Aykut.

Adam yanma gelince, " yi günler Mr. Sarp" dedi. "Ben, Ian Barret'im."

Aykut adamın uzattı ı elini sıktı.

Barret, "Burası emin bir yerdir, ama sizinle evimde görü meyi tercih ederim, sanırım konu mamız bir hayli zaman alacak," dedi.

"Benim için hiçbir mahzuru yok."

"Öyleyse, lütfen arabaya Sinelim."

Eski Chevrolet'ye bindiler.

Ian Barret yanındaki kadını Aykut'a tanıttı.

"Dr. Fatma. Sanırım onu daha önce de görmü olmalısınız."

"Evet, kendilerini hatırladım," diyen Aykut kadına hafifçe gülümsedi. Dr. Fatma da hüzünlü bir tebessümle kar ılık verdi ti.

Hareket eden araba iç sokakları tercih ederek kısa bir süre sonra iki katlı, gösteri siz, beyaz boyalı bir evin önünde durdu.

Ian Barret, Aykut'u özel gizli bölmesine almadı. Evin ilk katındaki ferah, aydınlık ve sade dö enmi bir odaya girdiler. Pencerelelerde kafesler vardı, oda atlas perdeler ve yastıklarla bezenmi geni minderlerle dekore edilmi ti.

Ian Barret'in davranı ları çok nazikti, fakat ngilizlere has so uklu u ve üphecı davranı ları da belli oluyordu.

"Yardımlarınız için size te ekkür etmek zorundayım" diye söze girdi. "Dün gece geç saatlerde elçiliklerimiz arasında epey temas olmu . Bize çok hayati bilgiler aktardınız, özellikle Miss Terry Farrell için yaptıklarınızdan dolayı size minnettarım."

"Hiç önemli de il," diye kar ılık verdi Aykut. "Hele sizin iki elamanımız ve bizim de bir arkada ımız hâlâ içerdeyken."

Ian Barret, misafirine de ikram etti i so uk erbetini yudumlarırken fısıldadı.

"Bu arada bize bir de teklif getirdi inizi i ittim. Bunu bize anlatır mısınız lütfen?"

Aykut erbet barda ını önündeki bakır tepsiye bırakıp kar ısında oturan Barret'le Dr. Fatma'ya baktı bir an.

"Belki size çılgınca bir fikir gibi gelebilir ama Gönüllüler Evi'ndeki hapis ajanlarımızı kurtarmayı dü ünüyorum."

Dr. Fatma ajana gözleri irile erek bakm ıtı.

Ian Barret'in ise kılı kıpırdamam ıtı. Ne a kınlık, ne de müstehzi bir gülümseme. Gayet ciddi bir ekilde sordu.

"Bu dü üncenizi acaba ne ekilde gerçekle tirmeyi planlıyorsunuz?"

"Sizin deste inizle," diye mırıldandı Aykut.

"Bizden istedi iniz destek nedir?"

"En az on ki ilik bir ekip, mühimmat ve silah temini."

Barret bir an dü ündü.

"stediklerinizi temin kolay, ama uygulamayı tasarladı ımız plan nedir? Gönüllüler Evi'ne nasıl gireceksiniz, esirlere nasıl ula acaksınız? Herhalde bunun çok zor bir eylem oldu unu biliyorsunuzdur."

Aykut kararlı bir ekilde devam etti.

"Evet, biliyorum. Ama elimde orayı çok iyi bilen ve orada dört gün yatıp sorgulanan birinin nakletti i bilgiler ve gözlemler var. Binanın içini çok iyi biliyoruz. çeriye girebilirsek ajanlarımızı kurtarmak hiç de sanıldı ı gibi zor olmayacaktır."

" çeri girmeyi nasıl ba aracaksınız?"

" İginç bir yöntem biliyorum."

Bu defa Ian Barret arkaya yaslanıp ku kulu bir sesle mırıldandı.

"Buraya daha iki gün önce geldi inizi ö rendim, nasıl oluyor da oraya bir giri yöntemi biliyorsunuz? Korkarım daha Gönüllüler Evi'ni dahi görmemi sinizdir."

"Do ru, henüz görmedim. Ama dün gece orası hakkında çok ey ö rendim."

Ian Barret hafifçe gülümsedi.

"Merak ettim, lütfen u planınızı anlatın artık."

Aykut cebinden çıkardı ı bir krokiyi yere serdi. Sonra C FE temsilcisine planını uzun uzun anlatmaya ba ladı. zahatını bitirdi inde Ian Barret akı karı mı gibi dü ünceli bir hale büründü. Soraca ı, tatmin olmak istedi i bir yı ın soru vardı. Ama özü itibarıyla çok tehlikeli olmakla beraber imkânsız gibi de gözüküyordu. Bakı larını Dr. Fatma'ya çevirdi, sanki ondan medet umar gibi kadına baktı. Henüz hiçbir yorumda bulunmam ıtı, fakat genç kadının gözlerinin ı ıldadı ını fark etti.

"Bu planı uygulayabilir misiniz?" diye sordu.

" stedi im imkânları bana sa larsanız neden olmasın?" diye mırıldandı Aykut...

"Çok zaman kaybettim. Burada geçen her saat Irak'tan çıkı imkânımı gittikçe zora sokuyor. Lütfen biraz anlayı lı olun ve bana inanın," diye inledi Cemal Mahmudî.

Harry Morgan ellerini kısa saçları arasında dola tırarak kirden sertle ip fırça teli haline gelmi kıllarını ka ıdı. Yorgunluktan ikisi de bitik haldeydiler. Harcadıkları zaman ikisi açısından da çok önemliydi, ama Mahmudî'nin açıklaması CIA ajanını a kına çevirmi ti. Bir türlü inanmak istemiyordu i ittiklerine.

Belki yüzünce kere aynı cümleyi tekrarladı.

"Hayır, bu kadar basit olamaz. mkânsız bu.. "

"Zaten i in püf noktası da bu ya.. Bombayı böyle bir yerde saklayaca ımıza ihtimal vermemeniz. Kaç yıl kalsa aklınıza gelmezdi.."

"Bu çok riskli. Sizin için bu denli kıymetli bir silahı neden oraya koyacaksınız."

"Anlattım ya, sebebi basit. Kimse bunu dü ünmeyecektir."

"Ama bana teslim etti iniz dosyada bu konuda bir açıklama yok."

Mahmudî ellerini iki yana açarak itiraz etti.

"Yapmayın dostum. Herhalde o dosyaya bombaları nereye sakladı ımızı da yazacak de ildik. yice incellerseniz, bu planın iki yıllık geçmi ini en ince detayına kadar orada bulacaksınız. Adlar, tarihler, uzmanlarla kurulan temaslar, onlara ödenen paralar, Ba dat'a getirili yöntemleri, hazırladı ımız raporlar, çalı ma usulleri, hazırlıkların safhaları, uyguladı ımız taktikler ve ba arının ay be ay geli meleri birer birer anlatılmı . Ve ben bütün bu bilgileri size verdim. Bombaların saklandı ı yeri de Ba kan Saddam Hüseyin'i saymazsanız üç ki i biliyor. Ben, El Muhaberat'ın Ba kan Yardımcısı ve Cumhuriyet Muhafızlarının ba komutam."

"Evet, evet" diye homurdandı Harry. "Bunu daha önce de söylemi tiniz. Ama garibime giden bir kaç nokta daha var; mesela neden durumu El Muhaberat'ın asıl ba kanı de il de ba kan yardımcısı ve onun muavini biliyor?"

Saatler süren sorgulama artık Mahmudî'yi bezdirmi ti, CIA ajanının dar mantı ı böyle bir ark kurnazlı ını kabul edemiyordu bir türlü. Oysa mesele o kadar basitti ki, bir eyi gözlerden uzak tutmak isteyen ki iler pek tabidir ki o nesneyi kimsenin akıl edemeyece i bir yere saklamaktan ba ka ne yapabilirlerdi ki?

"Size kaç defa söyledim; Muhaberat'ın asıl ba kanı bir kukladır. Her eyi perde arkasından Abbas Azizî yönetir. Ben de onun sa koluyum. Azizî'ye göre bombaların yerini ne kadar az insan bilirse, o kadar iyi ve güvenceli olacaktı. General Talha'ya bile bu yeri istemeye istemeye söylemi tir. Sırf mecbur kaldı ndan. Askerlere bile itimadı yoktur onun."

Harry Morgan hâlâ rahatlamamı tı.

Bombaların, Cemal Mahmudî'nin iddia etti i gibi Ba dat yakınlarındaki ufak bir çiftlikte saklanaca ma bir türlü inanamıyordu. Bunca güvenceli, giri çıkı ı adeta imkânsız, silah üretim merkezleri, fabrikalar, askeri üsler, hatta Saddam Hüseyin'in saraylarının gizli dehlizleri varken, korumasız bir çiftlik evinde saklanması tek kelimeyle cinnetti. Kimse böyle bir saçmalı ın vebalini üstlenemezdi.

Aniden yerinden fırlayarak kükredi Harry. "Yalan söylüyorsun! Sana inanmıyorum. Bu mümkün de il."

Mahmudî yine bezgin ifadesi ve kısık sesiyle sordu. "Neden?"

"Bombaların henüz füzelere monte edilmedi ini söyledin; ayet o bombaları kullanma kararı verirseniz monte i ini bir çiftlikte mi gerçekle tireceksiniz? Hiç olur mu bu?"

"Ama size anlattım, uzman subaylar tarafından bunların elimizdeki Scud füzelerine monte edilmesi yarım saatlik i . Ve o çiftlikte on adet Scud füzemiz ve seyyar rampamız var. Yani kullanım emri aldıktan sonra en geç söyledi im süre içinde menzili 700 kilometre dahilindeki her noktayı vurabiliriz. Hatta bilmedi iniz bir nokta daha var, Rusya'dan temin etti imiz ek motorlarla bu füzelerin menzilini 1500 kilometreye kadar çıkarmayı da ba ardık. Hâlâ da ısrar ediyorum, bu mükemmel bir fikirdi; sizin her zaman oldu u gibi olayı ö renince askeri



bir hava saldırısına geçece inizi dü ündük. Nereleri bombalayabilirdiniz, öncelikle kimyasal silah üretim merkezlerimizi, hava alanlarımızı, bilinen sabit füze rampa merkezlerimizi ve di er stratejik askeri noktaları. Ama herhalde i asa'daki ufak bir çiftli i asla bombalamazdınız, de il mi? Orası kıraç topraklara ve çöle açılan son durak."

nanması zor da olsa oldukça akla yakındı.

Harry yeniden sinirli bir ekilde yerine oturdu.

Cemal Mahmudî yava yava ajanın ikna olmaya ba ladı ını sezinlemi ti artık.

" i asa'nın nerede oldu unu biliyor musunuz?" diye sordu Mahmudî.

CIA ajanı sessizce ba ını salladı önce.

"Trak'ın güneyini avucumun içi gibi bilirim. Körfez Sava ı sırasında oradaydım."

"Öyleyse bu iyi. Çiftlik i asa'nın on kilometre kadar batısındadır. Orada sadece seyyar bir füze rampası ve yirmi kadar askerden olu an bir birlik var. Oradaki bulunu sebeplerini bilmeden ense yapıyorlar. Bu operasyon sizin için çocuk oyunca ı kadar basit. Gerçi hepsi seçilmi ve iyi e itilmi askerlerdir, ama düzgün bir harekâtla neticeyi elde etmeniz çok kolay olacaktır. Orada kurulu bir radar sistemimiz bile yok."

Harry Morgan cevap vermedi.

Cemal, "Anla tık mı artık?" diye sordu. " kna oldunuz mu?"

Harry dik dik Iraklıya baktı yeniden. " ayet bana yalan söylüyorsan sana ne yapaca ını tahmin edebiliyor musun?"

"Hiç ku kum yok. Dünyanın neresine gidersem gideyim, beni bulup öldürürsünüz,"

" yi tahmin etmi sin."

Mahmudî pi kin pi kin gülümsedi.

"Artık gidebilir miyim?"

Harry ba ını salladı. Anla ma gere i Mahmudî'nin gitmesine izin verecekti, oysa o an istedi i tek ey masanın üzerinde duran otomatik tabancayı kaptı ı gibi tüm arjörü bu hain adamın vücuduna bo altmaktı.

"Gidebilirsin," diye mırıldandı. Sonra birden aklına gelmi gibi mırıldandı. "Kaçmayı nasıl ba aracaksın? Söyledi in do ru ise ve El Muhaberat ihanetini anladıysa u an her tarafta harıl harıl seni arıyorlardır."

"Haklısınız. Burada çok vakit kaybettim. Halbuki çok daha çabuk anla aca ımızı dü ünmü tüm. Yine de bütün ba ıma gelecekleri önceden dü ünerek tedbirlerimi aldım. Ba dat dı ındaki özel ve sivil bir havaalanında daima Muhaberat'ın emrine tahsis edilmi bir uça ımız vardır. Onu kullanaca ım. "Nerede?"

"Basra yakınlarında." "Peki oraya kadar nasıl gideceksin?" "Siz orasını merak etmeyin. Ben bu ülkede hâlâ nüfuzlu bir insanım."

"Ya Abbas Azî o havaalanına da emir gönderip yakalanmanı sa larsa."

Mahmudî tekrar gülümsedi.

"Ba kan yardımcısının öyle bir uçaktan haberi bile yoktur. Müsterih olun."

Sonra birden hatırlamı gibi aya a kalktıktan sonra tekrar Harry'e döndü.

"Haa," diye mırıldandı. "Görevimiz gere i her zaman üphecî olmamız gere ini ben de anlayı la kar ılıyorum; kar ımızdakine inanmamak bizde asıldır. Mesela bana bir oyun oynamadı ımızı, Roma'ya gitti imde elçilikteki ajanınızın bana sırt çevirmeyece inin de garantisi olamaz tabii. Ama bu konuda da ufak bir ey söylemek isterim."

"Ne gibi?" diye sordu Harry.

"Hiç ku kusuz size verece im bilgiler bunlarla sınırlı kalmayacaktır. Elimizdeki nükleer gücün ne oldu unu da merak etti inize eminim, öyle de il mi?"

Mahmudî sonra tek kelime etmeden deponun kapısına do ru yürüdü..

Terry Farrell karanlık hücrelerinde ta zemine büzülmü , sırtına duvara dayayarak akıbetini beklemeye başladığı. Artık buradan kurtuluşu olamazdı, sonunun geldiğine inanmak zorundaydı. Zaman kavramını kaybetmişti.

Onu sorguya bile çekmemişlerdi hâlâ. Belki önce erkek ajanlardan başlıklar diye düşünüyordu. Ne Kevin'ı, ne de Salih denen M T ajanını yeterince tanıyordu; acaba iş sadece sorgulama ile mi kalacak yoksa iş kence de uygulayacaklar mıydı? Kendisini aldatmanın anlamı yoktu, konu mayan her casusa iş kence uygulanırdı, bunun istisnası yoktu.

Daha imdiden diğeri kenetlenmişti genç kadının ve devamlı bir ürperti içindeydi. Ian Barret resmi bir girişimde bulunamazdı kuşkusuz, ama en azından normal bir muhakeme edilmesini temin için elçilik girişimde bulunacak mıydı? Kendisine bir avukat tutacaklar mıydı, yoksa bütün bunlar Batılı kafasının yarattığı hayal ürünü müydü? Irak topraklarına gizlice girmiş bir casustu, belki de hükümeti skandal yaratmamak için böyle bir olayı dahi inkâr cihetine gidebilirdi. Casusluk tarihi bunun örnekleriyle doluydu.

Kapatıldı hücrenin elektriği bile yoktu. Sadece demir kapının parmaklı penceresinden içeriye koridorun titreki aksediyordu. Birden kulama derin sessizliği bozan koridordaki ayak sesleri geldi.

Biri yaklaşıyordu.

Kalbi güm güm atmaya başladı. Nefesini tuttu. Saatlerden beri aç ve susuzdu, ama onları düşünenecek zamanı bile olmamıştı.

Ayak sesleri yaklaştı ve tam kapısının arkasında iri bir adamın gölgesi belirdi. Kilitte dönen anahtarın metal sesi duyuldu. Galiba onu sorgulamaya götürmek için gelmişlerdi.

Kapı açıldı, içeriye iki kişi girdi. Birinin elinde tahta bir iskemle vardı. İskemleyi kapıyı kapattıktan sonra tam önüne koydular. İskemleye arkadan gelen kısa boylu adam oturdu, iri yarı olanı ise sessizce duvarın kenarına çekilip sırtını dayayarak beklemeye başladı. Terry sorgulamanın hücrede yapılacağını anlamıştı.

Büzüldü ü yerde kılmıdamadan olacakları beklemeye başladı.

İskemleye oturan adam sakin bir şekilde konuştu. "Kadın, ayağa kalk!"

İngilizce hitap etmişti kendisine, fakat horlayan ve ağlayan bir edayla.

Terry ellerini duvara dayayıp destek alarak yerinde doğruldu. Ayağa kalktı, ama daha imdiden korkudan dizleri titriyordu. "Adın nedir?"

Terry'den ses çıkmadı. Onlara konumanın hiçbir yararı olmayacaktı.

"Hangi millettensin?" Yine cevap vermedi Terry.

"Bak, kadın.. Susmanın sana hiçbir faydası dokunmayacaktır. İyice acı çekmek istemiyorsan her sorduğuma cevap ver ve bana yardımcı ol. Bu, cezanı belki biraz hafifletebilir."

Terry dikleştirdi.

"Ben ancak çıkarıldığım mahkemede konu olurum. Beni haksız olarak buraya getirip hapsedtiniz. Ben yabancı uyrukluym ve derhal elçilikimin yetkilileri ile konu almak istiyorum, anladınız mı?"

Oturan adam hücreyi dolduran bir kahkaha attı. "Ne istiyorum, dedin? Elçilik yetkilisi ile görüşmek mi?"

"Evet, aynen öyle."

Terry ilk arkadan aksettiği için adamın yüzünü görmüyordu, ama attığı ikinci kahkaha genç kadının yaptığı itirazın ne kadar komik algılandığını anlamasına yetti.

"Sen ya çok aptalsın ya da basma geleceklerden hiç haberin yok."

"Ben haklarımı biliyo..."

Terry cümlesini tamamlama fırsatı bulamadı.

Adamın sesi top gibi odada patladı.

"Kes sesini pis orospu! Ne muhakeme olacak ne de elçilikle temas. Burada her istediğimizi yerine getireceksin, her sorumuza hiç beklemeden cevap vereceksin, anladın mı beni? Ben sorularımı ikiletmem, bunu iyice kafana sok."

"Ya sorularımıza cevap vermeyi reddedersem."

"Sen bilirsin. Tercih sana kalmı ."

Terry bir an bo bulundu. Acaba kendisini korkutmak için blöf mü yapıyorlar, i kenceyi mi ima ediyorlardı.

"Ne tercihi?" diye sordu.

skemlede oturan adam sırtmaya ba lamı tı.

"Bu binadaki erkekler senin gibi kızıl saçlı bir Amerikalının tadına bakmak için mutlaka kuyru a gireceklerdir. Her on dakikada bir adamlarımdan biri sırayla ırzına geçecek, ta ki sen konu uncaya, bülbül gibi ötünceye kadar. Ne dersin? Baya ı e lenceli olaca a benziyor."

"Allah topunuzu kahretsin!" diye ba ırdı Terry nefretle. "Üzerimden bile ordu bile geçerseniz, a zımı açıp size tek kelime söylemem."

"Yaa, demek öyle. Belki de buna alı ıksındır zaten, hatta zevk bile alabilirsin. Ne de olsa sizler a a ılık orospularsınız."

"Allah belanı versin, pis manyak.. Rezil herif.." skemlede oturan adam, duvara dayanan dev cüsseli arkada ma dönerek, "Tut unu Al Jaber, yık yere kalta ı" diye ba ırdı. "Onun tadına ilk önce ben bakaca ım."

Terry Farrell artık bunun bir blöf olmadığını, ba ırıp ça ırmasının da bir fayda sa lamayaca ını anlamı tı. Duvara yaslanan adam yerinden kımlıdayarak iki adımda yanma geldi ve kollarından kavradı ı gibi genç kadını bir hamlede yere çömeltti. Öylesine güçlüydü ki, Terry'nin onunla mücadele etmesinin imkânı yoktu. Yine de debelenmeye, adamın pençelerinden kurtulmaya çalı tı, ama ba aramadı. ri yarı adam arkasına dolanmı dizini beline dayayarak onu hareketsiz hale getirmi ti bile. Sonra kocaman ellerini belindeki çar afın lasti inden geçirerek hızla a a ıya sıyırdı. Saçlarını da ense kökünden kavramı alnını yere bastırımı tı.

Terry can havliyle ba ırdı. "Durun!.. Durun, yapmayın."

Emir veren adam hâlâ iskemleden kalkmamı tı. "Ne o? Fikrini mi de i tirdin yoksa?"

Konu acak mısın imdi?"

Deh etten gözleri irile en Terry korkuyla, "Evet," diye inledi.

ki büklüm durumdaydı yerde ve çar afın alt kısmı bacaklarından sıyrıldı ı için karnı ve bacaklarının üst kısmı so uk ta zemine temas ediyordu.

"Ba la konu maya," diye emretti adam. "Önce u rezilin üstümden çekilmesini söyle. Nefes alamıyorum." [www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

Gerçekten de adamın tam belindeki dizi vücuduna büyük bir tazyik yapıyordu. Terry ba ımı kaldıramadı ı için de oturan adamın yardımcısına yaptı ı i areti göremedi. Ama belindeki tazyik birden kalkmı , adam ense kökünden kavradı ı saçlarını bırakmı tı.

Terry utanarak ete ini yukarı çekti, sonra nefes nefese dirseklerinin üzerine yaslanarak aya a kalkmaya çalı tı. Ba ı dönüyor, kötü talihine içinden lanetler okuyordu. Güçlülkle oturan adamın tam kar ısında aya a dikildi.

"Ben Amerikalı de ilim," diye fısıldadı. Konu makta zorlanıyor, dilinin a zının içinde i erek dönmedi ini sanıyordu. "Adım Terry Farrell.. ngiliz'im."

"Demek ngilizsin? Yalan söylemedi ini nereden bileyim? Sen bana bir Amerikalı gibi geliyorsun. Bir Amerikan casusu.."

"Dedimya, ben ngiliz'im.. nanmıyorsanız, elçili e sorun.."

"Bırak artık u elçilik teranesini. Hâlâ durumunun ciddiyetini kavramadın mı?"

"Ben masumum, casus filan da de ilim.."

"Demek öyle? Casus de ilsin, ha?"

"Kesinlikle de ilim. Bu yaptıklarınızdan dolayı çok pi man olacaksınız."

"Sahi mi? Öyleyse niye Ermeni Kilisesi'nin önünde Cumhuriyet Muhafızlarına ate açtınız? Bunu açıklar mısın bana?"

"Ben kimseye ate açmadım."

"Ama hâlâ barut kokan bir tabancayla yakalandın. Bunu neyle açıklayacaksın? Hem casus de ilsen niye askerlere ate ettin? Üç adamımız vuruldu."

"Ben vurmadım."

Sorgulamayı yapan adam a ır a ır aya a kalktı. Sonra yıldırım gibi bir hızla Terry'nin suratına sert bir tokat attı. ayet arkadaki devasa adam tutmasa tokatın iddetinden yere yuvarlanacaktı genç kadın.

"Bana yalan söyleme. Hepiniz casussunuz. imdi ö renmek istedi im buraya niçin geldi iniz. Bir an önce konu san senin için çok iyi olur. Hem itiraf edeyim u kızıl saçların beni çok tahrik etmeye ba ladı. Böyle bir fırsatı kaçırmak istemiyorum."

Terry Farrell kurtulu unun olmadı nı çoktan anlamı tı. Üstelik o an aklına söyleyebilece i hiçbir yalan da gelmiyordu. Elinden gelen tek eyi yaptı ve adamın suratına tükürdü. Ama adamın mukabelesi çok sert olmu tu; sa elinin yumru unu olanca hızıyla Terry'nin yüzüne indirdi. MI 6 ajanının bir anda dünyası karardı ve kendinden geçti, dizleri kırılarak yere baygın olarak serildi.

Devasa adam, "Ne yapayım amirim?" diye sordu. "Ayıltayım mı?"

Adam, Terry'nin yerde kıvrılmı baygın yatan vücuduna bir süre nefretle baktı.

"Hiç acelemiz yok. Bırak kalsın. Biraz da di erleriyle konu alım," diye homurdandı...

Brian Show hafif bir burukluk hissetti içinde ve emeklilik yıllarının ruhundaki o müthi mücadele yangını söndüremedi ini anladı. Nihayet Ba dat'tan beklenen harekât emri gelmi , ama görev güneyde konu lanan gruba verilmi ti. ifreli emirde hedef i asa olarak belirtilmi ve onların grubu operasyon dı ı bırakılmı tı.

Show, Amerika'dan ayrıldı ı andan itibaren kendini hazırlamı , eski günlerinin ba döndürücü heyecanını çoktan ya amaya ba lamı tı. Emri aldı ı zaman Fred Williams'la beraber haritanın üzerine biraz da a klıkla e ilip baktılar. Bildikleri kadarıyla i asa, çölün ba langıcında çok önemsiz, hiçbir tesisin olmadı ı, Tanrı'nın adeta unuttu u ufak bir yerle im birimiydi. Oraya düzenlenecek bir operasyonun anlamını kavrayamamı lardı. Harita üzerindeki incelemeyi ilk bitiren Show hayretle homurdandı.

"Lanet olsun, neler oluyor? Ben hiçbir ey anlamı de ilim. i asa'da ne i imiz var?"

Fred Williams da o bölgeyi iyi bilirdi. Hayretini gizleyemedi.

"Bilmiyorum," diye söylendi. "Herhalde Harry Morgan çok önemli bir ey ö rendi, aksi halde böyle bir aptallı a kalkı mazdı."

"O adamı gözüm hiç tutmamı tı zaten. Cinnet bu. Çölün ba langıcına ne halt karı tırmaya gidiyor?"

İk toparlanan Fred oldu.

"Harry o yöreyi hepimizden iyi bilir. Orada sava mı tı daha önce de. ayet oraya bir baskın yapacaksa mutlaka bir bildi i vardır."

Show homurdanmaya devam etti.

"Bu bir askeri harekât de il Mr. Williams, sadece bir CIA operasyonu. Çöle para ütçü birli i indirmiyoruz, saklı bombalara ula maya çalı ıyoruz yalnızca."

Fred ka larını çattı.

"Kim bilir, belki de bombaları orada bir yere saklamı lardır."

"Komikle ti inin farkında mısın dostum. Iraklıların ellerindeki bu hazineyi çölün kumlarına mı gömdüklerini iddia ediyorsun yani?"

Fred Williams her eye ra men Harry'ye inanmak istiyordu. O i ini bilen biriydi.

"Ne kadar zamandan beri i asa'yı görmediniz?" diye sordu.

Show bundan sonra gelecek cümlelerin mahiyetini anlamı gibi bir an Fred'i süzdü ve hafifçe yutkunarak, "Çok zaman oldu," diye mırıldandı.

"Bilmiyoruz, belki de Iraklılar orada güvenli bir yer yapmı lardır."

"Öyleyse bundan niye ajanlarımızın haberi olmadı?"

"Sanırım Irak'ta pek iyi organize olamadıkımızı söylemiştik, orada biraz zayıfız."  
"nanılır gibi değil. Bunu itiraf etmenize aşıyorum. Burada dünyadaki bazı diğer manımız karıştırmada etkisiz oldu umuzu kabulleniyorsunuz yani, öyle mi?"  
Fred Williams bu tartışmanın anlamsızlığını idrak edecek kadar sarsılmıyordu. Münaka aya devam etmek istemedi.  
"Karar verilmiş ve operasyon başlandıdır Mr. Show. Bize artık sadece beklemek düşüyor, yapacağımız başka bir şey yok," diye söylendi...

— 5 —

Bağdat Mayıs

ABBAS Azizi'nin emri kesindi. Cemal Mahmudî ilk görüldüğü yerde tutuklanacak, karını koymaya kalktı takdirde de vurulacaktı. Mahmudî'nin sırta kadem basarken o malum dosyayı dayanma alması, başkanı yardımcısını yeterince ürkütmüştü. Önceleri onun ihanet edeceğini, taraf değiştireceğini pek düşünmemişti, ama sonra dosya ile birlikte kaybolunca bu fikir bir saplantı halinde beynine yerleşmişti. Ona yeterince değer vermeyip, küçümsediği için şimdi pişmanmıştı. Muavini çok şey biliyordu ve sandığından da sinsi çıkmıştı. Bu yet dümanlarına iltica ederse, bu kendisinin de sonu anlamına gelirdi. Saddam Hüseyin bile kendisine acımazdı artık.

İlk etapta en yakınlarını toplatmıştı. Karısı ve üç yetmiş çocuğu gözaltındaydı. Makamı öförlü, birlikte çalıştığı iki yardımcısı, sekreteri ve özel yaşamında temasta bulunduğu dostları ve büyük ölünün en yakınları dahi sorgulanıyordu. Ama şimdiye kadar değerdokunur tek bilgi elde edilememişti. En kötü yanı Abbas Azizi onun El Muhaberat içinde nüfuzu olduğunu ve kendisine sıkı sıkıya bağlı, güvenilir bir kadroya sahip bulunduğunu da biliyordu. Dizginler kendi elinde olduğu için önceleri bunu pek önemsememişti, ama şimdi hata ettiğini biliyordu, zamanında bu güçlenmeye engel olmaması için pişmanmıştı. Bütün sivil ve askeri havaalanlarına, tren ve otobüs istasyonlarına alarm verilmiş, yurtdışına çıkacak olanlar sıkı bir kontrol altına alınmıştı. Yine de başkan yardımcısı geç kalmış olmaktan korkuyordu. Bütün memleket çapında çok sıkı bir arama başlatılmış olmasına rağmen henüz bir sonuç elde edilememişti.

Sekreteri akşam raporlarını getirdiğinde sadece başkanla masanın üzerine bırakmasını emretmişti. İvrir zıvrır ilere o an ayıracağı vakti yoktu. Beynindeki tek düşünce Cemal Mahmudî idi şimdi. Sorunu General Talha'ya hâlâ açmamıştı, ondan yardım istediği anda fiyasko ortaya çıkacak ve general mutlaka Saddam Hüseyin'e meseleyi aksettirecekti; ondan sonrasını düşünmek bile istemiyordu.

Çinden gelmemesine rağmen alıkanlıkla eli raporlara gitti. Mihaniki bir davranıştı bu, belki de düşüncelerini başlattığı araştırmadan ayırmak için yapılmış rasgele bir hareket. En üstteki raporu çekti. Sayfalara öyle bir göz attı. Önce okuduklarını beyni algılamadı, zira kendini elindeki rapora veremiyordu. Neden sonra satırlar dikkatini çekmeye başladı. Rapor bu sabah Ermeni Kilisesi denen mevkide yakalanan dört casusla ilgiliydi. İlgisini çekti, biri yerli, diğeri üç yabancı dört kişiydi.

Bağdat'ta her gün üpheli birileri gözaltına alınır, bir kısmı masum çıkar, bir kısmı da cidden tehlikeli ve yasak faaliyetlere bulaşan insanlar olurdu. Ama aynı anda dört casusun birden ele geçirilmesi ilginçti. Arkılden aniden, yoksa bunlar yedinci uzmanın rapor ettiği kişiler miydi?

Bu kere dikkatini vererek okumaya başladı. Çerçerlerinden birinin kadın olması biraz şaşırtmıştı onu. Üpheliler Gönüllüler Evi'ne götürülmüşler. Yine de biraz isteksizce yerinden kalktı ama onları bizzat sorgulamayı istiyordu. Acaba Cemal Mahmudî'nin esrarengiz kayboluşu hakkında bir ilikileri olabilir miydi? İhtimal vermiyordu, fakat elinde muavinine ait o kadar az bulgu

vardı ki, her olasılı ı incelemek zorundaydı. Saate aldırmadan Gönüllüler Evi'ne gitmeye karar verdi..

Cemal Mahmudî'nin Basra'ya ulaşması çok rahat oldu, umdu undan da kolay. O hâlâ El Muhaberat'ın güçlü insanıydı; kendisine mutlak bağlı bir yılın adamı vardı ve bunların çoğunu uzun meslek yılları içinde sadı ı nüfuz ile elde etmişti. Kimi kendisine manen borçluydu, kimi de yıldırma siyaseti gereği ondan çekinirdi. Yine de artların de i ti imi kabullenmek zorundaydı; kendisine körü körüne itaat eden bu insanların birçoğunun gerçekleri ö renince aynı ölçüde ihanet edebileceklerini bilecek kadar da tecrübeliydi. Bu meslekte dengeler oyunu esastı, dengelerin kendi aleyhine bozuldu unu ö rendi i anda da, sırt çevirmeler, yeni güce yalaka lıklar ba lardı. Menfaat insanın tabiatında olan bir illetti. O nedenle de Basra'ya vardı ı zaman da henüz kendini tam rahatlamı hissetmiyordu.

El Muaviye eski bir havaalanıydı.

İlk defa otuz sene önce askeri havaalanı olarak inşa edilmiş, fakat sonra stratejik yetersizliği sabit görülerek Irak Hava Kuvvetleri tarafından terk edilmişti. İmdi sivil havacılığın hizmetinde olmakla beraber, sivil havacılık istenilen düzeye erişemedi i için pek kullanılmayan, adeta metruk bir pist haline dönüşmüştü. Cemal Mahmudî burada yalnız kendisinin bildiği örgüte ait özel bir jet bulundururdu. İki sene önce örgüt bütçesinde bir ayarlama yapmış ordunun hizmetini bırakmış bir uçağı Muhaberat bünyesine geçirmişti. Her an uçuşa hazır tutardı ve maaşını ödemiş bir de pilotu mevcuttu. Mahmudî böyle bir günün geleceğini her zaman düşünmüştü ve o gün gelmişti i te..

El Muaviye havaalanına vardı ında sıcak bir sabah rüzgârı yüzüne çarptı. Memleketinin topraklarını terk etmesine çok az zaman kalmıştı artık. Bundan sonra önünde yepyeni bir hayat başlayacaktı. Mahmudî yapı olarak duygusuz bir insandı; ne geride bırakacağı ülkesi ne de ailesi pek umurunda de ğildi. Bu memlekete çok hizmet vermiş, ama karlılığını alamamış oldu una inanıyordu.

Basra'ya gelir gelmez telefonla özel pilotunu aramış ve yarım saat içinde uçuşa hazır olmasını emretmişti. Pilot kendisini havaalanında bekleyecekti. Her ay bütçeden tıkr tıkr maaşını alan pilotu iki sene boyunca sadece üç kere görmüştü. O da senelik iznini kullandı ı ve kimsenin nerede olduğunu bilmediği zamanlardaydı.

Tel örgülerin başındaki ufak nöbetçi kulübesindeki bekçiye kimliğini göstererek meydana girdi. Muhaberat kimliğini daima insanlarda ürperti yaratırdı; nöbetçi kendisini saygıyla selamladı ve geçmesine izin verdi. Sabahın o saatinde herhalde bir Muhaberat ajansı beklememiş yüzündeki aşkın ifadeden belli oluyordu.

Pilotu hangarda son uçuş hazırlıklarını yapmakla meşgul olmalıydı. Uçağının çekili olduğu hangara doğru yürürken piste öyle bir göz attı, meydana tek motorlu eski bir uçaktan başka hiçbir araç görünmüyordu.

Adımlarını hızlandırdı.

Sabah güneşini daha imdiden onu terletmeye başlamıştı.

Huzursuzdu biraz. Ne de olsa önündeki saatler tedirgin olmasına yetecek kadar endişe vericiydi. Zor ve sıkıcı bir gün geçirecekti, ama CIA'in sözünde duracağına da inanıyordu; taraf de ği tirmek onların dünyasında çok sık rastlanan bir olaydı ve karlı tarafın eli mahkûmdu, onun vereceği bilgilere çok ihtiyaçları vardı.

Hangarın kapısı açık duruyordu.

Herhalde pilotu içeride son hazırlıkları yapıyor olmalıydı. Dışarda pırl pırl ı ldayan güneşten hangarın koyu gölgeliğine girdi inde irkildi birden. İçerde iki adam vardı.

Gözlerini kırptırıp baktı.

O iki adamı tanııyordu.

Çerlerinden biri kendisine doğru yaklaştı. Kisinin de kolları çatık, suratı asıktı.

Mahmuđi bir anda burada bir eylemin ters gitti ini anlamı tı. Önden yakla an adam sert bir sesle homurdandı.

'Tutuklusunuz Cemal Mahmuđi. Sakın yanlış bir hareket yapmaya kalkı mayın. Biz Muhaberat ajanlarıyız ve sizi Ba dat'a geri götürmekle görevliyiz.'

Sapsarı kesildi Cemal.

Bir an yerinde sallanır gibi oldu. nanamıyordu olanlara. Hızla nerede hata yaptı mı dü ünmeye çalı tı. Acaba CIA mi kendisine bir oyun oynadı mı? Hayır, bu imkansızdı. Yakalanması onların kesinlikle i lerine gelmezdi. Hemen pilotu anımsadı; planını ondan ba ka bilen yoktu. Gözleri gölgeli hangarın içinde o haini aradı, görmekte de gecikmedi, uça ın kuyruk kısmındaki lo luktan ortaya çıkmı tı adam.

'Alçak!' diye ba ırdı. 'Beni sen ihbar ettin, de il mi?'

Pilotun yüzünden tam bir nefret ifadesi okunuyordu.

'Evet, seni ben ihbar ettim,' diye homurdandı. 'Günün birinde kaçaca ından emindim.

Yanlış adam seçtin, en ba ından beri. Eski bir askerim ben. Vatanıma ihanet etmem.'

'Rezil!' diye gürlledi Mahmuđi. 'Bu ne cüret! Sen benim vatana ihanet etti ime nasıl karar verebilirsin? u an çok önemli bir görev pe indeyim.'

Öndeki Muhaberat ajanı araya girdi.

'Bo una ısrar etmeyin Cemal Mahmuđi. u anda bütün Irak'ta aranıyorsunuz. Oyun bitti. imdi uslu uslu bizimle gelin ve iddet kullanmamıza sebebiyet vermeyin. Sizi ölü veya diri

Ba dat'a götürmek zorundayız.'

Cemal her eylemin bitti ini o anda anladı.

Ba dat'a kesinlikle dönemezdi, orada kendisini bekleyen akibeti çok iyi biliyordu. Hiç tereddüt etmeden belindeki silahına el attı. Ya o ajanları öldürecekti ya da kendi ölecekti, ba ka hiç ansı yoktu. Ama daha belindeki tabancasına el atar atmaz, öndeki ajan silahını çekmi ve ate lemi ti bile.

Çıkan kur unlardan ikisi Mahmuđi'nin tam kalbine isabet etti ve cansız bedeni hangarın zeminine serildi...

— 1 —

Irak Mayıs

K tane MH-47 E tipi nakliye helikopteri içindeki CIA ajanlarıyla gecenin karanlı ında Kuveyt semalarından süzülerek Irak Suudi sınırında yol almaya devam etti. Operasyon timine komuta eden Robert Black, altlarındaki korkunç karanlı a bakıyordu. Ajanlar asker gibi ten rengi çöl giysileri giymi lerdı ve en güçlü silahlarla donatılmı lardı. Askeri pilot yanında oturan ajan Black'e gülümseyerek 'Yarım saat sonra istenilen hedef üzerinde olaca ız,' diye mırıldandı. Ajan sivillere has bir tedirginlikle, 'Bu rota üzerinde Irak radar a ma takılma ihtimalimiz nedir?' diye sordu.

'Hemen hemen hiç yok,' dedi pilot. 'Pentagon buraya Vaha 1 der. Burası bizim Özel Kuvvetler bölgemizdir. Bu alanda çok askeri gücümüz var. Riyad'ın altmı mil güneyindeki seksen mil karelik Prens Sultan Hava Üssü'nü kullanırız. Iraklıların burada radar sistemlerini kurmalarını devamlı hava akımlarıyla engelliyoruz. Hiç endi elenmeyin, sizi istedi iniz noktaya kazasız belasız eri tirece iz. '

Robert Black içinden umarım öyledir, diye geçirdi. Kartal bakı lı gözlerini önünde uzanan gecenin karanlı ından alamıyordu. necekleri yerin koordinatları Harry Morgan tarafından onlara bildirilmı ti. Helikopterlerin içindeki ajanlar gergin ve sinirliydi, nasıl bir mukavemetle kar ıla acakları konusunda henüz bir bilgileri yoktu. Robet Black a a ıdaki sonsuz karanlı a bakmaya devam etti. Oldukça a a ıdan uçuyorlardı. Kuru sıcak çölde geceleri ısının çok dü tü ünü biliyordu. Arkasına yaslandı ve önlerindeki yarım saatin geçmesini bekledi. Zaman hızla ilerledi.

Pilot, "Hazırlanın" diye konu tu. "Hedefe vardık, iniyoruz."

Dev helikopterler sarsılmaya ve biteviye çıkardıkları homurtuyu yava yava azaltmaya başladılar, sonra kızaklar yere de di. Kapılar açıldı ve ajanlar birer iki er yere atlamaya başladılar. Kayalıkların dibinden hafif bir rüzgar esiyor, küçük hortumlar meydana getirerek çölün kumlarını kaldırıp götürüyordu. Ajanların karanlıkta gördükleri tek ey derin sessizlik, topraktaki derin çatlaklar ve uçu an kum tanecikleriydi. Kar ıla tıkları manzara onları a ırtmamı tı, uçu a ba lamadan evvel timin ba ndaki yetkili ajan, operasyonu en ufak teferruatına kadar anlatmı tı.

Toplanıp beklemeye koyuldular.

Yakla ık üç dakika sonra karanlı n içinden iki gölgenin hızla kendilerine yakla tı nı gördüler. Harry Morgan ve Robin Farley'di gelenler. Robert Black, Harry'ye yakla arak, "Biz hazırız, efendim," dedi. Karanlık içinde sessiz fakat hızlı bir yürüyü ba ladı. Fazla uzun da sürmedi.

Ufak çiftlik binası görünmü tü. Az ık yanmakla beraber, çölün ba langıcında ve etrafta ba ka hiçbir yapının bulunmadı ı yerde çiftlik binası ajanların gözlerine saray yavrusu gibi geldi. Yüz metre kala Harry ekibini durdurdu.

İmdiye kadar Cemal Mahmudî'nin verdi i bilgiler do ru çıkmı tı. Çiftlik binasının hemen arkasında yer alan bölümde seyyar füze rampası olarak kullanılan kamyonu gördüler. Ellerindeki Bireysel Muharebe Silahı denilen tüfekler özel olarak ordudan temin edilmi ti. Harry tüfe ini omzuna yerle tirdi. Gece görü ü için kızılötesi merceklere de bulunan tüfe in içine zum yapabilen video kamera da bulunuyordu. Bu kamera ile ba ndaki mi ferde bulunan video göstericisi arasında ba lantı kurulabiliyordu.

Kamyonun ba nda nöbet tutan iki askeri gördü. Nöbetçiler rahat ve az sonra kopacak fırtınadan bihaber, kamyonun kasası altında yere oturma sigara içiyorlardı. Etrafta onlardan ba ka kimse yoktu görünürlerde. Onları sessiz sedasız bertaraf etmek çok kolay olacaktı.

Robert Black'e dönerek nöbetçileri etkisiz hale getirmek için dört adam göndermesini söyledi. Seçilen ajanlar yava ça karanlı n içinde sürünerek ilerlemeye başladılar. Geride kalanlar tüfeklerini gözlerine dayayarak video kameralardan geli meleri izlemeye çalışıyorlardı.

Öncü ekip nöbetçileri bertaraf edince bekleyen kırk ki ilik operasyon timi hızla çiftlik evine ko maya ba ladı.

O ana kadar her ey yolunda gidiyordu. Harry yakla ık bir buçuk aydır burada görev yapan askerlerin tam bir rehabet içinde, hatta muhtemelen orada ne amaçla bulduklarını bilmeden ya adıklarını, baskın sırasında da uyuduklarını dü ünüyordu.

Bu dü ününcesinde yanılmamı tı da. Gerçekten de di er yirmi asker çoktan çiftlikte uykuya çekilmi lerdı. Fakat Harry'nin hesaba katmadı ı tek ey, ba larındaki subaydı. Aziz Jeval adlı genç yüzba ı, i asa denen mntıkada, çölün bu ba langıç noktasında ne gaye ile vazife yaptıklarını bilen, fakat askerlerine bunu söyleyemeyen tek ki iydi. Bir buçuk aydır korkunç bir sorumlulu un getirdi i sinirlilik içindeydi. Ço u gece gözünü uyku tutmuyordu. O gece de uyuyamamı , olacaklar içine do mu gibi kendini dı arıya atmı tı.

Çöl ayazından korunmak için kalın parkasının önünü kapatmaya çalış tı. Buldukları yerin çok güvenli oldu unu biliyordu, nitekim buraya konu landıklarından beri en ufak bir olay cereyan etmemi ti. i asa'ya uzak sayılırlardı, i asahlar metruk çiftlik evine pek yakla mazlardı, gezgin bedevilerin de yolu üzerinde de ildi bu mevki. Dünya ile tek irtibatları haftanın bir günü yiyecek ve su getiren ordu araçları oluyordu. Yine de Aziz Jeval buradan bir an önce alınması için Tanrı'ya dua ediyordu.

Kapıyı açıp dı arıya çıkınca sessizli i ve rüzgârın u ultusunu dinledi bir süre. Çölden savrulup gelen ufak kum zerrecikleri rüzgârın etkisiyle yüzüne çarpıyordu. Nöbetçilerine bir



göz attı. Onları görememi ti. Genellikle böyle rüzgârlı gecelerde korunmak için ya binanın ya da seyyar füze rampası kamyonunun arkasında dururlardı.

Seslendi, ama cevap alamadı.

Acaba rüzgâr mı sesini aksi yöne götürmü tü. Kamyona do ru yürüdü. En azından birbirleriyle akala an askerlerinin konu malarını duymasını gerektirdi.

Yoksa uykuya mı dalmı lardı?

Aziz Jeval iyi bir askerdi. Zor olmakla beraber Tanrı'nın unuttu u bu topraklarda iyice gev eyen otoritesini her zaman sürdürmek zorundaydı; askerleri bilmesene bile o yüklendi i görevin öneminin farkındaydı.

Bir iki adım daha attı.

Karanlıkta kamyon kasasının kenarından ileriye do ru uzanmı bir bacak görmü tü. Yoksa nöbetçi uyuyor muydu? Birden öfkelenerek hızlandı. te her ey o zaman ba ladı. Gecenin içinden iki ki inin yıldırım gibi üzerine do ru atıldı mı fark etti. Subay atik bir askerdi. Beklenmedik bir olayla kar ıla tı mı, ola andı ı bir durum oldu unu hemen sezinlemi ti. Elini beline atarak kılıfındaki silahına davrandı. Aynı anda sivri uçlu bir bıça ın parkasının üstünden bö rüne saplandı mı anladı. Müthi bir acı hissetti. Bir ba ka bıçak da omzuyla boynu arasında bir nahiyeye isabet etmi ti. Subay yere devrildi. Saldırganlar onu öldürdüklerini sanmı lardı, ama Aziz Jeval belinden silahını çıkarmı ve iki kere teti i çekmeyi de ba armı tı. Genç subay bu kur unlardan birinin CIA ajanlarından bö rüne bıçak saplayan adama isabet etti ini hiç ö renemeden ruhunu teslim etti. Ama tabancadan çıkan ses, ortamı bir anda ana baba gününe çevirdi.

Uyuyan askerler silah gürültüsü üzerine uyanmı lardı. Uyku sersemli i içinde önce ne oldu unu anlamaya çalı tılar; bir buçuk aydır talimsiz ya adıkları çöldeki bu bekleyi , onları gev etmi , uyu turmu tu. Bir baskın ihtimalini akıllarının kö esinden bile geçirmiyorlardı. Operasyon timi ise çiftlikte bulunan asker sayısı hakkında bilgi sahibiydi; baskın basanıdır kuralı bir kere daha galebe çaldı ve ajanlarla askerler arasındaki silahlı çatı ma çok kısa sürdü. CIA ajanları ba arıya ula mı lardı, askerleri katlettiler. Çiftli in yatakhane olarak kullanılan bölümüne daldıklarında daha yataklarından bile kalkmaya do ru dürüst fırsat bulamayan askerleri taradılar. Ama unuttukları daha do rusu biraz geç fark ettikleri tek bir husus olmu tu; o da telsiz ba nda yirmi dört saat kalan nöbetçiydi. Aziz Jeval çiftli in ufak bir odasında kurdu u telsiz ba ma her an Ba dat ile temas kuracak bir asker yerle tirmi ti. O gece nöbette olan asker silah seslerini i itiri itmez telsizin ba lı oldu u merkezle temasa geçti. Burası General Talha'nın karargâhıydı.

Ajanlar bombaların saklı oldu u yeri bulmaya çalı rken telsiz odasını fark ettiler. Telsiz ba ndaki askeri vurarak telsizi de imha ettiler. Ama mesaj yerine ula mı tı.

Bombalar, kapısı kilitli özel bir bölmede saklanıyordu. Yerleri bulununca özel olarak oraya getirilen uzman ajanlar odaya alındı. Dört ki iydiler. Bombaları ilk defa meraklı gözlerle bakıp incelemeye aldılar. Yakla ık elli kilo a ırlı nda olan bombaların ate leme sistemi üzerlerinde takılı de ildi henüz. En pratik çözümün onları helikopterlere kadar ta ımak oldu una karar verdi Harry Morgan. Gerekli inceleme Amerika'daki laboratuvarlarda yapılabilirdi.

Operasyonun tek aksayan yönü baskının Ba dat'a bildirilmi olmasıydı. Harry kısa bir zaman sonra Irak jetlerinin bulundu u bölgeye ula acaklarını biliyordu, vakitleri daralmı tı. Ta ıyacıkları iki bomba, bir ölü ve bir de a ır yaralı arkada ları vardı. Yarım saat sonra operasyon bütünüyle tamamlanmı ve timler helikopterlerin bulundu u alana varmı lardı. Pervaneler çalı tı, helikopterler a ır a ır havalandı. Irak jetleri hâlâ görünürlerde yoktu..

Karargâha gelen telsiz mesajı operatör tarafından güç algılandı. Nöbetçi asker i asa denilen çöl bölgesindeki seyyar bir füze rampasında Amerikan askerleri tarafından saldırıya u radıkları haberini geçmi ti. Karargâh telsiz operatörü mesajın yeniden teyidini istedi, ama

irtibat kesilmi ti. Huylanan operatör hemen nöbetçi subayına haber verdi. Nöbetçi subay olayı ö renince haritaya e ilip i asa bölgesini inceledi. Bildi i kadarıyla o mevki de herhangi bir askeri birlikleri mevcut de ildi, operatöre çıkı ıp ba ırdı. Yeniden temas kurmasını istedi, ama gereken irtibat bir türlü kurulamıyordu. Seyyar füze rampaları genellikle sabit bir yerde durmazlardı ve daha ilginç sınırlarında sık sık böyle ihlaller oluyordu ve Amerikan uçakları sınırı a arak bazı mevzileri bombalıyorlardı. Nöbetçi subay gecenin bu saatinde olayı daha üst kademelere rapor edip etmemek konusunda kısa bir tereddüt geçirdi. i sabaha da bırakabilirdi, üstelik mesaj teyit de edilemiyordu. Sonunda töhmet altında kalmaktan ürktü. Binba ıya giderek aldıkları yarım kalmı telsiz haberini ilettiler. Binba ı daha uyanık ve sorumlu bir askerdi. Fakat mesaj General Talha'ya iletildi inde Ba dat'ta sabah olmu tu...

Gönüllüler Evi'ndeki esir ajanların ya amlarına tesir eden en önemli de i im ise o gece Abbas Azizî'nin onları sorguya çekme imkânını bulamaması oldu. Zira tam El Muhaberat'ın merkez binasından çıkarken resmi plakalı bir arabanın bahçeye girdi ini ve adamlarından birinin nefes nefese ko arak kendisine yakla tı mı gördü. Durup adamın verece i haberi bekledi. Hayırlı bir haber alaca ı adeta içine do mu tu. Haberi getiren memur âdeta hazır ola geçerek, "Cemal Mahmudî'nin izini bulduk, efendim," diye soluk solu a mırıldandı. Ya lı ba kan yardımcısının gözleri kısıldı, kin ve nefretten burun delikleri oynadı. "Nerede?" diye sordu tek kelimeyle. "Basra yolunda görülmü efendim." Azizî aynı hırsla homurdandı. "Neden tutuklanmamı ?"

Memur böyle bir soru ile kar ıla aca mı tahmin ediyordu, olayda en ufak bir kusuru olmamasına ra men kaba ın ba ına patlamaması için a zının içinde geveleyip durdu. "Adamlarımız onu seyir halindeki bir arabanın içinde görmü ler. Arabayı durdurmu lar da, fakat Cemal Mahmudî ba kası adına tanzim edilmi sahte bir Muhaberat kimli i göstermi . Önce ona inanarak yoluna devam etmesine izin vermi ler, fakat içlerinden biri neden sonra uyanarak simasını hatırlamı ve durumu hemen bize rapor etmi . Anladı m kadarıyla u an Basra'ya gitmekte." Azizî'nin aldı ı bu haber hiç yoktan iyiydi, en azından imdi onu nerede arayaca mı ve ara tırmalarını nerede yo unla tıracamı artık biliyordu. Birkaç saniye arabasının önünde kararsız bir ekilde durdu. Aldı ı haber ı ında derhal bir plan yapmalıydı, Gönüllüler Evi'ne gitmekten hemen vazgeçti, u an sıradan casuslarla u ra acak zaman de ildi, geriye dönerek odasına çıktı ve gerekli gördü ü birkaç ki inin hemen bulunarak çalı ma odasına getirilmesini emretti. Masasına otururken beynini kurcalayan tek nokta Mahmudî'nin neden güneye do ru kaçtı ıydı. İlk planda 36'ncı paralelin kuzeyine do ru firar etmesi daha mantıklı gibi görünse de ayet dü ündü ü do ru ise iltica edece i Amerikalılara Basra üzerinden ula ması çok daha rahat ve güvenilir olabilirdi. Odasına ça ırdı ı ki ilerle yarım saat süren bir toplantı yaptı.

Olası bütün kaçı yollarını ince ince hesapladılar. Bunlar arasında Basra'daki eski sivil havaalanı El Muaviye de vardı. Basra'daki tüm merkezlere telefonlarla emirler verdi. Mahmudî ölü veya diri mutlaka yakalanmalıydı. Sabaha kar ı Basra'dan beklenmeyen bir haber daha geldi. Ajanlar El Muaviye'de uzun zamandır bekletilen bir Muhaberat jetini tespit etmi lerdi. Abbas Azizî irkildi, bildi i kadarıyla örgütünün orada bir uça ı olmaması gerekirdi. Bu mesaj artık Mahmudenin hedefinin neresi oldu unu ortaya çıkarmı tı. O ele geçmedikçe Abbas Azizî rahatlamayacaktı; bu nedenle de sabaha kadar bürosunda kalarak yeni haberler bekledi. Gönüllüler Evi'ne gitmedi, General Talha'ya da herhangi bir haber iletmedi. Kendi gelece inin de bu gece geli ecek olaylara ba lı oldu unu biliyordu. Sabaha kadar odasında sigara ve kahve içti.

Bekledi i haber ona ancak ertesi sabah saat dokuz buçukta geldi, tam yava yava ba arısızlı a u radı mı sandı ı anda. El Muaviye Havaalanı'ndan arayan ajanlar Mahmudî'nin ölü olarak ele geçirildi ini rapor etmi lerdi.

Fakat gelen haberlerde kayıp dosyadan hiç bahsedilmiyordu.

Abbas Aziî yıkılır gibi oldu. Cemal Mahmudî'yi hafife almakla büyük bir hata etti ini imdi daha iyi anlıyordu. Muavininin kayboldu u ve izini kaybettirdi i ilk gün dü manla bir temasa girdi ine emindi artık, bunun en belli ba lı delili de dosyanın kaybolmasıydı.

Mahmuđî o dosyayı herhangi bir yere saklamayacak kadar zeki idi. Ba kan yardımcısı belki buna da bir çare dü ünebilirdi, ama tam rahat bir nefes aldı mı sandı ı zaman General Talha tarafından arandı.

Aldı ı haber kanını dondurmaya yetmi ti.

Amerikalılar dün gece i asa'daki çiftli e bir baskın yaparak çok güvenli ve kimse tarafından bulunamayacak sandıkları iki bombayı kaçırmayı ba armı lardı. General ba ırıp ça ırıyor, durmadan kendisini suçluyordu.

Abbas Aziî onu daha fazla dinlemeden telefonu kapattı.

A ır bir bedel ödemeye hazır olmalıydı...

— 2 —

Ba dat Mayıs

ZEVRÂ Parkı, içinde bir de hayvanat bahçesinin bulundu u Ba dat'ın en büyük ye il alanıydı. Söz konusu, park mutena El Karh semtiyle Mansur bölgesi arasında tabii bir ayırım hattı çizerdi. Park geçirim belirli bir saatinden sonra herkese kapanırdı. Eski Chevrolet am Caddesi ile Kahire Caddesi'nin kesi ti i noktaya yakın bir yerde yava layarak durdu. Zevrâ Parkı'nın hemen kenarında durmu tu araba.

Aykut sabırsız bir ekilde yanında oturan lan Barret'e dönerek, "Neden durduk?" diye sordu. "Bir ey mi var?"

ngiliz ajan ba mı salladı.

"Önemli bir ey yok. Sadece biraz beklemek zorundayız."

Aykut bu gereksiz duru u anlamamı tı. "Neyi bekleyece iz?" ngiliz gülümsedi.

"Kav aktaki Cumhuriyet Muhafızlarının nöbet de i tirmesini."

"Gerekli mi bu?"

Ian Barret dostça Aykut'un sırtını ok adı.

"Bakınız, Mr Sarp" diye mırıldandı. "Cesaretinizi takdir ediyorum, çılgınca giri ti iniz te ebbüsü de. Hâlâ bu fikre nasıl onay verdi imi bilmiyorum, ama izin verin de siz içeriye girinceye kadar üstüme dü en görevi ben tamamlayayım. Burada i lerin nasıl yürüdü ünü çok iyi bilirim. Senelerdir Ba dat'ta görevimi ba arıyla sürdürüyorsam, bu biraz da burada edindi im tecrübe sayesinde. ayet imdi yola devam edersek, kav aktaki devriyeler arabayı çevireceklerdir. Nedenini henüz bilmiyorum, ama bu gece ehirde ola anüstü bir hareketlilik var. Adamlarımı ve sizi tehlikeye atamam. Herhalde siz de fark etmi sinizdir, hemen her yerde, her caddede arama yapılıyor."

"Ama hiçbirinde bizi durdurmadılar, her kontrolden kazasız belasız geçtik."

"Do ru. Ama El Karh'a yakla tıkça bu kontroller sıkla acaktır. On dakika sonra mevcut ekiplerin yüzde sekseni nöbet de i tirecektir. Aralarında rejim muhalifi subaylar da var, onların deste ini almadan Gönüllüler Evi'ne varamayız."

Aykut sustu.

Bile indeki saate bir göz attı. Daha fazla ısrar etmesinin ayrıca bir anlamı da yoktu, henüz yeterince vakitleri vardı. Arkasına yaslandı ve heyecanını bastırmaya çalı arak bekledi.

Saat tam 24'e be vardı.

Ba dat için oldukça geç bir saat sayılırdı, nitekim ehrin trafi i hafiflemi , hatta tamamen durmu sayılırdı. Özel arabalar ve taksiler hemen hemen hiç geçmiyordu.

Ba dat'ta Batı'ya kıyasen çok geri kalmı olan e lence hayatı hemen hemen saat 22'de sona eriyor, insanlar aceleyle evlerine dönmeye çalı ıyorlardı. O saatten sonra sokaklar militer bir

idarenin buram buram otorite ve korku salan sessizli ine bürünüyordu. İnsanların yerini askerler, sivil vasıtaların yerini askeri araçlar alıyordu.

Aykut, Chevrolet'nin yan penceresinden ı l l l parıldayan Kahire Caddesi'ne baktı; gerçekten de görebildi i iki adet askeri kamyondu.

Bu çılgın kararı aldıktan sonra galiba içindeki ilk korkunun o an filizlendi ini duyumsadı. Bakı larını hemen yanında durdukları Zevrâ Park'ının ye illiklerine çevirdi. Kül rengi ı k eritlerinin kaybolan güçsüz parıltıları u ursuz, koyu gölgelere dönü ürken araçsız caddedeki sessizlik hâlâ devam ediyordu. Aykut'a hiç bitmeyecek gibi gelen bekleme süresi Ian Barret'in motoru çalı tırmasıyla sona erdi. Eski Chevrolet yeniden yola koyuldu.

"Sanırım nöbet de i imi tamamlanm ı tır," diye fısıldadı Barret.

ngiliz kibar tavırlı ve centilmen biriydi; insanı rahatlatan etkili ses tonuna ya do u tan sahipti ya da bunu daha sonradan kazanm ı tı, ama kesin olan husus Aykut'un onun yanında kendini güvende hissetmesiydi. Oysa onu tanıyalı henüz çok az zaman geçmi ti.

Kahire Caddesi'ne açılan kav a ı döner dönmez yolun sa ma yerle mi Cumhuriyet Muhafızlarının barikatıyla kar ıla tılar. Barret arabayı yava lattı yeniden. Önlerinde sadece tek bir kamyon vardı. Ian Barret belli bir mesafe koyarak kamyonun arkasında durdu. Muhafızların ba ındaki subay yanındaki iki erle kamyonun kasasına atlamı içini ara tıyorlardı. Ian Barret farlarını söndürdü ve sıranın kendilerine gelmesini bekledi. Öndeki kamyonun kasasından yere atlayan genç subay a ır adımlarla Chevrolet'ye yakla tı ve kibar bir edayla, "Kimlikleriniz, lütfen" dedi.

Ajanlar ellerini ceplerine attılar.

Barret o gece operasyona ba lamadan önce Aykut'a da sahte bir kimlik vermi ti. kisi de kimliklerini subaya uzattılar. Nöbetçi subay, kara ya ız, genç bir te mendi. Aykut hemen fark etmi ti; te men kısa bir an Ian Barret'le göz göze gelmi ve yanındaki erlere belli etmeksizin belli belirsiz gülümsemi ti. Subay'ın Barret'i tanıdı ını, en azından bir sorun yaratmayaca mı o an anladı Aykut. Nitekim, genç te men hemen kimlikleri iade etmi ve öndeki kamyon daha hareket etmeden, "Devam edin, lütfen" diye mırıldanm ı tı.

M T ajanı rahat bir nefes aldı.

Sekiz silindirli eski Chevrolet homurdanarak barikatı geçti ve ı ıklı caddede yoluna devam etti.

"O nöbetçi subayı tanıyordunuz, de il mi?"

Ian Barret saklama gere ini hiç duymadı.

"Evet" diye fısıldadı. "Cumhuriyet Muhafızları içinde tahmininizden fazla rejime ve Saddam'a muhalifler vardır. Genç subaylar demokrasi ate iyle yanıyorlar."

ki erkek de alçak sesle konu uyor, sanki arabanın içinde birileri onları duyacakm ı gibi fısılda ıyorlardı.

"Umarım Gönüllüler Evi'nde de tanıdıklarınız vardır."

"Üzgünüm dostum, ama cevabım maalesef menfi olacak. Oradaki kadroları hiç bilmiyorum. Zaten orada çalı anların ço u üst rütbeli subaylardır, yani demokrasi uur ve iste inden ziyade mevcut statükonun de i mesinden yana olmayanlar. Az sonra siz ve on adamım kaderinizle ba ba a kalacaksınız. Bu çılgın projeyi ba arılı bir ekilde uygulamak tamamen maharetinize ve cesaretinize ba lı."

Aykut ba mı çevirip ngiliz'i bir daha süzdü. "Ba araca ımdan ku ku duyuyor musunuz?"

"Evet, Mr. Sarp. Size daha önce de fikrimi söyledim." "Ama uygulamaya onay verdiniz."

"Ba ka çarem yoktu. ki elemanımız onların elinde." Aykut, Barret'in katı ve insafsız de erlendirmesine bozulmu gibi dönüp baktı. Iraklıların elindeki M T ajanı sanki onu hiç ilgilendirmiyormu gibi sadece kendi elemanlarını dü ünüyordu. Belki de haklıydı, ama Aykut o huzursuzlu u yine hissetti içinde. Gönüllüler Evi'nde yapaca ı i in çok zor ve ne denli tehlikeli olaca mı çok iyi biliyordu.

"Bana verece iniz on adama güvenebilir miyim?" diye sordu.

"Bundan hiç kuşunuz olmasın. Hepsi Muhaberat'a özel nedenleriyle nefret duyan insanlardır, arkanızdan ölümüne koşacak kadar da cesurdurlar."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye homurdandı Aykut.

Chevrolet, Kahire Caddesi'nden dar bir sokağa sapmış M T ajanının hiç bilmediği yerlerde ilerlemeye başlamıştı. Az sonra henüz ışıkları yanan bir evin önünde durdu. Sokağa derin bir sessizlik hâkimdi.

"Geldik," diye mırıldandı Ian Barret. "Adamlarınız bu evde sizi bekliyorlar. Çerçede kıyafetlerinizi de çıkaracaksınız."

Arabadan indiler.

Aykut o zaman evin hemen önünde duran askeri kamyonu gördü. Bu, onları Gönüllüler Evi'ne taşıyacak olan araç olmalı, diye düşündü. C FE gerçekten de çok iyi çalışıyordu...

El Muhaberat'ın merkez binasındaki santral operatörü gecenin bu saatinde hattı meşgul eden kişiye ters bir şekilde homurdandı.

"Size yok dedim. Gecenin bu saatinde Sayın Abbas Azizî makamında yok. Neden anlamıyorsunuz. Hattı meşgul etmeyin lütfen."

"Çok önemli ve hayatidir. Bana derhal onu bağlamanız gerekiyor."

Çinden çıktık, diye homurdandı operatör. Ara sıra böyle manyak meraklılar çıkardı; ya tesadüfen numarayı ele geçirenler ya da bunalmış dümen ajantları olurdu. Bazılarının amacı da sadece dert anlatmak şeklinde tezahür ederdi. Ama bu numara asla ihbar için kullanılmazdı. Çok özel bir hattı. Operatör bağından savmak için söylendi, 'Yarın sabah dokuzda arayın,' dedi. 'Sayın Azizî o saatten evvel görevinin başına gelmez.'

Telefondaki ses hırçınlaşmıştı.

"Anlamıyor musun, be adam! Sana çok hayati dedim."

"Burayı her arayışın sorunu hayatidir."

Kısa bir duraklama oldu hattın öbür ucunda.

"O halde bana Eyyüp Nasırı bağla."

"Uyan o da yok."

"O halde bana Gönüllüler Evi'nin numarasını ver."

Operatör sinirlenmeye başlamıştı.

"Ne yapacaksın o numarayı?"

"Bu seni ilgilendirmez. Sen ne diyorsan onu yap."

Kafası atan santral memuru bağlandı.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Böyle gizli numaraları vereceğini mi düşünüyorsun? Yıkıl karımdan ve kapat telefonu."

Operatör fiş hattı çekmişti. Bir yandan da kendi kendine söylenmeye devam ediyordu.

O an El Muhaberat'ın merkezini arayan yedinci uzmandı. Tıpkı konu tulu adam gibi o da sinirden titriyordu. Bu defa hımla Abbas Azizî'nin ev telefonunun numaralarını tululadı.

Saat on ikiye yaklaşıyordu, ama o sırada gecenin bu ilerleme saatinde Abbas Azizî'yi rahatsız etmenin sakıncasını düşünemezdi. Ortada son derece önemli bir durum vardı.

Zil ancak altıncı çalıştıktan sonra açıldı.

Uykulu bir kadın sesi, 'Buyrun, efendim,' dedi.

"Sayın Abbas Azizî ile görüşmek istiyorum."

Telefonu açan Azizî'nin eiydi. Ama kocasının kesin talimatı vardı, kim ararsa arasın evde olmadığını söyleyecekti.

"Henüz eve gelmedi." ,

"Acaba kendisini nerede bulabilirim. Çok önemli bir mesele ile karşı karşıyayız."

Kısaca, 'Bilmiyorum,' dedi kadın.

Kocasının direktiflerinin dışına çıkamazdı. Zaten Saddam Hüseyin hariç kim ararsa arasın telefonu bağlamayacaktı. Kırk yıllık evliliklerinde onu ancak bu kadar yorgun ve perişan

görmü tü. Çok kötü bir eylerin oldu unu bilmese bile hissedebiliyordu. Kocası geç saatte eve bitkin ve her eyini kaybetmi gibi dönmü tü. imdi de çalı ma odasında derin dü ünelere dalmı bir vaziyette yalnız kalmayı istemi ti.

"Kim arıyor?" diye sordu.

"Kendisine Yedinci Uzman dersiniz, o anlar."

Abbas Azizî'nin karısı irkilmi ti.

Bunca yıldır El Muhaberat'ta çalı an birinin karısı olarak bunun bir kod adı oldu unu hemen anlamı tı, ama hattın öbür yanındaki konu annın genç bir kadın sesi olması, içinde yine de garip birtakım duyguların kabarmasına yol açtı. Kocası artık ya lanmı bir adamdı, ama bu gece eve yıkılmı bir halde dönmesi, ardından bu kadının araması onu rahatsız etmi ti.

"Adınızı vermeyecek misiniz?" diye sordu.

Telefonda kısa bir duraklama daha oldu. Sonra kadın yumu acık sesiyle mırıldandı.

"Ben, Dr. Fatma'yım."

Barret evden ayrılmadan evvel hepsinin birer birer ellerini sıktı, ba arılar diledi. Bundan sonrası tamamen onlara kalmı tı ve daha fazla yardım edemezdi. Gerekli tüm malzeme, araç ve silahları temin etmi ti. Cumhuriyet Muhafızları üniformaları gıcır gıcırdu, ordu depolarından çalınan tüfekler de öyle. Hurdaya çıkmı eski bir askeri kamyon çok kısa bir sürede temin edilmi , acele bir bakımdan geçirilerek i ler hale getirilmi ti. Son anda bir arıza çıkarıp çıkarmayaca ı hâlâ meçhuldü, ama imdilik çalı yordu.

Barret son olarak planın fikir babası Aykut ile Birol'un önünde durdu.

Gülümseyerek, "Üniformalar içinde hiç sırtıtmıyorsunuz," diye takıldı. "Cumhuriyet Muhafızlarından hiç farkınız yok. Tanrı yardımcınız olsun." "Te ekkür ederim," dedi Aykut.

ngiliz ajan geldi i gibi sessizce evden çıkıp uzakla tı.

Saddam yönetimine ters dü en ve uzun zamandan beri rejimin de i tirilmesi için gizli gizli örgütlenen Iraklılar biraz da merakla bu geceki çılgın operasyonu yönetecek tanımadıkları Türk ajana dönüp baktılar.

Aykut planı lan Barret'le birlikte hazırlamı tı. Her eyden önce grubu eklen yönetecek gerçek bir Iraklıya ihtiyaçları vardı ve vazife Sami Al Noor adlı genç bir avukata verilmi ti. Aykut, lan Barret'ten onun iki sene evvel Barodan atıldı mı ö renmi ti. Dinamik, zeki ve atılgan görünü lüydü. Barret onu askeri kamyonu komuta edecek astsubay olarak seçmi ve üniforma giydirmi ti. Di erleri er üniformaları içindeydiler. eklen ekibe Sami'nin komuta ediyor gibi görünmesinde hiç ku kusuz kendi dilini en iyi konu an insan olmasının da rolü vardı. Ve hepsi bu i e gönüllü olarak katılmı lardı.

On dakika sonra eski kamyon kurtarma ameliyesine ba lamak üzere karanlık sokaktan hareket etti...

— 3 —

Ba dat Mayıs

GÖNÜLLÜLER Evi, palmye, hurma ve hu a açlarıyla süslü geni ve alabildi ince derinli i olan, sonu sokaktan görünmeyen bir bahçenin içinde zenginlik abidesi gibi yükselen üç katlı bir binaydı. Aykut, aldı ı bilgiler ve anlatımla, hayalinde canlandırdı ı yapıdan çok farklı bir bina ile kar ıla nca a kınlı mı gizleyemedi. Dı ardan bakıldı nda, petrol zengini ülkede ancak çok varlıklı bir insanın malikânesi hissini verebilecek yapının El Muhaberat'a ait olabilece ine inanmak gelmedi içinden. Hatta bir an yanlı bir yere gelip gelmediklerine emin olmak için soran bakı larını Birol'a çevirdi. Birol gözlerini açıp kapayarak, yanılmadı mı anlatmak istemi ti. Hâlâ kabul etmek istemiyordu; burası gün geçtikçe fakirle en Irak halkının korkuyla bakıp, kaldırımlarından bile geçmeye cesaret edemedikleri, sorgu ve i kence evi olamazdı. oför mahallinin arkasındaki pencereden binayı incelemeye devam etti.

Geni bahçe yüksek demir parmaklıklarla çevrilmişti. Ana bina en az yüz elli metre kadar içerideydi ve dört bir yanından projektörlerle aydınlatılmıştı. Sanki bir müze ya da tarihi de eri yüksek özel mimari bir anıt gibi ıklandırılmıştı. Bahçenin içi de apaydınlıktı. Oysa burayı karanlık, izbe, insan içine korku ve deh et salan bir yer olarak tahayyül etmişti.

Kamyon demir parmaklı kapının önünde durdu.

Astsubay üniformalı Sami Al Noor kamyondan a a ıya atladı. Planın en tehlikeli bölümünü imdi ya ayacaklardı. Aykut arabanın içinde sessizce oturan Iraklı muhaliflere baktı.

Hepsinin suratu sanki terden ıslanmış gibi parıldıyordu. Onların korktu unu anladı, ama imdilik hepsi üstlerine dü en görevi hakkıyla yapıyorlardı. Kendi istekleriyle gönüllü olarak talip olmu lardı bu i e..

Demir parmaklı ın öbür tarafındaki iki Muhaberat elamanı her iki yandaki nöbetçi kulübesinden çıkarak Sami'ye do ru yakla tılar. Ellerinde otomatik tüfekler kulaklarında ve a ızlarının önünde içerisi ile konu mayı sa layan cihazlar takılıydı.

Sami elindeki çizelge ile onlara yakla tı.

"Selamn aleyküm," diye mırıldandı. "Ordu ambarlarından geliyoruz, yiyecek getirdik."

Nöbetçilerden biri yakla arak demir parmakların arkasından Sami'ye baktı.

"Te men Süleyman Zubromawi nerede? Teslimatı her gece o yapardı. Hem bu gece erkencisiniz, niye? Her gece sabah dörtte gelirdiniz."

Kapı nöbetçisi bunları sormakla beraber, soruları kar ısındaki tanımadı ı astsubaydan üphelendi i için de ildi. Yiyecek getirimi her gece yapılan rutin bir servisti. u farkla ki nöbetçi her zaman görmeye alı tı ı subayı kar ısında göremedi i için soruyordu; yoksa askeri üniformalar içinde El Muhaberat'ın çok önemli merkezlerinden birine baskın düzenlenece i aklının kö esinden bile geçmezdi.

Sami sakin bir ekilde imzalaması için elindeki çizelgeyi demir parmaklıkların arasından içeriye uzatırken nöbetçinin suallerini de umursamaz bir ekilde cevaplandırdı.

"Te menin bu gece Tursak'a görevle gitti. Teslimatı on be gün ben yapaca ım. Daha bu ilk gecemiz, biraz erken geldik, ama u rayaca ımız birkaç yer daha var."

Nöbetçi Sami'nin uzattı ı çizelgeye bir göz attı.

Biraz yadırgayarak elindeki teslimat fi ine baktı. Sonra homurdanarak, "Bu ne yahu?" diye sordu. "Bu bizim imzaladı ımız giri belgesi de il. Ufak sarı bir kâ ıt daha olacak."

Kamyonun içinden öndeki konu maları dinleyen Aykut'un bir an kalbi duracak gibi oldu.

Nöbetçinin bir an üphelendi ini sandı.

Sami tam bir lakayt içinde omuzlarını silkti.

"Valla onu bilmem. Bana depodan verdikleri kâ ıtlar bunlar. Ben daha yeniyim. Ba ka bir evrak da vermediler bana."

Nöbetçi homurdanmaya devam etti.

"Bu gecelik idare edelim, ama unutma bu çizelge sadece mutfak bölümüne teslim sırasında imzalataca ın belgeler. Yarın ak am kapıya bırakaca ın o sarı kâ ıdı getirmeyi unutma, anladın mı?"

"Tamam," diye mırıldandı Sami. "Komutana sorarım."

Çizelgeyi imzalayıp iade eden nöbetçi, arkada ına dönerek, "Kilidi aç," dedi.

Sami çizelgeyi alıp sükûnetle kamyona atladı, bu arada nöbetçilere bir asker selamı çakmayı da unutmamıştı.

Planın ilk bölümü rahatlıkla tamamlanmış sayılırdı. Demir kapılar iki yana açılırken Aykut tuttu u nefesini salıverdi, içerdeki tutuklulara ve personele yiyecek içecek getiren gerçek servis kamyonunun gelmesine daha üç buçuk saat vardı. Her ey yolunda giderse en geç yarım saat sonra burayı terk edebilirlerdi.

Kamyonu kullanan Iraklı motoru stop ettirmemi ti. Vitesi takıp, hafifçe gaz verdi, kamyon sarsılarak hareket etti ve bahçeye daldı. Ekibin ba ı olarak sorumluluk ta ıyan Aykut için bundan sonrası çok daha zordu. Dü manın kalbi sayılacak bir merkeze girmeyi ba ardıkları

halde bundan sonra nereye gidecekleri hakkında bilgisi yoktu. Birol'un çizdi i binanın içini gösteren haritayı mutlak ezberlemi ve en ince noktasına kadar belle ine yerle tirmi ti, ama henüz binanın mutfak kısmına varmamı lardı. Ama yanındaki asker kılıklı gönüllülerin en ufak bir soru sormadan durmalarından, o an hepsinin u veya bu ekilde en azından bir kere buraya girmi olduklarını anladı. Belki imdi onları rahatsız eden tek ey geçmi lerindeki anlarıydı. Anla ilan Ian Barret bu ekibe en uygun ki ileri seçmi ti.

Kamyon homurtular çıkararak bahçede ilerledi.

Aykut yer yer aydınlatılmı bahçenin önce bo ve korumasız oldu unu dü ünme gafletinde bulunmu tu, ama üç katlı binaya do ru yol alırlarken bahçenin içinde, özellikle a açlar arasında dola an, elleri silahlı en az on ki iyi görmü tü. O an bir aksilik halinde buradan canlı çıkamayacaklarını bir kere daha anladı.

Birol'a dönerek Türkçe, 'Mutfak ne tarafta?' diye sordu.

'Evin arkasında. Asıl gidece imiz yerde mutfak ın altındaki bordum katı. Orada plana göre on be ayrı hücre var. Mutfak u sırada tenhadır. Sadece teslimatımızı kabul edecek memur bulunur. Malların kamyonundan tahliyesini yükü getiren askerler yapar.'

'Ya muhafızlar? A a ıda kaç ki iyle kar ıla aca ız.'

'Bana verilen bilgiye göre üç veya dört ki iyle.'

'Onları haklayabilece imizi aklın kesiyor mu?'

'Bilmiyorum. Tek sorun sessizlik. Hiç silah patlama malı. O zaman hapi yutarız. Tabii çok önemli bir konu da getirdi imiz yiyecekler.'

'Bunun farkındayım,' diye homurdandı Aykut. 'Kolilerin büyük bir kısmı bo , umarım adamlar i i çakmazlar.'

'Tanrı yardımcımız olsun.'

Tam o sırada oför yumu ak bir ekilde fren yaparak üstünde tek bir lamba yanan ufak bir kapının önünde durmu tu. Uygulayacakları planı en ufak detayına kadar bilen Sami yine kamyonundan ilk çıkan ki i oldu.

Aynı anda da ufak kapı açılmı , kısa gömleklili, dudaklarının arasına sigara yerle tirmi , tıknaz, hafif göbekli bir adam dı arıya çıkmı tı.

Bir an a ırmı gibi Sami'ye baktı ve aynı soruyu sordu.

'Te men Süleyman yok mu?'

'Bu gece görevli benim.' [www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

Kimin görevli oldu u adamın hiç umurunda de ildi.

'Eftali suyu getirdiniz mi?' diye sordu büyük bir hevesle; sanki o esnada gözlerindeki ı ıltıdan tüm susuzlu u eftaliye odaklanmı gibiydi.

Sami Al Noor büyük bir umursamazlık içinde, 'Meyve suyu yok,' diye söylendi.

Ajan da hemen tepki vermi ti.

'Ulan bütün sipari lerimizi kıçınıza sallıyorsunuz. Te menine kaç defa bize meyve suyu getirin diye söyledim, ama dinleyen kim, herifin bir kula ından giriyor öbüründen çıkıyor.' Eski avukat kendini zor tuttu.

'Ben göreve yeni ba ladım. Yarın ak am bu iste inizi unutmam,' dedi.

Muhaberat ajanı, kar ısındaki astsubayın alay edip etmedi ini anlamak istercesine gözlerinin içine baktı. Önce kızar gibi olmu tu, ama sonra askerinin samimi oldu unu ve verdi i cevabın biraz da acemilikten kaynaklandı na hükmederek, 'Unutma sakın, ha..' diye tembihte bulundu.

'Askerlerim malları nereye bo altacak?'

Ajan ba mı salladı.

'Öyle ya, sizler acemisiniz daha. Gel göstereyim.'

Adam öne dü üp ufak kapıyı ardına kadar açarak onu mutfak a aldı. Sami biraz da a kılıkla etrafına bakındı. Burası kocaman bir mutfaktı, fakat ortalarda hiç kimse görünmüyordu.



"Getirdiklerinizi buraya istifleyerek bırakın. Sabah gelen görevliler onları yerle tirirler." Bu durum Sami'nin ho una gitmemi ti. Alt kattaki mahkûmların bulundu u bölüm tek bir koruyucuya bırakılamazdı, mutlaka ba kaları da olmalıydı. Sami yüzüne dostça bir ifade vermeye çalı arak mırıldandı.

"Te benim burada bir sürü vatan haininin hapsedildi ini söylemi ti. Yoksa onları tek ba ma mı kontrol ediyorsun?" diye sordu. Adama bu sorusunun sadece meraklan kaynaklandı ını hissettirmek için de gülümsemi ti.

522

OSMAN AYSU

Ajan sırttı. Ama cevap vermeme ti. Onun sorusunu geçi tirece ini sanmı tı, ama ajan homurdandı sonra. "A a ıda üç arkada daha nöbet tutuyor."

Omuzlarını silkti Sami.

"Yeterli mi?"

"Fazla bile. Ne sanmı tın yani.. Buraya uçan ku bile iznimiz olamadan giremez."

Yanlıyorsun ahbab, diye geçirdi içinden, ama adama belli etmeyerek, "Askerlerime söyleyeyim de yükü bo altsınlar," dedi.

Ajan açık kapının önünde ayakta duruyordu. Yanından dı arıya çıkan Sami, "Haydi inin ve malları bo altın" diye seslendi kamyondakilere. Askerler birer iki er kamyonun kasasından atlayarak indiler. Sami kısa bir an Aykut ve Birol'la göz göze geldi. Ajanın o an arkası dönüktü ve bo altılacak mallar arasında hemen bulup a zına ataca ı ya da içebilece i, i tahını kabartacak bir eyi bulup bulamayaca ının merakı içindeydi.

Sami, Aykut'a bakarak parma ıyla önce bir, sonra da parma ını a a ıya çevirerek üç i areti yaptı. Aykut adamın neyi belirlemek istedi ini anlamı tı. Bunun anlamı burada bir, alt katta da üç muhafız oldu u anlamına geliyordu.

Kamyondan inen asker elbiseli baskıncılar önce sıralandılar, sonra da kamyonun içindeki kolileri indirmeye ba ladılar. Her bir koliyi alan asker hızla mutfa a dalıyordu. Nöbetçi ajan daha ilk kolinin mutfa a giri iyle beraber askerin ardından merakla onu takip etti. Aykut ekip ba ı olarak ilk saldırıyı kendisinin yapması gerekti ini biliyordu. Bu kaçınılmaz bir sorumluluktu. Hızla ajanın arkasından yakla tı. Elindeki koliyi mutfakta bir yere bıraktıktan sonra boynuna çaprazlamasına astı ı tüfe i omzundan aldı ve silahın dipçi ini olanca hızıyla, getirilen ilk koliyi açmaya çalı an ajanın ense köküne indirdi. Adam gıkını bile çıkaramadan yere serildi...

Terry Farrel peri an bir haldeydi. Sinirleri gerilmi , yine duvarın dibine çökmü tü. Hiç ansının olmadı ını acı da olsa kavramı tı artık. Buradan çıkma ümidi yoktu, bazı siyasi kanallar kullanılarak kurtulsa bile geride çok ey bırakaca ını anlamı tı. O ihtirastan kudurmu ajanların saldırıları aklına geldikçe ürperiyordu.

Zaman zaman gecenin ilerleyen saatlerinde etraftaki derin sessizli i, yandaki dar bölmelerden akseden kesik kesik inlemeler bozuyordu. Bu inlemeleri dinlemek genç kadının moralini daha da bozuyordu.

Acaba Kevin ile Salih adlı M T ajanı ne haldeydiler? Onları konu turmadı ba armı lar mıydı? Onlar konu mu sa önünde sonunda çekece i i kencelere katlanmanın hiçbir anlamı kalmayacaktı? Terry kararsızdı; en kötüsü de di er esirlerin itirafta bulunup bulunmadıklarını bil memesiydi.

Hücrede zaman kavramını yitirmi ti. Üstündeki e yalarını aldıklarından saati de yoktu, ajanlar ayakkabılarını dahi çıkarmı lardı. Terry hücreye kapatıldıktan sonra bol bol dü ünecek vakti olmu tu. Ermeni Kilisesi'nin önündeki baskının bir rastlantı olmadı ı hükmüne varmı tı sonunda. O baskının ayan beyan bir ihbar sonucu gerçekleşti i ortadaydı, ama o ihbarı kim yapmı tı acaba? çlerine sızma bir hain olmalıydı; ne var ki bu haini sapta yamayacak kadar az kalmı tı Ba dat'ta. Burada üphelerinin somutla aca ı kadar insan

tanıyordu henüz. M T ajanlarının bir menfaati olamazdı. Beynini kurcalayan tek nokta dükkâna yapılan baskının Aykut Sarp denen M T ajanının hemen dükkândan çıkmasından sonra gerçekleşmesi olmasıydı. Uzun uzun bunu dü ündü. Ajanın ilk olarak dükkândan çıkması bir rastlantı mıydı acaba? ayet dü man ajanı o ise, onun dı arı çıkıp i aret vermesinden sonra muhafızlar baskını rahatlıkla sa layabilirlerdi. Böylece o da, tesadüfen kurtulmuş gibi melanetlerine devam edebilirdi. Ama inanmak istemiyordu Terry; Aykut Sarp iyi, güvenilir ve namuslu birine benziyordu. Merkez Garı'ndaki kar ıla mada durumunu tehlikeye atarak onu kurtarmaya çalı mı ve bunu ba armı tı da. O çift taraflı çalı an biri olamazdı.

Yine de içinden, acaba mı, diye sordu.

Merkez Garı'ndaki kar ıla maları tesadüften öte bir ey olamaz mıydı? ayet Sarp iki taraflı çalı an bir ajan ise kendisinin C FE ile olan irtibatını ortaya çıkararak CIFE'ye büyük bir darbe indirme ansına sahipti. Fakat yakalananlar arasında Salih denen öteki M T ajanı da mevcuttu; her halde o da satılmı de ildi. Karar veremiyordu bir türlü. Dü ündükçe aklı karı ıyor tatmin edici bir çözüm bulamıyordu. Daha sonra da hainin M T tarafında de il de CIFE'nin içinden biri olabilece ini akıl etti. Neden olmasındı, hem bu olasılık çok daha akla yakındı. C FE burada bir yı ın rejime ters dü en Iraklıyı kullanıyordu; acaba içlerinden biri o kisveyle yakla ıp C FE indinde güven kazanarak içlerine sızamaz mıydı? Bu ihtimal çok daha güçlüydü..

Terry Farrell titremeye ba ladı.

Dü ündü ü do ru ise Ba dat'taki tüm örgüt Muhaberat tarafından biliniyor demekti.

Genç kadının kulaklarına yeni birtakım sesler aksetti. Bunlar duymaya alı tı ı inlemelerden, kesik feryatlardan farklıydı. Ayak sesleri gibi..

Sinirleri yeniden yay gibi gerildi.

O iki ajanın tekrar sorgulamaya geldiklerini dü ündü. Parmakları bilinçsizce alt duda ına gitti. Suratına yedi i sert tokattan duda ı yarılmı olmalıydı ki uzun süre kanamı ve Terry yerlere kan tükürmü tü. Korku içine çörelendi bir kere daha. Hem bu kez durumu bir tokatla ge çi tiremeyece ini de biliyordu. O herifler ırzına geçmeye kararlıydılar..

Oturdu u yerde öylece sinip ba ına gelecekleri beklemeye ba ladı..

Dr. Fatma inanamıyordu bir türlü.

Koca El Muhaberat binasında kendisine yardımcı olacak tek bir insan bulamıyordu. O bir ajan de ildi, ama yurdunu, milletini seven ve liderleri Saddam Hüseyin'e mutlak inanan, emperyalist güçlere ancak onun sayesinde kar ı koyabilecekleri tezini savunan bir insandı. Aslında felsefe doktoru de il, iyi bir kimyagerdi. Adı da Fatma de ildi. ki sene evvel Abbas Azizî onu gizli ve kutsal bir göreve davet etti i zaman hiç tereddüt etmeden görevi kabul etmi ve elinden gelen tüm hizmeti vatanı u runa yüksünmeden ifa etmi ti. Dünyanın dört bir kö esinden celbedilen büyük bilim adamlarıyla birlikte çalı mı , daha do rusu onların faaliyetlerini ve yeni bulu larını elinden geldi i nispette kontrol etmi ve geli meleri bizzat Abbas Azizî'ye rapor etmi ti. O aynı zamanda yabancı bilim adamlarıyla El Muhaberat arasında bir köprü vazifesi üstlenmi ti. Bu faaliyetleri hiç ku kusuz büyük bir gizlilik içinde yapmı tı. Fakat Abbas Azizî göreve ba ladı ından yaklaşık altı ay sonra bir gün onu bürosuna ça ırımı ve kendisinden bir ba ka vazife daha istemi ti.

Doktor o günü hiç unutamazdı. Azizi kendisine incelemesi için genç bir kadının foto rafını göstermi ti; resme baktı ında nasıl a ırdı mı imdi bile gayet iyi anmıyordu. Foto raftaki kadın kendisine cidden çok benziyordu. Hayretle kim bu, diye sormu tu ba kan yardımcısına. Azizî'nin verdi i cevaba da çok a ırdı mı tı. Foto raftaki kadın bir felsefe doktoruydu, tıpkı kendisi gibi o da akademik kariyere mensuptu, fakat farklı üniversitelerde görev yapıyorlardı. Kadının babası Saddam Hüseyin aleyhine faaliyetlerde bulunan tanınmış bir bürokrattı. Suçu sabit olmu ve kendisiyle birlikte tüm ailesi de tutuklanmı tı. Azizi,

felsefe doktoru Fatma'nın cezasının infazından evvel hücrelerinde kendisini astı mı söylemi ti. Nihai olayını Muhaberat herkesten gizlemi ve ikisi arasındaki inanılmaz benzerlikten istifade cihetine gitmi leri. O ailenin rejim aleyhine yürüttükleri faaliyetler bilinirdi, bu nedenle Dr. Fatma'nın beraat etti i gerekçesiyle yerine benzerini ikame ederlerse, Ba dat'ta yuvalanmı yabancı örgütlerin bir ekilde kendisiyle irtibata geçeceklerini tahmin etmi leri. Vatansever kimyager bu teklifi de fazla dü ünmeden kabul etmi ti. Vicdanı rahattı ve vatani için elinden gelen her eyi de yapmaya hazırdı. Nitekim iki ay sonra Ba dat'taki ngiliz stihbarat Örgütü C FE onunla temas kurmu tu. O tarihten itibaren de kimyagerin artık iki görevi olmu tu. Asıl vazifesi iki ay önce sona erince, ikinci görevine daha rahat sarılma imkânı bulabilmi ti sahte Dr. Fatma. Ona yedinci uzman diyorlardı. ngiliz örgütünün içine mükemmel bir ekilde sızma ve inanılmaz bilgiler elde etmi ti. Muhaberat istedi i an Ba dat'taki CIFE'yi bir saat içinde kurutabilir, tüm ajanları yakalayabilirdi. Ama bu i lerine gelmiyor, zaman içinde örgütün yeniden yapılanması yerine, statükonun aynen muhafazasını daha uygun buluyorlardı.

Dr. Fatma, örgütün ba ı lan Barret'in mutlak güvenini kazanmı tı, elde etti i tüm bilgileri rahatlıkla Abbas Azizi'ye ula tırıyordu. Doktor bu geceye kadar Muhaberat kanallarına ula maktaki hiç zorluk çekmemi ti, ama bu gece bir eyler ters gidiyordu.

Ve genç kadın o gece neler oldu unu anlamıyordu bir türlü. Abbas Azizi'ye ula mıyordu nedense; keza muavini Cemal Mahmudi'ye de. Bu imdiye kadar hiç ba ma gelmemi ti. Bir ajan gibi vazife gördü ünü çok iyi biliyordu, fakat resmi bir kimli i yoktu ve ona yasal bir statü tanımamı lardı. Azizi ve Mahmudi kendisini tam bir gizlilik içinde kullanmı lardı. Dr. Fatma ne yapaca mı, kime ba vuraca mı bilemez bir halde çırpınmaya ba ladı. Bu gece dü man ajanları Gönüllüler Evi'ne bir ba lın düzenliyordu ve çaresizlik içinde edindi i bilgiyi iletecek kimseyi bulamıyordu. Neredeyse sınırdan saçma mı yolacaktı. Muhaberat'a hizmet verdi i iki yıldan beri ilk defa böyle bir hadise ba ma geliyordu. Mahmudi'nin sık sık yurtdışı ma çıktı ma ahit olmu tu, ama imdiye kadar Abbas Azizi'ye eri emedi i bir vaka ya amamı tı.

Önce Muhaberat'ın merkez binasına gidip bir yetkili bularak derdini anlatmayı dü ündü. Acil hallerde arayaca ı numaralar ona cevap vermiyor ya da bilmedi i bir nedenle kendisini atlatıyorlardı. Olacak ey de ildi, bu iki adam Muhaberat'ın en üst düzey yetkilileriydi. Dr. Fatma bir eylerin ters gitti ini anlamı tı. Ayrıca merkez binada kendisini dinleyecek birini bulsa bile, ona dert anlatmak, inandırmak zaman alacaktı. Sonra birden bomba imalatı sırasında kimyevi silah fabrikalarında tanı tı ı ajan Muhammed Yami'yi hatırladı birden. O gerçek kimli ini bilmezdi, ama en azından kendisini hep bir ajan olarak dü ünümü ya da kabul etmi ti. Belki onun yardımlarını sa layabilirdi. Ajan Muhammed Yami'nin kendisine yakınlık duydu unu da biliyordu, hatta yakı ıklı adam bunu birkaç kere ihsas da etmi ti. Telefona sarıldı, numaraları tu ladı, ama telefon açılmıyordu..

O zaman Fatma aklına gelen son çareye ba vurmaya karar verdi. Belki bazı sakıncaları olabilirdi lakin bir vatansever olarak yapaca ı ba ka bir ey kalmamı tı artık. Edindi i bilgiyi Gönüllüler Evi'ne bizzat götürmek zorundaydı, in allah ihbarını ciddiye alırlardı. Saatine tekrar bir göz attı, hâlâ geç sayılmazdı..

Aykut mutfaktaki ajanı bertaraf ettikten sonra Sami Al Noor'u ve gönüllülerden birini kamyonun önünde bırakarak di erleriyle birlikte bir alt kata, yani bodrumdaki özel hücrelere giden kapının önüne geldi. Hepsini tüfeklerini omuzlarından alarak hazır hale geldiler. Mümkün oldu u nispette ate açmaktan kaçınacaklardı. Silah seslerinin bodrum ne kadar muhkem olursa olsun binanın içinde ve dı nda duyulma olasılı ı fazlaydı. Ayrıca alt katta mutlaka binanın di er bölümleriyle haberle meyi sa layan ileti im cihazları da olmalıydı. Nitekim aklımdan tam bunları geçirirken bodruma inen kapının tepesinde bir kapalı devre televizyon a ının ufak alicısını fark etti Aykut. Allaha tan cihaz sadece kapının

önündeki görüntüyü alabiliyor, mutfağı aksettirmiyordu. Alıcıyı tam zamanında görmüştü. Hızla yeniden mutfağına döndü, heyecanla duvarları inceleyerek burada da bir alıcının mevcut olup olmadığını baktı.

Yoktu..

Rahat bir nefes aldı. Aşağıdakilerin mutfaktaki ajanın sessizce bertaraf edildiğini görmemi olmaları gerekirdi. Yine de tam emin olamadı. Önde ilerleyen iki gönüllüye ellerine ufak birer koli almalarını söyledi. Ian Barret'in asker kılıklı gönüllüleri hiç itiraz etmeden kolileri yüklediler. Aykut onların bir kere daha gerçekten cesur insanlar olduğunu kabullendi. Son bir kere daha mecbur kalmadıkça ateş etmemelerini söyledi. Dipçik darbeleri ile sonuç almaya çalışacaklardı.

Aykut kapının dıştan otomatik olarak kilitleneceğini düşünmüştü; bu nedenle de kapının gerekli güvenlik sağlamak için otomatik olarak açılacağını sanmıştı. Kapının çevresine bakıp bu düzeni sağlayacak sistemi aradı, bulamadı.

O zaman elini tokmağına atıp çevirdi.

Yarı lo bir merdivenin basamakları, kıvrılarak aşağıya doğru uzanıyordu. Burnuna hafif nemli bir küf kokusu çarptı. Aşağıdan sıcak ve nemli bir hava yükselerek bedenini sarmıştı. Elllerinde kolileri tutan iki adama öne geçmeleri için işaret etti. Aşağıda mahkûmların nezaretçisi üç muhafızın ilk anda nasıl bir tepki göstereceklerini henüz bilmiyordu; asker üniformalı insanların geldiğini görünce belki biraz afallar ve kendilerini tehlikede görmeyerek ani bir tepki vermeyebilirlerdi. O kadarcık bir süre de, işlerini bitirmeleri için yeterli zaman sağlardı.

Merdiven dardı. Aykut önden giden iki gönüllünün hemen arkasına geçti. Birol da yanındaydı. Basamakları aşağıya indiler.

Uzun bir koridorla karşılaşırlar. Koridorun her iki yanında yan yana sıralanmış bir yığın hücrenin demir kapıları alçak tavanda yanan güçlü ve çıplak bir ampulün ışığıyla aydınlanıyordu. Bir an durakladılar.

Karılarında muhafızları görememişlerdi.

İlk ağırlıklı olarak soldaki çıkıntıda yer alan kapının ardına kadar açık olduğunu ve oradan lo koridora güçlü bir elektrik akımının yansıdığını fark ettiler. Aykut o odanın nöbetçilerin beklediği yer olduğunu hemen anladı.

İçerden kaim ve tok bir ses, "Cabbar!" diye seslendi.

Bu herhalde mutfakta baygın yatan görevli olmalıydı. Aykut, hadi dercesine arkadan öndekileri iteledi. Koli taşıyanlar kapısı açık odaya doğru yürüdüler. Hâlâ gürültü çıkarmaktan kaçmıyorlardı.

İçerdeki ses koridorda bir daha yankılandı. "Cabbar, sen misin?"

Askerler kapının dışına kadar gelmişlerdi.

Aykut artık odadakileri görebiliyordu. Yanılmamışlardı; içerde bir masanın etrafında toplanmış üç adam oturuyordu. Hepsinin bellerinde kılıfları içinde duran otomatik tabancalar vardı. Biri oturduğu iskemlenin üzerinde masaya eğilmi uyukluyordu. Diğerleri ayaklarını masaya dayamış, nöbet süresinin bir an önce bitmesini isteyen bir halde, kızarmış gözleriyle kapıya bakıyordu. Üçüncüsü ise ayakta çay içmekle meşguldü.

Ayakta duran, birden karışık ellerinde kolileri taşıyan asker üniformalı bir yığın askerle karşılaştı. Hayrete düşerek, "Siz de kimsiniz? Ne işiniz var burada?" diye sordu.

Birol düzgün Arapçasıyla, "Arkadaşımız bu kolileri aşağıya getirmemizi söyledi" dedi. Adam sanki büsbütün ağırdı.

"Buraya giremezsiniz," diye bağırdı. Sonra hemen, "Onları bırakıp hemen çıkın dışarı."

Uyuklayan nöbetçi bağırmayı kaldırdı. Ama asker üniformalarını görünce durumu pek o kadar önemsemedi. Bacaklarını masaya dayayan ise istifini bile bozmamıştı. Nasıl olsa Cumhuriyet Muhafızlarından bir zarar gelmez, diye düşünmüştü.

Ama bu umursamazlık onlara pahalıya patladı. Ba ta Aykut olmak üzere di er gönüllüler beklenmedik bir hızla ajanların üzerlerine atladılar. Ufak hücre bir anda korkunç bir bo u maya sahne oldu. Masa ve iskemlelerin yuvarlanmasından, ba rı malardan gürültüler çıktı tabii, ama baskın yapanların sayıca fazlalı ı bo u mayı kısa sürede noktalamaya yetmi ti. Tek bir kur un dahi patlamamı , hatta muhafızlar silahlarını çekecek fırsat dahi bulamamı lardı.

Aykut ba ariya çok yakla tıklarımı hissetti. Yüre i zafer evkiyle atıyordu..

Terry bu seslerin hiç de normal olmadı mı hissetmi ti.

Duymaya alı tı ı bo uk iniltilere hiç benzemiyordu. çindeki merak yerinden kaldırdı genç kadını. Zayıf ve imkânsız gibi gelse de bir mucizenin gerçekle ece i ümidiyle kapının ufak demir parmaklı penceresine ko tu. Alnını parmaklıklara dayayarak koridora baktı. Henüz bir ey göremiyordu, ama birilerinin sessiz denecek kadar hafif ekilde koridorda ko u tuklarını anlamı tı. Bir fevkaladelik, ola andı ı bir eyler olmalıydı. Zira di er hücrelerdeki iniltilerin de birden kesildi ini, tanımadı ı mahkûmların da ufak parmaklıklılı bölmelere ü ü erek koridorda ne oldu unu anlama tela ma kapıldıklarını fark ediyordu. Birden önde ko an Aykut'u gördü koridorun tava nındaki çıplak ampulün ı ı nda. Donakaldı; sırtında Cumhuriyet Muhafızlarının üniforması vardı. Demek hain o, diye dü ündü. CIFE'nin Ba dat'taki en gizli korunaklarına kadar girmi ti. Nitekim bodrumdaki mahpusların kapısından bakıyor ve aradı mı bulamayınca hızla ilerliyordu.

Terry Farrell boyu kısa geldi i için dı arıda olup bitenleri anlamak için çıplak ayak parmaklarının üzerinde yükselme yüzünü demirlere dayamı tı. Birden sıcak bir nefesin yüzünü yaladı mı hissetti. Tanımadı ı üniformalı biriydi. Gayri ihtiyari irkilerek geri çekilmek istedi, ama adamın yüzü aniden aydınlanmı ve "Miss Farrell siz misiniz?" diye sormu tu bozuk bir ngilizceyle.

O müthi ümit dalgası bir anda Terry'nin benli ini yeniden kapladı.

"Benim," diye ba ırdı.

Kapıdaki adam bu defa arkaya dönmü , "Kadını buldum," diye seslenmi ti.

Aynı anda kapının önünde üniformalı ba ka yabancılar da belirmi ti ve yüzlerinde nefretten ziyade mutlulu un ifadesi mevcuttu. te o zaman Terry kurtuldu unu anladı..

Aykut, ngiliz ajana sanki kırk yıllık bir dostunu bulmu gibi baktı bir an ve onu sevinçle kucakladı. Onun hakkında yanıldı mı anlayan Terry de genç erke e minnetle kar ılıklı vermi ve yana ndan öpmü tü. Bir süre buldukları artları unutarak öylece sarma dola kaldılar. Aykut titreyerek Terry'ye sordu.

"Sana bir kötülük yaptılar mı? yi misin?"

" dare ederim, ama sanırım tam zamanında yeti tiniz, biraz daha geç kalsaydınız çok kötü eyler olacaktı." Sonra utanmı gibi fisıldadı. "Hayatımı üçüncü kere kurtarıyorsunuz."

"Henüz kurtarmı sayılmayız. Buradan çıkmanın pek kolay olaca mı sanmıyorum. Daha önümüzde bir yı m problem var."

Terry ilk a kınılı mı atlatınca hemen sordu.

"Kevin'la Salih nerede?"

"Onları da bulduk, ama halleri berbat. Çok i kence görmü ler, ayakta zor duruyorlar."

"Ya o dükkân sahibi?"

"Onu da kurtardık."

"Onun hain olmadı ndan emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Buradan nasıl çıkaca ız?"

"Sonra konu uruz. İmdi u askerlerin biriyle yukarı çıkın. Orada bizi bekleyen bir askeri kamyon var. Bütün bahçenin içi nöbetçilerle dolu. Mümkün oldu unca ses çıkarmamaya çalışın. Becerebilecek kadar iyi misin?"

Terry başını salladı.

Ashında Aykut başında büyük bir problem daha vardı. Kapıları açılmayan ve buradan kurtulamayacaklarını anlayan mahkûmlar gürültü patırdı çıkarmaya başlamışlardı. Aykut onların hepsini kurtarmak isterdi, ama bu cinnet olurdu. Kamyonda onlara yer yoktu. Nöbetçi dört muhafız da baygındılar. Hatta bo u ma sırasında içlerinde ölen de olabilirdi, onlardan imdilik bir zarar gelmeyece i kesindi, ama bodrumdaki gürültülerin ayyuka çıkması önünde sonunda gürültülerin içerden veya dışardan duyulmasına yol açacaktı. Aykut en arkaya kaldı. Tüm gönüllüler yanlarına kaçtırdıklarını da alıp yukarıya çıkınca, ajan aklına gelen son çareye başvurdu. Onları oyalamak ve seslerini kesmek için başka çaresi kalmamıştı.

"Susun!" diye başırdı gür sesiyle. Sonra elinden geldi i kadar kullanabildi i Arapçasıyla, "Az sonra ı ı ı söndürecek im ve birer birer kapılarımızın kilitlerini açacağım. Herkes sesini kessin ve beni beklesin."

Böyle bir aldatmacaya kalkıştı için çok üzgündü, ama görev her eyden önce gelirdi. Ortadaki çıplak ampulün altına geldi ve elindeki tüfe in dipçi iyle vurup ampülü kırdı. Etraf bir anda karanlı a bürünmü tü. Yine de muhafızların kaldı ı odanın açık kapısından ık koridora aksediyordu. Hızla oraya ko tu. Önce yerde yatan ajanlara bir daha baktı. kisinin sabaha kadar ayılması söz konusu olamazdı, onlar tam anlamıyla hastanelik olmuşlardı. Ama iri yarı ve güçlü bir fizi e sahip olan üçüncüsü aldı ı onca darbeye ra men yavaş yavaş kıpırdanmaya başlamıştı. Yanına yakla tı ve dipçi i bir daha kullandı. Sonra duvardaki elektrik dü mesini çevirdi. Bodrum zifiri bir karanlı a bürünmü tü imdi. Karanlıkta mutfak a çıkan basamakları tırmanırken vicdanındaki rahatsızlık daha da artmıştı, ama yapabilece i başka hiçbir ey olmadı mı biliyordu...

Eski avukat Sami Al Noor elini tüfe inin teti ine dayamı nefesini keserek a a ıdaki baskının neticelenmesini bekliyordu. Her an bir aksili in çıkması, bahçede nöbet tutan ve en az iki er ki i olarak dola an muhafızlardan birinin merak saikiyle yakla ması mümkündü. Genç adamın kalbi güm güm atıyordu; onlar bu i e gönüllü olarak katılmışlardı, ama kabul etmek zorundaydı ki hiç birinin bu tür eylemlerde deneyimi yoktu. So ukkanlık, tecrübe ve cesaret isteyen bir i ti kalkışıkları. Üstelik daha ilk i olarak yükledikleri görev onların kapasitelerinin çok üstündeydi.

Yanındaki er giysileri içinde duran arkada ıyla vazife taksimi yapmışlar, biri geldikleri yönü di eri ise arkalarında uzanan a açlı bahçeyi gözlüyorlardı. Sami yakla ık yirmi be metre kadar ileride iki Muhaberat ajanını gördü. A açların arasında sigara içiyorlardı, fakat kendileriyle pek ilgilendikleri yoktu. n allah daha fazla yakla mazlar diye dü ündü. Mesafe oldukça yakın sayılırdı. Neyse ki kamyon buraya her ak am geliyordu ve Muhaberat ajanları için hadise her gece tekrarlanan rutin bir servisti.

A a ıdan ufak ufak sesler gelmeye başlamıştı. Bir takım u ultular. nsan başrı maları. Ama silah sesi yoktu. Sami o başrı maların neden kaynaklandı mı anlayamamıştı. Tam o sırada gönüllülerden biri kapıda görüldü, "Tamam, a a ıdan paketleri aldık, artık kamyona binebiliriz," diye mırıldandı.

Sami yukarıya ta man dört ki iye biraz ürkerek baktı. kisinin hali gerçekten berbattı, ayakta duracak halleri olmadı ndan üniformalı gönüllülerin kollarında adeta karga tulumba edilerek bindirilmişlerdi. Sami, kızıl saçlı, ye il gözlü genç kadına hayranlıkla baktı. Çıplak ayak olu u dikkatini çekti, ama o sıhhatli görünüyordu. Gönüllüler, kurtardıkları ajanlarla birlikte kamyonun kasasına dolmuş tular, kasamın branda örtüleri çekildi. Kamyona

en sonra Aykut atlamı tı. Sami a a ıdan yükselen ba rı ımların da birden bıçak gibi kesildi ini duydu. Ama nedenini yine anlamadı.

Yükledikleri görevin en zor yanını bitirmi lerdı, imdi geriye kalan buradan sessiz sedasız çıkabilmektı. Kamyon a ır a ır hareket etti.

Aykut olanlara inanamıyordu.

Badireyi bu kadar kolay ve rahat halledeceklerine hiç ihtimal vermemi ti. Gizli bir örgütün en can alıcı yerine girmi ler ve esirlerini kurtarmı lardı.

Kamyon yava yava demir parmaklıklı ana kapıya geldi.

Onlara kapıyı açan iki ajan yine kulübelerinden çıktı. Biri kapıyı açarken çizelgeyi imzalayan kamyonu yakla tı. Pis pis sırtarak, "Yarın gece meyve suyu getirmeyi unutma, tamam mı?" diye homurdandı.

Sami de ona dönüp gülümsedi.

" eftali suyu, de il mi?" dedi...

Askeri kamyon Gönüllüler Evi'nden çıkıp El Karh semtinden Kahire Caddesi'ne do ru ilerlerken, 98 model bir BMW'yi kullanan Dr. Fatma da son sürat Yafa Caddesi'nden aynı yere ula maya çalı ıyordu. Genç kadın zamanla yarı tı ının farkındaydı, içeriye girmek ve meramını anlatacak bir yetkili bulmakta güçlük çekece ini biliyordu, ama buna katlanmak zorundaydı, zira bu lanet gecede güvendi i hiç kimseye ula amamı tı.

Gönüllüler Evi'nin önünde arabayı durdurdu ve çılgın gibi yerinden fırlayarak kapıdaki nöbetçilere do ru ko tu.

"Hemen bir yetkiliyle konu mak istiyorum," diye ba ırdı. "Çok önemlidir."

Ajan tuhaf tuhaf Dr. Fatma'ya baktı.

"S en de kimsin be kadın?" diye sordu.

Dr. Fatma'nın ba ka çaresi kalmamı tı. Her türlü riski göze alacaktı artık.

"Ben Sayın Abbas Azizi'nin özel sekreteriyim," dedi.

"Ya, öyle mi? Ben de Patagonya Cumhurba kamıym.."

Ajan kadına ters ters bakıyordu.

"Hadi, atla arabana kır kiri i buradan.. Yoksa canna okuruz."

Demir parmakları iki eliyle kavrayan kadın kızgın bir ekilde homurdandı.

"Size derhal beni buradaki en üst rütbeli ahısla görü türün diyorum, yoksa asıl Abbas Azizi sizin canınıza okuyacaktır. Az sonra buraya bir baskın yapılacak. Kaz kafanız anlıyor mu söylediklerimi?"

Ajan yava yava sinirlenmeye ba lamı tı.

"S ana defol buradan dedim," diye kükredi.

Fakat nedense öteki ajan kadının tela nda samimiyet görmü tü. O ilgilendi.

"Demek sen Abbas Azizi'nin özel sekreterisin ha?"

"Evet."

"Öyleyse kimli ini görelim."

Dr. Fatma hiç duraksamadan kar ılıklı verdi.

"Aceyleyle çıkarken evde unuttum, ama inanmıyorsanız Sayın Azizi'yi telefonla arayabilirsiniz. Bakın son defa uyarıyorum. Buraya bir baskın düzenlendi. ayet içeriye haber veremezsem bunun sorumlusu siz olacaksınız."

"Demek kimli ini evde unuttun ha? Bu palavraya inanaca ımızı mı sanıyorsun? Hem bu baskını kim düzenledi, söyler misin bakalım?"

"C FE ve M T'in mü terek bir operasyonu. Anladınız mı imdi?"

Nöbetçiler ilk defa irkildiler.

Sıradan Ba dat' lı bir kadının bu iki örgütün adlarını bilmesi pek ola an de ildi. Ama fazla bir ey de ifade etmezdi. kinci nöbetçi sordu.

"Nasıl yapacaklar bu i i?"

"Size yiyecek ikmalı yapan askeri servis kamyonuyla."

ki ajan tekrar bakıyorlar. Ama kadının söylediklerine ilgileri gittikçe artıyordu.

"Gayeleri ne?"

"Burada yatan iki İngiliz ve bir Türk ajanını kurtarmak."

Ajanlar telaşa kapılmaya başlamışlardı.

"Sen bunları nereden biliyorsun be kadın?" diye homurdandılar.

"Bu söylediğim ki ileriden buraya getirilmediler mi?"

Kapı nöbetindeki ajanlar iyice huylanmışlardı. Tekrar göz göze geldiler. Biri kekeleyerek arkadaşına mırıldandı. "Yoksa., yoksa Teğmen Süleyman Zubromawi'nin bu gece gelmemesinin bu işte bir rolü var mı? Sakın o astsubay..."

Nöbetçi cümlesinin sonunu getiremedi ve hemen kulübedeki telefona koşup sarıldı. Binanın santralından hemen kendisini hapishanenin bulunduğu bölüme başlamasını istedi. Santral bodrumdaki odaya telefonu başladı. Ama telefona cevap veren kimse yoktu...

4

Farklı ehirlenmeler Mayıs

AFAKLA beraber Bağdat'ta çok şey de işitti. Gönüllüler Evi'ne yapılan baskın ve kaçırılan düman ajanları asla önemli bir sorun olarak algılanmadı, hatta hasıraltı edilmeye çalışıldı. Çünkü El Muhaberat'ın başına o hadiseden çok daha önemli iç sorunlar açıldı. Örgüt başsız kalmıştı. Abbas Azîzî, ani bir emirle azledildi. Teğmen kilat içindeki genel kamunun idam edileceği yolundaydı, ama Abbas Azîzî böyle bir cezaya çarptırılmadı. Irak için çok hayati değer taşıyan kimyasal bombaların çalınmasının vebali Cemal Mahmudi'nin omuzlarına yüklendi. O ise zaten cezasını bulmuştu. Saddam Hüseyin, devletin Abbas Azîzî'nin mallarına el koyarak onu tali derecedeki ihmalinden dolayı En Nasiri'ye de hayatının sonuna kadar ikamete mecbur ettiğini bildiren bir beyanda bulundu.

Bu olay El Muhaberat'ın yeniden yapılanmasına yol açtı. Eski başbakan tüm pasifliğine rağmen yine iktidarda kalmayı başardı, ama örgütün yönetimi üç ayrı başbakan yardımcısına başlandı. CIA'in başkanı da pek önemsenmedi; zira uzun emekler sonucu yapılmış iki bombayı kaybetmelerine rağmen, o bombayı yeniden imal edecek beyin gücüne sahip olmuşlardı artık. Dr. Fatma adıyla ünlenen kimyager kadın artık gerçek kimliğiyle Salman Pak'taki kimyevi silah fabrikalarının başına geçirildi. Irak'ta haklı bir ün de kazandı, ilmi faaliyetlerinin dışındaki espionaj çalışmaları ordu ve Muhaberat'ın yeni yöneticileri tarafından gizlendiyse de yaptığı hizmetler İngilizlerin ünlü CİFE'sinin Bağdat'ta çökmesine yetmişti. General Talha da olaylardan sorumlu tutuldu ve emekliye sevk edildi. Masum Irak halkı olayların gerçek yüzünü asla öğrenemedi. Aksine Saddam Hüseyin'e ve onun yönetimine olan başlıkları daha da arttı. Rejime muhalif olanlar sindirildi, olayların arkasından tüm Bağdat'ta korkunç bir insan avı başlatıldı, rejime muhalif olduğu sanılan veya üphe duyulan herkes tutuklandı. Bu hadisenin Irak'a en büyük zararı, artık kitle imha silahları üreten bir devlet olarak tescil edilmesiydi. Ama bu Irak için fazla bir şey de işitmedi, zira ondan evvel de aynı itham altındaydılar.

Amerika bu işten kârlı çıktı.

Artık uluslararası arenada Irak'ı itham edecek kozları vardı ellerinde ve Birleşmiş Milletler'in denetçilerinin raporlarından çok daha güçlü delillere ulaşmışlardı. Bunun pratik sonucu ise askeri müdahale ansına erişmeleriydi.

Harry Morgan teğmen kilatı tarafından ödüllendirildi.

Moskova'daki görevinden geri alınarak CIA tarafından operasyonlar başbakan yardımcılığına atandı. Bu onun hayal bile edemediği bir mevki idi. Moskova'da ilikilerini keserken Tatyana Chavadze ile bir kere daha buluşması buldu. Genç Rus kızı zaten çok önceden bu neticenin kaçınılmaz bir son olduğunu kabullenmişti. Vedaları hüznüyle, ama içten oldu. Harry ona yazacağını vaat etti, ama tek bir mektup bile göndermedi. Feodor Vasilyaniç



Chavadze sı ındı ı kiliseden çıktı, kızının yanına döndü. Fakat kiliseyi terk edi inden bir ay sonra sarho olarak evine dönerken bir arabamın altında kalarak can verdi. Tatyana bunun hiçbir zaman gerçek bir kaza olup olmadığını anlayamadı.

Brian Show emeklilik ya amına geri döndü. Huzurlu ortamında balık tutmaya devam etti. Te kilatı tarafından yeniden göreve ça rılmasının ve ba arılı olamamasının hüznünü hep içinde ya adı.[www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

çkiye olan ba ımlılı ı arttı.

Fred Williams terfi edemedi. Operasyonda aktif bir görev üstlenememenin buruklu unu ya adı. Robin Farley, Ba dat'ta tutuklandı. Muhakemesi hâlâ sürüyor..

Asıl kaybı ngilizler verdi.

Uzak ve Ortado u Birle ik Entelijansı (C FE) Irak'ta tam anlamıyla çöktü. Ian Barret gizli merkezine yapılan baskın sırasında öldürüldü. Maiyetindeki bir yı ın rejim aleyhtarı Iraklı da yakalandı.

Gönüllüler Evi'ndeki firardan bir gün sonra Terry Farrell ve Kevin Pallock Kuveyt üzerinden Irak'ı terk ettiler.

Sir James Spader emeklili ini istedi. Ba dat faciası bunca yıl emek verdi i örgütünün ba arılarına gölge dü ürmü tü. Bu hezimetin arkasında hâlâ CIA'in parma ı oldu unu iddia ediyordu. çileri Bakanlı ı emeklilik talebini kabul etti.

MI 6 Ba kan Yardımcısı Barry Foster, Terry Farrell ve David Mc Neil'i ngiltere'ye döner dönmez pasif hizmete aldı.

M T ajanı Salih, uzun süre Ba dat Büyükelçili inde tedavi gördü. M T, Birol ve Aykut'un da bir süre elçilik bünyesinde kalmalarını uygun buldu. Artık üçü de Irak'ta vazife göremezlerdi. M T yakla ık iki ay sonra onların gizlice yurda dönmelerini sa ladı. Üçü de Ankara'da taltif edildiler, yaptıkları hizmetlerden dolayı ödüllendirildiler.

M T açısından Pavel Novotny'nin stanbul'da öldürülmesiyle açılan dosya kapanmı tı artık. Aykut Sarp'ın dönü üyle hâlâ gözaltında tutulan Olga alyapın sınır dı ı edildi, hakkında ba ka bir soru turma açılmadı.

Fransa'ya gelince Fabien Blanc, Vincent Rame'in öldürülü ünü hiç unutamadı. O genç ajanın katlinden hep kendisini sorumlu tuttu. Uzun süre pe pe e izinler alarak tek ba ma kiralık katil Nina'nın pe ine dü tü. zini aramadı ı yer kalmadı. talya'yı kendine mesken tuttu. Nina'nın kaldı ı çiftlik evine defaatle gitti. Sonunda Nina'nın çiftli e dönmeyece ini anladı. Son edindi i bilgilerde kadının Kolombiya'ya yerle ti ini ö rendi. Ama Kolombiya onun eri emeyece i kadar uzaktı. Yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı..

So uk sava ın bitmesi ve teknolojinin ilerlemesi artık klasik anlamda espionajın da sonunun geldi i hakkında yaygın bir kanaat hasıl etti toplumda. Bu tamamen bir safsatadan ibarettir. Uluslararası çıkar çatı maları sürdü ü sürece, en az insanlık tarihi kadar eski espionaj da son bulmayacaktır. Teknik ne kadar ilerlerse ilerlesin, istihbarat sahasında daima insan eme ine, onun yaratıcılı ma ve cesaretine ihtiyaç olacaktır. Ne kadar korkutucu, kanlı ve vah i olursa olsun, bugün do al ortamımızda rahat ve huzur içinde ya amamızı, o adsız kahramanların hayatları pahasına yaptıkları çalı malara borçluyuz..